

Giới thiệu *Bác Sĩ Bạch, Đã Lâu Không Gặp!*

Truyện *Bác Sĩ Bạch, Đã Lâu Không Gặp!* cuộc tình bắt đầu trong lúc nguy nan nhất đó là bệnh viện. Chính vì vậy người ta yêu thương nhau không phải vì vật chất. Năm đó An Ninh là bệnh nhân, cô thổ lộ với bác sĩ Bạch, bị người ta cự tuyệt, lần đầu tiên nếm thử cảm giác thất tình, cô cảm thấy rất đau khổ.

Như duyên đã sắp đặt, lần thứ nhất thoáng qua và lần thứ hai gặp mặt, giờ cô đã trở thành bác sĩ thực tập, cô nhìn anh cười lạnh vì đã lâu lắm rồi cô chưa gặp được anh bác sĩ này!

Cô muốn bảo vệ bản thân, rời xa anh, nhưng anh vẫn có biện pháp để cô ở trong phạm vi của anh. Mãi cho đến khi khổng chế của anh làm cô cảm thấy thoải mái, cuối cùng quên cả gây dục. Rồi say giấc vào cuộc yêu của anh chàng bác sĩ trẻ...

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Bạch, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Trùng sinh

Nếu năm nay bạn mười tám tuổi, nếu bạn chuẩn bị thi tốt nghiệp trung học phổ thông, nếu bạn mơ ước thi vào đại học...

An Ninh ngồi trên tầng cao nhất của bệnh viện, bức tường trắng làm tăng thêm vẻ tĩnh lặng, bên cạnh tay phải của cô chính là bệnh án.

Gió tháng sáu tươi mát thổi bay mái tóc dài của cô, góc váy tung bay, mấy tờ giấy của bệnh án cũng bị thổi bay tạo ra tiếng xào xạc, trong không gian tĩnh lặng thì âm thanh đó giống như lớn hơn mấy chục lần, An Ninh cảm thấy màng nhĩ của mình rất đau đớn.

Giây phút khi biết được kết quả thi khiến cô nghĩ rằng cuối cùng tương lai tốt đẹp của mình cũng bắt đầu, nhưng cũng ngày hôm đó cô được chuẩn đoán là mắc bệnh máu trắng, một căn bệnh không có thuốc chữa, nó cũng đập tan giấc mơ của cô.

Từ lâu ba mươi ba nhìn xuống lòng đường, biển người mật mờ đều biến thành từng chấm đen nhỏ, mặt trời buổi trưa chiếu vào khiến hai má cô ửng đỏ. Cửa sân thượng có rất nhiều người vây quanh trong đó có cả mẹ của cô.

Cha mẹ cô ly dị khi cô còn rất nhỏ, cô vẫn luôn cố gắng học tập, cố gắng làm cho mẹ sống những ngày thật tốt. Nhưng bây giờ cô bị bệnh máu trắng rồi, tiền chữa bệnh đối với hai mẹ con mà nói thì đó là con số trên trời, mẹ cô không chịu từ bỏ... nhưng cô đã từng tận mắt chứng kiến một người bạn học chết vì bệnh máu trắng, kết quả cuối cùng là cả người cả của đều mất, gia đình nghèo không thể tả.

Cô không muốn sau khi mình chết còn lưu lại cho mẹ một khoản nợ lớn, vì thế cô lựa chọn để lại sự đau khổ. Dù sao sớm muộn gì đau khổ cũng kết thúc, người sống vẫn tiếp tục sống tốt, tất cả rồi sẽ qua.

Mọi người đang nói chuyện với cô, muốn trấn an cô, cô không nghe được họ đang nói gì, cô chỉ đắm chìm trong thế giới của mình.

Cuối cùng cô đứng lên, dang rộng hai tay, tưởng tượng mình đang dang rộng đôi cánh, đôi cánh này có thể đưa cô đến thiên đường, cô có thể ở đó chờ mẹ.

Cô quay đầu lại, trên mặt đầy nước mắt, cô dùng tay áo lau đi, vì nước mắt làm mờ hai mắt, cô không thấy rõ mặt của mẹ.

"Nếu như có kiếp sau, con vẫn muốn làm con gái của mẹ..." An Ninh cười cười, tung mình nhảy xuống.

....

"Câu về câu, đường về đường, tôi gọi bạn bạn hãy đi về phía trước, tôi gọi bạn bạn đừng quay đầu lại."

"Hoa nhưng không phải hoa, sương mù nhưng không phải sương mù, tôi gọi bạn bạn liền bước đi nhanh, tôi gọi bạn bạn hãy để tiếng khóc lại."

Hắc vô thường kéo một sợi xích thật dài, theo sau anh ta là vô số linh hồn. Bạch vô thường đứng bên cạnh phe phẩy cây quạt chỉ huy. Hai người đội một cái mũ rất cao, bay qua bay lại.

Bạch vô thường vỗ vào vai của cô, nhỏ giọng nói: "Cô gái nhỏ, sao cô không khóc? Cô còn trẻ như vậy đã chết, dù sao cũng phải khóc một tý cho họp chứ!"

An Ninh quay đầu nhìn anh ta, không nói gì.

Bạch vô thường sùng sốt, cảm thấy mình đã làm việc ở âm phủ lâu như vậy đây là lần đầu tiên chủ động đến gần một linh hồn nhưng người ta lại không thèm chú ý mình, liền cảm lòng tự ái của mình bị đâm một nhát. Anh ta chợt lè lưỡi, làm mặt quỷ với An Ninh, kỳ quái nói: "Cô có dám nhìn khuôn mặt

thật của tôi không...?"

An Ninh lại nhìn anh nhưng vẫn không nói gì.

Bạch vô thường đang muốn nổi điên thì An Ninh hỏi: "Chúng ta đi đâu đây?"

Hắc vô thường lạnh mặt nói: "Đi hết đường hoàng tuyền này, những anh em ở phía sau sẽ qua sông Vong Xuyên, sau đó gặp Mạnh bà, uống canh là có thể đi đầu thai. Về phần cô..."

An Ninh ngạc nhiên, "Tôi làm sao?"

Bạch vô thường không tim không phổi cười to, "Cô phí hoài bản thân nên không thể như mọi người đi đầu thai, sợ rằng cô phải ở lại địa phủ với chúng tôi đời đời kiếp kiếp rồi."

An Ninh cúi đầu, không nói gì. Giống như cô đã biết trước buông tha cuộc sống, chắc chắn sẽ có báo ứng.

Rất nhanh đã đi đến cuối đường hoàng tuyền, Bạch vô thường hay nói giỡn mang theo một nhóm linh hồn đi đến cầu Nại Hà, chỉ còn lại mình cô đứng với Hắc vô thường luôn ăn nói thận trọng.

Hắc vô thường dẫn An Ninh đến phía ngoài điện diêm la. Trong điện có một người phụ nữ trên ba mươi tuổi đang quỳ, cô ấy khóc khàn cả giọng, gạch lót sàn làm bằng băng, đầu gối của cô ấy đã sưng đỏ, nhưng cô ấy vẫn khóc lóc cầu xin, "Tôi cầu xin ngài, van xin ngài mở lòng từ bi, mẹ tôi tuổi đã lớn, còn bị suy thận, con tôi mới ba tuổi, điều kiện gia đình tôi rất kém, tôi là trụ cột trong gia đình, không có tôi... Sợ rằng họ không thể sống nổi, tôi van xin ngài, để tôi sống lại... Kiếp sau tôi nguyện làm động thực vật, vĩnh viễn không được làm người cũng không sao, van xin người cho phép sống lại... Van xin ngài..."

Diêm Vương hỏi: "Bây giờ cô về chẳng phải chịu khổ sao? Tôi thấy cô cũng là người trọng tình trọng nghĩa, có thể cho cô đầu thai vào một gia đình tốt, được không?"

Cô ấy lại không ngừng đập đầu, "Tôi không cần đầu thai vào một gia đình tốt, tôi chỉ muốn quay về để chăm sóc mẹ già và đưa con tôi thôi, van xin ngài mở lòng từ bi... van xin ngài..."

An Ninh thấy như vậy một màn xấu hổ như vậy cũng không dám ngắt đầu lên.

Hắc vô thường thân nhiên nói: "Mỗi người sống trên đời đều có trách nhiệm của mình, trốn tránh không chỉ là biểu hiện của sự vô dụng mà còn rất ích kỷ. Mẹ cô còn sống không? Bà có thương cô không?"

An Ninh im lặng, thật ra cô rất hối hận, nhưng bây giờ có hối hận cũng không kịp nữa.

Hình như hắc vô thường có thể nhìn thấu suy nghĩ của cô, cảm cái quạt gỗ gõ vai cô, "Nếu cho cô cơ hội sống lại, cô có nhảy lầu tự sát nữa không?"

An Ninh chợt ngừng đầu, kiên định nói: "Nếu có thể như vậy... Tôi nhất định sẽ sống cho thật tốt."

Bỗng nhiên hắc vô thường vung tay áo, cả người An Ninh liền bay lên, cứ thế mà bay lên thật cao cuối cùng cô chỉ nghe được một câu "Nhớ kỹ lời hứa của cô", sau đó cô không biết gì nữa...

Bạch vô thường đi đến bên cạnh Hắc vô thường, nhìn bóng dáng An Ninh đang bay cao, anh ta nghĩ nghĩ gì đó rồi nói: "Không nhảy lầu, cô ấy có uống thuốc ngủ hay gì đó không?"

Sắc mặt Hắc vô thường không hề có tí biến đổi, ung dung nói: "Cô bé này có thể hiểu được ý nghĩa của sinh mạng, hơn nữa sẽ trở thành một bác sĩ giỏi, sau đó cứu sống nhiều mạng người."

Bạch vô thường lấy quạt che mặt, ho khan hai tiếng, "Cùng với chồng cô ấy sao?"

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Bạch, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Bác sĩ Bạch

Khi An Ninh tỉnh lại đập vào mắt cô là màu trắng quen thuộc, mũi cũng ngửi thấy mùi thuốc sát trùng quen thuộc. Cô vẫn nằm trên giường bệnh, mẹ cô ngồi bên cạnh gọt táo. Giống như chưa từng xảy ra chuyện gì, cô không nhảy lầu, cũng không đến âm phủ. Những điều đó giống như một giấc mơ. Nhưng bên cạnh cô có một cây quạt...

Vừa khéo nó lại giống cây quạt của Bạch vô thường như đúc...

Những ngày tiếp theo An Ninh không dám chậm trễ, tích cực phối hợp với bác sĩ trị bệnh bằng hóa chất, cô tin rằng chỉ cần mình vượt qua thì mọi thứ sẽ trở về quỹ đạo.

Bệnh viện rất yên tĩnh, ánh mặt trời lọt qua cửa sổ chiếu xuống hành lang. Tiếng bước chân vang lên, một người đàn ông mặc áo trắng đi đến, đứng trước giường bệnh An Ninh. Khi đó cô đang ngủ nên không biết có người đang nhìn mình chăm chăm.

"Bác sĩ Bạch, đây là bệnh nhân." Bác sĩ thực tập đứng một bên đưa bệnh án cho Bạch Tín Vũ.

Bạch Tín Vũ nghiêm túc xem, mái tóc màu nâu dưới ánh nắng mặt trời tỏa ra vàng sáng ấm áp, đôi mắt bình tĩnh ẩn sau gọng kính. Ngón tay thon dài thuần thực lật từng trang bệnh án, đôi mắt chuyên chú nhưng lạnh lùng.

"Tình trạng của người bệnh như thế nào?"

Bác sĩ thực tập là một cô gái, giờ phút này cô đang nhìn anh đến thất thần, mãi cho đến khi anh hỏi lần thứ hai mới có phản ứng, nhưng vì hồi hộp nên nói hơi cà lăm, "Ừ... hình như không tệ..."

"Gần đây có xuất hiện hiện tượng nôn hay sốt không?"

"Cái này..." Cô ấy lập tức đưa tay gạt lấy bệnh án, diễn đàn lê quý đôn.

"Bác sĩ hướng dẫn cô là ai? Bảo người đó đến gặp tôi." Mặt không đổi sắc nói xong những lời này Bạch Tín Vũ cũng ra đến cửa.

Chỉ còn lại có bác sĩ thực tập tuổi trẻ đứng tại chỗ nói không ra lời, đây là lần đầu tiên cô nói chuyện với bác sĩ Bạch, anh rất đẹp trai, lại còn cực kỳ lịch sự, lại là nhân tài khoa nội, cô cực kỳ sùng bái anh, không ngờ rằng anh như vậy nhưng rất khó ở chung.

An Ninh được thông báo ba ngày sau cô sẽ tiến hành cấy tủy, khi đó cơ thể cô trong tình trạng tốt nhất, bác sĩ sẽ nói toàn bộ những nguy hiểm có thể xảy ra trong ca phẫu thuật nói cho mẹ cô biết, còn nói có thể cuối cùng sẽ phát sinh hiện tượng bài xích.

Đang lúc cô cảm thấy bất lực, một bác sĩ nam trẻ tuổi đeo kính đến, kéo ghế ngồi cạnh giường cô, "Tôi họ Bạch, bác sĩ trị liệu cho cô tạm nghỉ, cho nên từ hôm nay trở đi tôi chính là bác sĩ trị liệu của cô."

An Ninh cảm thấy anh ta ngoại trừ có dáng vẻ đẹp trai bên ngoài cũng không còn điểm gì đặc biệt hấp dẫn đối với cô. Thậm chí, cô hơi nghi hoặc hỏi anh, "Anh là bác sĩ chính thức sao?"

Ấn ý đã hoàn toàn sáng rõ!

Bạch Tín Vũ cũng không trả lời vấn đề đó của cô mà chỉ nói những điều cần chú ý trong quá trình cấy ghép tủy cho cô nghe. Giống như giải thích một vấn đề hết sức bình thường, giọng nói của anh cũng không lớn, nhưng lại ở chỗ là nó khiến người nghe cảm thấy cực kỳ an tâm. dđlqđ

An Ninh vẫn nhìn anh, mà trong suốt quá trình giải đáp đầu bác sĩ Bạch đều cúi nhìn bệnh án, hình như không coi trọng cô. Điều này làm An Ninh cảm thấy cực kỳ chán nản, nhớ đến mái tóc dài óng ả của mình vì phải xạ trị mà mất đi, bệnh tật khiến cô gầy đi rất nhiều, cho nên anh mới không muốn nhìn cô!

Bạch Tín Vũ đứng lên nói: "Nếu như không còn vấn đề gì khác thì chuẩn bị tuần sau tiến hành cấy tủy."

An Ninh không biết mình bị làm sao, ma xui quỷ khiến thế nào mà cô lại nói ra suy nghĩ trong lòng mình, "Có phải dáng vẻ của tôi bây giờ rất xấu không?"

Bạch Tín Vũ đang muốn rời đi bỗng nhiên ngừng ra, anh để tập hồ sơ trong tay xuống, dùng ánh mắt chuyên chú giống như đang nghiên cứu bệnh án nhìn cô, "Dáng vẻ của cô rất được."

An Ninh thở hắt ra hỏi: "Thật sự?"

Bác sĩ Bạch hơi nhàu mày, dùng thái độ như khi đối mặt với người nhà đang nghi ngờ mình nói: "Tôi cũng không nói dối."

An Ninh nhin không được cười lên, "Tôi chỉ thuận miệng hỏi thôi, anh không cần nghiêm chỉnh như vậy, tôi rất áp lực."

Bác sĩ Bạch lấy tay đẩy gọng kính lên, thản nhiên nói: "Vậy cô nghỉ ngơi cho tốt."

"Bác sĩ Bạch..." dđlqđ

"Hà?"

An Ninh ngồi xếp bằng trên giường bệnh, ngẩng đầu nhìn anh, "Tên của anh Bạch gì? Tên đầy đủ của anh ấy? Anh thuộc chòm sao nào?"

Bạch Tín Vũ khoanh tay trước ngực, im lặng nhìn cô, hình như không muốn trả lời vấn đề này.

Lúc này An Ninh mới ý thức được mình quá đường đột, cô cười cười, "Không sao, anh cứ đi đi."

"Bạch Tín Vũ, thuộc chòm sao... tôi không rõ lắm."

Đó là lần đầu tiên An Ninh gặp Bạch Tín Vũ.

Về sau khi bị quá trình cấy ghép tủy tra tấn, ở phòng cách ly đúng hai mươi ba ngày, ngoại trừ y tá ngày đêm làm bầu bạn với cô ra người cô nhìn thấy nhiều nhất chính là bác sĩ Bạch, anh mặc đồ vô khuẩn, nhưng An Ninh vẫn có thể nhận ra anh nhờ cặp mắt bình tĩnh sau gọng kính kia.

Cô cảm thấy con người của anh đặc biệt sâu sắc, ánh mắt rất dịu dàng làm cô không đòi hỏi được. Mười tám tuổi nhưng chưa từng yêu đương, cũng không tin vừa gặp đã yêu, nhưng sau khi trải qua hai mươi ba ngày bị dày vò, cô cảm thấy mình thích Bạch Tín Vũ mất rồi.

Loại cảm giác này cực kỳ mới lạ, thậm chí cô không thể xác định rõ được. Có lẽ khi con người đứng bên bờ sinh tử thì đó là lúc dễ dàng động tâm nhất.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Bạch, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Đau lòng

Mấy tháng sau, An Ninh đặt một đồng sách trên bàn, hai tay chống cằm, suy tư, sang năm cô có thể quay lại trường rồi, rốt cuộc nên chọn chuyên ngành gì đây?

Vì trị bệnh cho cô, bây giờ nhà cô chỉ có bốn bức tường. Các bạn học khác đều chọn chuyên ngành mình thích hoặc thấy hợp với mình, chỉ có mình cô một lòng một dạ cho rằng ngành bác sĩ là ngành kiếm được nhiều tiền nhất. Bệnh nặng mới khỏi khiến cô biết được sinh mạng quý đến mức nào, hơn nữa cô còn muốn khiêm thật nhiều tiền thay mẹ trả những khoản nợ kia. Cô phải sống, phải quý trọng sinh mạng của mình hơn nữa.

Mẹ cô gấp xong quần áo đi vào, thấy An Ninh nhìn đồng sách mà ngẩn người, đi đến mới nhìn rõ trên bàn toàn sách y. Bà cười dịu dàng, sờ sờ đầu An Ninh, "Học y rất tốt, có thể cứu người, đây là nghề thiên sứ đó. Nếu như muốn học thì cũng đừng do dự, mẹ ủng hộ con."

An Ninh ngược mắt nhìn, cười giải thích: "Con còn chưa quyết định, chỉ đang suy nghĩ thôi."

"Nhớ hôm nay lúc đi tái khám. Ăn mặc đẹp một chút, cảm ơn bác sĩ." Mẹ đưa cho cô một hộp chocolate, "Cái này để tặng cho bác sĩ Bạch."

An Ninh sững sờ, "Cái này..." Cô muốn nói là hộp chocolate này đối với bác sĩ Bạch mà nói thì đó cũng không phải thứ quý giá, nhưng giá của nó bằng tiền sinh hoạt ba ngày của mẹ con cô, mẹ làm như vậy cô rất cảm động, không biết làm gì để báo đáp chỉ biết cố gắng học tập.

"Biểu đạt lòng biết ơn của mình với ân nhân cứu mạng cũng là một việc phải làm." Ánh mắt của bà rất dịu dàng.

An Ninh thay bộ quần áo đẹp nhất, tóc đã dài ra, mặc dù không phải rất dài, nhưng đã tốt hơn so với trước, nhất là sắc mặt hồng hào. Ở chờ xe bus ở trạm xe, cô thầm nghĩ không biết khi gặp bác sĩ Bạch thì nên nói gì, ca ngợi tài năng của anh và bày tỏ lòng biết ơn sao?

Nhìn phong cảnh ngoài cửa xe, thời gian trôi qua rất nhanh. diễn đàn lê quý đôn.

Cô dựa vào địa chỉ ghi trên giấy tìm được phòng làm việc của bác sĩ Bạch, nhưng anh đang làm việc cô chỉ có thể chờ bên ngoài, nhìn chocolate trong tay, tim đập rất nhanh.

Mà giờ này khắc này, cô đang đợi bác sĩ Bạch ở gian phòng cuối cùng của tầng lầu.

"Tít.." Một âm thanh dài do thiết bị y khoa vang lên, bác sĩ nam họ Trương bỏ khẩu trang ra, nói với y tá: "Thời gian từ vong là khoảng sáu giờ ba mươi tới."

Bác sĩ Trương quay đầu lại nhìn bác sĩ Bạch đang đứng sững sờ bên cạnh, dùng sức đè vai anh, "Xin lỗi, chúng tôi đã tận lực nhưng... vẫn không giữ được mạng cậu ấy."

Bác sĩ Bạch ngơ ngác đứng nguyên tại chỗ, cơ thể căng thẳng, nhưng vẻ mặt không có gì khác bình thường.

Bác sĩ Trương vẫy vẫy tay với những người trong phòng, "Để anh ấy yên tĩnh một lát."

Ngay cả âm thanh đóng cửa cũng rất nhỏ, Bạch Tín Vũ vẫn đứng im tại chỗ, kéo tấm vải trắng che đầu bệnh nhân xuống, lộ ra một khuôn mặt gầy gò tái

nhọt, thiếu niên nằm trên giường nhắm nghiền hai mắt, thoát nhìn rất bình thản.

Bác sĩ Bạch luôn luôn kiên cường trong mắt mọi người giờ đây vành mắt hơi đỏ, anh khẽ vuốt khuôn mặt của cậu thiếu niên, thì thầm nói: "Tại sao họ lại nói để mình anh yên tĩnh một chút, rõ ràng là hai người, là hai người. Da của em vẫn còn độ ẩm, em vẫn ở đây, cái gì gọi là đã cố gắng hết sức, cái gì kêu là không giữ được mạng sống? Cái gì là không giữ được mạng sống?"

Anh hít sâu một hơi, cảm thấy sức tim lên, tay run run cầm lấy nó, rồi kéo tấm vải trắng trên người thiếu niên ra, một lần nữa tiến hành động tác cấp cứu tim, vừa làm vừa chăm chú nhìn điện tâm đồ, "Tất cả mọi người đều bỏ em, anh hai sẽ không bỏ em, em phải cố chịu, em nghe được không? Em phải sống lại, anh hai đã đồng ý với cha mẹ sẽ chăm sóc tốt cho em, anh đã đồng ý rồi, em không được từ bỏ, em phải sống, nhất định phải sống..."

Nhưng mà đáp lại anh chỉ là một đường thẳng trong điện tâm đồ, một đường thẳng tượng trưng cho sự chết.

.....

An Ninh nhìn chocolate trong tay, trong lòng cảm thấy ngọt ngào, không biết bác sĩ Bạch có thích ăn không? Cô nhìn đồng hồ treo tường, đã qua giờ hẹn nửa tiếng rồi, bác sĩ Bạch là người luôn luôn đúng giờ. Nhưng mà không sao, có thể nhìn thấy anh, chờ lâu cũng không sao cả.

Lúc này trong hành lang vang lên tiếng bước chân, sau đó là tiếng vặn cửa, An Ninh đứng lên, thấp thỏm quay đầu lại, nhưng đó lại là một người đàn ông xa lạ.

"Xin chào, tôi họ Trương. Hôm nay bác sĩ Bạch có việc, nên tôi sẽ khám cho cô." Thấy cô mở to hai mắt, anh cười nói: "Đừng sợ, tôi đối xử với bệnh nhân cũng rất dịu dàng như bác sĩ Bạch vậy." diễn đàn lê quý đôn

An Ninh đang muốn gật đầu, lúc này bỗng nhiên cửa bị đẩy ra. Bác sĩ Bạch xuất hiện ngay cửa, sắc mặt của anh không tốt lắm, ánh mắt vẫn trong trẻo như trước, ông nghe bệnh đeo trên cổ, thân nhiên nói: "Tôi đến rồi."

Không biết tại sao, An Ninh cảm thấy không khí rất kỳ lạ, tất cả bác sĩ và y tá đều im lặng khi bác sĩ Bạch xuất hiện.

Bác sĩ Trương vừa mới ngồi xuống cũng đứng lên, trong mắt hiện lên vẻ không đành lòng, "Tín Vũ..."

Bác sĩ Bạch đi đến trước mặt An Ninh, kéo ghế ngồi xuống, giọng nói không có bất kỳ cảm xúc gì: "Tôi là bác sĩ, cô ấy là bệnh nhân của tôi, đây là công việc cũng là trách nhiệm của tôi."

"Được rồi." Bác sĩ Trương thờ dãi rồi đi ra ngoài.

Bác sĩ Bạch tiến hành kiểm tra cho An Ninh, làm xong lâu rồi nhưng anh lại chẳng nói gì.

Cho đến khi An Ninh thấp thỏm hỏi: "Bác sĩ Bạch, tình trạng của tôi không tốt sao?"

Vẫn là im lặng, anh cúi đầu, giọng nói hơi khàn: "Không, cô hồi phục rất tốt."

An Ninh thở hắt ra, ôm ngực nói: "Vậy thì tốt, vậy thì tốt." Cô lấy hộp chocolate trong túi ra, cẩn thận vuốt nơ con bướm đã bị nhẵn, lẳng lẳng đặt trên bàn, cười nói: "Bác sĩ Bạch, cái này tặng anh. Rất cảm ơn anh vì đã cứu mạng tôi, thật sự cảm ơn anh."

An Ninh có một tật xấu là khi vui vẻ sẽ đặc biệt nói nhiều, "Anh thật vĩ đại, thật giỏi, tôi rất sùng bái anh, thương thức anh, hơn nữa vô cùng thích anh, tôi cảm thấy anh rất bạn, nhưng anh là người tốt, tôi vô cùng..."

Bỗng nhiên An Ninh ngừng nói, bởi vì bác sĩ Bạch đang nhìn cô, ánh mắt rất lạnh nhạt, mang theo hơi lạnh thấu xương. Nghiêm túc lại đáng sợ...

Anh nhìn hộp chocolate tinh xảo trên bàn, "Tôi thật vĩ đại, cho nên cô rất sùng bái tôi, thương thức tôi, yêu thích tôi?"

An Ninh đang muốn gật đầu nói dạ, nhưng cô lại nói không nên lời, bởi vì giọng nói của anh là giễu cợt, giống như đang nghe chuyện cười. diễn đàn lê quý đôn

Anh đứng lên, đi đi lại lại sau cái bàn, bước chân hơi hỗn độn, cuối cùng hất hộp chocolate xuống đất, cười lạnh nói: "Cô có biết trên đời này có rất nhiều người bất hạnh không, cô có biết còn sống là một điều vô cùng may mắn, cô không cố gắng sống tốt, không thêm nghĩ xem sau này nên làm gì để sống tốt, lại ở đây biểu đạt cái gì, thật buồn cười, tình yêu, cô chỉ là bệnh nhân của tôi thôi? Cô không có gì đặc biệt, chỉ là một trong hàng ngàn hàng vạn bệnh nhân của tôi, thậm chí sau khi cô rời khỏi bệnh viện tôi cũng không gặp cô nữa, thậm chí không muốn gặp lại cô, cô hiểu không? Tôi đã nói rất rõ ràng? Tuyệt đối cô không phải người đặc biệt, tuyệt đối không phải, tôi căn bản không muốn gặp lại cô!"

An Ninh sửng sốt tại chỗ, nước mắt như sương mù che kín hai mắt cô, nhưng cô không muốn biểu lộ mặt yếu ớt của mình trước mặt anh. Quay mặt lau đi nước mắt, sau đó đứng lên đi về phía anh.

"Tôi nói tôi không muốn nhìn thấy cô nữa, cô nghe không hiểu sao?"

An Ninh quỳ trên mặt đất, dùng toàn bộ lý trí đè nén cơn giận sắp bộc phát của cô, bình tĩnh nói: "Anh đã không cần, thì tôi muốn lấy lại chocolate của mình."

Bạch Tín sừng sốt, anh thấy cô gái nhỏ gầy quỳ trên mặt đất, nhặt từng viên chocolate rơi trên mặt đất bỏ vào hộp. Có lẽ do bệnh đã lâu nên da của cô rất trắng, thậm chí mạch máu rất nhỏ cũng nhìn thấy, trên đầu đội một chiếc mũ thêu, che đi mái tóc chưa mọc dài.

An Ninh đặt chocolate vào hộp, phát hiện còn thiếu một viên, cúi đầu tìm kiếm, viên này... ở cạnh chân anh. Cô cũng không đi qua nhặt, chỉ đứng lên đi ra ngoài, thậm chí câu hẹn gặp lại cũng không nói? Hẹn gặp lại? Đây là lần tái khám cuối cùng của cô, sẽ không chào tạm biệt và hẹn gặp lại sau, cũng không muốn tạm biệt và hẹn gặp lại.

Ra khỏi bệnh viện, ngồi tại trạm xe buýt chờ xe. Nhìn lên tấm biển trên trạm dừng, trên đó viết tuyến số mười một. Cũng là mấy chữ này, khi đó nhìn thì cô rất mong đợi nhưng bây giờ.... Xe đến cô cũng không để ý, lấy hộp chocolate ra, bóc lớp giấy vàng ra, đưa từng viên vào miệng, vị ngọt tan ra giữa môi và miệng, nước mắt kìm nén đã lâu cuối cùng cũng chảy xuống.

Cô là người đã bên bờ tử vong một lần, cô là người đã trọng sinh, vì để có thể được sống, cô uống rất nhiều thuốc, cô ngoan ngoãn làm trị liệu bằng hóa chất, nhìn tóc mình rụng từng sợi nhưng cô rất kiên trì. Sau khi trị liệu bằng hóa chất cô ăn gì sẽ ói ra thứ đấy, sau khi ói xong chỉ cần nhìn thấy đồ ăn là cô thấy ghê tởm, nhưng cô vẫn cố ăn. Cô cố gắng như vậy, kiên trì như vậy, anh không nhìn thấy sao?

Bạch Tín Vũ? Anh có biết cô khát vọng sống như thế nào không? Tại sao anh phải nói như vậy? Tại sao? Vì cô biểu đạt sự cảm kích và lòng biết ơn mà anh có thể đối xử với cô như vậy sao? Cô chưa từng nói mình đặc biệt, cô biết mình rất may mắn, cô cũng rất quý trọng phần may mắn này. Tại sao lại nói với cô những lời tàn nhẫn như vậy.... Tại sao?

Cho dù rất đau lòng, nhưng cô vẫn ăn hết chocolate, bởi vì đó là do mẹ tiết kiệm tiền để mua, anh không cần? Cô cần!

Bác sĩ Trương đứng cách đó khoảng mười mét, cầm lấy chai nước khoáng mà mình mới mua, nhìn cô gái vừa ăn chocolate vừa khóc, rất muốn đi qua an ủi mấy câu, nhưng lại không biết an ủi như thế nào.

Sau khi cô đi Bác sĩ Bạch liền hôn mê bất tỉnh, dù sao cũng vừa mới mất đi người thân duy nhất. Mà những lời bác sĩ Bạch nói với cô, anh đều nghe thấy hết. Không đặc biệt sao? Sao lại không đặc biệt chứ? Tùy trên người cô là do bác sĩ Bạch hiến, chẳng lẽ như thế còn không đặc biệt? diễn đàn lê quý đôn

Bác sĩ Bạch tạo ra tế bào máu phù hợp với hai người, một là em trai mình, người còn lại... chính là cô bé kia.

Hai người cùng làm phẫu thuật, sau khi phẫu thuật cô hồi phục rất tốt, một thời gian nữa là có thể quay lại trường học. Nhưng em trai bác sĩ Bạch tình trạng đột nhiên có biến đổi, hôm nay đã qua đời, vĩnh viễn cũng không thể quay lại trường.

Tình trạng hai người khác biệt như vậy, mới có thể làm người đàn ông luôn luôn bình tĩnh kia mất không chế.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Bạch, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Rời trường

An Ninh ngồi gần cửa sổ xe buýt số mười một, lấy gương trong túi ra soi soi, rất tốt mắt không đỏ. Qua đèn xanh đèn đỏ phía trước rồi rẽ phải là về đến nhà.

Lúc vào nhà, mẹ đã nấu xong cháo và dọn sẵn ra bàn ăn, bà ngồi đối diện cô, dùng ánh mắt mắt ân cần nhìn cô, "Sao rồi? Bác sĩ Bạch có thích ăn không?"

An Ninh sừng sốt, lập tức biết mẹ đang nói đến chocolate. Cô vui đầu cháo, không nói gì.

Mẹ cau mày nhìn cô, cẩn thận hỏi: "Bác sĩ Bạch không vui sao?"

Trời đã tối sầm, dưới ánh đèn âm áp An Ninh ngược mắt nhìn, lần đầu tiên thấy tóc mai của mẹ đã bạc. Cô đặt chén xuống, đi đến ngồi cạnh bà, ôm lấy cánh tay bà, nở nụ cười thật tươi nói: "Thích, dĩ nhiên thích! Đầu chỉ có thích, bác sĩ Bạch nói anh ấy thích ăn chocolate nhất!"

Lúc này mẹ cô mới nở nụ cười, "Vậy thì tốt. Con cảm ơn người ta chưa? Cậu ấy thật sự rất tuyệt, Ninh Ninh con hãy lấy cậu ấy làm gương, trở thành một bác sĩ như vậy, biết không?"

An Ninh cảm giác lỗ mũi hơi cay cay, nhưng vẫn cười nói: "Con biết rồi!" Cô chớp mấy cánh môi, "Nhưng mà... Con không nghĩ chọn ngành y."

Nụ cười của mẹ hơi cứng lại, "Tại sao?"

An Ninh không biết nên giải thích thế nào, cô chợt nhớ đến khi mẹ nhìn thấy sách y trên bàn thì rất vui mừng, nhưng còn bây giờ ánh mắt mẹ hơi thất

vọng. Cô suy nghĩ thật lâu, cuối cùng nói: "Ý con là con không nghĩ nữa, bởi vì con đã quyết định."

Mẹ cô thở phào nhẹ nhõm, tâm tình đặc biệt tốt, nói với cô rất nhiều chuyện. Khen bác sĩ Bạch không dứt lời, bắt kể y thuật hay nhân phẩm, muốn An Ninh học theo, cố gắng để được giống như anh.

Bốn năm sau...

An Ninh nhìn luận văn trong tay mình "Hệ thống nghiên cứu và cách trị bệnh máu trắng", hít sâu một hơi, gõ cửa văn phòng.

"Mời vào." Trả lời là một người đàn ông ba mươi mấy tuổi.

An Ninh đặt luận văn lên bàn của anh, cúi đầu nói: "Giáo sư Hà, em đã sửa lại rồi, thầy thử xem lại đi."

Giáo sư Hà ngẩng đầu nhìn cô, sau đó qua loa lật luận văn, mặt không hề thay đổi nói: "Không chi tiết, quá sơ lược, quá rập khuôn, thiêng về miêu tả."

An Ninh ra khỏi văn phòng, bạn tốt kiêm bạn học Trần Hoan liền xà tới, "Sao rồi?"

An Ninh quơ quơ luận văn trong tay chưa được xem đã bị trả lại, bất đắc dĩ cười cười.

Trần Hoan sùng sốt, "Không thể nào? Luận văn của cậu mình đã xem qua, viết tốt như thế, sao lại bị trả lại? Mình cảm thấy giáo sư Hà kia đang đố cậu..."

An Ninh buông tay ra, "Mình thật sự không không nhớ là đã đắc tội với thầy ấy, nhưng mà hình như thầy ấy không thích mình, từ đầu đến đuôi đều không thích."

Trần Hoan cười gục trên vai cô, "Đừng để ý đến cái khối băng đó, hơn ba mươi tuổi còn chưa kết hôn, bạn gái cũng không có, tám phần là tâm lý có vấn đề."

Hai người vừa nói vừa cười đi vào phòng học, giáo viên đang phát "danh sách đi thực tập", cũng tuyên bố những ai đi thực tập ở bệnh viện nào.

Cuối cùng An Ninh nghe thấy tên mình, đi thực tập ở... Bệnh viện Trung Ương.

Trần Hoan vui vẻ khoa chân múa tay, "Chúng ta được phân cùng bệnh viện, đó là bệnh viện rất tuyệt, có thể thực tập ở đó đúng là cơ hội ngàn năm có một!"

An Ninh lật sách trong tay, thờ ơ nói: "Thật trùng hợp...."

Trần Hoan bác bỏ, "Đây sao có thể là trùng hợp? Bệnh viện Trung Ương nổi tiếng chỉ tuyển nhân tài, thành tích của chúng ta rất tốt dĩ nhiên sẽ được đến đó rồi, huống chi nơi đó có đủ loại bệnh, phần lớn bác sĩ đều là người rất giỏi!"

Giáo viên ở trên vỗ vỗ tay, "Chúc mừng các em, cuối cùng cũng bước vào giai đoạn thực tập, những ngày tới phải kết hợp lý thuyết với thực hành, thầy tin rằng các em nhất định sẽ trở thành bác sĩ giỏi. Hiện tại thoải mái một chút, mọi người hãy nói lý do tại sao mình chọn ngành y đi."

Lý do của mọi người ngoại trừ cứu sống người, muốn trở thành người hữu dụng trong xã hội vân vân...

Đến lượt Trần Hoan đứng lên nói: "Từ nhỏ trái tim của mình đã không tốt, từng phẫu thuật một lần, mình luôn biết ơn bác sĩ đã chữa cho mình, rất sùng bái anh ấy, muốn trở thành một người như anh ấy."

Bạn học liền trêu: "Không phải cậu đã yêu người ta rồi chứ?"

Trần Hoan đỏ mặt, dậm chân nói: "Không phải, mặc dù..." Cô nhỏ giọng nói: "Mặc dù anh ấy rất đẹp trai."

Trần Hoan đảo mắt nhìn An Ninh rồi nói: "Đến cậu, cậu nói đi."

An Ninh đứng lên, mọi người nhìn cô với ánh mắt tò mò, cô im lặng một lúc lâu sau đó cười nói: "Học y vì mình nghĩ rằng học y có thể kiếm rất nhiều tiền."

Cả lớp lâm vào không khí xấu hổ...

Cho đến khi một bạn nam ngồi bàn trên cười to, "Vậy mình muốn nhìn phụ nữ thì nên chọn khoa phụ sản sao?"

Bầu không khí xấu hổ được hóa giải, mọi người bắt đầu ríu rít chế nhạo, "Dương Quang à Dương Quang, cậu còn là lớp trưởng không vậy, lại bộc lộ sở thích biến thái? Nếu thật sự cậu vô khoa sản như đã nói, sợ rằng sau này cậu không còn hứng thú với phụ nữ nữa không...?"

Lại một trận trêu ghẹo nữa.

An Ninh nhỏ giọng nói với cậu "Cám ơn."

Dương Quang nhún vai tỏ ý không có gì. Sau đó xoay người lại, ngực đầu lên bàn của cô, nhỏ giọng nói: "Nói, trong nhà cậu thiếu tiền như vậy sao?"

An Ninh không nói gì.

Xế chiều An Ninh cùng Trần Hoan cùng nhau về ký túc xá, gặp phải một sinh viên lớp kế bên. Cậu ấy chủ động đi đến chào hỏi, ánh mắt vẫn nhìn con đường đá dưới chân, nhỏ giọng nói: "Lần trước cậu nói những sách này đã hết, vừa đúng lúc mình mua được." Cậu ta đưa một chồng sách trong tay đến trước mặt An Ninh, "Đây này."

An Ninh lễ phép cười cười, "Sách mình đã mua được của một chị khóa trên, nhưng mà vẫn cảm ơn cậu."

Cậu sinh viên im lặng một lúc, sau đó thân nhiên nói: "Được rồi. Vậy... cố gắng lên."

Nói xong liền cầm đầu cầm cổ chạy đi.

Trần Hoan đánh vào vai An Ninh, ý vị sâu xa nói: "Đúng lúc mua được, thật trùng hợp. Nhưng mà An Ninh, Hà Tranh cũng không tệ, đẹp trai, lần trước thi thử cũng đứng thứ nhất, rất hợp với cậu."

An Ninh gật đầu, nghiêm túc nói: "Đúng là không tệ, đúng là đối thủ cạnh tranh. Hơn nữa lần này cậu ấy cũng được phân đến bệnh viện Trung Ương cùng với chúng ta, cuộc sống sau này sẽ tràn ngập thách thức."

Trần Hoan thở dài một tiếng, "Không phải chứ? Thật không có tình thú mà! Đúng rồi, Dương Quang hẹn chúng ta đi hát hát karaoke, cậu ấy mời, cậu có đi không?"

An Ninh lắc đầu, "Chúc các cậu vui vẻ."

"Làm ơn, lao động phải kết với vui chơi, cậu có hiểu lao động kết hợp với vui chơi là gì không hả? Liệu mạng như vậy để làm gì?"

An Ninh lại quơ quơ luận văn trước mặt cô bạn, "Đừng quên cái này, mình không giống với các cậu... thoải mái vì không cần sửa luận văn." Cô không đồng ý cười cười, "Liệu mạng? Mình rất quý trọng mạng sống đó!"

Phần lớn các bạn học đều đi tận hưởng đêm cuối cùng trước khi đi thực tập.

An Ninh sửa xong luận văn, đứng lên vươn vai, nhớ tới lời Trần Hoan nói khi ở phòng học, rất sùng bái bác sĩ chữa khỏi bệnh cho mình, cũng vì anh ta mà cho rằng sinh mạng rất quan trọng, vì anh ta mà muốn học y, muốn trở thành như anh ta.

Loại tình cảm cô cũng từng trải qua, bất quá cảm giác ngầy ngớ như vậy, đã sớm trở thành quá khứ xa xôi rồi.

An Ninh đóng luận văn lại, bung ly nước đến ngồi bên cạnh cửa sổ, nhìn bầu trời đêm, gặp lại cô sẽ không để ý đến anh có vẻ mặt như thế nào. Cô muốn nắm chắc cơ hội này, sau này sẽ trở thành một bác sĩ tốt, sau đó còn phải kiếm rất nhiều rất nhiều tiền.

Trước khi ngủ cô ôn tập lại những kiến thức quan trọng, sau đó hẹn đồng hồ báo thức.

Hôm sau khi đồng hồ báo thức còn chưa reo, cô đã bị mẹ kêu dậy, mẹ đã làm xong bữa sáng đầy dinh dưỡng, vừa trông chừng cô ăn vừa nói: "Ninh Ninh, hôm nay con phải đi đến bệnh viện thực tập, nếu có cơ hội thực tập với bác sĩ Bạch..., nhất định phải quý trọng nghe chưa?"

An Ninh hơi ngẩn ra, sau đó cười gật đầu, "Tất nhiên rồi."

"Bác sĩ Bạch là ân nhân cứu mạng của con, mặc kệ như thế nào con cũng phải nhớ kỷ điều này."

Con người An Ninh tối sầm lại, "Con biết rồi ạ."

Mẹ cô vẫn không yên lòng, lại dặn: "Nếu như phát sinh xung đột ngàn vạn lần con không được cãi lại bác sĩ Bạch, con phải tôn trọng cậu ấy."

Mẹ nói làm An Ninh nhớ lại ngày đó, cô không hiểu ngược mắt lên nhìn, "Xảy ra xung đột cũng không được cãi lại anh ấy? Tại sao? Nếu như lỗi của anh ấy thì sao?"

Bỗng nhiên mẹ cô hơi tức giận, "Tóm lại, ơn cứu mạng lớn như trời, con có hiểu đạo lý 'tri ân đồ báo' (có ơn phải báo đáp) không?"

Trong lòng An Ninh không hề thoải mái, nhưng vẫn ngoan ngoãn đồng ý.

Trời còn chưa sáng hẳn cô đã ra khỏi nhà, bởi vì đã chuyển nhà, hiện tại đi tàu điện ngầm đến bệnh viện phải đổi nhiều tuyến.

Buổi sáng tàu điện ngầm có rất nhiều người, hơn nữa An Ninh lại đi buồng xe ở giữa, nên cô chỉ có thể nắm lấy vòng tròn được treo ở trên để đứng. Mặc dù rất chật, nhưng cô vẫn rất mong đợi.

Bỗng nhiên, mọi người xôn xao, An Ninh chỉ nghe được có người hỏi, "Có ai là bác sĩ hay y tá không? Xin hãy giúp đỡ..."

An Ninh không hề nghĩ ngợi liền giơ tay lên, lớn tiếng nói: "Tôi là bác sĩ, tôi là bác sĩ!"

Chỉ trong nháy mắt mọi người trong xe đều đứng qua hai bên, bày ra trước mặt An Ninh một "Con đường màu xanh biếc". Cô vội vàng tìm được nơi đã cất tiếng cầu cứu, một bé trai đang co quắp sùi bọt mép trên ghế.

Sau khi kiểm tra đơn giản An Ninh xác nhận đây là bị động kinh, mẹ đưa trẻ muốn nhét một thứ vào miệng bé, lại bị An Ninh ngăn lại. Cô lật đứa bé nằm nghiêng, sau đó cởi khăn quàng cổ trên cổ bé ra, cởi nút áo, sau đó cẩn thận quan sát phản ứng của bé.

Hai phút sau, bé trai từ từ khôi phục lại bình thường, An Ninh xoa xoa cái trán đầy mồ hôi, thật ra đây là lần đầu tiên cô thực hiện cấp cứu cho người bị động kinh.

Mẹ bé trai khóc lóc cảm ơn cô, An Ninh thờ dãi nói: "Đây là chuyện tôi phải làm, bởi vì tôi là một bác sĩ."

Ra khỏi trạm xe, nhìn ánh sáng mặt trời rực rỡ, đột nhiên An Ninh cảm thấy được sống thật hạnh phúc, nhưng khi cúi đầu nhìn thời gian mới phát hiện... Cô đã bỏ lỡ tuyến xe, cô đến trễ.....!

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Bạch, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Ngày thực tập thứ nhất

An Ninh dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến lầu ba, bác sĩ Kha cho phép, điều này chứng minh cô có thể vào phòng phẫu thuật hỗ trợ. An Ninh đội mũ và đeo khẩu trang đang chuẩn bị rửa tay thì chợt nghe thấy có người nói với cô: "Qua đây thắt chặt dây của bộ đồ phẫu thuật này giùm tôi với."

"Hả?" Cô quay đầu lại nhìn, một bác sĩ nam đứng bên cạnh bồn rửa tay, ánh mắt hai người tiếp xúc với nhau, toàn thân An Ninh cứng đờ...

Cô đã chuẩn bị tâm lý thật tốt, cô vẫn cho rằng khi gặp lại anh cô sẽ bình tĩnh, không để ý những chuyện trước kia nữa. Năm đó cô 18 tuổi đối với tình cảm rất ngây ngô. Lúc ấy cô không thích anh chẳng qua chỉ là sùng bái và cảm kích mà thôi, cái cảm giác ấy rất nhạt, đã sớm bị quên lãng trong những năm bận rộn học tập, những điều đó không đáng để ý chút nào.

Nhưng mà cho dù cô tự nói với bản thân như thế nào thì giây phút này, những hình ảnh của bốn năm trước đều hiện ra trước mắt cô một cách sống động, giống như một bộ phim, một cảnh rồi một cảnh, ép cô phải đối mặt.

Bao gồm lần đầu gặp anh, vẻ mặt chuyên chú khi anh trả lời những vấn đề của cô, còn có ánh mắt kiên định khi anh bảo cô làm cấy ghép tủy, những điều đó thường thông qua ánh mắt hoặc lời nói truyền cho cô động lực để chiến thắng bệnh tật. Những kiên cường và lòng tin của cô cũng đến từ người trước mắt này.

Chỉ tiếc... xem chocolate mẹ tí mĩ chuẩn bị như đồ bỏ đi vứt trên mặt đất, còn trách cô không hiểu chuyện không biết quý trọng mạng sống cũng là người này.

"Còn đứng ngây đó làm gì?"

An Ninh dùng ánh mắt phức tạp nhìn anh, nhưng vẫn đi ra phía sau anh, giờ hai tay lên buộc chặt dây của bộ đồ giải phẫu. Đầu ngón tay của cô lơ đãng đụng vào làn da ấm áp, cô vội vàng rút tay lại giống như đụng phải tổ ong vò vẽ.

"Cảm ơn." Bạch Tín Vũ xoay người lại đối mặt với cô, hai mắt tinh táo nhìn thẳng vào chỗ sâu nhất trong mắt cô, giống như muốn xem thấu linh hồn cô, giọng nói vẫn bình tĩnh như bình thường, "Mới đến?"

"Dạ." An Ninh cúi đầu, tránh đi ánh mắt của anh, hai người đều mang khẩu trang, cô nhận ra anh nhưng anh không nhận ra cô. Trong lòng có một loại cảm giác không biểu đạt được, nhưng cô cho rằng như vậy cũng tốt. Như vậy rất tốt, tránh cho cả hai đều lúng túng.

"Bác sĩ Bạch, bên trong đã chuẩn bị xong."

Bạch Tín Vũ không có nhìn An Ninh, xoay người đi vào phòng phẫu thuật.

An Ninh vẫn đứng im tại chỗ, kinh ngạc nhìn ngón tay của mình. Thì ra máu dưới làn da màu hạt dẻ đó cũng ấm áp? Cô còn tưởng rằng anh không có tình cảm là một động vật máu lạnh.

Phẫu thuật sắp bắt đầu, cô vội vàng bước đến bồn rửa tay, rửa một lần rồi một lần, cô rửa sạch mọi chỗ trên bàn tay nhất là đầu ngón tay, cô không muốn dính hơi thở của người kia, tuyệt đối không muốn.

"An Ninh, đừng rửa nữa, đã rất sạch rồi."

Cô nhìn qua bên trái, "Là cậu?"

Hà Tranh xấu hổ cười cười, "Ừ, hôm nay bác sĩ mổ chính là bác sĩ Kha và bác sĩ Bạch, bác sĩ Kha là người hướng dẫn mình. Ngày thực tập đầu tiên đã được vào phòng phẫu thuật hỗ trợ mình cảm thấy thật may mắn. Đúng rồi, bác sĩ Bạch là người hướng dẫn của cậu sao?"

An Ninh cười chế diễu, "Người ta là trưởng khoa, mình cũng không dám với cao."

Hà Tranh sững sờ, nhớ tới mới vừa rồi đứng ở ngoài cửa thấy An Ninh buộc dây bộ đồ phẫu thuật, con nhìn bác sĩ Bạch với ánh mắt phức tạp, không biết tại sao, điều đó làm cậu không thoải mái. Còn muốn hỏi vài câu thì An Ninh đã đi về phòng phẫu thuật.

Người bệnh đã được gây mê nằm trên giường, không khí trong phòng giải phẫu rất khẩn trương, bác sĩ Bạch cầm dao mổ động tác rất thành thạo, vị trí hạ dao cũng rất chính xác. Vô luận có chán ghét anh như thế nào thì An Ninh cũng phải thừa nhận, người này sinh ra để làm bác sĩ.

Ở đây nhìn anh làm phẫu thuật cho người sống có thể phấn khích hơn so với khi làm phẫu thuật trên mẫu vật ở trường, không là trăm lần.

"Qua đây giữ chỗ này của bệnh nhân giúp tôi."

Khi An Ninh còn đang suy tư, Hà Tranh đã đi lên làm theo.

Bác sĩ Bạch gật đầu với bác sĩ Kha, "Đến cậu."

Bác sĩ Kha tiếp nhận công việc, bác sĩ Bạch lui về sau một bước, đứng trước mặt cô, hơi cúi xuống đưa mặt đến trước mặt cô.

Bỗng nhiên anh nhích đến gần điều này là An Ninh phản ứng không kịp, nhưng cô vẫn tỏ ra bình tĩnh lau mồ hôi giúp anh.

Cuộc phẫu thuật kéo dài vài giờ, An Ninh cũng không làm những việc chuyên môn, chỉ đứng một bên làm những việc vặt, nhưng có cơ hội như vậy cô cũng rất vui vẻ, trừ... việc lau mồ hôi cho người kia.

Rất nhanh ca phẫu thuật đã sắp kết thúc, Hà Tranh bước đến cạnh An Ninh, nhỏ giọng nói với cô: "Mình biết nhà cậu cách bệnh viện rất xa, không bằng để mình đưa cậu đi?"

"Không cần." An Ninh không để ý trả lời, ánh mắt cô vẫn dõi theo động tác của bác sĩ Kha, anh khâu vết thương rất đẹp, cái này đáng để học.

"An Ninh, thật ra thì... cậu không cần khách khí với mình, là mình muốn đưa đón cậu, nếu chúng ta có nhiều thời gian để ở chung..."

Bỗng nhiên bác sĩ Bạch đang đứng ở một bên đi đến trước mặt hai người, thân nhiên nói: "Đây là phòng phẫu thuật."

Lúc này An Ninh mới thu hồi tâm tình đang chuyên chú học tập của mình, rõ ràng cô không nói gì, rất an phận, nhưng chính người này lại không biết phân biệt tốt xấu.

Hà Tranh cũng giải thích thay An Ninh: "Xin lỗi bác sĩ Bạch, là lỗi của em, là em nói chuyện với bạn ấy trước, thầy không cần mắng bạn ấy."

An Ninh cũng không biện hộ cho mình, bởi vì cô biết người kia luôn độc đoán như vậy, cô không cần biết anh ta nghĩ cô như thế nào.

Cuộc phẫu thuật dài đằng đẵng cuối cùng cũng kết thúc, mọi người rời rít đi ra khỏi phòng phẫu thuật, bỏ mũ và bao tay. An Ninh là người đi cuối cùng, chậm chạp không bỏ khẩu trang xuống.

Tất cả các bác sĩ thực tập trên lầu đều chạy xuống, nhất là bác sĩ Bạch được rất nhiều sinh viên nữ vây quanh, các cô đều khen ngợi tài năng của anh. "Bác sĩ Bạch, thầy thực giỏi, nếu như em có thể theo thầy học tập thì tốt biết bao."

"Bác sĩ Bạch, thầy rất bình tĩnh lúc cầm dao không hề không khẩn trương, thật hâm mộ thầy quá, thầy quá giỏi!"

Bạch Tín bỏ khẩu trang ra cầm trong tay, An Ninh nghiêng mặt nhìn phát hiện, sắc mặt anh rất u ám, con ngươi đen lạnh nhạt, chỉ vào cửa ra vào nói: "Bác sĩ hướng dẫn của mọi người không nói sao? Nếu đến đây để nọt thì xin mời đi hết đường này quẹo trái, không tiến. Ở đây chỉ nói chuyện chuyên môn."

Mấy sinh viên nữ bị dọa sợ hết hồn, ai cũng không ngờ bác sĩ Bạch bề ngoài lịch sự tinh tảo lại bỗng nhiên nổi giận.

Anh cúi đầu nhìn máy call, rồi đi thẳng.

An Ninh cảm thấy khinh thường, vì sao ư? Thật tâm khích lệ anh mấy câu liền giống như bị dẫm lên đuôi. Bác sĩ Kha đứng bên cạnh An Ninh, cùng nhìn bóng lưng Bạch Tín, cười nói: "Cậu ấy là như vậy đó, không thích nghe người khác tán dương."

"Không phải là không thích, mà cực kỳ chán ghét." Một giọng nói khác bổ sung.

An Ninh quay đầu lại, vừa hay nhìn thấy bác sĩ Lâm hai tay khoanh trước ngực, mắt bốc lửa.

"Cho nên hôm nay tôi kêu em đi theo y tá sửa sang lại tài liệu em đã làm xong rồi hả?" Anh vừa mở miệng, giọng nói đều là bất mãn.

An Ninh ngẩn ra, cả trái tim cô đều hướng đến hỗ trợ giải phẫu, làm sao có thời gian sửa sang lại mấy cái tài liệu gì gì đó chứ? "Không có, buổi chiều em cùng bác sĩ Kha..."

Bác sĩ Lâm cười lạnh, "Người hướng dẫn em là ai?"

An Ninh giữ vững quyết định của mình, "Em cho rằng tham dự giải phẫu sẽ tốt hơn là sửa tài liệu, em..."

"Trả lời vấn đề của tôi."

"Thôi đi Lâm già, là tôi gọi cô bé đến, cơ hội cũng chính do cô ấy tranh thủ được. Tôi cảm thấy đứa bé này cũng không tệ lắm, để cô bé đi sửa tài liệu là không biết trọng người tài rồi." Bác sĩ Kha cười vỗ vỗ vai bác sĩ Lâm.

Nụ cười của bác sĩ Lâm càng sâu, giọng cũng lạnh hơn, nhìn bác sĩ Kha nói: "Cô ấy rất biết đi đường tắt, đúng không?" Rồi nhìn về phía An Ninh, "Nếu như vậy, tôi thấy tôi là ngôi miếu nhỏ không thể chịu được ngôi tượng phật lớn như em, em hãy nhận người cao hơn là người hướng dẫn đi."

Bác sĩ Kha cười lắc đầu, "Lại nữa, tính tình nóng nảy, đừng để ý đến cậu ta. Cậu ta không nhận em, tôi sẽ nhận."

An Ninh thở dài, "Bác sĩ Kha, cảm ơn thầy đã cho em một cơ hội tốt như vậy. Cuộc phẫu thuật ngày hôm nay rất tuyệt, đây là lần đầu tiên em quan sát thực tế, cảm thấy rất khác so với ở trường, điều này đối với em rất có lợi. Nhưng mà... em sẽ giải thích rõ với bác sĩ Lâm, bởi vì em không thích bị hiểu lầm như vậy."

Kha Phàm sững sốt, không nghĩ đến mình chủ động nhận học trò lại bị cự tuyệt, ai cũng muốn có vài người học trò xuất sắc? Nhưng anh cũng cảm thấy thú vị, xem ra những ngày kế tiếp nhất định sẽ rất tuyệt vời.

An Ninh đi về phía phòng nghỉ, nhìn đồng hồ mới phát hiện mình còn chưa ăn tối, nhưng lại không muốn ăn. Cô dừng lại nghĩ nghĩ, hay mình đi đến phòng ăn, bị cấp trên mắng, cô không thể ngăn cản. Nhưng thân thể là của mình, cô không cần tự gây sự với chính mình.

Cô bụng khay com đang tìm chỗ ngồi, thấy Hà Tranh vừa ăn com vừa đọc sách ở phía xa, suy nghĩ một chút rồi quyết định đi đến đó.

Hà Tranh ngẩng đầu nhìn thấy An Ninh, lập tức ngồi thẳng lại, nhỏ giọng nói: "An Ninh, ngồi đây với mình này!"

An Ninh cũng không ngồi xuống, mặt không thay đổi nhìn cậu thân thiện nói: "Mình không muốn nói trắng ra, nhưng sự theo đuổi của cậu đã tạo thành phiền phức cho mình. Mình không biết cậu thu được tín hiệu sai đó ở đâu, tóm lại, mình không muốn nói đến chuyện yêu đương, chỉ muốn chú tâm vào việc thực tập, mình hy vọng cậu cũng thế."

Nói xong cô đi tìm chỗ ngồi khác, lại bị Hà Tranh gọi lại.

Cậu cúi đầu nhìn thức ăn trong mâm, nhỏ giọng nói: "Cậu biết không, mình cố gắng học tập, thi đứng hạng nhất cũng vì muốn thu hút sự chú ý của cậu mà thôi, mình sẽ không tranh đoạt bất kỳ thứ gì của cậu, không muốn trở thành đối thủ cạnh tranh với cậu. Mình chỉ... rất thích cậu mà thôi."

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Bạch, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Xóa tan hiềm khích lúc trước.

An Ninh bất đắc dĩ nhìn Hà Tranh, "Mình đã nói hết những gì cần nói, cứ như vậy đi." Cô xoay người tìm chỗ ngồi khác, nhưng đang là giờ cao điểm phòng ăn chật ních người.

Hà Tranh đứng lên, đưa tay ra muốn nhận lấy khay com trên tay cô, "Hay ngồi đây với mình đi, mình không làm phiền cậu là được rồi."

An Ninh vừa nhìn thấy khuôn mặt ửng hồng vì xấu hổ kia thì chịu không nổi, ngồi chung với cậu sao mà nuốt trôi com? Cô theo bản năng lùi về phía sau, "Không cần, mình..."

Một người đàn ông không biết xuất hiện sau lưng cô từ khi nào, vỗ vỗ vai cô, "Đến đây với tôi."

Cái giọng nói này... Cô chợt quay đầu lại, nhìn khuôn mặt lịch sự trước mặt, một đôi mắt tinh táo như thấu kính nhìn rõ tất cả mọi thứ dừng trên mặt cô. Khoảng cách giữa hai người rất gần, lưng của cô suýt nữa là dán lên người anh, cô muốn rời khỏi, nhưng không tránh được cái tay đặt trên vai mình.

Tay của Hà Tranh cũng dừng trên không trung, ánh mắt lướt qua người đàn ông phía sau cô rồi lại nhìn về phía An Ninh, trong cổ họng khó khăn mới

nặng ra mấy chữ, "Hai người... biết nhau?"

An Ninh muốn nói không biết, nhưng Bạch Tín Vũ đã trả lời trước: "Đâu chỉ biết." Anh quay người An Ninh lại đối diện với mình, sờ sờ đầu của cô, nhẹ giọng hỏi: "Bốn năm không gặp, sức khỏe em hồi phục như thế nào? Ừ, nhìn dáng vẻ của em có thể thấy bệnh đã khỏi, còn có, biểu hiện trong phòng phẫu thuật cũng không tệ. Đối với người mới mà nói thì rất bình tĩnh."

Hà Tranh nhìn hai người họ, họ thì lại nhìn nhau, giống như không hề có người thứ ba tồn tại, giống như toàn thế giới biến thành màu trắng xám, chỉ có đôi phương là màu sắc rực rỡ. Hơn nữa cái gì mà hồi phục, cái gì mà bốn năm, cậu hoàn toàn nghe không hiểu, cậu như một đứa ngốc, một người ngoài cuộc.

Cuối cùng Hà Tranh bối rối thu dọn cuốn sách trên bàn, cầm lấy ba lô tìm cớ rời đi.

An Ninh và Bạch Tín Vũ vẫn đứng trong loạt người đi đi lại lại, mặt đối mặt, cô hít sâu một hơi, ngược mắt nhìn, "Bác sĩ Bạch, anh còn nhớ rõ tôi... Lúc nào thì anh nhận ra tôi?"

"Khi nhìn thấy em đứng bên cạnh bồn rửa tay ngoài phòng phẫu thuật thì anh liền nhận ra em."

Trả lời rất bình thản, giống như bốn năm trước chưa từng xảy ra chuyện gì, giống như anh vẫn là bác sĩ cho cô sự kiên cường.

An Ninh cho rằng cô rất hận anh, nhưng giờ khắc này cô mới phát hiện, thứ mất đi không chỉ là thời gian bốn năm mà còn rất nhiều thứ đã thay đổi. Cô đã trưởng thành. Có thể bình tĩnh để nói chuyện với anh, coi anh như cấp trên, chỉ đơn giản có vậy thôi.

"Tôi hồi phục rất tốt, cảm ơn anh năm đó..." Mấp máy cánh môi, cô cười nhạt nói: "Bác sĩ Bạch, đã lâu không gặp. Tôi đã là bác sĩ thực tập rồi."

Khi nói ra những lời này cô rất tự tin, đây là những ngày tháng cô nỗ lực để đạt được? Chỉ trong nháy mắt An Ninh cảm thấy nhẹ nhõm rất nhiều.

"Anh thấy được." Bạch Tín Vũ rất tự nhiên nhận lấy khay cơm của cô đặt lên bàn mình đang ngồi, rồi chỉ chỗ đối diện nói, "Ngồi."

Cảnh này rất quen, giống như bốn năm trước cô đi vào phòng làm việc của anh đồng ý làm kiểm tra sức khỏe.

Hai người im lặng nhìn nhau, An Ninh hơi hối hận vì không ngồi ăn cơm chung với Hà Tranh, vì đối mặt với Bạch Tín Vũ mới thực sự là nuốt không trôi.

Chẳng qua là không nghĩ đến anh xem đồng hồ rồi đứng lên nói: "Anh còn có một ca phẫu thuật, anh đi trước đây."

Đợi sau khi anh đi, An Ninh mới nhìn đồ ăn anh đặt trên bàn, suýt nữa thì không nhúc nhích được. Còn có... anh chỉ uống hai cốc cà phê. Cô đã từng tò mò cuộc sống của anh, chưa từng nghĩ đến có một ngày có thể ở khoảng cách gần như vậy mà quan sát cuộc sống của anh.

Thở dài một hơi, đơn giản chỉ nói với nhau mấy câu, không có gì lúng túng, mọi chuyện của bốn năm trước đã qua, mọi chuyện đã thay đổi, cô sẽ không để tâm vào chuyện vụn vặt nữa. Nhưng bị tổn thương một lần, người kia, cô vẫn nên cách xa.

Sau khi ăn xong An Ninh gọi điện cho mẹ, "Mẹ, bệnh viện còn rất nhiều việc, đêm nay con phải trực, mẹ nhớ ngủ sớm một chút."

Sau khi cúp máy, An Ninh quay lại khoa cấp cứu, tìm được một số y tá trực ban, muốn cùng họ sửa lại tài liệu, tìm một góc yên tĩnh làm việc, uống một ly trà đậm, làm một tiếng sẽ đứng lên hoạt động cơ thể.

Như vậy mới tốt cho tuần hoàn, cuối cùng khi trời sắp sáng cô mới làm xong nhiệm vụ bác sĩ Lâm giao cho, sau đó trở về phòng nghỉ chợp mắt một lúc.

Ngày thứ hai đi làm Trần Hoan thấy An Ninh đang chạy bộ trong sân, liền chạy đến chào hỏi, "Hi! Sao cậu đến sớm vậy? Tôi hôm qua on call?"

"Chào buổi sáng." An Ninh cười khỏ nói: "So sánh với on call còn thoải hơn, sửa sang tài liệu đến nỗi cổ mình cũng cứng luôn rồi nâng lên không được nữa."

Trần Hoan cũng cười, "Mình cũng vậy, không thoải hơn cậu bao nhiêu cả, ngày hôm qua mình bị cái tên họ Lâm kia chỉnh rất thảm. Không phải là chỉ ở sau lưng anh ta nói vài câu thôi sao, cái tên quý hẹp hòi."

An Ninh phất phất tay, "Anh ta nói sẽ cho thực tập sinh như bọn mình chịu khổ đến cuối cùng, đây chỉ là bắt đầu mà thôi, tiếp theo còn thoải hơn."

"Mới sáng sớm ra đã tràn ngập oán khí, có phải ngại thực tập sinh như mình chưa ăn đau đến mức không muốn sống không?"

"..."

Trần Hoan và An Ninh đồng thời ngơ ngẩn, bác sĩ Lâm thế nhưng lại từ bệnh viện đi ra. Anh vừa đi vừa xem tài liệu, nghiêm mặt nhìn về phía An Ninh.

An Ninh đứng thẳng người, "Sau khi em sửa có kiểm tra qua một lần, cũng không phát hiện sai sót, nếu có thì em lập tức sửa."

Bác sĩ Lâm lạnh lùng nói: "Đây không phải là trường học, không phải nơi làm thí nghiệm không thể mỗi lần sai là có thể sửa, cho nên tôi cần các em phải làm tốt trong một lần, không thể qua loa dù chỉ một chút."

An Ninh thành khẩn gật đầu, "Xin lỗi, em đã biết."

Bác sĩ Lâm chấp tay sau lưng, nhìn từ đầu đến chân An Ninh đánh giá một phen, sau đó lại nhìn đi nơi khác, nhỏ giọng nói: "Em làm rất tốt, rất cẩn thận, có vài chỗ còn viết ghi chú, có thể thấy rất tỷ mỉ."

An Ninh sừng sốt, "Hả?" Giọng nói của anh quá nhỏ, lại cố ý đè thấp, cô nghe không rõ.

"Không nghe thấy thì thôi. Còn có, hai con nhóc các cô, lần sau mà để tôi bắt được ở sau lưng nói xấu tôi, tôi liền cho hai cô đẹp mặt!" Nói xong anh đi về phía phòng thay quần áo, trước khi đi còn nói: "Tối hôm qua tôi on call."

Trần Hoan đưa tay vỗ vỗ ngực, "Trời ạ, anh ta thật đáng sợ, chỗ nào cũng xuất hiện! Nếu có cơ hội chuyển khoa hoặc đổi người hướng dẫn, mình nhất định sẽ đi, không chút do dự vứt bỏ anh ta! Trước khi vứt bỏ anh ta còn muốn chính miệng nói cho anh ta biết!"

An Ninh mím môi suy nghĩ một chút, trầm ngâm nói: "Nhưng đột nhiên mình lại cảm thấy anh ấy thật đáng yêu là sao?"

Trần Hoan sờ trán An Ninh, vẻ mặt lo lắng nói: "Cậu đừng làm mình sợ, chẳng lẽ bị chinh đến ngu rồi sao?"

An Ninh kéo tay Trần Hoan xuống, khoác tay cô đi về phía phòng thay đồ, "Đi thôi, một ngày bận rộn vừa mới bắt đầu. Cẩn thận đi trễ lại bị mắng."

Dương Quang khi đi học có thói quen đi trễ, thế nhưng hôm nay cậu đến rất sớm, thay xong quần áo còn chào hỏi với hai người, "Hai cậu còn sống không?"

Trần Hoan chống nạnh trừng cậu, "Cậu thử nói xem?"

Dương Quang đi đến bên cạnh An Ninh, khoa trương nói: "Cậu trở thành gấu trúc rồi, tối hôm qua đã làm gì?"

"Sử dụng câu nói của cậu, sửa lại ảnh X-Quang rồi lại sửa tài liệu sau đó lại sửa ảnh X-Quang cứ thế mà tuần hoàn."

Dương Quang kinh ngạc nhìn cô, "Liều mạng như thế làm gì? Mình nghe họ Lâm nói anh ta không cần cậu nữa, sau đó không phải bác sĩ Kha đã nói sẽ nhận cậu sao? Sao cậu vẫn ở đây mà không đến khoa ngoại báo danh?"

Trần Hoan kinh ngạc không khép miệng được, "Cái gì! An Ninh, cậu lại tự làm khổ mình... Mình nghe các bạn khác nói bác sĩ Kha rất dịu dàng với sinh viên thực tập, lại là người kiên nhẫn, cơ hội khó có được vậy mà cậu lại từ chối! Mình sợ mình sẽ ghen tỵ đến mức giết chết cậu mất."

An Ninh nghe vậy bật cười, "Chính xác là mình đã từ chối. Chiều hôm qua tham dự một ca phẫu thuật não, bác sĩ Lâm chưa đồng ý mình đã đi, sau đó anh ấy nói mình là một người rất biết đi đường tắt, mình chỉ muốn chứng minh mình không phải là người như vậy."

"Cậu tham gia phẫu thuật não? Trời ạ!" Trần Hoan chép miệng, tỏ vẻ tủi thân, "Thật là đồng nghiệp không đồng mệnh, đồng nghiệp không đồng mệnh mà..."

Dương Quang vỗ vỗ vai Trần Hoan, nói thêm một câu, "Bác sĩ mổ chính là bác sĩ Bạch và bác sĩ Kha, họ đã có kỹ thuật giỏi lại còn đẹp trai nữa, lúc ấy mình cũng từ lâu trên xuống xem."

Trần Hoan hừ lạnh một tiếng, "Thế mà cả ngày hôm qua mình phải vùi đầu trong phòng cấp cứu, loay hoay tay chân cũng mềm nhũn, vừa tốn sức nhưng không có kết quả tốt, lại còn bị tên họ Lâm mắng xối xả. Về nhà mình liền vẽ vòng tròn nguyên rửa anh ta." Cô mở tủ quần áo, lấy chocolate trong tủ ra đưa cho hai người, "Ăn chút ngọt để giảm bớt nỗi đau khổ đi."

An Ninh nhìn chocolate chăm chăm.

Dương Quang nhận lấy chocolate, đưa tay đâm đâm An Ninh, "Cậu sao vậy? Phát ngốc cái gì đây?"

An Ninh lắc đầu, "Không có gì, đời này mình ghét nhất chính là chocolate."

Ba người thay quần áo xong liền đi đến khoa cấp cứu, lúc đi vào liền gặp bác sĩ Kha trước thang máy. Dương Quang tươi cười chào hỏi bác sĩ Kha, anh khách khí đáp lại, nhưng ánh mắt lại cứ nhìn An Ninh chăm chăm, "Chào buổi sáng."

"Xin chào, bác sĩ Kha."

Anh đã thay đồ bình thường, quần jean và áo sơ mi, nhìn giống như học trưởng của trường đại học, tinh thần phấn chấn. Đi đến trước mặt An Ninh, cười nói: "Cho nên, một đêm sửa tài liệu, giờ em có thay đổi quyết định không? Nếu đồng ý tôi sẽ đưa em đến phòng phẫu thuật hỗ trợ."

An Ninh ngớ ngàng, "Sao anh biết?"

"Tối qua có một sinh viên thực tập thức trắng đêm, một người làm xong công việc của năm người, điều khó tin nhất là hiệu quả cao, không sai một chỗ nào. Chuyện này đã sớm được lan truyền."

An Ninh cười ngượng, "Xin lỗi, nhưng em không định chuyển khoa."

"Kha Phàm, cậu thật không biết xấu hổ, lại đến đào gốc tường của mình!" Trên cổ bác sĩ Lâm còn đeo ống nghe, gương mặt lạnh lùng.

Bác sĩ Kha nhún vai, "Cái gì gọi là đục khoét, rõ ràng là chính cậu nói không muốn."

"Nhưng hiện tại mình muốn." Anh dùng một tay túm An Ninh đến cạnh mình, "Người ta nói không có ý định chuyển khoa."

Ngay lúc đó bỗng nhiên loa bệnh viện vang lên: "Bác sĩ Lâm Khai Dương, xin nhanh chóng đến phòng cấp cứu."

Về mặt bác sĩ Lâm lập tức nghiêm lại, chạy về hướng phòng cấp cứu, "Tất cả các cô cậu mau theo tôi."

Trước khi đi An Ninh bị bác sĩ Kha gọi lại, "Thật ra thì tôi nhìn ra được thằng nhóc họ Lâm kia rất thích em, nhưng cậu ta là loại người không biết biểu đạt cảm xúc của mình. Nếu như cậu ta nói gì quá đáng, em không nên để ý, hãy cố gắng học tập cậu ta, kinh nghiệm của cậu ấy rất tốt."

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Bạch, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Biến đổi bất ngờ

An Ninh đi theo bác sĩ Lâm vào phòng cấp cứu, có mấy người được đưa vào cấp cứu vì bị tai nạn xe, một trong số phải tiến hành phẫu thuật. Bác sĩ Lâm và hộ sĩ đẩy giường vào phòng phẫu thuật, "Trần Hoan và Dương Quang, hai người đến đây giúp tôi, An Ninh cô ở lại chăm sóc cho những người còn lại."

Ba người vội vàng chạy vào phòng phẫu thuật, An Ninh thì xử lý mấy vết thương nhẹ, trước tiên cô lấy máu của một cô gái trẻ, vì dời đi lực chú ý của cô nói chuyện với cô ấy, "Cô gái, năm nay em nhiều tuổi? Có sợ đau không?"

"Mười tám tuổi..." Ánh mắt cô ấy vẫn nhìn về phía cửa, lúc trả lời câu hỏi lại tỏ ra vẻ không yên lòng.

An Ninh nắm cánh tay của cô ấy, thừa dịp cô ấy không chú ý liền cầm kim tiêm vào, rất nhanh đã rút đủ lượng máu. Hộ sĩ Tiểu Thôi ở một bên tán dương: "Bác sĩ An, thủ pháp rất tốt đó."

Cô bé che vết thương, muốn nói lại thôi.

"Sao vậy? Cô cảm thấy không thoải mái ở đâu sao?" An Ninh lại kiểm tra cho cô ấy lần nữa, phát hiện không có vấn đề gì, cô liền nói với Tiểu Thôi: "Đưa cô ấy đi chụp X-Quang."

Lúc này bỗng nhiên cô bé nói với An Ninh: "Trong tai nạn xe rõ ràng có một người đàn ông bị thương rất nặng, nhưng hình như tôi không thấy ông được đưa vào đây."

Còn chưa nói dứt câu, mấy hộ sĩ liền đẩy một người đàn ông vào phòng, An Ninh chạy tới nhìn. Hộ sĩ đưa cho cô một cái túi ni lông, diễn đàn lê quý đồn.

Người đàn ông rên rỉ một cách đau đớn, dùng hai tay dính đầy máu tươi nắm lấy áo khoác trắng của cô, "Bác sĩ cô mau cứu tôi, mau cứu tôi."

An Ninh lần đầu tiên đối mặt với tình trạng khẩn cấp như vậy, chính mình cũng khẩn trương, cô vừa kiểm tra vết thương của ông ấy vừa an ủi: "Tiên sinh, ông không nên quá kích động, chúng tôi sẽ giúp ông."

Ông ấy cố gắng muốn ngồi dậy, "Chân phải của tôi không có cảm giác, tôi không có cách nào để nhấc chân phải lên!"

An Ninh ấn ông ấy nằm lại giường, ý bảo hộ sĩ mở túi ra cho ông ấy nhìn, "Tiên sinh, ông không nên lo lắng, chân của ông ở đây, các bác sĩ sẽ lập tức tiến hành phẫu thuật nối chân cho ông."

Người đàn ông nhìn vào trong túi, bên trong là cái chân đã gãy đầy máu được ướp bằng đá. Ông ấy bị hù đến nổi mặt trắng bệch, càng kích động phản kháng, lôi kéo áo An Ninh không chịu buông tay, còn không ngừng gào to.

Hộ sĩ ở bên thúc giục, "Bác sĩ An, làm sao bây giờ?"

An Ninh khẩn cấp giúp ông ấy cầm máu giúp ông ấy. Sau đó kiểm tra cái chân gãy, "Nhanh mang cái chân vào tủ lạnh bảo quản. Báo cho bác sĩ Lâm, bệnh nhân cần phẫu thuật nối chân gấp, nhanh đi gọi bác sĩ Lâm!"

"Bác sĩ Lâm đang trong phòng giải phẫu, đã phái người đi báo, chắc là sẽ nhanh chóng đến đây." diễn đàn lê quý đồn

An Ninh hỏi thăm tình trạng thân thể của người đàn ông, nhưng ông ấy không hề phối hợp dù chỉ một chút. Chỉ có thể đưa ông ấy đi kiểm tra toàn bộ cơ thể ông ấy, khi đang lấy máu thì người đàn ông kích động dậy ra, dù thế nào cũng không cho cô đến gần.

"Nhanh đi gọi bác sĩ Lâm đến đây!" An Ninh gấp đến độ xoay vòng vòng, giọng nói cũng tăng thêm mấy dexiben.

"Vội gì chứ?" Bác sĩ Lâm bước nhanh đến, lạnh lùng nhìn An Ninh, "Hôm nay cô không cần làm gì cả, chỉ có lấy máu thôi, phải thật bình tĩnh cho tôi!"

An Ninh cúi đầu, "Xin lỗi, tôi không cố ý..."

"Cô có ngu ngốc không mà lại cho bệnh nhân nhìn cái chân gầy của mình? Làm như vậy sẽ kích thích cảm xúc của bệnh nhân biết không? Ngay cả kiến thức bình thường cũng không biết sao?"

Sau khi bác sĩ Lâm nổi giận đùng đùng nói xong những lời trách móc liền ngăn cô lại ở ngoài.

Thái độ của bác sĩ Lâm đối với An Ninh ngay của hộ sĩ Tiểu Thôi cũng bất mãn, liền đến vỗ vỗ vai An Ninh, an ủi: "Lần đầu tiên nhìn thấy trường hợp như vậy sao không sợ hãi được? Thật ra thì cô đã làm rất tốt, đừng đau lòng, tính bác sĩ Lâm nóng nảy, mắng rồi sẽ không sao cả."

An Ninh gật đầu, cười bất đắc dĩ nói "Cảm ơn". Cô đi lấy máu cho những bệnh nhân khác, sau đó làm các việc vặt, khi tận mắt nhìn thấy bác sĩ Lâm và một số hộ sĩ đẩy bệnh nhân vào phòng phẫu thuật. Lần đầu tiên cô gặp phẫu thuật nổi chân, rất muốn đi vào giúp một tay...

"Bác sĩ, cô làm tôi đau!"

"A, xin lỗi xin lỗi, tôi sẽ cẩn thận, thật sự rất xin lỗi." An Ninh lập tức rút kim tiêm ra, chuyên tâm vào công việc đang làm

Đến lúc nghỉ trưa mới có thể nghỉ ngơi, An Ninh quay lại phòng thay quần áo cởi áo khoác trắng ra bỏ vào tủ. Sau đó đến nhà ăn xếp hàng mua cơm, nhìn thấy trên tấm bảng có ghi "Gà hầm mật ong", theo bản năng nghĩ đến cái chân kia, chỉ trong nháy mắt liền không còn khẩu vị. Tùy ý kêu hai món ăn và một canh, bụng khay tìm chỗ ngồi.

Hoàn hảo, trong góc còn hai chỗ trống, ít nhất không cần ngồi cùng bàn với người khác.

Cô ăn hai miếng liền bỏ đũa xuống, nâng tay chống má nhìn thức ăn trong khay, tâm tình đang xuống dốc, đêm qua thức suốt đêm sửa tài liệu mới lấy được chút tình cảm của bác sĩ Lâm. Kết quả không đến hai mươi bốn giờ, lại làm chuyện sai, quả thật là không có thiên phú!

"Tôi có thể ngồi đây không?"

Một giọng nam trầm thấp cắt đứt suy nghĩ của cô. Cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy một gương mặt vừa xa lạ vừa quen thuộc, liền giật mình, nhưng rất nhanh đã trấn định lại, gật đầu, "Có thể."

Cô vốn cho rằng mình có thể hưởng chút yên tĩnh, nhưng nghĩ đến cô không đến ngồi nhờ bàn người khác lại có người khác đến xin ngồi cùng bàn với cô. Nhưng người đàn ông trước mặt này nhìn rất quen, hình như là đã gặp ở đâu rồi nhưng lại nghĩ không ra.

Người đàn ông ngồi xuống, chuyên chú ăn cơm.

An Ninh hiếu kỳ nhìn sang, anh ta đang ăn... gà hầm mật ong.

"Cô cũng muốn ăn một chút sao?" Anh ta ngẩng đầu lên, mỉm cười nhìn về phía An Ninh.

"Không cần cảm ơn..."

Người đàn ông để đũa xuống, đan hai tay vào nhau, nhìn An Ninh không hề chớp mắt.

Thấy đối phương nhìn chăm chú, An Ninh nghi ngờ nhìn anh ta, "Xin hỏi có chuyện gì không?"

"Hình như chúng ta đã gặp nhau ở đâu rồi phải không?"

An Ninh sững sốt, thì ra không phải mình cô có cảm giác đã từng quen biết. Lúc này cô mới cẩn thận quan sát người đối diện, dáng vẻ đẹp trai, hai mắt mang theo nụ cười mê người, khi cười mỉm làm người khác có cảm giác anh ta hơi hư. Cô cảm thấy người này đang rất vui sướng, nhưng... thật không nhớ được đã gặp nhau ở đâu.

"Cô làm việc trong bệnh viện này lại không biết tôi?" Người đàn ông cười lên, lộ ra hàm răng trắng nõn đều tăm tắp.

"Tôi chỉ là sinh viên thực tập... Làm việc ở đây nên biết anh sao?" An Ninh không hiểu nhìn anh ta, anh ta mặc quần áo bình thường, là bệnh nhân ở đây sao?

Người đàn ông chủ động vươn tay, "Trương Thiếu Nghiêm, phó khoa khoa ngoại. Thay mặt toàn thể bác sĩ hoan nghênh em gái."

An Ninh cũng cười cầm tay của anh, "Xin chào bác sĩ Trương, tôi là An Ninh, đang thực tập ở khoa cấp cứu."

"An Ninh... An Ninh..." Anh phối hợp lặp lại tên cô, cúi đầu trầm tư. Sau đó chợt ngẩng đầu, "Là cô!"

"Ừ?" An Ninh vẫn nghi ngờ, "Chúng ta biết nhau sao?"

Ánh mắt Trương Thiệu Nghiêm phức tạp nhìn cô, sau đó rất có ý khác mà cười một tiếng, "Không, không nhận ra. Đúng rồi, cô đang ở khoa cấp cứu, người hướng dẫn cô là ai?"

An Ninh ừ ừ nói: "Bác sĩ Lâm."

"Thật ra thì nhìn đáng về ừ ừ của cô tôi cũng đoán được. Không vui? Có thể kể cho tôi nghe không?"

An Ninh trầm nghĩ, bác sĩ Trương là bác sĩ khoa ngoại, nói cho anh ta biết cũng không sao, nhưng cô không có thói quen tâm sự với người lạ. Cho nên nhìn đồng hồ đeo tay một cái, đứng lên, "Thật ngại quá bác sĩ Trương, tôi muốn quay về làm việc."

Trương Thiệu Nghiêm gật đầu, sau đó nhìn cô rời đi. An Ninh, khi mới nghe thấy cái tên này anh đã nhớ ra rồi. Thật không nghĩ tới, mấy năm không gặp, thế nhưng cô đã thành bác sĩ thực tập, còn đến bệnh viện Trung Ương, đây là trùng hợp sao? Anh lấy điện thoại đi động ra, bấm một dãy số, "Bạch Tín Vũ, cậu thử đoán xem vừa rồi ở nhà ăn mình gặp ai?"

"An Ninh sao?"

Trương Thiệu Nghiêm kinh ngạc nói: "Hai người đã gặp nhau?"

"Hôm qua lúc mình phẫu thuật cô ấy ở bên cạnh hỗ trợ."

"Cái gì? Lúc ấy cậu liền nhận ra cô ấy sao?"

"Ừ."

Khóe môi Trương Thiệu Nghiêm nhếch lên, "Sau đó thì sao? Cô ấy có nhận ra cậu không?"

"Tối qua bọn mình cùng nhau ăn cơm."

"Cái gì?" Trương Thiệu Nghiêm tưởng mình nghe nhầm, "Cậu nói, cậu cũng cô bé ấy ăn cơm? Cậu xác định chúng ta đang nói về cùng một người sao? Lúc trước cậu đem người ta..."

"Đừng hiểu lầm, đúng lúc gặp nhau ở nhà ăn bệnh viện thôi."

Giọng nói bên kia bệnh viện rất tỉnh táo. Trương Thiệu Nghiêm bị gọi lên lòng hiếu kỳ, "Cô ấy có cầm nước trái cây tạt cậu không? Hoặc trách móc cậu và vân vân?"

"Thật xin lỗi, để cậu thất vọng rồi. Cái gì cũng không có." Cuối cùng Bạch Tín Vũ cười nói: "Cậu hỏi xong chưa?"

"Bây giờ là thời gian nghỉ ngơi, cậu không nên không có tình nghĩa như vậy chứ sao?" Trương Thiệu Nghiêm không có ý định bỏ qua cho anh, hỏi tới: "Nói thật, cậu gặp lại cô ấy, cậu cũng không bày tỏ sao?"

"Không nói nữa, giờ mình đi làm việc đây."

Vội vàng cúp điện thoại, nhưng Trương Thiệu Nghiêm cảm thấy cuộc sống thú vị mới vừa mới bắt đầu.

...

Đến tối An Ninh cũng không gặp lại bác sĩ Lâm, hình như anh ta rất bận. Nhìn đồng hồ, đang chuẩn bị đi đến nhà ăn, nhớ tới tối hôm qua... Thôi, nhịn một chút rồi về nhà ăn.

Bởi vì nhà quá xa, đi mấy tuyến xe, nguyên đêm qua cô không ngủ, ban ngày khoa cấp cứu bận rộn. Ngồi lên tàu điện ngầm mỗi một không chịu nổi, bắt taxi bất giác ngủ thiếp đi. Cô bị nhân viên tàu điện ngầm đánh thức, ngẩng đầu nhìn lên mới phát hiện mình đã ngủ thẳng cho đến bến luôn rồi.

Thờ dãi đi ngược trở lại, lẩn qua lẩn lại, về đến nhà đã mười một giờ rưỡi rồi. Mẹ vẫn chưa ngủ, vẫn không yên tâm chờ cô.

An Ninh đau lòng, trẻ như vậy rồi mẹ còn chưa ngủ.

Mẹ thì thấy cô mệt mỏi như vậy thì vô cùng đau lòng, "Ninh Ninh con có khỏe không? Mới làm việc có hai ngày đã thành như vậy rồi? Công việc hai ngày qua như thế nào? Bác sĩ hướng dẫn có thích con không? Có thích con không?"

An Ninh đi vào phòng bếp lấy một chén cơm, hơi hột nói: "Người hướng dẫn của con rất tốt, và hiền hòa."

Mẹ đi vào phòng bếp cùng với cô, ân cần nói: "Nếu không con mượn phòng trọ ở gần bệnh viện đi. Cơm xem tối nay đi xe điện ngầm còn ngủ quên nữa, đi làm cũng không tiện, đi sớm về trễ."

"Mẹ, yên tâm đi, trái tim con là kim cương mà!" An Ninh cười ăn cơm.

"Trái tim có kim cương hay không kim cương cũng không quan trọng, mấu chốt là con mệt mỏi như vậy, mẹ đau lòng. Nghe lời, tìm phòng trọ ở gần bệnh viện đi được không? Không cần lo lắng vấn đề tiền bạc."

"Biết rồi mẹ, mẹ đi nghỉ sớm đi, ăn cơm xong con cũng đi ngủ."

Thật vất vả mới dụ dỗ được mẹ đi ngủ, An Ninh ăn cơm xong tắm rửa sạch sẽ, lại nhìn thời gian, đã mười hai rưỡi rồi, cô muốn ôn tập lại kiến thức nhưng không còn sức nữa rồi.

Hôm sau đồng hồ báo thức vang lên cô liền bò dậy, đã có kinh nghiệm đi trễ vào ngày đầu tiên, nếu như cô lại đến trễ lần nữa, bảo vệ không cho phép vào lại bị bác sĩ Lâm đuổi ra khỏi cửa.

Cũng may khi đến bệnh viện cũng còn sớm, ở phòng thay quần áo gặp được Trần Hoan, hai người trò chuyện vài câu. An Ninh nhớ tới lời mẹ dặn, hỏi Trần Hoan: "Đúng rồi, cậu đang ở đâu? Cách bệnh viện xa không?"

"Vốn là rất xa, không có phương tiện đi lại, cho nên mình liền đến nhà bác, nhà bác ấy cách bệnh viện rất gần, chính là ăn nhờ ở đậu vẫn không tự tại bằng nhà mình." Trần Hoan đóng cửa lại, tò mò nhìn An Ninh, "Sao vậy?"

"Không có gì... Mình muốn mượn nhà trọ gần bệnh viện."

"Điều đó rất dễ, nếu không mình sẽ giúp cậu!"

"Không nên quá đắt, quá đắt mình không có đủ tiền."

Trần Hoan cười cười, chỉ hướng cuối hành lang, "Đúng rồi, cậu đã xem thông báo chưa, ở ghép, chẳng qua là sẽ ở cùng đồng nghiệp trong bệnh viện, nếu như cậu không ngại."

"Không ngại." An Ninh mặc áo blue, cúi đầu đeo băng tên.

Mới vừa ngẩng đầu, đã thấy bác sĩ Lâm đi đến... Chân Trần Hoan như được bôi dầu chạy thẳng vào nhà vệ sinh nữ, An Ninh phản ứng chậm nửa nhịp đứng nguyên tại chỗ.

Mặc dù An Ninh rất thấp thỏm, nhưng vẫn chủ động chào hỏi, "Sur phụ xin chào."

Bác sĩ Lâm sùng sốt, sau đó chẳng thèm nhìn cô nói: "Đừng tưởng rằng gọi tôi là sur phụ thì có thể xóa đi lỗi của cô ngày hôm qua."

"Tôi..."

Bác sĩ Lâm nhìn chằm chằm An Ninh nói: "Nhiệm vụ hôm nay của cô cũng giống như hôm qua."

"Được rồi."

Lâm Khai Dương nhìn An Ninh hơi mất mác đi ra khỏi phòng, cũng không cãi cò với mình hoặc gì đó. Anh xoay người đi vào phòng nghỉ, bên trong có một người đàn ông đang ngồi, vừa uống cà phê vừa xem báo.

Anh tự tay đoạt lấy tờ báo, "Cậu cũng nhàn nhã nhì."

Đối phương liếc nhìn đồng hồ đeo tay, "Còn chưa đến thời gian làm việc."

"Rốt cuộc cô bé kia đã đắc tội gì với cậu? Cậu lại muốn tôi sửa chữa cô ấy như vậy." Lâm Khai Dương bỏ báo qua một bên, "Mình cảm thấy cô ấy không tệ lắm, không yếu ớt, cũng chịu khó."

"Không phải là sửa chữa, là dạy." Bạch Tín Vũ đẩy một ly cà phê khác đến trước mặt đầy tới Lâm Khai Dương, "Dù sao cậu cũng đã từng gặp núi lửa hoạt động rồi, bộc phát nhiều hay bộc phát ít cũng không khác nhau mấy."

Lâm Khai Dương khoa trương thờ dài một tiếng, "Được rồi, mình đã thấy, dù sao mình cũng là người xấu." Anh ta cười cười, "Nhưng, nghe nói cô ấy đang tìm phòng trọ gần bệnh viện."

Bạch Tín Vũ cúi đầu nghiêm túc uống cà phê, "A, phải không?"

Lâm Khai Dương hiểu rõ cười một tiếng, "Đừng nói với mình cậu không thêm đề ý."

Bạch Tín Vũ đứng lên, chỉ chỉ đồng hồ treo trên tường, "Làm việc thôi bác sĩ Lâm."

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Bạch, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Xung đột chính diện

An Ninh nghe lời trở lại khoa cấp cứu, thật sự bác sĩ Lâm cũng không khó ở chung, cô rất muốn học hỏi kinh nghiệm từ anh, đáng tiếc anh không chịu cho cô cơ hội. Từ đại học đến bây giờ, An Ninh cũng không đòi thầy giáo phải thích sinh viên, cô hơi cố chấp, lại hướng nội, ngoại trừ thành tích học tập xuất sắc thì suýt nữa cô đều kém những người khác về mọi mặt.

"Đừng đụng vào tôi, tôi nói đừng đụng vào tôi! Cô nghe không hiểu tiếng người sao cô ý tá?"

"Tiên sinh, xin ông phối hợp một chút, được không?"

"Ông đây cầm kim đâm cô một cái xem cô có được không?"

An Ninh ở ngoài nghe thấy cuộc đối thoại này, cô đi đến vừa lúc y tá Tiểu Thôi đi qua, Tiểu Thôi cúi đầu hai mắt ửng đỏ, thấy An Ninh cũng không chào hỏi mà chạy đi luôn.

An Ninh tò mò nhìn vào bên trong, một người đàn ông ngồi ở trên giường bệnh, trong tay cầm ống tiêm hình như mới vừa đoạt được từ tay y tá, đang giờ ống tiêm ra dù dọa những y tá khác đang muốn đến gần mình.

"Chuyện gì vậy?" An Ninh không nhìn người đàn ông, trực tiếp hỏi y tá đứng bên cạnh.

"Bác sĩ An, bệnh nhân tên Đỗ Phi Dương, hai mươi bốn tuổi, sáng nay được đưa vào đây vì tai nạn xe, mặt bị thủy tinh cửa bị thương, vết thương hai mươi centimet, sâu hai centimet. Đã rửa vết thương, vừa tiêm thuốc mê, đang chuẩn bị khâu lại gấp."

Đỗ Phi Dương ngẩng đầu nhìn lên, nhìn đến An Ninh, anh không thèm quan tâm mà bật cười, "Cô ý tá, cô đang đùa sao? Cô nhóc này mà là bác sĩ? Muốn hại chết tôi sao?"

Hai tay An Ninh bỏ vào túi áo, mặt không đổi sắc nhìn anh, "Anh Đỗ, nếu anh không chịu phối hợp người chịu thiệt cũng có mình anh." Cô quay đầu lại hỏi y tá, "Có gương không?"

"Chỉ có gương dùng để trang điểm..."

"Lấy đến đây."

An Ninh đợi một hồi, đưa gương đến trước mặt Đỗ Phi Dương, thân nhiên nói: "Nhìn thấy không? Thân thể là của anh, anh có quyền cự tuyệt khâu vết thương, thân là người chữa bệnh và chăm sóc bệnh nhân chúng tôi không có quyền ép anh, chỉ có thể khuyên anh."

Đỗ Phi Dương sững sốt, "Cô..."

An Ninh cắt đứt lời anh ta tiếp tục nói: "Tạm thời không nói đến vết thương có nhiễm trùng không, đáng tiếc cho một gương mặt đẹp như vậy sau này sẽ có một vết sẹo dữ tợn."

"Cô cho rằng tôi rất sợ sao?"

An Ninh nhún vai, "Để lại sẹo cũng không sao, vốn có một vài người cho rằng trên mặt có sẹo thì rất anh tuấn."

Đề dụng cụ khâu vết thương lên xe đẩy, đeo bao tay vào trong khi Đỗ Phi Dương vẫn căm tức nhìn cô, "Tôi đếm đến ba, nếu như anh không để ống tiêm trong tay xuống, tôi không không có biện pháp đến gần anh, tôi chỉ có thể đi ra. Một, hai..."

"Cô... cô xác định mình làm được?" Cuối cùng Đỗ Phi Dương cũng thỏa hiệp, bỏ ống tiêm trên tay qua một bên, chẳng qua là giọng nói vẫn ghi vắn, nhìn bằng tên trước ngực cô rồi nói: "An Ninh, tôi đã nhớ tên cô, cẩn thận tôi sẽ kiện cô!"

An Ninh mỉm môi cười một tiếng, ngồi xuống bên giường của anh, "Yên tâm đi, những thứ khác tôi không dám cam đoan, nhưng ở phương diện này tôi làm rất tốt."

Đỗ Phi Dương bất đắc dĩ đưa mặt qua.

An Ninh kiểm tra vết thương của anh, rồi cầm lấy dụng cụ bắt đầu khâu vết thương.

Đỗ Phi Dương cảm nhận được hơi thở của cô mang theo mùi thơm nhạt lan tỏa ra không khí, cặp mắt tỉnh táo, chuyên chú nhìn vết thương, động tác thành thạo, không lâu sau đã khâu xong vết thương.

Y tá Tiểu Hộ Sĩ đứng một bên khen ngợi: "Bác sĩ An, cô khâu thật tốt, mức độ này thì suýt nữa sóng vai với bác sĩ Bạch rồi!"

An Ninh nghe vậy liền giật mình, không biết tại sao, gặp dù khi gặp lại Bạch Tín Vũ cô cũng không lúng túng lắm, nhưng khi nghe thấy tên anh cô có cảm

giác nói không ra lời. Theo bản năng không muốn có bất kỳ quan hệ nào với anh, trong bụng thầm nói người kia là mối nguy hiểm số một, cô sẽ không ngu như trước nữa tự nhào đến để anh đâm bị thương.

Đỗ Phi Dương nửa tin nửa ngờ nói: "Thật sự lợi như thế sao? Các người không có liên kết lại ngại tôi chứ?"

Hình như An Ninh suy nghĩ điều gì đó rồi nhìn anh một cái, "Đương nhiên là thật, lúc ở trường học ngày ngày tôi đều mua da heo về để luyện tập."

"Cô..."

Các y tá nghe vậy cười lăn cười lộn.

"Khụ khụ..."

Mọi người lập tức im miệng, bác sĩ Lâm bỏ tay vào túi áo, ánh mắt lướt qua mọi người, trực tiếp nhìn về phía An Ninh, "Cô đến đây cho tôi."

Các y tá đồng loạt không hẹn mà đều nhìn về phía An Ninh.

Chính cô cũng có dự cảm bất tường, đi tới trước mặt bác sĩ Lâm.

Bác sĩ Lâm đánh giá cô từ đầu đến chân, lạnh lùng nói: "Giáo viên của cô có dạy cô đôi khi cũng không nên nói thật cho bệnh nhân biết không? Một chút kiến thức cơ bản cô cũng không có sao, cô làm như vậy có thể bị khiếu nại có biết không?"

Được rồi, lại bị mắng. An Ninh cũng biết, vô luận mình làm cái gì, làm tốt hay không thì kết quả cũng giống nhau. Nhưng vừa rồi chỉ thuận miệng nói ra thôi, bệnh nhân cũng không tức giận, ngay cả chuyện nhỏ như vậy cũng muốn mắng cô sao?

"Này, bác sĩ nam kia, tôi không có ý định khiếu nại bác sĩ An, cô ấy chỉ nói giỡn thôi, không đến nỗi phải bị anh mắng như vậy, người ta chỉ là một cô gái nhỏ." Đỗ Phi Dương nhìn không vừa mắt, chủ động giải vây cho An Ninh.

Bệnh nhân xung quanh tò mò nhìn sang, các y tá cũng dừng việc đang làm, liếc trộm qua bên này.

Bị phê bình trước mặt mọi người, An Ninh cảm thấy mặt mình rất nóng, cô theo bản năng cãi lại: "Bác sĩ Lâm, mặc dù anh là người hướng dẫn của tôi, nhưng có vài lời tôi không thể không nói, anh có cảm thấy mình chuyện bé xé ra to không? Tôi đến đây để thực tập chứ không phải đến để cho anh trút giận, cuối cùng thì tôi làm gì anh mới hài lòng?"

Lâm Khai Dương cho rằng cô cúi đầu nói xin lỗi, không nghĩ đến cô cãi lại mình, làm anh ngỡ ngàng trong chốc lát.

"Nếu không có chuyện khác thì tôi xin phép." Lửa giận trong lòng An Ninh đang cháy hừng hực, tới thực tập ba ngày thì ngày nào cũng bị chửi, trên cơ bản nếu cô làm sai thì cô sẽ thừa nhận và cố gắng sửa chữa, nhưng hình như cô làm gì cũng sai.

Đường đi của cô bị một cánh tay chặn lại, Lâm Khai Dương không vui nhìn cô, "Bây giờ là ai đang bắt nạt với ai đây?"

"Không phải chúng ta đều bắt nạt lẫn nhau sao? Không có ai nói cho anh biết anh rất khó ở chung sao?"

Các y tá nghe đến đó đã bắt đầu bội phục dũng khí của An Ninh, bác sĩ Lâm nổi tiếng là ngọn núi lửa đang hoạt động, tính tình nóng nảy, mọi người tức giận thì chỉ dám ở sau lưng anh len lén nói vài câu, ai điên mới dám nói trước mặt anh. Vị bác sĩ mới đến thực tập này lại dám nói trước mặt bác sĩ Lâm là anh ta khó ở chung? Nhưng mà... thật sự là anh ta khó ở chung.

"Nếu tôi khó ở chung, tôi cũng không ép cô đi theo tôi. Cô không nên về phòng cấp cứu sửa tài liệu cho tôi." Sắc mặt Lâm Khai Dương u ám, "Tôi nói cho cô biết, An Ninh, cô đừng tưởng rằng tôi nhắm vào cô, nếu cô vẫn cố chấp như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ có ngày gặp thảm cảnh."

An Ninh cười vô tình, "Vậy sao? Yên tâm đi, nếu quả thật có ngày đó, tôi sẽ nhận sai, ngàn lần không dám liên lụy đến vị bác sĩ lớn như anh."

Lâm Khai Dương chống nạnh, nhìn chằm chằm bóng dáng đã đi xa của An Ninh, lần đầu tiên anh bị tức chộc tức như vậy. Liền quát to với một y tá đứng bên cạnh: "Động tác chậm như vậy, buổi sáng cô chưa ăn cơm sao?"

"..."

Mà An Ninh cũng không có tốt hơn bao nhiêu, lúc cô xoay người hốc mắt đã đỏ ửng, đây là người hướng dẫn sao? Anh ta chưa bao giờ khách lễ cô lấy một câu, rõ ràng đã rất cố gắng và đang cố gắng, chỉ cần anh ta khách lễ một chút thì cả hai đều vui vẻ. Hoặc lúc mắng cô thì nên uyển chuyển một chút, nếu như anh ta không làm được, vậy thì có thể gọi riêng cô ra để phê bình...

An Ninh ở phòng hồ sơ cả một buổi sáng, không có gặp Trần Hoan và Dương Quang, nhưng nghe nói hôm nay họ được bác sĩ Lâm gọi đến phòng phẫu thuật để hỗ trợ. Như vậy, còn không phải nhắm vào cô sao?

Buổi trưa đến phòng ăn của bệnh viện, An Ninh vừa ăn vừa ôm sách, gần đây không có thời gian ôn tập, chỉ có thể tranh thủ lúc ăn cơm xem một chút. Lâm Khai Dương càng không thích cô, cô lại càng muốn chứng minh cho anh ta xem.

Lâm Khai Dương lấy thức ăn xong nhìn một vòng quanh nhà ăn tìm chỗ ngồi, thì nhìn thấy An Ninh vừa ăn vừa xem sách.

Anh cố ý đi vòng quanh, từ xa đi đến, đi ngang qua người cô còn cọ cọ cánh tay cô. Không nghĩ tới An Ninh rút tay vào bên trong nhưng vẫn không ngừng đầu lên.

Anh không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể đi ngang qua.

"Sao vậy? Bác sĩ Lâm không muốn ngồi chung với tôi sao?" Bạch Tín Vũ ngược mắt mỉm cười nhìn anh.

Khai Dương mang về mặt u ám đi đến ngồi xuống, "Thành thật mà nói, mình không muốn!"

"Tại sao?" Bạch Tín Vũ bỏ đầu xuống.

"Cậu còn dám hỏi! Rõ ràng người ta may rất được, cậu còn bảo mình vô mắng cô ấy, chính mình thì lại chạy mất, có biết mình bị cô ấy châm chọc trước mặt mọi người không?"

Bạch Tín Vũ theo thói quen đẩy mắt kiếng lên, cười càng sâu, "Cậu nói cô ấy châm chọc cậu? Cô ấy nói gì?"

Lâm Khai Dương hừ lạnh nói: "Cô ấy công kích mình còn nói mình là người khó ở chung."

Bạch Tín Vũ không nhanh không chậm uống một hớp nước trái cây, "Cô ấy nói rất đúng sự thật, còn gì nữa không?"

"Cậu đừng có tỏ vẻ mình cũng không liên quan đến mình ra trước mặt mình có được không!" Lâm Khai Dương tức giận tới mức vỗ bàn, "Bức mình nóng nảy mình liền lôi cậu ra!"

Rốt cục Bạch Tín Vũ cũng để ly nước trái cây xuống, nghiêm chỉnh nói, "Cậu không cảm thấy tính cách của cô ấy như vậy làm bác sĩ rất có vấn đề sao? Cô ấy quá mức chủ quan, thích dùng phương thức của mình để giải quyết vấn đề, hoàn toàn không chú ý đến cảm nhận của người khác. Chuyên quyền độc đoán, sớm muộn cũng sẽ xảy ra chuyện. Muốn đổi tư cách để thành một bác sĩ, trước hết phải mài bằng tính cách ấy."

Lâm Khai Dương thở dài, "Nói như thế cũng không sai, nhưng mà... mình cũng hơi quá đáng, không nên phê bình cô ấy trước mặt mọi người."

"Vậy thì chờ cô ấy đến, trước tiên nói xin lỗi, sau đó..."

"Sau đó thì sao?"

Bạch Tín Vũ nhìn về phía bóng lưng kia, "Thưởng cho cô ấy chocolate."

"Gi?" Lâm Khai Dương không đồng ý nói: "Cậu đang trêu chọc mình sao?"

Khóe môi Bạch Tín Vũ khẽ cười, "Bây giờ mình bảo cậu bày ra vẻ mặt dịu dàng trước mặt một người cũng không có kêu cậu đi chết, cậu phản ứng mạnh như vậy để làm gì?"

Lâm Khai Dương đưa súp hành bên cạnh cho anh, "Vậy cậu thay mình uống hết đi."

"Ngại quá, vừa khéo mình cũng ghét hành." Bạch Tín Vũ lấy điện thoại ra, "Đúng rồi, không phải cậu muốn có số điện thoại của bác sĩ La bên khoa phụ sản sao?"

"Mau đưa cho mình, mình muốn theo đuổi cô ấy đã lâu rồi!"

"Vậy cậu còn muốn mình uống súp hành giúp cậu không?"

Lâm Khai Dương kéo cái chén về trước mặt mình, "Đừng nói nhảm, làm chậm trễ nhân duyên tốt của mình cậu có chịu trách nhiệm không?"

Ánh mắt Bạch Tín Vũ bình tĩnh nhìn về một góc.

Lâm Khai Dương nhanh chóng cúi đầu lưu số di động kia vào máy của mình, sau đó nhìn theo ánh mắt của Bạch Tín Vũ... Trương Thiếu Nghiêm đang bụng khay cơm nói gì đó với An Ninh, nhìn dáng vẻ hai người hình như rất vui vẻ, cuối cùng còn ngồi chung một bàn...

Anh thầm cười hả hê, "Cậu tiếp tục làm quân sư ân thân sao, cẩn thận An Ninh của cậu bị người khác nhanh chân cướp mất."

Về mặt Bạch Tín Vũ phức tạp, thu hồi ánh mắt, không nói gì.

"Thật sự mình rất tò mò, cậu biết cô ấy khi nào? Hằng năm bệnh viện chúng ta nhận rất nhiều sinh viên thực tập, tại sao cậu chỉ chú ý mỗi mình cô ấy? Cô ấy có gì đặc biệt sao?"

"Mình quay về làm việc đây, cậu cứ ăn từ từ."

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Bạch, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Mười điều kiện

Bạch Tín Vũ đứng dậy, nói với Lâm Khai Dương: "Nhớ nhắc nhở cô ấy, trong lúc ăn cơm mà đọc sách không có lợi cho tiêu hóa, ảnh hưởng đến sự hấp thu dinh dưỡng thậm chí dẫn đến rối loạn chức năng của dạ dày."

"An Ninh cũng xuất thân từ khoa y, điều này nhất định cô ấy sẽ biết. Một ngày đó trời để cô ấy biết cậu kêu mình đi chinh cô ấy, mình thấy cậu có quan tâm đến đâu cũng không tránh khỏi kết quả bị chán ghét." Lâm Khai Dương xem thường, nhưng vẫn chăm chú vót từng miếng hành trong chén súp ra.

Bạch Tín Vũ từ trên cao nhìn xuống, "Tỷ nữa mình sẽ đi qua khoa dinh dưỡng."

Lâm Khai Dương lựa chọn hợp tác, "Được rồi, cậu thắng. Mình sẽ nhắc cô ấy."

"Thật ra thì cô ấy có biết hay không cũng không quan trọng, dù sao cũng rất chán ghét rồi."

Bạch Tín Vũ bình tĩnh nói, chẳng qua trong giọng nói bình tĩnh đó giống như đang thờ dài. Lâm Khai Dương nghi ngờ ngẩng đầu, nhưng Bạch Tín Vũ đã ra khỏi nhà ăn rồi.

...

Trương Thiệu Nghiêm liếc nhìn sách trong tay An Ninh, cười nói: "Đúng rồi, muốn sau khi thực tập ở lại khoa nào?"

An Ninh liền gạt mình, sau đó mở to mắt nói: "Dù sao cũng không phải là khoa huyết dịch và khoa cấp cứu."

Trương Thiệu Nghiêm mỉm cười nhìn cô: "Xem ra bác sĩ Lâm kia đã để lại bóng ma trong lòng cô. Nhưng mà..." Anh suy nghĩ, "Tại sao lại không chọn khoa huyết dịch?"

An Ninh không nói gì, chỉ cúi đầu ăn cơm.

Thật ra thì cô không chọn khoa cấp cứu không liên quan gì đến Lâm Khai Dương, chỉ đơn giản là thấy không thích hợp, khoa cấp cứu đòi hỏi phải phản ứng nhanh và linh hoạt, nhưng cô lại là một người tương đối chậm còn tí mỉ.

Về phần khoa huyết dịch... Trước đó cô có rất nhiều luận văn liên quan đến huyết dịch, dù sao cũng từ nơi đó chiến thắng bệnh tật và ra ngoài, nên có tình cảm một chút. Nhưng cũng vì có tình cảm mà chùn bước.

Trương Thiệu Nghiêm thấy An Ninh không có ý định trả lời cái vấn đề này nên cũng không ép, nói chuyện mấy câu, anh bắt đầu đi vào vấn đề chính, "Nghe nói... Hôm nay cô trở mặt với bác sĩ Lâm rồi hả?"

An Ninh gạt mình, buông lỏng đầu, khiến nó rơi xuống mặt bàn tiết lộ tâm trạng lúc này của cô.

Trương Thiệu Nghiêm yên lặng nhìn, nhưng không vạch trần, đứng lên lấy một đôi đũa khác, còn bung một chồng mâm dừng thức ăn đến.

An Ninh không hiểu nhìn anh.

Trương Thiệu Nghiêm lấy khay thức ăn trước mặt cô ra, sau đó xếp mâm thành hình Kim Tự Tháp, "Nếu dùng Kim Tự Tháp để ví dụ cấp bậc trong bệnh viện. Tầng một là trưởng khoa, tầng hai là phó khoa, tầng ba là bác sĩ điều trị, tầng bốn là bác sĩ nội trú*, tầng dưới cùng là bác sĩ thực tập. Cô có đồng ý không?"

(*Bác sĩ nội trú là một chương trình đào tạo đặc biệt dành riêng cho các bác sĩ mới ra trường. Sau 6 năm học đại học, các bác sĩ mới ra trường, dưới 27 tuổi, tốt nghiệp loại khá trở lên có thể thi Cao học hoặc Bác sĩ nội trú. Thi vào Bác sĩ nội trú khó khăn hơn rất nhiều so với Cao học và Chuyên Khoa 1, chỉ có các sinh viên Y khoa chính quy mới được dự thi Bác sĩ nội trú và chỉ được thi duy nhất một lần trong đời. Hiện nay, sau khi hoàn tất chương trình đào tạo kéo dài 3 năm (Cao học học 2 năm) thì các Bác sĩ nội trú sẽ được cấp 3 bằng: Bằng Bác sĩ chuyên khoa I, bằng Thạc sĩ y khoa, và bằng Bác sĩ nội trú. Chương trình học Bác sĩ nội trú rất vất vả, các Bác sĩ nội trú phải ở trong bệnh viện 24/24 vì mục tiêu là trở thành người Bác sĩ giỏi về lý thuyết lẫn thực hành lâm sàng)

An Ninh bất giác lấy tay chống cằm, gật đầu nói: "Đồng ý, thật ra thì nên lấy thức ăn làm ví dụ, chúng tôi nhất định là tầng dưới chót, bị ăn sạch không thể phản kháng..." Cô thờ dài một tiếng, "Thật muốn lập tức lên đến bác sĩ nội trú, như vậy không cần nhìn sắc mặt người khác rồi."

Trương Thiệu Nghiêm bật cười, "Lên đến bác sĩ nội trú cũng không phải thích làm gì thì làm. Mỗi bác sĩ đều đi từng bước một, không ai có thể một bước lên trời. Nhưng cô có phát hiện không, mặc dù là bác sĩ thực tập xếp dưới cùng..." Anh rút cái mâm dưới cùng ra, ngay lúc đó cả Kim Tự Tháp đều sụp đổ, "Nhìn thấy không? Nơi này là nền móng, nếu như trụ cột không tốt, tất cả đều không tồn tại."

Giờ An Ninh mới hiểu được, thì ra anh ta tốn nhiều công sức như vậy để khuyên bảo mình. Âm chỉ bác sĩ Lâm nghiêm nghị với cô là để cô có một nền móng tốt.

Cô đóng sách lại, cúi đầu trầm tư một chút, sau đó ngược mắt nhìn Trương Thiếu Nghiêm cười một tiếng, "Cảm ơn bác sĩ Trương, thật ra chính tôi cũng biết. Mặc kệ từ nguyên nhân gì, bác sĩ Lâm là người hướng dẫn của tôi, tôi hẳn nên tôn trọng anh ấy. Ngay trước mặt mọi người chống đối anh ấy thật là quá đáng, tôi sẽ nói xin lỗi với anh ấy."

Trương Thiếu Nghiêm yên lặng nhìn An Ninh, vẫn cho rằng đáng vẻ không muốn gần gũi với người khác của cô rất mê người, bây giờ phát hiện thì ra lúc cô cười mới là đẹp nhất, có cảm giác như băng tuyết đang tan.

Khi anh vẫn còn đang thất thần, An Ninh đã đứng lên, "Tôi phải về."

"Đứng rồi..."

"Hả?"

Trương Thiếu Nghiêm cũng đứng lên, "Tôi cho cô số điện thoại của tôi, nếu như cô cần gì thì có thể gọi cho tôi bất cứ lúc nào..."

An Ninh bị Trần Hoan đứng sau Trương Thiếu Nghiêm hấp dẫn lực chú ý, không nghe rõ anh đang nói gì, Trần Hoan cũng nhìn thấy An Ninh, ngoắc ngoắc tay với cô, "An Ninh, mình tìm cậu lâu rồi, mới vừa rồi mình thấy trên bảng thông báo có dán mấy tin cho thuê phòng, cậu mau cùng mình đi xem"

Trong phòng ăn người đến người đi, Trần Hoan cũng không có chú ý tới Trương Thiếu Nghiêm đang nói chuyện với An Ninh, cô cố kéo An Ninh đi xem thứ tốt mình mới phát hiện.

An Ninh gật đầu với Trương Thiếu Nghiêm ý nói tạm biệt, sau đó bị Trần Hoan tha đi.

Ánh mắt Trương Thiếu Nghiêm vẫn nhìn theo hướng các cô rời đi, quay đầu lại mới phát hiện cô bỏ quên sách trên bàn, anh lắc đầu cười cười, cất sách đi.

....

An Ninh và Trần Hoan đứng trước bảng thông báo, Trần Hoan chỉ vào một tờ đăng tin nói: "Cậu nhìn cái này? Mình cảm thấy điều kiện cũng ok, lại gần bệnh viện. Nếu như mình không tiện chuyển khỏi nhà bác, mình cũng muốn cái này."

An Ninh lại gần nhìn, là một nhà trọ ở ghép, cách bệnh viện rất gần. Chẳng qua là phía dưới ghi chủ mười điều kiện:

"Một, không được mang theo bạn bè về phòng.

Hai, phải ngủ trước mười một giờ.

Ba, không được nghe nhạc quá lớn.

Bốn, nếu nấu cơm, quét dọn phòng thì tiền thuê được giảm một nửa.

Năm, trước khi ngủ phải nói ngủ ngon.

Sáu, dù bận đến mấy cũng phải cùng nhau ăn bữa sáng.

Bảy, không được qua đêm ở ngoài.

Tám, nhất định phải là nhân viên của bệnh viện.

Chín, chủ phòng bận rộn nhiều việc, xem phòng xong nhất định phải mượn, không muốn mượn xin đừng quấy rầy.

Mười, xin không gọi điện thoại, chỉ gửi tin nhắn đến số điện thoại: 9xxxxxxx, nhớ kèm theo tên họ."

An Ninh càng đọc về sau càng nhủ mảy, "Những điều trước có thể giải thích, nhưng có những điều kiện không bình thường cho lắm, khoa trương nhất chính là điều kiện thứ chín... xem phòng xong nhất định phải mượn, không muốn mượn xin đừng quấy rầy, nếu như xem xong không hài lòng thì sao?"

Trần Hoan không để ý cười cười, "Cũng không phải không bình thường, phía trên là bạn cùng phòng muốn chung sống hòa bình, phía sau vì chủ phòng bận rộn nhiều việc, hưởng chi giúp đỡ nấu cơm quét dọn phòng có thể giảm nửa tiền thuê phòng, điều kiện tốt như vậy, dù sao mình cũng cảm thấy không tệ lắm."

An Ninh suy nghĩ một chút, "Mình về nhà thương lượng với mẹ đã rồi mới quyết định."

"Được rồi, biết cậu là con gái ngoan của nhà họ Cố."

Vừa dứt lời, điện thoại Trần Hoan vang lên, cô cúi đầu nhìn, nói xin lỗi: "Núi lửa hoạt động gọi mình, mình đi trước đây."

"Ừ."

An Ninh vẫn đưa mắt nhìn Trần Hoan rời đi, cô cũng hy vọng có thể đi hỗ trợ, đáng tiếc còn phải ngoan ngoãn trở về sửa tài liệu. Ôm một bụng nhiệt huyết đến bệnh viện Trung Ương thực tập. Vốn dĩ tưởng rằng chỉ còn cách gác mơ một bước, không nghĩ đến mỗi ngày đều đối diện với bệnh nhân và sửa tài liệu để tiêu hao thời gian thực tập, cảm thấy thật đáng tiếc.

Nhưng mà cô ngẩng đầu nhìn là bầu trời bao la xanh thẳm phía trên bệnh viện, còn có trong hành lang gấp khúc người nhà tươi cười đón người thân xuất viện, đột nhiên cảm giác được những thứ khó khăn này cũng không là gì.

Cô đang muốn đi về phòng tài liệu, suy nghĩ một chút rồi lấy điện thoại ra, lưu lại số điện thoại của chủ phòng.

Tối đi làm về sẽ nói chuyện này với mẹ.

Khó có khi thấy được An Ninh về nhà đúng giờ, mẹ cô rất vui, vội vàng vào phòng bếp bận rộn, "Ninh Ninh, còn cần phải biết người đó có lừa gạt không? Giúp làm việc nhà có thể giảm một nửa tiền thuê, trên đời có chuyện tốt vậy sao?"

An Ninh đang giúp mẹ rửa rau, nghe vậy cười nói: "Không phải là lừa gạt, tin thông báo đó chỉ có y tá với bác sĩ mới có thể sử dụng."

Mẹ mừng rỡ nhìn cô, "Vậy thì tốt quá rồi! Con còn không mau gửi tin nhắn đi? Nếu phòng tốt như vậy bị người khác đoạt mất thì làm sao đây?"

"Nhưng con thấy những điều kiện của chủ phòng hơi..."

Mẹ cô cắt ngang, "Mẹ cảm thấy không có gì. Con được ngủ sớm, vừa không bị ồn ào bởi âm nhạc, hơn nữa là đồng nghiệp đương nhiên phải có quan hệ tốt, còn có thể học tập lẫn nhau. Dù sao mẹ cũng cảm thấy căn phòng này rất tốt."

An Ninh thỏa hiệp nói: "Vậy cũng tốt, đợi lát nữa con sẽ nhắn tin."

"Đòi làm gì? Hiện tại nhắn ngay đi!"

"Con mới rửa rau được một nửa."

Mẹ cung chiêu đẩy cô ra khỏi phòng bếp, "Được rồi được rồi, con ở đây chỉ làm phiền thêm thôi, mau đi gửi tin nhắn, nếu bị người khác đoạt mất thì vui mừng tan như bọt xà phòng."

An Ninh xoa xoa tay, sau đó lấy di động trong túi ra, suy nghĩ rồi nhắn: "Xin chào, mình thấy bạn đăng tin cho thuê phòng, mình tên An Ninh, trước mắt thực tập ở khoa cấp cứu, nếu phòng chưa có người thuê, mình có thể đi xem phòng không?"

Lúc tiếng chuông tin nhắn vang lên Bạch Tín Vũ đang tắm, không biết đây là lần thứ mấy trong ngày tiếng chuông vang lên, nhưng anh không vội, mặc quần áo tử tế, vừa lau tóc vừa ra khỏi phòng tắm, mở tủ lạnh ra lấy một chai nước trái cây, đi đến bàn trà bên cạnh cầm điện thoại đi động lên.

Lúc nhìn đến hai chữ "An Ninh" anh ngạc nhiên một chút, sau đó để nước trái cây xuống, sử dụng hai tay để nhắn tin, vừa nhập "Có thể" liền xóa đi đổi thành: "Tôi bận nhiều việc, không xác định mượn, không nên xem."

Lúc An Ninh nhận được tin nhắn cũng ngần ngừ, hiện tại cô rất tò mò người chủ phòng kiêm bạn cùng phòng là người có tính cách như thế nào. Nhưng mà cô rất cách nói chuyện thẳng thắn như vậy, nhắn lại: "Mình mượn."

"Khẳng định?"

"Khẳng định."

"Tối mai mười giờ, gặp ở cửa nhà trọ, không gặp không về."

"Ninh Ninh, đến ăn cơm đi con!"

An Ninh An Ninh để điện thoại qua một bên, từ trên ghế nhảy xuống, đi vào phòng bếp dọn cơm giúp mẹ.

"Chuyện phòng ốc hỏi sao rồi? Đôi phương nói như thế nào? Phòng cho mượn chưa?"

An Ninh bị mẹ hỏi liên tiếp làm cô hơi buồn cười, kéo mẹ ngồi xuống, "Yên tâm đi, đã hẹn, tối mai đi xem phòng."

Lúc này mẹ mới yên tâm, "Đúng rồi, mấy ngày nay con ở bệnh viện có cảm giác gì? Nhất là bị phân đến khoa cấp cứu, có phải giống như đánh gặc mà trong phim hay diễn không?"

"Không kém hơn bao nhiêu đâu..." An Ninh suy đoán, đứng dậy xới cơm đưa đến trước mặt mẹ. Cô không dám nói với mẹ phần lớn thời gian cô đều sửa và sắp xếp tài liệu.

"Vậy con có gặp bác sĩ Bạch không?"

Động tác xới com của An Ninh cứng đờ, sau đó cúi đầu nói: "Bệnh viện rất nhiều phòng, bác sĩ Bạch là trưởng khoa huyết dịch, con bị phân đến khoa cấp cứu, không cùng khoa với anh ấy. Hơn nữa anh ấy bận rộn như vậy, bệnh viện lại lớn, không gặp là chuyện bình thường."

Mẹ không đồng ý nhìn cô, "Không gặp thì con không biết đi tìm cậu ấy sao? Làm việc cùng bệnh viện, cậu ấy lại là ân nhân cứu mạng của con, con không chào hỏi là không được. Ninh Ninh, cuối cùng con nghĩ gì vậy?"

An Ninh hơi hồi hộp, biết vậy trả lời có gặp. Hình như trả lời như thế nào cũng bị vặn lại, cô vừa gấp thức ăn cho mẹ, vừa trả lời qua loa: "Bởi vì con vừa tới thực tập, rất nhiều thứ còn chưa hiểu hết. Nếu không vậy đi, ngày mai, ngày mai nhất định con sẽ chào hỏi anh ấy."

"Ừ, như vậy mới ngoan."

....

An Ninh vẫn để ở một bên, vì ăn com với mẹ mà chưa trả lời.

Bạch Tín Vũ nằm nghiêng trên ghế sofa, vừa lục hộp thư trong điện thoại di động vừa uống nước trái cây, đợi thật lâu vẫn không thấy trả lời. Anh ngồi dậy, bấm một số điện thoại....

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Bạch, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Cái gì mới gọi là giáo viên nghiêm túc

Lúc Lâm Khai Dương nhận được điện thoại anh đang rầu rĩ trước một cửa hàng bánh kẹo màu sắc rực rỡ, liếc nhìn số gọi đến, tức giận nói: "Lần này lại nghĩ ra chủ ý gì chình An Ninh? Tốt nhất đừng bảo mình làm người xấu."

Đầu bên kia điện thoại nói rất rõ ràng: "Mình mời cậu ăn com, một tháng. Như thế nào?"

Lâm Khai Dương sững sốt, sau đó kỳ quái hỏi: "Cậu mà tốt như vậy?" Anh thờ dài một tiếng, "Nói đi, lại muốn mình giúp cậu chuyện gì? Có điều kiện gì?"

"Không có điều kiện."

Giọng nói Bạch Tín Vũ vẫn bình tĩnh như mọi khi, chẳng qua lộ chút vui vẻ, Lâm Khai Dương xác định mình không nghe lầm, quyết định nắm lấy cơ hội sẽ làm thịt anh ta một tháng, "Được, đây là cậu nói, không được đổi ý."

"Mình đảm bảo sẽ không bao giờ đổi ý, điều kiện tiên quyết là cô ấy không đổi ý."

"A? Cậu đang trêu mình hả?"

"Không nói nữa, mình muốn ngủ."

"Đợi một chút..." Lâm Khai Dương ngược mắt lên nhìn tủ kính, không tình nguyện hỏi: "Đúng lúc mình đang dạo phố, đi ngang qua một cửa hàng bán kẹo, đúng lúc nhìn thấy ở đây có bán chocolate. Không phải lần trước cậu bảo mình mua chocolate.... Mua loại nào?"

Lâm Khai Dương nheo mắt, trong mắt có ý cười nhàn nhạt, "Là sao? Nhiều đúng lúc như vậy, thật đúng dịp."

Lâm Khai Dương ho khan ho hai tiếng, "Hỏi cậu thì cậu trả lời đi nói nhiều như vậy làm gì. Còn không phải do cậu làm hại! Hại mình mất đi hình tượng uy vũ đưa chocolate cho cô ấy."

"Mình bảo cậu đi phê bình cô ấy, cũng không nói cậu chửi mắng cô ấy trước mặt nhiều người." Bạch Tín Vũ im lặng một lúc rồi nói: "Mua AB, hộp trái tim màu vàng, mười lăm viên một hộp..."

...

An Ninh bị bóng ma về lần đầu tiên đi trễ ám ảnh, cho nên hiện tại dậy sớm một chút, để ngửa chuyện ngoài ý muốn phát sinh, mấy ngày qua thực tập ở khoa cấp cứu, cô hoàn toàn cảm nhận được cái gì gọi là cẩn thận.

Đến bệnh viện sớm một tiếng, cô đi vào nhà ăn, đang muốn ăn sáng, liếc mắt một cái liền nhìn thấy bác sĩ Bạch đang vừa uống trà vừa xem báo. Động

tác lật tờ báo làm cô nhớ đến bốn năm trước, cũng ở bệnh viện này, cô nằm trên giường bệnh lên nhìn anh lật bệnh án.

Sao khi đó lại cảm thấy anh rất đẹp trai, và còn sùng bái anh nữa.

Nhưng bốn năm rồi, vật đổi sao dời. Cô không còn là bệnh nhân lên nhìn anh nữa, mà cô cũng làm bác sĩ như anh. Mặc dù vẫn đang thực tập, nhưng dù sao cảm giác cũng khác lúc đó.

Năm tháng qua đi khiến anh càng thành thực, điều không thay đổi chính là anh vẫn lạnh lùng như vậy.

Nhớ lại cũng tốt, đáng tiếc ai lại nghĩ đến, người bình tĩnh như vậy cũng có lúc nổi giận, còn đem chocolate mẹ tí mĩ chuẩn bị vứt xuống đất như vứt rác. Cô sẽ không quên mặt tốt của anh, những điều đó cho cô niềm tin, nhưng cũng không quên mặt không hợp tình người của anh.

Cuối cùng An Ninh vẫn ra khỏi nhà ăn cũng không mua bữa sáng. Nếu gặp nhau không chào hỏi sẽ rất lúng túng vậy thì thôi khỏi gặp. Dù sao anh cũng từng nói cô tuyệt không đặc biệt, không muốn gặp lại cô nữa, vậy thì như anh mong muốn. Dù làm chung bệnh viện như nơi này rất lớn, muốn tránh mặt anh cũng không quá khó.

Y tá Tiểu Thôi bùng bữa sáng định quay lại chỗ ngồi, cô nhìn mọi nơi, sau đó kinh ngạc nhìn Bạch Tín Vũ, giống như phát hiện chuyện rất mới lạ, "Bác sĩ Bạch, thì ra anh cũng chú ý máy tin vật."

Bạch Tín Vũ liền giật mình, sau đó đặt tờ báo lại bên cạnh, sắc mặt không đổi đứng lên, "Xin lỗi, tôi không biết đây là báo của cô."

Tiểu Thôi cười ngọt ngào, "Không sao, anh thích thì cứ lấy đi."

"Không cần, tôi đi đây."

Y tá ngồi cùng bàn với Tiểu Thôi từ đầu đến giờ chưa nói gì, sau đó thọt thọt Tiểu Thôi, nhỏ giọng nói: "Anh ấy cực giỏi đó! Hai người quen nhau hả?"

"Không quen... Không có nói chuyện nhiều, mình cảm thấy ngay cả tên mình anh ấy còn không biết."

...

An Ninh khoác áo blouse, đi đến phòng hồ sơ, mới đi được nửa đường liền dừng lại. Thời gian còn sớm, chắc bác sĩ Lâm chưa đến, cô đi dạo quanh phòng cấp cứu chắc không sao đâu?

"Bác sĩ, xin anh, con tôi cần nằm viện, các anh hãy xem lại đi được không."

"Tôi đã kiểm tra tình trạng của Tiểu Kiệt, quá trình trị bệnh đã có hiệu quả rõ ràng, hơn nữa sẽ không tái phát. Tại sao chị lại nhất định để thằng bé nằm viện? Có nguyên nhân đặc biệt gì sao?"

An Ninh đi tới cửa mới nghe được giọng nói của bác sĩ Lâm, cô đang muốn xoay người lại, đã bị anh gọi lại, "An Ninh cô chờ tôi một lát, tôi có chuyện muốn nói với cô."

An Ninh chỉ có thể nghe lời, được rồi dù sao cô cũng phải nói xin lỗi, cô không hy vọng trước khi nói xin lỗi sẽ bị mắng một trận.

Đôi mắt cậu bé đang nằm trên giường bỗng nhiên sáng lên, cất giọng giòn tan gọi: "Chị! Chị là bác sĩ buổi sáng đó cấp cứu cho em!"

Lâm Khai Dương nhìn theo ánh mắt của cậu bé, tầm mắt dừng trên người An Ninh, "Chuyện khi nào?"

"Ngày đầu tiên thực tập, trên xe điện ngầm." Hai tai An Ninh bỏ vào túi áo, bình tĩnh nhìn anh trả lời.

Lâm Khai Dương ngắt ra, sau đó cố gắng nhớ lại... "... Thì ra ngày đó cô nói thật, sao cô không nói cho tôi biết?"

"Tôi đã nói, nhưng anh không tin." An Ninh không nhìn anh, đi đến trước giường bệnh, cười với cậu bé, "Em trai, sao em vô phòng cấp cứu rồi? Không thoải mái ở đâu? Hay bệnh lại tái phát?"

"Cũng không phải..." Cậu cẩn thận nhìn về phía mẹ.

Mẹ cậu bé nhìn thấy người quen liền lập tức kéo tay cô qua một bên nói: "Vì tôi có việc gấp phải đi xa, trong nhà không có người chăm sóc nó, tôi chỉ có thể để nó nằm ở đây, bác sĩ tôi biết cô rất tốt, có thể giúp tôi sắp xếp được không?"

An Ninh kinh ngạc nhìn mẹ cậu bé, nghiêm mặt nói: "Dĩ nhiên không thể. Đây là phòng cấp cứu, không phải nhà trẻ. Xin lỗi, tôi phải nói thẳng, thân là một bác sĩ tôi phải suy nghĩ cho những bệnh nhân khác, hy vọng chị có thể hiểu."

Đối phương thấy thái độ cứng rắn của An Ninh, không thể làm gì khác hơn liền làm thủ tục xuất viện cho con.

Lâm Khai Dương vẫn khoanh tay trước ngực nhìn An Ninh, An Ninh thấy vậy rất không được tự nhiên, "Cái kia... Bác sĩ Lâm, chuyện ngày hôm qua tôi rất xin lỗi. Tôi không nên chống đối anh trước mặt mọi người, hiện tại tôi chính thức nhận lỗi với anh, xin lỗi. Hi vọng anh chấp nhận."

"Không cần, tôi là người mang thù vậy sao?" Lời này của anh có chút đắc ý, bởi vì An Ninh nói xin lỗi ở trong phòng bệnh, tất cả bác sĩ và y tá xung quanh đều nghe thấy, điều này làm anh cảm thấy rất có thể diện. Nhưng mà tiếp theo anh muốn nói...

"An Ninh cô theo tôi ra ngoài." Bảo anh nói xin lỗi trước mặt mấy tên tiểu tử và nha đầu này không bằng bảo anh trực tiếp chét quách đi cho rồi.

An Ninh đi theo Lâm Khai Dương đến phòng nghỉ, vì còn sớm nên trong phòng nghỉ chỉ có hai người họ, Lâm Khai Dương còn khóa trái cửa lại. Động tác này khiến An Ninh cảm thấy hơi bất an, "Bác sĩ Lâm, anh..."

Lâm Khai Dương lấy một cái túi màu hồng từ ngăn tủ ra, lúc đưa cho cô còn quay mặt đi, "Hôm qua tôi mắng cô hơi quá, cho nên tôi lấy cái này bồi thường cho cô, cô cầm lấy đi."

An Ninh suy nghĩ nửa cho rằng mình chưa tỉnh ngủ? Bác sĩ Lâm Khai Dương, được công nhận là núi lửa hoạt động, đồng ý nói xin lỗi cô, hơn nữa còn mua quà để bồi thường? Anh có bình thường không? Cô cười cười, "Không cần, hôm qua tôi cũng sai."

Hình như Lâm Khai Dương hơi tức giận, cứng ngắc nói, "Bảo cô cầm thì cầm đi, nói nhiều như vậy làm gì, phụ nữ đúng là phiền toái!"

An Ninh bị anh quát liền sững sờ chỉ có thể bị động nhận lấy quà, liếc nhìn bên trong, tâm tình phức tạp, nhất thời không biết nói gì.

Lúc này giọng nói của Lâm Khai Dương mới hơi dịu xuống, "Cô thích thì giữ lại, không thích thì cho người khác, tùy cô xử lý, tóm lại giờ tôi đã nói xin lỗi, xin thứ lỗi, đừng bảo là cô chỉ nhắm vào cô."

Mặt mày An Ninh cũng cười theo, rên sát khi còn nóng nói: "VẬY... Sư phụ, tôi có thể có thể trở về khoa cấp cứu hỗ trợ không?"

"Không chịu nổi cô, thật phiền, cô thích thì về đi." Lâm Khai Dương vừa nói vừa đi tới ngưỡng cửa, "Nếu lại gây chuyện thì tôi sẽ mắng cô, tốt nhất cô nên giữ khuôn phép cho tôi."

An Ninh đã vui vẻ đến mức muốn vỗ tay hoan hô, cô gạt đầu một cái, "Sư phụ yên tâm, nhất định tôi sẽ kiểm chế bản thân, và giữ bổn phận."

Lúc Lâm Khai Dương bước ra khỏi cửa mới thở ra một hơi, nhớ tới biểu tình kích động của An Ninh vừa rồi, lần đầu tiên anh phát hiện, thì ra có đôi khi mắng chửi người khác lại có cảm giác thành tựu.

Cửa mở ra lần nữa, An Ninh cho rằng bác sĩ Lâm trở lại, anh đã thay đổi chủ ý, đang muốn trốn, không ngờ là Trần Hoan vào.

Trần Hoan kinh ngạc nhìn cô, "Hi, cậu ở đây làm gì? Hình như làm việc trái lương tâm đúng không?"

"Trí tưởng tượng của cậu quá phong phú rồi." An Ninh nghiêng đầu nhìn Trần Hoan, "Đúng rồi, cảm ơn cậu đã dẫn mình đi xem thông báo thuê phòng, mình liên lạc với chủ phòng rồi, tối nay xem phòng."

"VẬY thì tốt." Trần Hoan kéo học tủ ra, đang định bỏ túi vào, kết quả phát hiện không cẩn thận kéo nhầm học tủ của An Ninh, trong nháy mắt liền hăng hái lấy một cái túi màu hồng phất ra, "Đây là cái gì? An Ninh, đừng nói với mình cái này cậu định tặng cho bác sĩ nam mà cậu thầm mến đấy nhá... Hắc, bị mình phát hiện!"

An Ninh dở khóc dở cười, đưa tay lấy cái túi lại, "Đừng lộn xộn, bị người khác nhìn thấy không tốt."

Trần Hoan nhìn trộm vào bên trong, "Là chocolate? Cậu rất có tâm!"

"Thật ra thì cái này do người khác tặng, nhưng cậu biết đấy, mình không thích chocolate. Cậu cầm đi."

"Gi? Cậu nói thật sao?" Trần Hoan xoa cằm trầm tư nói: "Không phải chocolate tình yêu đấy chứ?"

"Là chocolate hữu nghị." An Ninh cười cười, "Cho nên liền giao cho cậu xử lý, mình đi làm việc đây, được trở lại phòng cấp cứu rồi mình muốn nhanh một chút."

Hôm nay phòng cấp cứu cũng không đông bệnh nhân mấy, nhưng sau khi tam việc An Ninh không lập tức rời đi, mà ở lại chừng mấy tiếng, so sánh hồ sơ ở đây với những hồ sơ trước đây đã sửa, để khi gặp mặt còn nắm rõ tình trạng của bệnh nhân, thật chăm chú học tập.

Cho đến cô xem đồng hồ trước mặt, chín giờ tối rồi. Nhớ đến có hẹn với chủ phòng, cô mới thay quần áo rồi đi, dựa theo bản đồ trên thông báo cho thuê phòng tìm căn phòng đó.

Đứng ở trước nhà trọ, hoàn cảnh nơi này đẹp và tĩnh mịch, bốn phía rất yên tĩnh, cách bệnh viện rất gần, đi vài con đường là đến, đúng là chỗ tốt. Cũng không biết chủ nhà...

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Bạch, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Khúc nhạc dạo đầu trước khi ở chung

An Ninh ôm tâm trạng tò mò đi vào thang máy, đưa tay nhấn tầng hai mươi mốt. Ba mặt của thang máy cũng có thể coi như tấm gương lớn. Cô soi gương sửa lại cổ áo, vuốt vuốt tóc, không biết tại sao cô lại cảm thấy khẩn trương.

Lúc đến cửa phòng, nhìn đồng hồ mới chín rưỡi. Không biết chủ nhà có ở đây không?

An Ninh nhìn cửa chống trộm màu bạc, suy nghĩ một lát, quyết định gọi điện thoại cho chủ nhà hỏi xem có nhà không rồi mới nhấn chuông. Điện thoại vừa đổ chuông, cô bỗng nhiên nhớ đến trên thông báo thuê phòng có viết, "Xin không gọi điện thoại."

Cho nên vội vàng cúp điện thoại. Đổi thành gửi tin nhắn, "Xin chào, mình là An Ninh, hôm qua có hẹn với bạn đến xem phòng, bây giờ mình đang ở ngoài cửa, xin hỏi bạn có ở nhà không?"

Tin nhắn mới gửi đi không đến năm phút, bên trong cửa chống trộm vang lên âm thanh, bất giác An Ninh nắm chặt túi xách. Một người đàn ông mặc vest đen đứng sau cửa, sau đó mở cửa ra, "Cô An phải không? Mời vào."

An Ninh hơi chần chừ, người đàn ông trước mặt rất kiểu cách, đầu tóc rất tuồng tát, trên người có mùi nước hoa nam nhân nhát. Chủ phòng này không giống với những tưởng tượng của cô, hướng chỉ... Nhìn anh ta không giống một bác sĩ.

An Ninh không vào nhà, mà hỏi: "Xin hỏi anh là nhân viên làm việc ở bệnh viện chúng ta sao? Hình như tôi chưa gặp anh bao giờ..."

"Không phải!" Anh lấy danh thiếp trong túi áo ra đưa cho An Ninh, "Đây là danh thiếp của tôi. Quý Từ Mạt, luật sư, chủ nhà hỏi bạn, anh ấy ủy thác toàn bộ thủ tục thuê phòng cho tôi."

"Cô cũng biết, bác sĩ các cô thường xuyên tăng ca để ứng phó mọi tình huống..." Quý Từ Mạt mỉm cười đưa tay làm động tác mời, "Cho nên, Cô An, mời vào xem phòng."

An Ninh tỉ mỉ xem danh thiếp trong tay, hình như không vấn đề gì, nhưng... chỉ cho thuê phòng trọ thôi cũng muốn mời luật sư có phải quá khoa trương không... Không phải nên ủy thác bên động sản sao?

Hình như Quý Từ Mạt nhìn ra sự nghi ngờ của cô, chủ động giải thích: "Tôi là bạn thân của chủ phòng, cho nên cậu ấy nhờ tôi giúp chuyện này."

"Tôi hiểu, làm phiền luật sư Quý rồi." Lúc này An Ninh mới yên lòng, đi theo anh vào phòng.

Cách trang trí của căn phòng rất đẹp, toàn bộ đều lấy gam màu vàng làm chủ đạo. Độ sáng của ánh đèn cũng không quá chói mắt, sàn nhà không có một hạt bụi. Bắt mắt nhất là trong nhà có đến ba quầy tủi tình rất lớn, mỗi cái đều chất đầy sách, hơn nữa tất cả bìa sách đều bao bìa bao kính trong suốt, điều này cho thấy chủ phòng là người rất tỉ mỉ và cẩn thận.

Cô nhìn lướt qua, thấy tất cả sách đều là bệnh lý lâm sàng và các sách có liên quan, mặc dù chưa từng gặp mặt nhưng cô rất có ấn tượng tốt với anh ta, có lẽ đối phương là người bạn cùng phòng dễ ở chung.

"Cô An, xin cứ tự do tham quan."

An Ninh lễ phép gật gù đầu, tiếp tục đi vào trong, căn nhà này có ba phòng, phòng khách cực lớn, phòng ăn cũng lớn. Phòng bếp rất sạch, sạch quá mức thậm chí cô hoài nghi không biết chủ nhà có từng sử dụng qua nó không.

"Cô An, đây là phòng của cô." Quý Từ Mạt mở cửa một căn phòng, mỉm cười nhìn cô, "Cô xem coi có hài lòng không? Chủ nhà nói nếu cô không hài lòng thì có thể nói để thêm hoặc bớt một số đồ."

An Ninh cười cười, đi vào trong xem không biết nên nói gì. Hẳn đây là căn phòng có vị trí ánh sáng tốt nhất căn nhà, nhưng... Phong cách lại hoàn toàn khác và không hòa hợp với phòng khách, đây giống như phòng của tiểu thư khuê các. Tường màu lam trắng... thảm màu vàng nhạt, giường màu vàng nhạt, trên rèm cửa còn thêu cả hello kitty.

Cô cúi đầu trầm tư một chút, có lẽ đây là của khách trọ trước lưu lại.

"Cô An, để tôi dẫn cô đi xem hai căn phòng còn lại."

"Không cần." An Ninh cười cười, "Tôi chỉ muốn một phòng, hai phòng kia là không gian riêng của chủ nhà tôi không tiện đi vào."

Quý Từ Mạt hiểu rõ gật gù đầu, "Vậy cô có hài lòng không?"

"Hài lòng, nhưng tiền thuê phòng..."

"Như trên thông báo thuê phòng đã ghi, nếu có thể giúp đỡ quét dọn và nấu cơm thì tiền thuê phòng có thể giảm hai phần ba." Quý Từ Mạt mở hợp đồng

ra đưa cho An Ninh.

"Hả? Không phải một nửa sao?"

Quý Từ Mạt mỉm môi cười một tiếng, đôi mắt đầy ý cười, "Chủ nhà thay đổi ý kiến, bởi vì tìm được một bạn cùng phòng đồng ý nấu cơm rất khó. Hơn nữa hai người đều bận, cho nên cậu ấy liền nói lòng điều kiện.

Trong lòng An Ninh rất vui, thật tốt quá, tìm được phòng tốt còn tiết kiệm được chút tiền.

"Nếu không có vấn đề gì thì hãy đọc hợp đồng rồi ký."

An Ninh cẩn thận đọc một lần, nhưng nhìn đến một điều kiện thì cau mày, "Ở đây nói kỳ hạn cho thuê ít nhất là một năm, nếu như trả phòng trước hạn phải bồi thường tiền thuê một năm đúng không?"

"Đúng. Nhưng nghe chủ nhà nói cô là bác sĩ thực tập, không phải thời gian thực tập là một năm sao? Chỉ cần trong thời gian này không trả phòng sẽ không có vấn đề."

An Ninh gật gù đầu tỏ ý đã hiểu, "Ừ, chắc anh ấy bận rộn nên không thích đổi người thuê phòng. Tôi biết nhưng..." Cô chỉ vào một đoạn ghi chú chữ nhỏ quá không thấy được, "Cái này là gì?"

"Điều này quy định, mỗi tháng ba mươi ngày cô phải ở đây đủ hai mươi lăm ngày."

An Ninh ngỡ ngàng, "Tại sao? Thuê nhưng không ở cũng không được sao?"

Quý Từ Mạt dùng giọng nói của luật sư đặc biệt giải thích: "Vi bảo vệ quyền lợi của chủ nhà, nếu như cô đồng ý quét dọn và nấu cơm, nếu như cô không ở đây, ai sẽ làm chuyện này?"

An Ninh nghiêm túc suy nghĩ, lời giải thích này coi như hợp lý. Đây là lần đầu tiên cô mượn phòng nên không hề có kinh nghiệm, cúi đầu nhìn chỉ chút điều kiện trên hợp đồng, mỗi điều đều đọc qua một lần, sau đó nói: "Vậy không có vấn đề gì tôi chỉ việc ký bên góc phải phía dưới này là được đúng không?"

"Cô An." Tầm mắt Quý Từ Mạt vẫn dõi theo động tác ký tên của cô, trong mắt chợt lóe nụ cười bí hiểm rồi nhanh chóng biến mất, "Cho nên ngày mai cô sẽ dọn vào ở hả?"

An Ninh ngần ra, "Gấp vậy sao? Tôi chưa thu xếp đồ đạc... Hơn nữa hôm nay tôi cũng không mang tiền thuê phòng theo."

"Mai là chủ nhật, chủ nhà sẽ ở nhà, đồ đạc sau này cô chuyển dần vào cũng được, trước hết cô mang quần áo và đồ dùng hằng ngày qua trước. Dọn vào sớm một chút, chủ nhà cũng có thể nhẹ nhõm. Tiền thuê ngày mai đưa cũng được."

An Ninh suy nghĩ một chút, ngày mai được nghỉ, nếu như ngày mai không dọn vào không biết tuần sau có rảnh không, giải quyết chuyện này sớm cũng tốt. Sau khi do dự, cô cười nói: "Vậy cũng tốt, chiều mai tôi sẽ dọn vào."

Cô có cảm giác, khi mình nói vậy hình như luật sư Quý liền thở phào nhẹ nhõm.

Cô cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, "Cảm ơn luật sư Quý, cũng muộn rồi, tôi về trước đây."

Quý Từ Mạt tiễn cô ra cửa, còn rất ga lăng mở cửa giúp cô, "Để tôi đưa cô về."

An Ninh từ chối nói: "Không cần đâu, có thể vượt qua chuyến xe cuối."

Quý Từ Mạt bật cười nói: "Đây cũng do chủ nhà yêu cầu tôi làm."

An Ninh nghi ngờ nhìn anh, "Tại sao?"

"Bởi vì thời gian hẹn coi nhà đã trễ, hơn nữa cô vẫn là một cô bé. Nếu như vì xem phòng mà phát sinh vấn đề gì hoặc chuyện gì, ai sẽ chịu trách nhiệm đây?"

An Ninh nghe vậy không từ chối nữa, cười nói: "Được rồi, vậy thì cung kính không bằng tuân mệnh."

Hai người đứng trên hành lang, gió đêm thổi vào người An Ninh, cô đưa tay vén tóc ra sau tai, tóc dài màu đen làm nổi bật nước da trắng của cô, động tác này làm Quý Từ Mạt cảm thấy rất đẹp, đột nhiên cảm giác được hôm nay đến đây là đúng.

Từ khi học cấp ba Bạch Tín Vũ đã là đối tượng mà các bạn nữ theo đuổi cuồng nhiệt, nhưng người kia không hề để ý đến tình cảm nam nữ. Anh còn phải nuôi sống em trai, còn có một số tiền thuốc lớn phải trả. Tất cả thời gian đều tập trung ôn thi vào trường y, chưa từng quen bất kỳ cô gái nào, ngay cả đi chung với họ cũng không có.

Mấy ngày hôm trước nghe thấy một bạn học làm ngành thiết kế nội thất nói Bạch Tín Vũ định trang trí phòng ốc cho phái nữ, Quý Từ Mạt còn tưởng rằng đôi phương đang nói đùa, cho nên anh chủ động liên hệ với Bạch Tín Vũ thăm dò một chút, Không nghĩ tới Bạch Tín Vũ lại thẳng thắn thừa nhận, còn bảo anh giúp mình soạn một bản hợp đồng, những điều khoản bá đạo trong đó khiến anh dở khóc dở cười, thật sự tò mò cô gái như thế nào đáng

giả để đại bác sĩ Bạch hao tâm tồn trí như thế đây.

"Luật sư Quý..." An Ninh dừng bước chờ anh, "Sao không đi? Anh đang cười gì vậy?"

"Không có, không có gì." Quý Từ Mạt ba chân bốn cẳng bước lên sóng vai cùng An Ninh, thử dò xét hỏi: "Cô còn chưa có, chưa có bạn trai sao?"

An Ninh nghi ngờ nhìn anh, "Điều này có quan hệ gì với việc tôi thuê phòng không?"

Quý Từ Mạt thăm nói quan hệ rất lớn, nhưng ngoài mặt vẫn mỉm cười, "Tất nhiên không quan hệ."

"Vậy tôi không cần trả lời rồi." An Ninh cũng cười cười với anh, rất đắc ý nói.

Quý Từ Mạt không hỏi tới nữa, chẳng qua... Tính cách cô bé này hình như không biết nhẫn nhục chịu đựng thì phải, anh không biết đây là may mắn hay bất hạnh của bác sĩ Bạch nữa. Dù sao người kia kiêu ngạo như vậy, ngoại trừ đáng về anh tuần bên ngoài, ngay cả một cô bạn gái tốt cũng không có ai, không có bất kỳ ai, nếu nói anh ta không quan tâm đến phụ nữ thì quả thật không đúng.

Thấy anh ta phí nhiều công sức sắp xếp, sợ cô bé biết chủ nhà là mình, thì cho dù cho thuê phòng miễn phí người ta cũng không thêm.

Quý Từ Mạt càng nghĩ càng buồn cười, rất muốn thấy đáng về khi người kia gặp khó khăn.

An Ninh cũng hơi băn khoăn, không ngờ mình lại muốn được phòng thuận lợi như vậy, thậm chí cảm thấy quá nhanh khiến cô không biết nên làm gì. Cô quay đầu lại nhìn về phía luật sư Quý đang mãi mỉm cười, hình như tâm trạng của đối phương đặc biệt tốt.

Bỗng nhiên cô có một dự cảm bất thường, không nhịn được hỏi: "Luật sư Quý, xin hỏi chủ nhà là bác sĩ khoa nào?"

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Bạch, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Ở chung

Quý Từ Mạt dắt An Ninh đi đến bãi đỗ xe, chủ động mở cửa xe cho cô, "Lên xe đi cô An."

An Ninh ngồi xuống, lúc Quý Từ Mạt chuẩn bị khởi động xe cô lại hỏi lại, "Luật sư Quý, anh có thể nói cho tôi biết chủ nhà làm ở khoa nào không?"

Quý Từ Mạt nghĩ nghĩ, dù sao cũng ký hợp đồng rồi, bây giờ đổi ý cũng không kịp. Nói ra để cô ấy chuẩn bị tâm lý cũng tốt.

"Bác sĩ khoa ngoại." Anh cười như không cười nhìn An Ninh, "Có lẽ hai người biết nhau đó."

Cuối cùng An Ninh cũng thả lỏng, vừa rồi cô có dự cảm xấu. Tuy rằng bệnh viện rất lớn, dù tỷ lệ thấp nhưng cô vẫn sợ gặp phải Bạch Tín Vũ. Cũng may chỉ do cô nghĩ nhiều, khoa huyết dịch thuộc khoa nội, chủ nhà là bác sĩ khoa ngoại, hiện tại cô đã hoàn toàn an tâm rồi.

Quý Từ Mạt đưa An Ninh về đến nhà, khi cô xuống xe liền cười nói với cô: "Chúc hai người ở chung vui vẻ."

An Ninh cũng không quan tâm đến lời nói đùa của anh, lễ phép nói: "Luật sư Quý, cảm ơn anh đã đưa tôi về. Đi đường cẩn thận."

Hôm sau mẹ cô chuẩn bị xong bữa sáng rồi gọi cô dậy, cô nói sơ quá trình thuê phòng cho mẹ nghe.

"Vậy đó ý chủ là muốn hôm nay con dọn qua."

Nghe xong mẹ cô rất vui vẻ, "Vậy lúc đi làm con không cần dậy sớm, làm mẹ đau lòng. Com nước xong tranh thủ thời gian thu dọn một chút. Nhưng cũng không thể không phòng bị lòng người, lúc đi ngủ nhớ khóa cửa phòng thật kỹ."

An Ninh gật gật đầu, "Dạ."

An Ninh cũng không có nhiều đồ đạc, không có đồ trang điểm, quần áo cũng không nhiều, chỉ cần một cái túi du lịch đã dọn đồ xong.

Đến giữa trưa thì cô nhận được điện thoại của số lạ.

"Xin hỏi là An Ninh sao?" d.đ.lqđ

Là đàn ông giọng nói nghe rất quen, nhưng An Ninh lại không nhớ ra là ai, "Đừng, xin hỏi ai vậy?"

"Tôi là Trương Thiếu Nghiêm, xin lỗi vì đã quấy rầy, có thể mời cô ăn một bữa cơm không?"

An Ninh liền giật mình, "Xin chào bác sĩ Trương, xin hỏi có chuyện gì không?"

Đầu giây bên kia bật cười nói: "Không có việc gì thì không thể tìm cô tâm sự sao?"

An Ninh im lặng một lúc, bỗng nhiên trong đầu hiện lên một ý nghĩ, hôm nay bác sĩ Trương mời cô ăn cơm, anh là bác sĩ khoa ngoại khiêm chủ nhà mà hôm qua luật sư Quý nói với cô, điều kiện rất phù hợp. Bác sĩ Trương là chủ nhà, cho nên anh ấy mới mời cô ăn cơm để tăng thêm tình bạn.

Hơn nữa cô cũng có ấn tượng tốt với vị bác sĩ Trương này, cảm thấy anh ta rất tốt, là một người bạn cũng phòng tuyệt vời. Nghĩ như vậy, An Ninh cười nói: "Tôi biết rồi, thì ra là anh! Cũng được, bây giờ anh đang ở đâu? Tôi đến tìm anh."

Trương Thiếu Nghiêm không ngờ rằng lại thuận lợi như vậy, thậm chí anh cũng đã chuẩn bị sẵn lời thoại để thuyết phục cô khi cô từ chối, thật không ngờ. "Được, tôi chờ cô ở nhà ăn phía Bắc của bệnh viện."

An Ninh nói tạm biệt với mẹ rồi mang đồ ra cửa, đón taxi.

Khi đến nhà ăn bác sĩ Trương đã chờ cô rồi. Sau khi ngồi xuống Trương Thiếu Nghiêm nhìn túi đồ của cô nghi ngờ nói: "Đây là cái gì?"

An Ninh ngẩn ra, "Luật sư Quý không nói với anh sao? Hôm nay tôi dọn đến ở cùng anh mà."

Trương Thiếu Nghiêm không hiểu nhìn cô.

An Ninh thấy vẻ mặt của anh cũng biết mình nhầm rồi, xấu hổ cười cười, "Xin lỗi hôm nay tôi chuyển nhà, tôi nghĩ anh là chủ nhà."

Trương Thiếu Nghiêm ra vẻ đã hiểu nói: "Thì ra là vậy."

"Nếu như anh không phải chủ nhà...., vậy mời tôi ra đây có chuyện gì không?"

Trương Thiếu Nghiêm cảm thấy cực kỳ bất đắc dĩ, thì ra cô hiểu lầm mới đồng ý, sau khi sự việc rõ ràng liền phân rõ ranh giới.

Anh đưa một cuốn sổ ra trước mặt An Ninh, "Còn nhớ lúc trước chúng ta cùng nhau ăn cơm ở bệnh viện không? Cô để quên nó trên bàn, tôi nghĩ chủ nhật cô có thể cần nó để ôn tập, cho nên muốn trả lại."

"Tôi còn tưởng rằng đã làm mất rồi, anh thật chu đáo, cảm ơn anh bác sĩ Trương." An Ninh nhận lấy cất vào túi.

Lúc này có tin nhắn, cô mở điện thoại ra xem, là chủ nhà nhắn: "Cô đang ở đâu, tôi đi đón cô."

An Ninh lập tức trả lời: "Có thể tôi sẽ qua trễ một chút."

Đối phương nhắn lại: "Tôi còn chưa ăn trưa. Chờ cô đến rồi cùng ăn."

An Ninh ngạc nhiên nhìn tin nhắn này, hơi xấu hổ giải thích với bác sĩ Trương, "Xin lỗi, cảm ơn anh đã trả sách lại cho tôi, nhưng tôi có chút việc, cuối tuần có thời gian rảnh tôi sẽ mời anh ăn cơm. Hôm nay tôi phải đi trước đây." d.đ.lqđ

Tuy Trương Thiếu Nghiêm hơi thất vọng nhưng vẫn rất phong độ cười cười, "Không sao, nếu cô có việc thì đi trước đi. Cầm theo túi đồ cũng bất tiện."

An Ninh kiên trì từ chối không để Trương Thiếu Nghiêm đưa về, một người đến nhà trọ, vô thang máy lên tầng 21. Cô không nghĩ nhiều, bác sĩ khoa ngoại không chỉ có một người, cô lại không thực tập ở đó, nên không hiểu rõ lắm nên không biết chủ nhà là ai.

Nhấn chuông cửa xong, cô mỉm cười chờ đợi.

Hai phút sau, cửa mở ra. Ngoài khiếp sợ ra cô không biết làm gì, ngay cả câu chào cũng không thể nói được. Làm sao có thể...

"Em đến rồi." Bạch Tín Vũ mặc bộ đồ thun nhìn rất nhẹ nhàng, anh tự nhiên đưa tay ra cầm lấy túi đồ trong tay cô.

Nhưng An Ninh vẫn nắm chặt nó không chịu buông ra, khó khăn hỏi: "Sao lại là anh?"

Bạch Tín Vũ dựa vào khung cửa, không chút để ý hỏi: "Sao không thể là anh?"

"Điều đó không có khả năng, luật sư Quý lừa tôi? Rõ ràng anh ấy nói chủ nhà là bác sĩ khoa ngoại..." An Ninh không có cách nào tiếp thu sự thật này.

"Anh đã sớm chuyển từ khoa nội sang khoa ngoại rồi. Cậu ấy không có lừa em, tại sao phải lừa em?" Bạch Tín Vũ cười âm thầm, "Xem ra em không có học tập tốt, anh hỏi em, ngày đầu tiên em đến thực tập khi tham gia hỗ trợ cuộc phẫu thuật não, đó thuộc phạm vi khoa nội hay khoa ngoại?"

"Khoa ngoại..." Rõ ràng An Ninh không suy nghĩ kỹ, hôm đó người mô chính là Bạch Tín Vũ, cô cũng tham gia hỗ trợ, thế nhưng lại không nghĩ đến chuyện anh là bác sĩ khoa nội tại sao lại mô chính? Cô không nghĩ nhiều, ngày đó gặp lại anh cô luôn bắt buộc mình đặt toàn bộ chú ý vào ca phẫu thuật, lấy thân phận bác sĩ thực tập đứng cạnh anh.

An Ninh vẫn không cam lòng, giọng nói hơi nặng nề, "Tôi nhắn tin cho anh, sao anh không nói anh là chủ nhà?"

"Vì em không có hỏi anh." Anh bình tĩnh trả lời.

An Ninh càng tức giận, "Nhưng tôi nói tôi là An Ninh!"

Bạch Tín Vũ nghe vậy bật cười, "Em là An Ninh thì sao? Anh chỉ muốn chọn một người bạn cùng phòng có điều kiện phù hợp thôi, anh không cần biết An Ninh hay An Tĩnh*. Trước đây cũng không cần biết bạn cùng phòng là ai, có gì lại đâu? Chỉ là bạn cùng phòng mà thôi, sao anh biết em lại đề ý nhiều như vậy."

(* An Ninh: 安宁 (Ānníng), An Tĩnh: 安静 (njìng). Hai từ này đồng nghĩa - yên tĩnh)

"Anh..." An Ninh không có cách nào phản bác, thở dài một tiếng, "Thôi đi, tôi không muốn nữa, xin lỗi đã quấy rầy, tôi đi trước."

Nhưng đường đi của cô lại bị một cánh tay ngăn lại, "Em đang đùa với anh sao?"

"Không phải, tôi chỉ cảm thấy không thích hợp."

"Không thích hợp sao không nói sớm?" Bạch Tín Vũ đứng trước mặt cô, "Trên thông báo cho thuê phòng đã ghi rõ, xem phòng thì nhất định phải thuê, không thuê chớ quấy rầy. Anh cũng nhắn tin hỏi em, em trả lời như thế nào?"

"Lúc ấy không nghĩ chủ nhà là anh..." d.đ.lqđ

Bạch Tín Vũ tiến đến gần cô, "Em cũng đã xem phòng, hợp đồng cũng đã ký, hiện tại em nói không muốn? Em cảm thấy anh rất rảnh rỗi có đúng không?"

An Ninh lùi đến nỗi lưng cô đã đụng vào tường, không còn đường lui nữa, "Tôi..."

"An Ninh, em không có cách nào đối mặt với anh. Vì em vẫn còn thích anh, cho nên không có biện pháp ở chung với anh đúng không?"

An Ninh ngán ra, những lời này chọc đến nỗi đau của cô, khiến cô phẫn nộ, "Bác sĩ Bạch, anh cũng quá tự cho mình là đúng đi? Tôi bình bình thản thản vì sao không có cách đối mặt với anh?"

"Vậy thì vào nhà đi." Anh túm lấy túi đồ của cô, vẻ mặt không hề thay đổi nói: "Nếu anh không để ý người thuê phòng là em, em cũng không để ý chủ nhà là anh thì sao lại không dám thuê?"

"Được! Tôi thuê!" Sau khi nói xong điều này cô mới phát hiện có gì đó không thích hợp... Điều đó chính là Bạch Tín Vũ đã mang túi đồ và cả cô vào nhà rồi.

An Ninh hít sâu một hơi, là anh thì sao, dù sao cũng chỉ là bạn cùng phòng mà thôi.

Bạch Tín Vũ đặt túi đồ xuống quay lại cửa, lấy một đôi dép lê màu hồng nhạt còn có cả cái nơ bướm từ trong tủ giày ra, quỳ một chân xuống đất, rất tự nhiên nói: "Thay dép lê, anh vừa mới lau sàn xong."

....

Tâm tình An Ninh cực kỳ phức tạp, không thoải mái, cảm thấy hành động của anh quá thân mật, chủ động lùi về sau hai bước, nhận lấy dép lê, "Tự tôi sẽ thay."

Bạch Tín Vũ ngẩng đầu lên nhìn cô, bật cười nói: "Được, để em tự làm."

An Ninh cảm thấy cực kỳ kinh ngạc, vừa rồi vì cô không thuê phòng làm anh tức giận, sau chỉ trong nháy mắt anh làm ra vẻ chưa từng xảy ra chuyện gì? Lúc cô đổi giày Bạch Tín Vũ đã mang túi đồ của cô vào phòng.

An Ninh cảm thấy hiện tại đôi ý cũng không còn kịp rồi.

Nhất là khi Bạch Tín Vũ khóa cửa chống trộm lại, thì cô có cảm giác như mình đang tiến vào vực sâu mù mịt tối tăm, ngẩng đầu lên có thể ánh sáng ban mai nhưng làm thế nào cũng không bò lên được.

"Đây là chìa khóa nhà chúng ta, cái lớn là chìa khóa cửa chống trộm, cái nhỏ là của cửa gỗ."

An Ninh bị câu nói "Nhà của chúng ta" làm chấn động không nhẹ, hơn nữa lúc nhận chìa khóa trong tay anh. Cái khoảnh khắc da thịt chạm vào nhau làm cô hận không thể lập tức bỏ chạy.

"Đi nấu com đi."

"Cái gì?" An Ninh tưởng rằng mình nghe nhầm.

"Nguyên liệu anh đã mua sẵn và để trong tủ lạnh."

"..."

An Ninh không hỏi lại nữa, không sai đây là quy định trong hợp đồng. Sao lúc đó cô lại có thể ký cái điều khoản này chứ? Nhất định cô điên rồi mới vì chút tiền nhà mà ký điều khoản này, hiện tại tốt rồi, mỗi ngày không chỉ ở chung một mái nhà với Bạch Tín Vũ mà còn phải nấu cơm cho anh.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Bạch, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Bắt đầu bất hạnh

Khi An Ninh ở trong phòng bếp nhào bột thì cô vẫn không rõ tại sao mọi chuyện có thể xảy ra. Ở bệnh viện đã cố tránh người này, vậy mà lại ở chung một chỗ với anh. Không chỉ như vậy, hiện tại anh đứng cách mình không đến một mét, chỉ dùng khỏe mắt cũng có thể thấy anh đang bày bát đĩa.

Cái kệ cạnh tay cô bày cái chén anh đã dùng qua, trên sofa có túi xách của anh, trên ban công treo một cái áo somi trắng của anh. Trong không khí đều là hơi thở của anh, không có chỗ nào không có.

Bốn năm rồi, lúc gặp lại hai người ngẫm hiểu không hề nhắc đến cái ngày khó chịu đó, nhưng mọi chuyện đều đã xảy ra. Vì sao bốn năm trước anh có thể dùng giọng nói lạnh lùng nói với cô: "Cô không đặc biệt chút nào, tôi không muốn nhìn thấy cô nữa."

Hiện tại giống như những chuyện đó đều do cô tưởng tượng ra, dường như từ trước đến giờ chưa từng xảy ra chuyện gì.

Bạch Tín Vũ quay đầu nhìn cô một cái, một bộ váy liền thân màu vàng nhạt, cúi đầu tập trung nhào bột.

Ngoài cửa sổ ánh nắng tươi sáng, gió nhẹ nhàng thổi qua, áo somi trắng trên giá tung bay theo gió. Khoe môi anh nở nụ cười khó phát hiện được, nhanh thôi nơi đó sẽ treo cả quần áo của cô.

An Ninh đang nhào bột thì bỗng nhiên cảm thấy trên cổ mình có một sợi dây đeo, cô cúi đầu nhìn thấy một cái tạp dề màu hồng nhạt. Còn Bạch Tín Vũ thì đứng sau lưng cô, đang định cột dây tạp dề ngang hông cô.

Cô muốn đưa tay ngăn lại thì lại phát hiện trên tay đều là bột mì, chỉ có thể bất mãn nhíu mày, "Anh làm gì vậy?"

"Không phải rất rõ ràng sao? Đeo tạp dề cho em."

"Cảm ơn anh bác sĩ Bạch, nhưng em không cần." An Ninh tỏ thái độ xa cách, lùi hai bước, khiến anh không đụng được vào mình.

"Đeo tạp dề không phải vì em có cần không mà để ngừa vi khuẩn trên quần áo dính vào thức ăn." Anh nghiêng mặt nhìn cô, "Những điều cơ bản này ở trường y em chưa học qua sao? Trong phẫu thuật bác sĩ mặc đồ vô khuẩn không phải vì mình cần hay không mà để ngăn vi khuẩn trên quần áo mình dính và người bệnh nhân đúng không?"

An Ninh cảm thấy vừa vừa bức mình vừa buồn cười, cho nên bây giờ anh vì vấn đề tạp dề mà dạy dỗ cô sao?

"Tự tôi sẽ đeo."

Anh lại gần cô, đôi tay vòng qua eo cô, thấy cô vùng vẫy anh thoáng nhíu mày, "Đừng cử động."

An Ninh ngẩn ra, cái giọng nói quen thuộc này, bốn năm trước mỗi lần dùng ống nghe bệnh kiểm tra xong sẽ nói những lời này. Khi đó cô sẽ ngoan ngoãn không động, sau đó dùng ánh mắt sùng bái nhìn anh, phối hợp với anh.

Bạch Tín Vũ thất dây của tạp dề cho An Ninh xong, "Được rồi."

An Ninh tưởng rằng đã xong thì bỗng dưng Bạch Tín Vũ đưa ngón tay luôn vào tóc cô, An Ninh cứng đờ, "Anh lại muốn sao nữa?"

"Cột tóc cho em." Bạch Tín Vũ nói một cách tự nhiên, giống như quan hệ của họ rất thân mật, đây không phải lần đầu tiên anh làm chuyện này.

An Ninh không phải người có tính tình tốt, cô là người lần đầu thì nhẫn nhịn lần hai tuyệt đối không nhẫn nữa, lần ba thì nổi giận, đối với Bạch Tín Vũ cô

cảm giác mình đã rất nhẵn nhụi rồi. Bốn năm trước quả thật cô thích anh, nhưng cô không phải loại không hiểu biết, khi đó cô là người bị bệnh máu trắng, vì xạ trị bằng hóa chất nên tóc rụng hết, dù thích anh nhưng cô cũng chôn phần tình cảm đó trong đáy lòng.

Huống chi ngày tái khám đó cô chỉ biểu đạt sự biết ơn, thực sự chỉ là sự biết ơn mà thôi, nhưng anh đối xử với cô như thế nào?

Anh luôn luôn như vậy, cô hỏi anh kiên nhẫn giải đáp, cô sợ hãi anh cổ vũ cô, cô không có niềm tin anh cho cô sức mạnh. Mà khi cô bỏ hết phòng bị cho rằng mình có thể gần gũi anh thì anh lại dùng ánh mắt lạnh lùng, dùng những lời tàn nhẫn làm tổn thương cô.

Vì sao khi cô đã ném đoạn tình cảm này ra sau ót, khi lòng tự trọng không còn tổn thương, cô không đi trêu chọc anh nhưng chính bản thân mình lại không thoát được? Dựa vào gì mà anh muốn gì được đó?

Cô đã sớm không còn là cô bệnh nhân hèn mọn rồi, bây giờ cô cũng làm bác sĩ giống anh, hai người chỉ là bạn cùng phòng thôi.

An Ninh buông bột mỳ trong tay ra, quay mặt lại đối diện với anh, trực tiếp nói: "Bác sĩ Bạch, tôi không thích anh đụng vào tôi, cho nên về sau anh muốn làm gì cứ trực tiếp nói cho tôi biết, không cần anh làm cho tôi đâu."

Bạch Tín Vũ nhìn cô chăm chăm, "Vì em bất tiện nên anh mới giúp."

An Ninh giật lấy sợi dây cột tóc trên tay anh, dưới cái nhìn chăm chăm của anh cô cuộn tóc lên thành đuôi ngựa, "Hiện tại tóc không thể dính vào đồ ăn rồi, anh hài lòng chưa?"

Mái tóc đen của cô dính không ít bột mì, ánh mắt rất kiên định, quật cường, tuyệt đối không đồng ý thỏa hiệp. Bạch Tín Vũ mỉm cười chua chát, giọng tay lên, "Được, anh không đụng vào em."

Khi An Ninh nhìn anh xoay người rồi đi, không biết tại sao, cô cảm giác thấy bóng dáng của anh có vẻ cô đơn, nhất định là ảo giác, người thanh cao như anh làm sao sẽ bộc lộ cảm xúc đó.

Bữa cơm này chỉ có hai đĩa cơm chiên, hai người đều ngồi trên bàn cơm, mỗi người mỗi đĩa không ai nói chuyện với ai. Không khí lạnh như mùa đông.

An Ninh nhớ quyền sách bác sĩ Trương mới trả cho cô, cô liền lấy ra vừa ăn vừa coi.

Bỗng nhiên Bạch Tín Vũ ngẩng đầu, giống như suy nghĩ gì đó rồi nói, "Sự phụ của em không nói với em sao?"

"Nói gì?" Ánh mắt An Ninh vẫn dừng trên cuốn sách, không muốn nhìn anh.

"Trong lúc ăn cơm mà đọc sách sẽ có hại cho sức khỏe."

Lúc này cô mới ngẩng đầu lên, sắc mặt không đổi nói: "Cơ thể của tôi, tôi sẽ có chừng mực."

Bạch Tín Vũ lại không cho là đúng, giọng tay ra lấy đi cuốn sách của cô, "Cơ thể của em anh cũng có phần."

"Cái gì?" An Ninh khiếp sợ, sao anh có thể nói vậy chứ.

Bạch Tín Vũ vẫn bình tĩnh như cũ, "Anh từng làm bác sĩ của em, nên anh có quyền hỏi đến cơ thể em đúng không?"

"Đây là chuyện đã qua." An Ninh cười trào phúng, "Tôi đã sớm không có thói quen để người không liên quan hỏi đến tình trạng cơ thể tôi rồi."

Cô còn cố tình nhấn mạnh ba chữ "Không liên quan.", nhưng Bạch Tín Vũ cười nhạt nói: "Bạn cùng phòng cũng không liên quan sao? Nếu không quen thì sẽ nghĩ biện pháp để quen."

"Anh..."

Vì thế hai người cùng ăn cơm nhưng cứ luôn đấu võ mồm.

Cả một buổi chiều An Ninh đều trốn trong phòng không có ra ngoài, vừa nghĩ đến cuộc sống như vậy liền đau đầu, sau đó lấy đồ trong túi ra sắp xếp lại rồi gọi điện cho mẹ nói mình đã thu xếp xong.

Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói vui mừng của mẹ, "Vậy là tốt rồi. Bạn cùng phòng của con là ai? Hai con sống chung có hợp không?"

An Ninh im lặng lắng nghe, sau đó gượng gạo đáp: "A..., chỉ là một đồng nghiệp, trước kia chưa từng gặp. Ở chung ... cũng không tệ lắm."

Mẹ nghe vậy thở dài nhẹ nhõm một hơi, hài lòng cười nói: "Ninh Ninh, con xem con đã 23 tuổi rồi, nhưng vẫn chưa quen bạn trai. Mẹ có biết một dì, muốn giới thiệu bạn trai cho con, các trẻ tuổi ở chung một chỗ..."

An Ninh bắt đầu dĩ nhiên nói: "Mẹ! Mẹ lại nữa rồi... Không phải con đã nói rồi sao? Bây giờ con chỉ muốn chuyên tâm học hành, hướng chỉ một ngày con đều ở bệnh viện làm sao có thời gian yêu đương chứ."

"Cũng đúng, con có đi gặp bác sĩ Bạch chưa?"

An Ninh cảm thấy vô lực, cuối cùng là có chuyện gì xảy ra với mẹ vậy, mỗi lần nhắc đến bệnh viện nhất định sẽ nói đến Bạch Tín Vũ, không phải anh ta đã cho mẹ uống thuốc mê rồi chứ? Nhưng cô không thể không thuận theo nói: "Gặp rồi, anh ấy rất tốt."

"Vậy hiện tại cậu ấy có bạn gái chưa?" (Queen: Mục đích là đây ^_^)

An Ninh dờ khóc dờ cười, "Mẹ nghĩ gì thế! Chuyện riêng của anh ấy, sao con biết được! Huống chi con chẳng có chút hứng thú gì với chuyện đó."

Sau khi cúp điện thoại An Ninh cảm thấy rất không tốt, nếu mẹ mà biết cô ở chung với Bạch Tín Vũ không biết sẽ phản ứng ra sao nữa.

Cô ném điện thoại lên giường, sau đó đem đầu gối và khăn mặt, một vài đồ dùng bỏ vào một cái giỏ, ra khỏi phòng đi đến phòng tắm. Hôm qua cô có xem qua, phòng tắm rất lớn, bên trong còn có bồn tắm lớn, hơn nữa còn có cánh cửa ngăn với bên ngoài phòng tắm.

An Ninh ở gian ngoài phòng tắm bày bàn chải đánh răng, treo khăn mặt lên giá, đang định đi ra, chợt nghe thấy gian phòng bên trong vang lên tiếng nước chảy. Cô tưởng rằng quên khóa vòi nước, vì thế rất tự nhiên kéo cửa ra.

Bạch Tín Vũ đang ngâm mình trong bồn tắm, nghe thấy tiếng động liền nổi lên trên mặt nước.

An Ninh không nghĩ tới anh ở bên trong, trong nháy mắt mặt cô đỏ bừng, vội vàng quay lưng đi, "Sao anh lại vậy? Tắm cũng không thêm khóa cửa!"

"Trước đây sống có một mình cho nên đã quen." Giọng nói Bạch Tín Vũ không hề có chút bối rối, ngược lại còn mang theo ý cười.

An Ninh hết cách với anh, chỉ có thể đóng cửa rồi đi ra ngoài, quay lại phòng khách ôn bài.

Mười phút sau, Bạch Tín Vũ bước ra khỏi phòng tắm, trên người chỉ mặc mỗi áo choàng tắm, dùng khăn mặt lau tóc. Đi tới phòng bếp, đứng trước tủ lạnh, "Muốn uống gì không?"

"Không cần, cảm ơn."

Bạch Tín Vũ đặt một lon nước trái cây trước mặt cô, "Không cần khách khí."

An Ninh ngẩng đầu lên, sừng sốt, "Đó là khăn mặt của tôi..."

"Thật sao?" Bạch Tín Vũ lấy khăn mặt từ trên đầu xuống, đưa cho cô, "Xấu hổ, trả lại cho em đó."

An Ninh thật sự cảm thấy không thể chịu được nữa, "Bác sĩ Bạch, không phải anh lại muốn nói trước kia ở một mình, tất cả mọi thứ đều là của mình anh, cho nên anh mới quên?"

"Sao em biết?"

"..."

Bạch Tín Vũ không nhanh không chậm đi về phòng, sau đó cầm điện thoại, bấm một dãy số.

Mới vừa giải quyết xong một vụ kiện, vẫn còn ở sự vụ sô*, Quý Từ Mạt nhìn màn hình điện thoại, "Sao vậy Bạch đại bác sĩ?"

(*Sự vụ sô: Chỗ làm việc. Thường dùng để gọi cơ quan liên hệ về pháp luật, chính trị, kinh tế, v.v. Nguồn: hanviet.org)

"Không phải lần trước cậu nói rất muốn bình rượu vang ở nhà mình sao? Tặng cậu đó."

Quý Từ Mạt nghe vậy liền thấy hứng thú, "Bỏ được sao? Đó không phải bảo bối cậu cất để giải sầu sao?"

"Mình nghĩ về sau mình không cần rượu nữa." Giọng nói Bạch Tín Vũ có một chút sung sướng.

"Nguyên nhân?"

"Bởi vì không lâu nữa mình sẽ từ biệt cuộc sống độc thân rồi."

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Bạch, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Ngủ ngon.

"Tạm biệt cuộc sống độc thân?" Quý Từ Mạt đốt một điếu thuốc, cười nói: "Có phải cậu đang ám chỉ cô An mà hôm qua mình gặp?"

Đúng.

Quý Từ Mạt chợt nhớ tới thái độ khi mình hỏi cô ấy có bạn trai chưa, cô ấy trả lời: "Điều đó có liên quan gì đến việc tôi thuê phòng?"

Không ngờ rằng Bạch Tín Vũ lại có biện pháp? Quý Từ Mạt không hiểu hỏi: "Cô ấy thích cậu?"

Bạch Tín Vũ im lặng một lúc rồi phun ra hai chữ: "Không thích."

Quý Từ Mạt nghe vậy cười to, "Cho nên cậu đơn phương tạm biệt cậu sống độc thân sao?"

Quý Từ Mạt cười to khiến mọi người ngoài văn phòng đều thò đầu vào nhìn, anh vội vàng khôi phục lại dáng vẻ nghiêm túc của một vị luật sư, đi qua đóng cửa lại.

Bạch Tín Vũ cười nhẹ, "Không thích thì sẽ nghĩ biện pháp để cô ấy thích."

"Cho nên biện pháp của cậu là lừa gạt cô bé đến ở chung với cậu?" Ý cười của Quý Từ Mạt càng sâu, "Đừng trách mình dối cho cậu gáo nước lạnh, mình thấy việc này rất khó thành, hình như rất khó theo đuổi cô ấy."

"Mình cũng cho rằng như thế." Bạch Tín Vũ cũng đồng ý, trầm ngâm một hồi rồi nói: "Nếu cần thiết, kết hôn trước sẽ chắc chắn hơn."

Quý Từ Mạt sững sốt, một lúc lâu sau mới có phản ứng, kinh ngạc nói: "Cậu nóng lòng như vậy sao? Ngay cả một người bạn gái cũng không có, bây giờ người ta còn không thích cậu, cậu đã muốn kết hôn? Bộ cậu điên rồi hả?"

"Rất nhanh sao? Mình đã chờ đủ lâu rồi."

...

An Ninh định ôn bài nhưng mỗi lần lật sách ra trong đầu lại hiện lên hình ảnh khăn mặt "bị sử dụng", trên khăn còn tỏa ra mùi xà bông dễ ngửi, lại khiến cô thấy rất phiền não, liền đứng dậy đi tắm. Sau đó phơi khăn mặt lên ban công để ánh nắng mặt trời "Tiêu độc".

Xong xuôi hết mọi chuyện cô mới hài lòng về phòng ôn bài. Ôn lại toàn bộ triệu chứng các bệnh, sau đó xem lại các nghiên cứu, vì quá chuyên tâm nên đến tối cô cũng không hay. Nhìn đồng hồ mới phát hiện đã bảy giờ rưỡi rồi, cô còn chưa làm con tối cho Bạch Tín Vũ! Vội vàng ra khỏi phòng thì nhìn thấy trên bàn cơm ở phòng khách đã có bốn món mặn một món canh.

Bạch Tín Vũ đứng ở ban công, lấy khăn của An Ninh và áo sơ mi của mình vào, "Đi xối cơm đi."

An Ninh không thích ứng nhưng vẫn nghe lời đi xối cơm cho hai người, ngồi trên bàn cơm chờ anh. Sau khi Bạch Tín Vũ ngồi xuống, cô đưa chén cho anh, nghĩ nghĩ rồi nói: "Lần sau có thể gọi tôi đi nấu cơm, chứ dựa theo điều kiện trên hợp đồng mà làm, tôi không muốn chiếm tiện nghi của anh."

Đôi đũa trên tay Bạch Tín Vũ ngừng lại trong chốc lát, anh ngẩng đầu lên nhìn cô, không nói gì.

Đúng lúc đó di động An Ninh vang lên, mà điện thoại lại nằm ngay bên tay Bạch Tín Vũ, hai người im lặng một lúc, Bạch Tín Vũ đưa di động đến trước mặt cô.

"Cảm ơn." An Ninh cúi đầu nhìn màn hình, là bác sĩ Trương gửi tin nhắn đến, hỏi cô cuối tuần nào thì rảnh.

Ngay lúc cô chuẩn bị nhấn lại thì bên tai vang lên giọng nói không có cảm xúc của Bạch Tín Vũ, "Sao Trương Thiếu Nghiêm lại có số di động của em? Em cho cậu ta?"

"Không phải..." An Ninh trầm tư trầm tư: "Tôi có một người bạn học tên Hà Tranh, đang thực tập ở khoa ngoại, chắc cậu ấy cho."

"Không có việc gì cậu ta gửi tin nhắn cho em làm gì? Sao lại hỏi cuối tuần có rảnh không?"

"Vì..." Lúc này An Ninh mới phát hiện có gì đó không đúng, cô để điện thoại xuống, dựa lưng vào ghế, khoanh tay trước ngực, hờ hững nói: "Bác sĩ Bạch, tại sao tôi phải nói với anh chuyện riêng của tôi?"

Bạch Tín Vũ cũng nhìn cô, động tác của cô đã nói lên tâm trạng, đó là tự bảo vệ mình. Anh không trả lời, làm như không có chuyện gì gấp rau xanh vào chén của cô, "Nằm thử xem anh nấu có hợp khẩu vị của em không?"

An Ninh cầm lấy đôi đũa, nhìn rau xanh trong chén, "Bốp" Một tiếng cô đặt mạnh đũa xuống bàn ăn, "Bác sĩ Bạch, anh có biết anh làm như vậy rất dễ khiến người khác hiểu lầm không?"

Cô cũng không muốn nói những điều này khi ăn, nhưng cô chịu hết nổi rồi, nếu người trước mặt chỉ là một đồng nghiệp trong bệnh viện cô không biết

anh ta thì cô sẽ không cần cảm thấy không được tự nhiên như vậy. Bốn năm trước anh cũng vậy, anh sẽ có biện pháp để bạn muốn ở gần anh, nhưng khi bạn đến gần anh ta như trong tưởng tượng anh sẽ trở nên cao ngạo không thể chạm đến được, cách xa bạn ngàn dặm. Loại cảm giác như gần như xa này cô chịu đủ rồi!

Không đề cập tới khúc mắc không có nghĩa nó không tồn tại, sao anh ta có thể xem như chưa từng có chuyện gì xảy ra được? Anh ta mắc chứng hay quên? Hay bị mất trí nhớ?

Động tác đập đôi đũa xuống bàn của An Ninh rất mạnh, khiến canh đổ ra ngoài, dọc theo mặt bàn chảy xuống váy của cô.

Bạch Tín Vũ khăn giấy lau trên bàn trà đưa cho cô, nhưng An Ninh không nhận, vẫn im lặng nhìn anh, anh thiếu cô một câu trả lời hợp lý, thiếu bốn năm rồi!

Bạch Tín Vũ đi đến cạnh An Ninh, muốn dùng khăn giấy lau sạch váy cho cô.

"Đừng đụng vào tôi." An Ninh cảnh cáo.

Nhưng Bạch Tín Vũ lại không hề để ý đưa tay nắm lấy cổ tay cô, sau đó cúi đầu lau sạch váy cho cô. An Ninh giùng giàng đẩy anh ra, "Bác sĩ Bạch, tôi và anh thân quen lắm sao? Tôi đã không còn là cô bệnh nhân ngưỡng mộ anh rồi, hiện tại tôi và anh là đồng nghiệp, là bạn cùng phòng, anh hiểu không?"

"Nhanh như vậy đã muốn phân chia giới hạn với anh?" Bỗng dưng Bạch Tín Vũ buông tay cô ra, dùng giọng dịu dàng nói với cô: "An Ninh, chuyện đều đã qua thì hãy để nó qua đi, chúng ta không nên so đo nữa được không?"

An Ninh cúi đầu không nói lời nào.

"Không cần coi anh là bác sĩ Bạch, chúng ta làm quen lại lần nữa được không?"

Giọng nói của anh mang theo chút bất đắc dĩ và cầu xin, ngữ điệu mềm nhẹ không hề giống anh chút nào.

Lúc này An Ninh mới ngẩng đầu lên, hai người nhìn nhau, An Ninh cảm thấy chua xót. Kỳ thật anh không có làm gì cả, người không khống chế được là cô? Bởi vì ở cùng anh, cô rất nhớ cảm giác được dựa vào gần anh, rất muốn nhưng cũng không dám, sợ bị tổn thương, cho nên mới không chịu nổi.

Cô hít sâu một hơi, sau đó nói: "Xin lỗi, đều do tôi, chúng ta ăn cơm đi."

Bây giờ Bạch Tín Vũ mới chịu quay về chỗ ngồi của mình, vẫn gấp đồ ăn cho cô, "Cá hôm nay rất tươi, em ăn nhiều một chút."

An Ninh thâm nhủ phải bình tĩnh, mọi chuyện đều đã qua, bây giờ anh là bạn cùng phòng với cô, cô không nên canh cánh trong lòng, cứ làm theo những gì anh nói đi, không cần coi anh là bác sĩ Bạch.

Vì thế An Ninh chủ động gấp một miếng cá bỏ vào chén anh. Bạch Tín Vũ nhìn cô, cười nhưng không nói gì.

Ăn một hồi, An Ninh cảm thấy nên nói chuyện gì đó, để không khí hòa hợp, cô muốn tiếp nhận sự thật này, muốn tiếp nhận anh.

"Đúng rồi, hồ sơ khi anh làm ở khoa huyết dịch còn giữ không?"

Bạch Tín Vũ ngẩng đầu nhìn cô, "Em hỏi làm gì?"

"Là như vậy, tôi muốn biết năm đó người hiến tủy cho tôi là ai." An Ninh lấy cho anh một bát canh, cười nói, "Trước kia anh ở trong khoa, nên chắc bây giờ cũng có biện pháp lấy hồ sơ đi chứ?"

Bỗng nhiên Bạch Tín Vũ không nói, chỉ lo cúi đầu ăn cơm.

An Ninh không hiểu nhìn, "Sao vậy? Anh không muốn giúp tôi sao?"

"Người hiến tặng có quyền yêu cầu bệnh viện không tiết lộ tư liệu cá nhân của họ."

An Ninh sững sốt, lại nữa! Anh không muốn cô coi anh là bác sĩ Bạch, nhưng hiện tại không phải anh đang lấy đáng về bác sĩ Bạch đối mặt với cô sao?

"Được rồi, bản thân tôi nghĩ biện pháp là được." Nếu anh không muốn nói cô cũng không miễn cưỡng, ăn cơm xong lại tiếp tục ôn bài vậy.

Giọng nói Bạch Tín Vũ bỗng nhiên trở nên rất lạnh lùng, "Sao em lại có chấp như vậy, đối phương có ý giấu diếm thân phận vì muốn tránh những phiền toái không cần thiết, sao em lại chữ chuyên quyền độc đoán, làm sự việc phức tạp hơn thôi?"

An Ninh khó tin nhìn anh, cô không có ý định làm khó anh, sao anh lại dùng giọng điệu đó nói với cô? Giọng nói của cô cũng không tốt, "Tôi chỉ muốn gặp mặt nói cảm ơn thôi, anh có cần phản ứng mạnh như vậy không? Bác sĩ Bạch!"

"Nếu đã giấu tên hiến tặng, chắc chắn đối phương không cần sự cảm ơn của em."

An Ninh đứng lên, "Mắc mớ gì đến anh? Tôi mồn cảm ơn ai, đối phương có cần hay không thì liên quan gì đến anh? Bác sĩ Bạch, có vẻ anh quan tâm

nhiều chuyện quá rồi đó."

Bạch Tín Vũ cũng đứng lên, "Sao lại không liên quan tới anh? Được, nếu em cố chấp như vậy, ngày mai anh sẽ báo với phòng hồ sơ, phải giữ kín thông tin của người hiến tặng một cách nghiêm ngặt."

An Ninh tức giận đến nỗi hai vai đều run, cô cảm thấy không có cách nào khai thông được người này, đây là hậu quả của việc cô buông lỏng phòng bị muốn tiếp nhận anh!

"Em đi đâu đấy?"

"Không liên quan đến anh!"

Vì thế bữa cơm của hai người tan rã trong bầu không khí không vui.

Sau khi An Ninh đi Bạch Tín Vũ vẫn ngồi im tại chỗ, một mình ngắm người đối mặt với bàn thức ăn. Anh lấy di động bấm một dãy số quen thuộc, "Lâm, ở đâu đấy?"

Lúc này Khai Dương đang cuồng hoan cùng bạn bè ở KTV (quán karaoke) "Cậu nói gì? Chờ một chút, ở đây ồn quá, mình không nghe được." Lâm Khai Dương ra khỏi phòng, tìm chỗ yên tĩnh, mới bắt đầu trêu đùa: "Không phải hôm nay cậu cố ý không đi sao? Bây giờ không chịu hưởng thụ cho tốt đi còn phiền mình."

"Có tiện ra ngoài không?"

Lâm Khai Dương nghe thấy giọng nói ở đầu bên kia không kiêu ngạo tự tin giống bình thường, nghe qua giống như đang bị thương? Liên hỏi dò: "Ra ngoài làm gì?"

"Đi uống rượu."

"..." Lâm Khai Dương im lặng một lúc, "Cậu sao vậy?"

Bạch Tín Vũ cười cười cổ ra vẻ thoải mái, "Nếu cậu không tiện thì mình sẽ đến bệnh viện, muốn tìm chút việc để làm."

"Được, đi đâu nói đi."

"Quán bar đường số 7."

Sau khi cúp điện thoại, Lâm Khai Dương áy náy nói với mọi người, "Xin lỗi, mình có việc phải đi trước, lần sau gặp lại."

Mọi người không chịu buông tha, "Này Lâm già, sao cậu có thể như vậy chứ? Hôm nay mọi người vì nể mặt cậu mới ra ngoài, cậu lại vứt bọn mình ở đây chạy đi."

Lâm Khai Dương cầm lấy chai rượu trên bàn, ngẩng đầu tự uống, "Mình tự chịu phạt..."

Khi Lâm Khai Dương tới quán bar Bạch Tín Vũ đã bắt đầu uống, trên thực tế người kia không phải đang "uống", mà liều mạng trút rượu chính mình.

"Nhóc con cậu điên rồi hả? Sao vậy?" Lâm Khai Dương quát lớn giằng lấy chai rượu trong tay anh.

Bỗng nhiên anh nấn nậm úp sấp trên quầy bar, tự lẩm bẩm nói: "Hôm nay mình không muốn một mình vượt qua ngày giỗ trong vòng năm năm."

Lâm Khai Dương ngắt ra, "Cậu..." Thở dài, an ủi: "Được rồi, hiện tại cậu không có một mình, nếu khổ sở như vậy đừng nghĩ nữa, cần gì tự làm khổ mình."

"Mình cũng không muốn suy nghĩ, cậu có biết mình đang cố gắng không nghĩ nữa. Mình chỉ muốn cùng cô ấy ăn cơm, chỉ muốn sống cùng cô ấy, chỉ muốn..." Anh dùng tay nắm lấy tóc của mình, sau đó liều mạng "Trút" rượu.

"Đừng uống nhiều như vậy, sáng mai cậu còn phải trực ban đó, có nghe thấy không!" Lâm Khai Dương đưa tay lấy chai rượu trong tay anh, nhưng làm thế nào cũng không lấy được.

Lúc này di động của Bạch Tín Vũ vang lên, Lâm Khai Dương vội vàng lấy ra, "Điện thoại của cậu!" Nhân cơ hội liền đoạt lấy chai rượu trong tay anh.

Bạch Tín Vũ nhấn nút nghe, một giọng nữ liền vang lên, "Anh đang ở đâu? Tôi tìm hoài không thấy anh, thôi, tôi biết tôi không có quyền hỏi đến chuyện riêng của anh. Tôi gọi cho anh chỉ vì muốn nói với anh..." Hình như cô còn có chút không quen, im lặng một lúc, mới nói: "Ngủ ngon."

Chương 15: Ngủ chung

Trong quán bar ánh đèn màu cam thần bí, ca sĩ hát bài tình ca bi thương.

Bạch Tín Vũ vẫn giữ điện thoại bên tai thật lâu. Sau đó bỗng nhiên bám vào quầy ba đứng lên, nói với Lâm Khai Dương: "Mình phải về rồi."

"Bây giờ?" Lâm Khai Dương không thể theo kịp suy nghĩ của anh, từ lượng của vị bác sĩ Bạch này chẳng ra sao, hiện tại cần phải vịn quầy ba mới có thể đứng vững, nhưng về mặt lại tỉnh táo như ngày thường.

"Đứng, ngay bây giờ." Bạch Tín Vũ đã bắt đầu đi ra ngoài rồi.

"Cậu vừa nói không muốn một mình mà? Sao lại đổi ý?" Lâm Khai Dương cầm áo khoác, đi theo, "Bạch Tín Vũ, cuối cùng cậu đag nghĩ gì vậy?"

Bạch Tín Vũ liền giật mình, sau đó cười nhẹ nói: "Muốn cô ấy."

Cho nên Lâm Khai Dương không hỏi nữa, cho rằng Bạch Tín Vũ chỉ đang nhớ đến người em trai đã chết, "Được rồi, cậu có lái xe không? Để mình đưa cậu về."

"Được."

Hai người một trước một sau đi tới bãi đậu xe, Lâm Khai Dương vớt Bạch Tín Vũ vào ghế sau, lái xe đến thẳng nhà của anh. Đến nhà trọ, Lâm Khai Dương rất tự nhiên đỡ Bạch Tín Vũ xuống xe, sau đó chuẩn bị đưa người lên lầu.

Nhưng Bạch Tín Vũ đứng lại không đi, "Lâm, cậu trước đi, mình sẽ tự lên."

"Tiểu tử cậu là đồ không có lương tâm, mình đang cuồng hoan với bạn ở KTV vì một cuộc điện thoại của cậu mà đến quán bar đường số 7, ngồi chưa nóng chỗ cậu lại bảo đi về. Hiện tại đã đưa cậu về rồi cậu cũng không thể mời mình lên nhà uống chai bia sao?" Lâm Khai Dương nghiêng người dựa vào xe, nhất định không chịu bỏ qua cho anh.

Bạch Tín Vũ nghe vậy cười một tiếng, "Không phải là không muốn mời, nhưng... Không tiện."

"Không tiện? Cũng không phải mình chưa từng đến nhà cậu, đồ cá nhân cũng dùng qua rồi." Lâm Khai Dương cười cười, bỗng nhiên trong đầu hiện lên một tia sáng, kinh ngạc nhìn anh, "Đừng nói là cậu giấu gì đó ở trong nhà mà không dám để người khác nhìn thấy chứ?"

Bạch Tín Vũ liếc nhìn đồng hồ đeo tay, trầm tư nói: "Cũng 12 giờ rồi, chắc cô ấy đã ngủ."

Đầu tiên Lâm Khai Dương sợ run một hồi lâu, sau đó cả kinh nói: "Cậu giấu phụ nữ ở nhà? Trời, Bạch Tín Vũ cậu đang đùa với mình sao?"

...

An Ninh vẫn chưa ngủ, sau khi Bạch Tín Vũ ra ngoài, cô mới đi ra dọn bàn ăn, rửa chén, lau dọn phòng bếp. Nhớ đến điều 11 trong hợp đồng trước khi ngủ phải chúc ngủ ngon, nhưng anh chưa về nhà sao cô nói đây. Định không nói nhưng lại không chịu được gọi cho anh. Lúc ấy tâm tình như thế nào đây? Vì thực hiện hợp đồng hay muốn biết anh có tốt không? Chính cô cũng không rõ.

Nằm trên giường gần một giờ, vẫn không ngủ được, cô rất ít khi mất ngủ, điều này làm cho An Ninh hơi nôn nóng.

Bỗng nhiên phòng khách truyền đến tiếng mở cửa, ban đêm yên tĩnh nên tiếng động vang lên rất rõ, An Ninh lắng tai lắng nghe, sau đó là tiếng chìa khóa đặt lên bàn trà. Sau đó nữa... Một tiếng vang thật lớn, là âm thanh của một vật gì đó bị rơi xuống đất. Lại nghe thêm một lúc nữa, không thấy cửa phòng đối diện mở ra, cũng không có tiếng bước chân, mọi thứ đều dừng lại sau khi vật kia rơi xuống, tất cả đều yên tĩnh như lúc đầu.

An Ninh lạnh cả sống lưng, không phải là... Cô lập tức mở chăn ra xuống giường, đi đến phòng khách.

Một mảnh đen nhánh, ngay cả đèn cũng không mở. Cô tính đi đến cửa mở đèn, chân lại va vào một cái gì đó.

Khi bật đèn lên chỉ thấy Bạch Tín Vũ gục trên mặt đất không nhúc nhích. Lòng của cô liền nhói đau, sắc mặt cũng trắng bệch, ngồi xổm xuống bên cạnh anh xem mạch đập và hô hấp của anh, sau đó dùng tay banh mắt anh ra kiểm tra con ngươi. Cuối cùng nghiêng người áp tai lên lồng ngực anh, nghe nhịp tim của anh.

Đúng lúc này, bỗng nhiên Bạch Tín Vũ vươn tay ôm lấy cổ cô, bắt cô duy trì tư thế này.

"Anh uống rượu hả?" Sau khi kiểm tra An Ninh phát hiện cơ thể anh không có gì khác thường, cũng không bị thương, nhưng trên người anh có mùi rượu.

"Ừ." Anh trả lời, giọng nói nghe có vẻ lười biếng.

An Ninh cố gắng tránh thoát khỏi cánh tay của anh, "Anh buông tôi ra đi, tôi đỡ anh dậy."

Bạch Tín Vũ nghe lời nói lỏng tay, An Ninh bắt đắc dĩ thờ dài, sau đó cố gắng đỡ anh đứng lên, dìu anh về phòng. Đang định mở cửa phòng anh, bỗng nhiên anh xoay người, An Ninh cũng phải đổi hướng đi theo, đi vào phòng ngủ của cô.

Bởi vì rèm cửa được buông xuống nên ánh trăng bị ngăn ở ngoài, trong phòng tối đen.

"Này đây là phòng của tôi, anh..." An Ninh định đi ra ngoài lại bị anh bắt lấy cổ tay, sau đó kéo lên giường, diễn đàn lequydon

"Bác sĩ Bạch, anh biết anh đang làm gì không? Anh làm ơn tỉnh táo lại có được không! Rốt cuộc Anh muốn gì đây?" An Ninh nằm ở trên giường, cả người bị anh ôm chặt, không nhúc nhích được

"Đừng sợ, anh không muốn gì cả." Hơi thở Bạch Tín Vũ mang theo mùi rượu, hơi thở ấm áp phả vào tai cô, anh ôm cô từ phía sau, vùi mặt vào gáy cô.

Mặc dù An Ninh không hiểu rõ anh, nhưng rất tin tưởng nhân phẩm của anh, chẳng qua cô không thích hành động này, thậm chí có thể cảm giác được môi của anh chạm đến trên da thịt của cô. Đây đã vượt qua phạm vi cô có thể chấp nhận, nó quá thân mật.

"Bác sĩ Bạch, tôi nói lại lần nữa, mời buông tay!"

"Ngày hôm qua anh trực ban suốt 24 tiếng, buổi tối có bệnh nhân nguy cấp cấp cứu đến bốn giờ sáng. Cả ngày hôm nay đợi em dọn qua, gần ba mươi sáu tiếng anh chưa ngủ rồi." Anh dịu dàng nói: "Cho nên để anh ngủ một chút đi, một chút thôi, có được không?"

An Ninh sững sốt nhưng vẫn lạnh lùng nói: "Bác sĩ Bạch, đó là chuyện riêng của anh. Tôi đâu có không cho anh ngủ, mời anh về phòng mình mà ngủ!"

"Không phải rất muốn." Anh thần nhiên nói: "Mà hiện giờ anh không muốn ở một mình."

"Anh đừng quên, lúc ăn cơm chúng ta đã tranh cãi một lần, tại sao anh lại cảm thấy tôi không nên so đó những hiềm khích lúc trước?"

"Mấy giờ rồi?"

An Ninh rất không tình nguyện nhìn đồng hồ dạ quang trên tường, buồn bực nói: "Mười hai giờ năm phút!"

"Phải rồi, đã qua 12 giờ."

"Vậy thì sao?" An Ninh rất kiên nhẫn không có ý định cho qua, cơn giận của cô còn chưa tan.

"Chúng ta đã hứa, sẽ không gây âm ỉ vào ban đêm."

An Ninh lại cảm thấy hối hận khi ký bản hợp đồng kia, bắt đắc dĩ nói: "Được rồi, cho dù tôi không so đo vụ tranh cãi lúc tối, nhưng cũng không có nghĩa vụ..." Dừng một chút, không được tự nhiên nói: "Ngủ cùng anh."

"Anh biết."

Miệng thì nói biết, nhưng An Ninh cảm thấy hai tay anh xiết chặt hơn, ôm cô vào ngực, cái này gọi là biết hả? Cô bắt mẫn cau mày, "Bạch Tín Vũ, đừng làm tôi chán ghét anh."

Anh trầm mặc một lúc lâu, sau đó cười yếu ớt, "Dù sao cũng đã đáng ghét. Nếu không thì sao khi biết chủ nhà là anh em liền trả phòng?"

Bỗng nhiên tâm tình An Ninh trở nên phức tạp, cô không biết anh sẽ để ý những chi tiết nhỏ này, cô không đoán được tâm trạng của anh. Anh rất để ý sao?

Lúc An Ninh trầm tư, thân thể Bạch Tín Vũ di chuyển, gối đầu lên gối của An Ninh, sau đó kéo chăn đắp cho hai người, từ đầu đến cuối anh vẫn ôm cô.

"Anh..." An Ninh hơi tức giận, anh coi cô là gì? "Tôi cho anh biết! Anh đừng tưởng rằng..." diễn đàn lequydon

"An Ninh, anh cần em." Trong không gian đen tối thính giác của con người cực kỳ nhạy cảm, anh nói rất nhỏ, giọng nói lại từ tính thật sự mê hoặc lòng người. Nhất là dùng giọng nói như vậy nói ra những lời này.

An Ninh định giãy dụa nhưng không biết tại sao cô cảm thấy hôm nay Bạch Tín Vũ có gì đó khác, giống như anh nói... Cô cảm thấy anh rất cần mình, không biết nguyên nhân kết quả, hơn nữa ý nghĩ này lại rất hoang đường. Nhưng cô lại tin tưởng những gì anh nói..., tin rằng tối nay cô rất quan trọng. Điều này khiến cô không nỡ đẩy anh ra.

"Em thật thơm..." Bạch Tín Vũ giơ tay lên khẽ vuốt tóc của cô, động tác rất dịu dàng.

An Ninh đồng ý để mặc anh ôm, cô không thể tưởng tượng nổi. Hình như anh rất mệt, chỉ chốc lát thôi hơi thở mang theo mùi rượu bắt đầu đều đều, anh ngủ thiếp đi. An Ninh thử thoát khỏi vòng ôm của anh, lại phát hiện dù anh đã ngủ nhưng vẫn ôm cô rất chặt. Cô kéo một cái gối nhét vào lòng anh, thay thế vị trí của mình mới có thể thoát ra.

An Ninh lặng lẽ yên ngồi ở bên giường nhìn Bạch Tín Vũ, trước kia cảm thấy anh lạnh nhạt, không dễ ở chung, nằm mơ cũng không dám nghĩ sẽ có một ngày như vậy. Mượn ánh sáng mờ mờ lung, cô đưa tay tháo mắt kính của anh ra, để trên tủ đầu giường. Lúc này mới phát hiện lông mi anh rất dài, khi đeo kính nhìn rất lịch sự cũng rất chuyên nghiệp. Nhưng khi không đeo kính lại thấy bình dị gần gũi.

An Ninh không gây một tiếng động ra khỏi phòng, phòng cô bị chiếm, may là ghế sa lon ở phòng khách khá lớn, cô định ngủ trên đó. Mới vừa nằm xuống phát hiện hơi lạnh, nghĩ một lát, sau đó sờ soạng vào phòng của Bạch Tín Vũ, lấy gối với chăn của anh ra ngoài. Anh dùng chăn gối của cô, vậy thì cô sẽ mượn lại của anh. Dù không muốn nhưng lại không thể chịu lạnh, cô sẽ không tự mình gây sự với thân thể của mình.

Chăn mền của anh rất sạch còn vương mùi nắng, An Ninh cảm thấy anh thuộc loại người thường xuyên đến chăn mền ra phơi.

Đắp chăn của Bạch Tín Vũ, An Ninh ngủ rất nhanh, một đêm không hề mộng mị.

Sáng hôm sau, cô bị đồng hồ báo thức đánh thức, khi mở mắt ra, toàn bộ cảnh tượng ngày hôm qua đều xông lên đầu. Cô lập tức ngồi dậy, nhưng phát hiện mình nằm trên giường, hơn nữa lại ở trong phòng của mình... Rõ ràng cô nhớ mình nằm ngủ trên ghế sa lon. Chẳng lẽ anh...

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Bạch, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Ở chúng một chỗ

An Ninh kéo rèm cửa sổ ra, mặt trời đang cố vén mây chui ra, hôm qua cô mới đến, bây giờ đã là ngày thứ hai rồi, thời gian trôi qua thật nhanh.

Cô thay đồ, nhẹ nhàng mở cửa phòng, thử dò xét xem anh có ở ngoài không, hình như anh không có ở đây.

An Ninh lấy khăn lông đi vào phòng tắm tắm rửa, lúc đánh răng nghe thấy phòng khách có tiếng mở cửa, cô đi ra nhìn xem, liền nhìn thấy Bạch Tín Vũ mặc đồ thể thao, cầm khăn lông lau mồ hôi, giống như mới tập thể dục buổi sáng về.

"Chào buổi sáng." Về mặt Bạch Tín Vũ rất tự nhiên, toàn thân cũng lộ ra vẻ nhẹ nhàng khoan khoái, giống như chuyện hôm qua anh uống rượu say chưa từng xảy ra.

An Ninh không nói gì, anh rất am hiểu chuyện làm ra vẻ chưa từng có chuyện xảy ra. Cô lễ phép gật đầu với anh.

Bạch Tín Vũ nhìn cô một hồi, sau đó trầm ngâm nói: "Cái bàn chải đánh răng em đang dùng rất giống cái của anh."

An Ninh sững sờ, cúi đầu nhìn.

"..." Quả thật cô đã dùng sai cái rồi, nhưng vị trí đó là của cô, hơn nữa màu hai cái bàn chải đánh răng cũng rất giống nhau.

Hình như tâm trạng Bạch Tín Vũ không tệ, anh cười nhẹ nói: "Không sao, anh không ngại."

An Ninh rất để ý, hơn nữa cô nhớ ra rằng lúc cô dùng bàn chải đánh răng nó còn đang ướt... thật xấu hổ. Cô để nó sang một bên, "Không tốt, tôi sẽ mua cho anh cái khác."

"Đó là do bạn anh tặng, anh cảm thấy nó rất tốt không muốn đổi cái mới." Trong mắt của anh từ từ ngưng tụ lại một nụ cười thản nhiên, "Dĩ nhiên, trừ khi em rất thích bàn chải đánh răng này, muốn giữ làm kỷ niệm, anh có thể cho em."

Về mặt An Ninh không hề thay đổi đóng cửa phòng tắm lại, cô ghét nhất nhìn thấy anh như vậy, cô sẽ không tự chủ được mà muốn đến gần anh, cô rất ghét cảm giác đó, vô cùng ghét.

Lúc đi ra đã bình tĩnh lại, lúc đi qua phòng khách liền hỏi anh, "Bữa sáng ăn cháo được không?"

"Em nấu gì anh sẽ ăn cái đó!" Bạch Tín Vũ đặt tờ báo sang một bên, đứng lên, "Tắm xong rồi hả? Anh đi tắm đây."

An Ninh bận rộn ở phòng bếp, lúc ở nhà cô rất ít khi xuống bếp vì mẹ không cho, nhưng cô thấy tài nấu nướng của mình cũng không tệ. Bữa sáng nấu một nồi cháo cá bỏ thêm chút thức ăn vào, người cũng rất thơm.

Lúc cô dọn bữa sáng xong cũng đúng lúc anh mặc áo tắm đi ra ngoài, ngồi xuống trước bàn, nhìn nồi cháo ánh mắt hơi chần chờ.

"Sao vậy? Không thích?" An Ninh cũng ngồi xuống, đưa chén cháo đã múc sẵn cho anh.

Bạch Tín Vũ không nói gì, dùng thìa đảo qua đảo lại, diễn đàn lê quý đôn

An Ninh cúi đầu nhìn chén cháo, không có vấn đề gì, cá rất tươi, cô còn cho thêm rất nhiều cải trắng với hành, dinh dưỡng cân đối, màu sắc hương vị đủ cả.

Cuối cùng Bạch Tín Vũ cũng bắt đầu ăn cháo, động tác rất cẩn thận, giống như loài mèo Ba Tư, chậm chạp mà ưu nhã.

An Ninh nhìn anh một hồi, "Anh không thích ăn cháo?"

"Thích."

"Không thích ăn cá?"

"Thích."

"Không thích ăn hành?"

"..."

An Ninh buồn cười nhìn anh, "Sao anh không nói sớm? Cả nồi đều bỏ hành, hơn nữa còn cắt rất nhỏ, tôi không có biện pháp lấy ra giúp anh."

"Không sao..." Anh cố ý múc một miếng hành nhỏ bỏ vào miệng, giống như đang chứng minh lời mình nói.

Lần đầu tiên An Ninh phát hiện thì ra anh cũng kén ăn, không quá giống người tự cao với không nổi. Cô nhớ rằng bác sĩ Lâm cũng không thích ăn hành, hành đặc tội với bọn họ sao?

Sau khi com nước dọn dẹp xong, An Ninh lấy túi xách chuẩn bị ra cửa. Lúc cô mở cửa một giọng nói ngăn cô lại, "Đợi anh với."

An Ninh kinh ngạc quay đầu lại, phát hiện Bạch Tín Vũ đã thay xong quần áo, nhưng hình như rất vội nên cổ áo bị lệch. Điều này làm người yêu thích chỉnh tề như cô cảm thấy không thoải mái, rất muốn giúp anh sửa lại, nhưng cuối cùng cô chỉ tốt bụng nhắc nhở, "Cổ áo bị lệch."

Bạch Tín Vũ sờ soạn sửa lại cổ áo, nhưng làm một lúc lâu cũng không được, anh cúi người xuống, đưa cổ đến trước mặt cô.

"..."

Việc này hết sức tự nhiên, giống như họ rất quen thuộc, thậm chí còn rất thân mật.

An Ninh nghiêng người tránh ra, thân nhiên nói: "Bạch Tín Vũ, đây không phải bệnh viện, không phải phòng phẫu thuật, anh cũng không phải bác sĩ mổ mổ chính, tôi không phải trợ thủ của anh. Thân làm một người đồng nghiệp kiêm bạn cùng phòng, tôi không có nghĩa vụ làm những chuyện này."

Bạch Tín Vũ cũng chỉ kinh ngạc một chút, cũng không luống cuống, nghiêm mặt nói: "Được rồi."

"Trong thang máy có gương," diễn đàn lê quý đôn

Anh nghiêng mặt nhìn cô một cái, "Cảm ơn."

Trước khi chuyển đến An Ninh từng nghĩ sẽ cùng chủ nhà ăn cơm, cùng ra khỏi cửa, đi chung thang máy, cùng đi làm... Chủ nhà biến thành Bạch Tín Vũ, cảm giác này rất lạ...

Bởi vì ở gần bệnh viện nên chỉ cần đi bộ khoảng mười lăm phút. Dọc theo đường đi An Ninh chỉ nhìn thẳng phía trước, không muốn nhìn anh. Nhưng cô cũng phát hiện, Bạch Tín Vũ là người rất tỉ mỉ, giống như cô đi quá gần đường anh sẽ dùng cánh tay che trước người cô.

Cô hơi không quen, nhưng đây cũng là hành động bình thường của những người bạn, mặc dù bây giờ họ chưa được coi như bạn bè, chỉ có thể xem như đồng nghiệp.

Lúc đến bệnh viện, An Ninh cúi đầu nhìn đồng hồ, "Anh vào trước đi, tôi chợt nhớ ra phải mua ít đồ."

Bạch Tín Vũ cũng dừng bước cười nhạt nhìn cô, "Em sợ bị hiểu lầm?"

Tâm tư An Ninh bị vạch trần, nhưng cô không bối rối còn hỏi ngược lại: "Anh không sợ sao?"

"Sao phải sợ? Vừa rồi anh đâu có làm gì." Anh cười khề, nói thêm một câu, "Ít nhất bây giờ còn không có."

"Anh không sợ nhưng tôi sợ được chưa." An Ninh lui hai bước, không sóng vai cùng anh nữa, "Mau vào đi thôi, bác sĩ Bạch."

Bạch Tín Vũ cũng không ép, đi vào bệnh viện trước, An Ninh chờ bóng dáng của anh hoàn toàn biến mất mới đi vào.

Mới vừa bước vào bệnh viện, ngửi được mùi sát trùng quen thuộc, cô đi đến phòng nghỉ, nghe thấy tiếng nói thanh thúy của Trần Hoan đang oán trách

nói chuyện điện thoại, "Ăn cái gì cũng giống nhau, dù sao cũng đang ở bệnh viện, ăn cái gì cũng có mùi vị bệnh viện, hay là tan làm rồi cùng đi ăn!"

Lúc An Ninh đẩy cửa ra Trần Hoan sợ hết hồn, vội vàng cúp điện thoại, cười cười, "Sớm như vậy... An Ninh."

An Ninh thay áo blouse, cúi đầu cài băng tên lên ngực, "Cậu sao vậy? Xem cậu chột dạ, nhìn thấy mình như mèo thấy chuột. Mình cần người sao?"

Trần Hoan cười cười tiến lên ôm cô, "Đâu có, mình đâu có chột dạ?" Rồi nói sang chuyện khác: "Đúng rồi, bạn cùng phòng của cậu như thế nào? Người thân bí kia là ai?"

An Ninh im lặng một lúc, "À, là chú vệ sinh lầu trên."

Trần Hoan thất vọng, "Không phải chứ! Mình còn tưởng rằng sẽ phát sinh một câu chuyện xưa đẹp đẽ, ví dụ như chủ nhà là một bác sĩ nam độc thân đẹp trai."

"Cậu nghĩ nhiều rồi." An Ninh tỏ ra rất bình tĩnh, không lộ chút dấu vết gì ra ngoài.

"Đúng vậy." Trần Hoan thờ dãi, "Nếu là bác sĩ Bạch ở khoa ngoại thì tốt rồi, kết quả là một ông chú, thực tế quá tiêu tàn."

An Ninh cứng người, nhưng cũng không nói gì cả.

"Mới buổi sáng tỉnh mơ, lại đang nói ai tiêu tàn?"

An Ninh và Trần Hoan đồng thời quay đầu lại, bác sĩ Lâm bụng một lý cả phê nóng đi đến, bên cạnh anh còn vài bác sĩ nam nữa... Không khéo chính là nam chính Trần Hoan vừa nhắc đến, vị bác sĩ ngoại khoa Bạch Tín Vũ cũng có trong đó.

"Dĩ nhiên không phải nói sư phụ, anh nhìn xem anh đẹp trai như vậy, sức sống như vậy, làm sao có thể tiêu tàn!" Trần Hoan mới vừa rồi còn tròn lơn mắt, nhưng xoay người lại là vẻ mặt vẻ mặt tươi cười.

An Ninh cười mà không nói, đi ra ngoài, "Sư phụ, chào buổi sáng, tôi đi kiểm tra phòng bệnh đây."

Lâm Khai Dương hài lòng gật gật đầu, nói với Trần Hoan: "Nịnh nọt, Trần Hoan, cô bé này chỉ biết nịnh nọt, nên học tập An Ninh, chịu khó chút sẽ chết sao?" diễn đàn lê quý đôn

Trần Hoan chỉ vào đồng hồ treo trên tường kêu oan, "Sư phụ, còn nữa tiếng đó! Anh xem sớm như vậy ngay cả bữa sáng tôi cũng ăn ở bệnh viện, anh còn nhân tâm mắt tôi..."

"Được rồi được rồi." Lâm Khai Dương bật cười nói: "Chỉ nhân tiện nói thôi."

An Ninh bỏ tay tai vào túi, đi rất chậm. Bỗng nhiên cảm bên cạnh có một cơn gió nóng, tiếng nói trầm thấp vang lên từ phía sau, "Phòng cấp cứu ở bên phải, em đi nhầm hướng rồi."

An Ninh ngẩn ra, Bạch Tín Vũ đã đeo ống nghe bệnh đi trên lầu kiểm tra. Nhìn bóng lưng của anh, cô lại thất thần, nhớ đến lúc nãy chạm mặt ở phòng nghỉ, anh cũng không nói chuyện với cô, không mỉm cười, thậm chí còn không nhìn cô.

Thì ra anh rất chuyên nghiệp, chỉ cần bước vào bệnh viện, anh liền biến thành bác sĩ Bạch cao ngạo lạnh lùng. Anh giống người đa nhân cách. Như vậy cũng tốt, nó khiến cô thấy tự tại.

Tiếng còi của xe cấp cứu vang lên ngoài cửa, chỉ thấy một đám bác sĩ và y tá đưa hai người vào phòng cấp cứu, Lâm Khai Dương nhanh chóng đi đến, đứng sau lưng cô vỗ đầu cô, "Bắt đầu làm việc, xóc lại tinh thần cho tôi!"

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Bạch, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Tin đồn

Không khí của Khoa cấp cứu rất khẩn trương, bên tai giống như lúc nào cũng vang lên bản giao hưởng "vận mệnh" của Beethoven, vì có thể tham gia quá trình cấp cứu mà An Ninh vừa vui vừa lo. Lần trước lúc gặp bệnh nhân gãy chân cô biểu hiện rất tệ vì vậy mà trong lòng có bóng ma.

"Tình trạng như thế nào?" Bác sĩ Lâm mang theo An Ninh và Dương Quang đứng trước giường bệnh.

"Người bệnh thuốc trừ sâu tự sát." Một y tá đứng bên cạnh trả lời.

"An Ninh, cô đến đây kiểm tra giúp bệnh nhân."

"Tôi?" An Ninh căn bản còn chưa kịp suy nghĩ đã bị Lâm Khai Dương kéo đến, "Tốc độ, không phải đang nói đùa, đừng sợ, tôi sẽ đứng một bên quan sát."

"Được." Cô không từ chối, vừa kiểm tra cho bệnh nhân vừa trò chuyện, "Cô tên gì vậy? Có thể nói cho tôi biết tại sao cô lại uống thuốc trừ sâu để tự tử không?"

"Không cần cứu tôi, các người tránh ra hết đi!" Bệnh nhân suy yếu nằm trên giường đẩy cô, "Tôi không muốn sống, các người không nhìn thấy sao? Tôi không muốn sống!"

Lâm Khai Dương giữ bả vai An Ninh lại, "Đừng bị ảnh hưởng bởi cảm xúc của bệnh nhân, nói cho tôi biết bây giờ cô muốn chữa trị như thế nào?"

"Rửa sạch khoang miệng bệnh nhân, chuẩn bị dụng cụ, để súc ruột."

Lâm Khai Dương gật đầu, nói với y tá bên cạnh: "Dựa theo những gì bác sĩ An nói mà chuẩn bị." Anh quay đầu nhìn về phía bên trái, "Dương Quang, cậu chuẩn bị để súc ruột cho bệnh nhân."

"Sư phụ... Cái này tôi không nắm rõ...." Dương Quang lui thẳng về sau, "Trước đây tôi từng có sai sót, có thể gây thương tổn cho bệnh nhân."

Lâm Khai Dương hung hăng lườm cậu một cái, đúng lúc Trần Hoan chạy tới, anh nhìn về phía Trần Hoan nói: "Cô đến đây."

Trần Hoan đi tới, trấn an nói: "Cô gái, đừng lo lắng, chúng tôi sẽ cứu cô."

Y tá đưa dụng cụ cho Trần Hoan, cô đi tới trước mặt bệnh nhân, cả người cứng đờ, vẻ mặt cũng thay đổi rất mất tự nhiên, sau khi thử đưa dụng cụ vào dạ dày bệnh nhân lần thứ hai mà vẫn không được, sắc mặt Lâm Khai Dương đã trở nên xanh mét.

"Để tôi thử xem." An Ninh chủ động giải vây, nhận lấy dụng cụ trên tay Trần Hoan tiếp tục công việc. (Đây là lý do tại sao cứ thấy bác sĩ thực tập là sợ, nếu chị này mà chết thì do chị Trần Hoan cấp cứu mà chết :-D)

Trải qua một hồi cấp cứu, cuối cùng tình huống bệnh nhân cũng ổn định, sau khi đi ra Lâm Khai Dương lần đầu tiên cười với An Ninh: "Vừa rồi cô làm tốt lắm, giống như đã bắt đầu thích ứng với công việc của khoa cấp cứu rồi đó."

An Ninh cười cười, "Tôi đang cố gắng."

Vừa mới khích lệ An Ninh xong, vẻ mặt Lâm Khai Dương thay đổi còn nhanh hơn lật sách, tóm lấy Trần Hoan và Dương Quang đi ra ngoài. An Ninh có chút đồng tình nhìn bóng lưng ba người rời đi, không cần đoán cũng biết chuyện gì xảy ra...

Y tá Tiểu Thôi bu lại, đụng bả vai An Ninh rồi nói: "Bác sĩ An, cô không biết bệnh nhân vừa rồi sao? Cô ấy cũng là bác sĩ thực tập của bệnh viện chúng ta đấy! Tên là Khâu Mẫn."

"Cái gì?" An Ninh theo phản xạ nhìn vào trong, "Là sao? Tôi chưa từng gặp qua cô ấy."

"Đúng vậy! Cô ấy thực tập ở khoa nội, nghe nói tự sát vì tình. Người yêu của cô ấy đòi chia tay, cô ấy không chịu được, mấy ngày nay đi làm mất đều sung, ai cũng thấy."

Tiểu Thôi ra vẻ thần bí nói, đề âm thanh đến mức thấp nhất, "Nghe đồn người đàn ông kia là một bác sĩ khoa ngoại nào đó ở bệnh viện chúng ta!"

An Ninh không có hứng với những tin đồn, ở phương diện này cô luôn luôn tri động, giống như phát hiện một tin rất đáng thảo luận, kết quả vừa nói ra, mới phát hiện tin tức đó đã có từ đầu tháng trước. Nhưng mà không biết tại sao, nghe được bốn chữ "Bác sĩ khoa ngoại" tim cô lại đập lờ hai nhịp.

Tiểu Thôi nhìn vẻ mặt của An Ninh có chút chần chờ, tưởng rằng cô ấy không tin, cho nên càng thêm mắm thêm muối nói: "Là thật đấy bác sĩ An, tin đồn như vậy, có thể tin ba phần."

Tính tình Tiểu Thôi rất cổ chấp, đôi phương không tin cô, cô càng phải chứng minh, kéo An Ninh đến một góc, "Tôi sẽ nói rõ hơn cho cô hiểu, cô có biết tại sao bác sĩ nam kia muốn chia tay không?"

An Ninh mờ mịt lắc đầu.

"Bởi vì có mối nói cũ. Hơn nữa tình mới kia cũng là bác sĩ thực tập. Chuyện như vậy rất bình thường, có rất nhiều người đàn ông như vậy. Hiện tại muốn ở chung với tình mới thì phải nhanh chóng kết thúc tình cũ." Tiểu Thôi rất có tình thần trọng nghĩa tình thần trọng nghĩa, càng nói càng tức, "Thật ra thì tôi thấy bác sĩ Khâu cũng rất đẹp, sao lại vì người không đáng mà hủy hoại mình!"

Tiểu Thôi thật tình nhìn An Ninh, "Nói thật tôi cảm thấy bác sĩ An có thể trở thành bạn tốt với bác sĩ Khâu, vì tính tình của hai người gần giống nhau. Không thích cười, là bác sĩ bác sĩ thực tập lạnh lùng, nhưng lại rất có năng lực."

An Ninh chỉ nghe được "Tình mới" và "Bác sĩ thực tập" thì trong lỗ tai cô liền "Ong ong ong", hoàn toàn kích thích suy nghĩ của cô. Rõ ràng không nên để

ý, tại sao lại vẫn muốn đề ý? Nhất định là bởi vì chuyện có liên quan đến mình, đúng, nhất định là như vậy.

Nếu như chuyện thật sự giống như những gì Tiểu Thôi kể, thì Khâu Mẫn là bạn gái Bạch Tín Vũ, bởi vì không thể chấp nhận đối phương nói chia tay mà uống thuốc trừ sâu tự sát. Như vậy An Ninh là "Tình mới", không thể nghi ngờ cũng là đồng lõa trong chuyện này.

"Người đàn ông kia là ai?" An Ninh hỏi thẳng trọng điểm.

Tiểu Thôi vừa nhìn An Ninh vừa che miệng cười, "Bác sĩ An, cũng nghĩ rằng cô cũng có hứng thú với những chuyện linh tinh này, nhưng gì tôi nói đều là sự thật."

"Bác sĩ nam kia là ai?" An Ninh lại lặp lần nữa.

Tiểu Thôi sùng sốt, bác sĩ An quanh năm đều không chú ý đến những chuyện vụn vặt, về mặt lúc này lại nghiêm túc y chang lúc khám bệnh. Cô bị hỏi khó rồi, "Bác sĩ nam kia... Thật ra thì chuyện này sớm bị truyền đi nhưng bác sĩ Khâu cố ý giấu diếm, chúng tôi không biết anh ta là ai..."

An Ninh nhìn đồng hồ treo tường, đã gần đến giờ nghỉ rồi, cô không hề nghĩ ngợi liền trực tiếp chạy lên lầu, Tiểu Thôi ở phía sau còn đang nhảy cẫng lên gọi cô, "Bác sĩ An, cô đi đâu vậy? Không cùng ăn cơm sao?"

Cô tìm một vòng quanh khoa, nhưng không nhìn thấy anh, dè dặt nghi vấn, quay đầu đi đến nhà ăn, dù rất tức giận và không vui nhưng cô vẫn muốn ăn tốt ngủ tốt, đây là châm ngôn của An Ninh.

Trong nhà ăn cũng không thấy Bạch Tín Vũ, có thể có hôm nay anh có ca mổ. An Ninh nhìn về phía Trần Hoan đang ngăn người ngồi ở xa, xác định vị trí đi đến.

Trần Hoan ngẩng đầu nhìn An Ninh, miễn cưỡng nở nụ cười, "Cậu đến rồi à?"

An Ninh đặt mâm cơm xuống, hai tay chống cằm nhìn cô ấy. "Sao vậy không vui?"

"Ừ, có một chút." Trần Hoan thở dài, thức ăn trước mặt còn chưa đụng đến, định đặt đĩa xuống, "An Ninh, mình cảm thấy những ngày sau nhất định sẽ rất khổ, cậu nói thử xem tại sao con người lại phải đối mặt với nhiều thứ như vậy?"

An Ninh nghe vậy bật cười, "Cậu không sao chứ? Đa sầu đa cảm như thế không giống cậu."

"Mình bị núi lửa hoạt động mắng đến hơi đầu rồi."

An Ninh không cười, suy nghĩ một chút, trầm ngâm nói: "Thật ra thì mình cảm thấy cậu không giống mọi ngày, mình nhớ kỹ thuật đưa ống vào dạ dày của cậu rất tốt."

Trần Hoan cúi đầu, "Mình không khống chế tay của mình được, lúc cắm vào tay rất run. Mình muốn từ bỏ, muốn chạy khỏi đây."

"Cậu có tâm sự?"

Trần Hoan không nói.

An Ninh cười cười với cô, "Không muốn nói thì đừng nói. Nhưng mình cảm thấy được, bất kỳ ai đều có lòng kiên trì, có thể rất cực khổ rất mệt, hơn nữa phải rèn luyện thật lâu. Nhưng từ bỏ ý định trong đầu chỉ trong giây lát. Cậu kiên trì lâu như vậy, nói từ bỏ liền từ bỏ. Trần Hoan cậu cam lòng sao?"

"Không cam lòng." Trần Hoan vẫn buồn bực không vui, "cũng vì quá sợ mất đi, cho nên mới mới chủ động rút lui muốn giữ được chút tôn nghiêm cuối cùng."

An Ninh kinh ngạc nhìn cô, cảm thấy hai người đang nói về hai chuyện.

Bỗng nhiên Trần Hoan cầm tay An Ninh, "An Ninh, mình không thể thua, mình không thể thua? Bọn mình mấy bốn năm, ròng rã bốn năm!"

An Ninh cúi đầu trầm tư, cô ấy đang nói đến chuyện học y bốn năm mới nhận được cơ hội thực tập sao?

"An Ninh, cậu có phải bạn tốt của mình không?"

An Ninh ngược mắt nhìn ánh mắt đầy mong đợi ở đối diện, cảm thấy cái vấn đề này rất ngu, "Đương nhiên rồi."

"Sống chết có nhau?"

"Đúng."

"Vậy nếu như có một ngày mình làm chuyện sai trái, cậu có rời xa mình không?" Trần Hoan vẫn nắm chặt tay An Ninh.

An Ninh vừa bực mình vừa buồn cười, "Đã nói sống chết có nhau rồi, dĩ nhiên sẽ không bỏ cậu."

Lúc này Trần Hoan mới cười, "Hứa rồi đó! Cậu phải luôn bên mình!"

"Được, nhưng cậu ngàn vạn lần không nên có ý thương tổn bệnh nhân, nếu là như vậy, mình sợ mình sẽ xông lên bóp chết cậu..." An Ninh buông tay ra.

Trần Hoan nghe vậy cười to, "Được rồi được rồi, đây gọi là quá yêu nghề sao?"

"Đúng." An Ninh cũng cười.

"Đúng..." Trần Hoan giống như nghĩ đến điều gì đó nói: "Cậu có biết bệnh nhân nữ kia cũng là học sinh thực tập không?"

"Biết."

"Cái gì?" Phản ứng của Trần Hoan rất mạnh, "Cậu cũng biết những chuyện này?"

An Ninh hơi mất tự nhiên nhìn đi chỗ khác, "Thật ra thì cũng không có gì, nhanh ăn cơm đi, chiều còn phải làm việc đó."

Về mặt Trần Hoan rất phức tạp, "Được rồi, thật ra thì mình muốn nói, mình ghét nhất kiểu người giống như Khâu Mẫn, có tình cảm thì ở chung một chỗ, không có tình cảm thì chia tay, đây không phải chuyện bình thường sao? Sao cô ấy lại lấy cái chết để uy hiếp người khác."

"Cậu rất thân với bác sĩ Khâu sao?" Lúc này mới An Ninh lúc này mới quay đầu lại, yên lặng nhìn cô ấy, "Cậu biết người đàn ông kia là ai?"

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Bạch, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Tình mới

Đối mặt với câu hỏi thẳng thắn của An Ninh, Trần Hoan cảm thấy rất áp lực, cô hiểu rõ An Ninh, chỉ cần tiết lộ một chút tin tức, An Ninh sẽ xâu chuỗi lại từ đầu đến đuôi.

Cô cúi đầu có vẻ hơi lúng túng, "Thật ra thì mình cũng không thân với Khâu Mẫn lắm, chỉ biết cô ấy không học chung trường với mình, lòng háo thắng cũng rất mạnh, là loại người nhất định phải đạp người ta xuống dưới chân... Về phần người đàn ông kia... mình không biết là ai cả."

Trần Hoan nói xong cũng đứng dậy, "Mình vào trước đây, cậu từ từ ăn."

An Ninh như có điều suy nghĩ nhìn bóng lưng vội vàng rời đi của Trần Hoan, thậm chí lúc đi còn đụng phải cái bàn kê bên, có điều gì đó không bình thường.

Cô vừa ăn vừa nhớ lại, lúc sáng khi vào phòng nghỉ thấy Trần Hoan nói chuyện điện thoại, vừa thấy cô liền vội vàng cúp máy, rồi đến biểu hiện không yên lòng khi đưa dụng cụ vào dạ dày, còn có những lời nói đa sầu đa cảm khi ăn cơm. Cô có thể khẳng định, Trần Hoan có việc giấu cô.

Đang suy nghĩ, ánh mắt bỗng nhiên bị hai bóng dáng hấp dẫn.

"Tôi để một cuộn phim chụp X-quang và bệnh án cậu xem chưa?" Bác sĩ Kha hỏi.

"Ừ." Bạch Tín Vũ gật đầu.

"Cho nên cậu cũng cho rằng nhanh chóng làm giải phẫu cắt bỏ khối u là phương pháp điều trị tốt nhất?"

"Trong lòng cậu đã có đáp án. Mình sẽ giải thích tâm trạng của cậu, hiện tại vấn đề cậu thấy khó khăn nhất chính là thuyết phục bệnh nhân tiếp nhận giải phẫu, dù sao chuyện này nguy hiểm rất cao..."

Bạch Tín Vũ dừng bước, không nói tiếp nữa, bởi vì An Ninh chủ động đi đến phía này.

Bác sĩ Kha cười nói: "Là An Ninh sao? Nghĩ thông suốt? Có phải lão Lâm lại bắt lại cô? Cho nên cô quyết định đi ăn mắng khác đến với tôi?"

"Xin chào bác sĩ Kha..." An Ninh lễ phép cười với anh ta, "Thật ra thì tôi tìm bác sĩ Bạch."

Kha Phàm kinh ngạc nhìn Bạch Tín Vũ, "Hai người biết nhau?"

Bạch Tín Vũ theo thói quen đẩy mắt kiếng, sau đó khoanh tay trước ngực, "Xin hỏi có chuyện gì không? Bác sĩ An."

An Ninh bị câu "Bác sĩ An" của anh làm ngẩn ngơ, không thể đoán được tâm trạng của anh qua giọng nói, dáng vẻ lạnh nhạt, lại kéo khoảng cách giữa hai người ra thật xa, giống như không thể chạm vào người anh.

"Tôi nhặt được đồ của anh, nhưng bây giờ không có mang theo, anh có thể đến chỗ tôi lấy không?" Mặc dù An Ninh kinh ngạc, nhưng vẫn phản ứng nhanh.

"VẬY hai người nói chuyện đi, tôi ăn cơm trước." Sau khi chào hỏi Kha Phàm đã đi xếp hàng trước.

Bạch Tín Vũ đi sau lưng cô một lúc, cuối cùng dừng lại ở khúc quanh hành lang, "Có chuyện gì em có thể nói ở đây, anh rất bận."

An Ninh cũng dừng bước, xoay người lại, trong mắt toàn giễu cợt, "Dĩ nhiên có thể nói ở đây, dù sao người mất mặt cũng không phải tôi."

"Có ý gì?" Bạch Tín Vũ im lặng nhìn cô, trong mắt hiện lên tia khó hiểu.

Trong hành lang gấp khúc thỉnh thoảng có người đi qua, hai người giằng co đứng một hồi. diễn đàn lê quý đơn

Cuối cùng Bạch Tín Vũ than nhẹ một tiếng, "Em đi theo tôi."

Giương mặt An Ninh vẫn lạnh lùng, đi theo sau anh.

Bạch Tín Vũ dẫn cô đến một phòng sách nhỏ trong thư phòng, mùi sách xông vào mũi, anh đóng cửa lại, thậm chí còn không mở đèn.

"Hiện tại có thể nói chưa?" Vẫn dùng giọng nói như lúc làm việc.

An Ninh khẽ cười nói: "Tìm chỗ bí mật như vậy, bác sĩ Bạch, anh đang chột dạ sao?"

"Cuối cùng em muốn nói gì?"

"Hôm nay khoa cấp cứu nhận một bệnh nhân nữ uống thuốc tự tử."

"Thì sao?"

An Ninh thấy anh rất ngứa mắt, "Bác sĩ Bạch anh chỉ cần nghe thấy tên bệnh nhân kia sẽ cảm thấy như sấm đánh bên tai, cô ấy tên Khâu Mẫn, đang thực tập ở khoa nội."

"Vậy có liên quan gì đến anh?"

"Không có? Anh Ngươi cho rằng già bộ trần tình là có thể phủi sạch quan hệ sao?" An Ninh rất ghét loại người dám làm không dám chịu như anh, bất giác trong giọng nói có vài phần chán ghét, "Bác sĩ Bạch, tôi biết anh hiểu rõ nhất là ra về chuyện gì cũng chưa xảy ra. Anh cho rằng tất cả mọi người đều giống như tôi, bị thương tổn cũng nhìn coi như không có gì sao? Anh còn muốn thương tổn bao nhiêu người nữa mới cam lòng? Anh rất giỏi sao? Anh có gì hơn người? Anh cho rằng tất cả phụ nữ trên trái đất đều muốn thích anh sau đó vì trái tim bị thương mà chết sao?"

Bạch Tín Vũ nghe vậy sững sờ, im lặng một lúc lâu mới nói: "Em sao vậy?"

An Ninh cũng ý thức được mình luống cuống, cô chỉ muốn hỏi cho ra lẽ chuyện của Khâu Mẫn... Tại sao lại nói đến chuyện của mình.

Cô cúi đầu, mái tóc đen chảy xuống che nửa bên mặt của cô, "Tôi chỉ muốn nói, anh cùng bác sĩ Khâu như thế nào cũng là chuyện riêng của hai người, tôi không có quyền hỏi đến."

Cô vừa ngẩng đầu lên, trong ánh mắt lộ ra kiên định, "Nhưng tôi cho anh biết, bác sĩ Bạch Tín Vũ, tôi không muốn làm tình mới của anh, càng không bị chụp mũ là người thứ ba. Cho nên tôi muốn chuyển ra ngoài, tránh tạo ra hiểu lầm như ngày hôm nay."

"Anh không biết ai là bác sĩ Khâu." Anh im lặng một lúc, mỉm cười chua chát, "Nếu như em muốn chuyển ra ngoài anh sẽ không ngăn cản em, cũng không có biện pháp ngăn cản em, nhưng em không cần nói những lời làm tổn thương anh." diễn đàn lê quý đơn

An Ninh thấy nghe được chuyện buồn cười nhất thế gian, cảm xúc nhẫn nhịn đã lâu bỗng nhiên bộc phát, "Anh nói tôi làm tổn thương người khác? Tôi làm tổn thương người sao? Lời nói của tôi anh thấy làm tổn thương người khác sao? Anh đừng quên trước kia anh đã nói gì với tôi."

"Những chuyện đã qua, có thể để nó qua không?" Giọng nói Bạch Tín Vũ lộ ra vẻ mệt mỏi.

"Không thể!" An Ninh cố chấp từ chối, hốc mắt đã đỏ ửng, "Tại sao anh nói bỏ qua liền bỏ qua, tại sao anh nói thay đổi liền thay đổi, tại sao anh lại muốn làm chủ mọi thứ? Ngay cả một câu xin lỗi anh cũng không nói với tôi."

"Anh không muốn nói." Bạch Tín Vũ quay lưng đi, vờn bàn tay về phía nắm cửa.

An Ninh giữ tay anh lại, cười lạnh nói: "Cho nên anh làm hại người ta khiến cô ấy vì mình mà chết, rồi chỉ nói một câu không muốn nói là xong sao?"

Bạch Tín Vũ không quay đầu lại, vẫn duy trì tư thế đó, "Anh nói anh không biết cô ấy."

"Được, anh không thừa nhận cũng không sao. Nhưng anh nợ tôi một lời xin lỗi? Mời thỉnh trọng nhận lỗi với tôi, yêu cầu này cũng không quá đáng chứ?"

Bạch Tín Vũ gỡ tay cô ra, mở cửa ra thản nhiên nói: "Anh sẽ không giải thích với em, anh không có cách nào nói với em ba chữ đó. Nếu như... em muốn chuyển đi, anh sẽ nói với luật sư Quý tìm chỗ cho em, cách bệnh viện rất gần."

Bạch Tín Vũ đi rồi.

An Ninh đóng cửa lại, chán nản ngồi dưới đất, nước mắt tuôn rơi, cô không muốn khóc, nhưng cô rất đau lòng phải làm sao đây? Chẳng qua là phát tiết cũng không được sao? Sẽ không có người thấy, cũng sẽ không có người nghe được.

Cô sớm biết sẽ như vậy, chỉ cần đến gần người kia, cho dù cô có phòng bị tốt đến mấy, cuối cùng sẽ bị tổn thương, giống như bây giờ. Anh nói anh không biết bác sĩ Khâu, cô rất muốn tin tưởng, nhưng mọi dấu vết đều hướng về anh.

Anh còn nói gì? Không thể nói xin lỗi? Không có biện pháp!

...

Lâm Khai Dương đang đứng trong thang máy huyết sáo, thì gặp Bạch Tín Vũ cúi đầu đi tới, thiếu chút nữa anh bị đụng ngã rồi, bất mãn nói: "Minh nói này bác sĩ Bạch, cậu bước đi không nhìn đường, hôm nay làm sao lại không kiêu ngạo rồi hả?"

Bạch Tín Vũ không nói chuyện.

Khi Lâm Khai Dương nhìn rõ vẻ mặt Bạch Tín Vũ, người luôn luôn không biến sắc, núi súp cũng không sợ, nhất là lúc làm việc gần như là nhập tâm. Nhưng bây giờ nhìn lại có cảm thấy rất có: "Nhân vị."

"Đứng rồi, còn chưa cảm ơn cậu." Lâm Khai Dương nhớ tới một chuyện khác, cười nói: "Biểu hiện lần trước của An Ninh khi cắt* cho bệnh nhân rất tốt, mình cũng chưa muốn cho cô bé đó thang gia cấp cứu nhanh như vậy. Nếu không phải cậu thuyết phục mình, bảo cho cô ấy một cơ hội, mình cũng không phát hiện ra cô ấy có thể giúp nhiệt tình như vậy."

(*Cắt: cắt cụt chân hoặc tay. Trong chuyện không nói là cắt gì cả nên mình giữ nguyên bản gốc.)

Lúc này Bạch Tín Vũ mới có phản ứng, cười nhẹ nói: "Là sao? Cô ấy biểu hiện rất tốt sao?" diễn đàn lê quý đôn

"Đúng vậy." Lâm Khai Dương đắc ý, "Nói không chừng sau này cô ấy sẽ ở lại khoa cấp cứu của mình."

"Vậy thì chúc mừng cậu."

"Nhưng mình vẫn không hiểu cậu, nếu cậu giúp cô ấy nhiều như vậy, tại sao không trực tiếp nói cho cô ấy? Cậu có mưu đồ gì?"

"Nếu như mình nói mình không có mưu đồ gì cả cậu có tin không?" Bạch Tín Vũ cười khỏ.

"Không tin..."

"Mình cũng không tin, nhưng mình cũng không muốn cô ấy biết ơn mình, mình không muốn người ta biết ơn mình."

"Cậu quả nhiên đủ kiêu ngạo!" Lâm Khai Dương cười to, "Vậy cậu muốn cái gì?"

"Mình đến rồi." Cửa thang máy "đỉnh" một tiếng mở ra, Bạch Tín Vũ đi ra ngoài.

...

Kha Phàm quay đầu lại thấy Bạch Tín Vũ đi từ thang máy ra, nói với anh: "Chuẩn bị tiêm thuốc mê cho bệnh nhân rồi, chúng ta qua thôi."

"Được."

"Đồ An Ninh trả lại cho cậu rất quan trọng sao?" Kha Phàm nghiêng đầu nhìn anh, "Hai ca phẫu thuật cách nhau rất gần, thời gian nghỉ cũng chỉ có mười mấy phút, nhất định cậu chưa kịp ăn cơm."

"Không sao, mình không đói." Bạch Tín Vũ đã khôi phục dáng vẻ như mọi khi, đi vào phòng mổ.

"Thật ra thì... mặc dù công việc có bận rộn, cũng phải chú ý sức khỏe, cậu bữa ăn bữa không cẩn thận bị đau bao tử."

...

Lúc An Ninh đi ra khỏi phòng sách thì đã bình thường lại. Cô còn muốn làm việc, không muốn bị trì trệ. Bạch Tín Vũ làm gì cô cũng không muốn quan tâm, dù sao chỉ cần rời xa anh thì không còn vấn đề gì nữa, việc này cũng không khó.

Sau khi trở lại khoa cấp cứu, công việc bận rộn quả nhiên có thể trợ giúp giúp con người quên đi mọi chuyện không vui, tất cả tâm tư đều đặt trên người bệnh nhân.

Cho đến lúc tan việc, Lâm Khai Dương đến báo với cô: "An Ninh, hôm nay thật là cực khổ! Cô có thể về trước."

"Sur phụ, tôi muốn ở lại một lát."

"Được, nhìn nhiều học thêm cũng tốt."

Trần Hoan kéo An Ninh qua một bên, "Cảm ơn cậu An Ninh, mình biết hôm nay cậu nhìn trạng thái đặc biệt của mình mới ở lại giúp mình... Mình cảm thấy rất áy náy."

An Ninh mỉm môi cười một tiếng, "Đừng đổ ngọt mình, nếu đau lòng thì hãy lên tinh thần, nếu bệnh nhân gặp phải bác sĩ như cậu thì sẽ không còn lòng tin vào bác sĩ nữa."

"An Ninh..." Hai mắt Trần Hoan đầy hơi nước, "An Ninh, thật ra thì... Tình mới các cô ấy nói chính là mình, người đàn ông kia là Kha Phàm..."

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Bạch, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Cùng nhau ăn tối

Đèn đường chiếu sáng con đường phía trước, lộ trình chỉ mất mười lăm phút nhưng An Ninh đi thật lâu, nhớ lại những lời Trần Hoan nói, cô vừa khiếp sợ vừa đau lòng.

Thì ra về ngoài Trần Hoan hoạt bát vui vẻ, nhưng cuộc sống của cô ấy cũng không dễ chịu gì. Sở dĩ bác cô ấy bảo cô ấy đến ở vì nhà đó cần một người làm, một mỗi ngày ở bệnh viện rồi khi về nhà còn bị sai bảo. Điều khiến cô ấy chịu không được là người anh họ, mới đầu thừa dịp không ai chú ý động tay động chân với cô ấy, ai ngờ cô ấy tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục ngược lại khiến sự việc trầm trọng hơn.

Tuần trước anh họ cô ấy còn đứng ngoài cửa nhìn lên cô ấy tắm. Trần Hoan khóc chạy ra khỏi nhà bác, nhưng việc xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài lại không thể cầu cứu ai, nên cô ấy ngồi ở công viên cả đêm.

Tối đó cô ấy gặp bác sĩ Kha xuống lầu mua đồ uống.

Kha Phàm chỉ là muốn giúp Trần Hoan mới đề nghị cô ấy dọn qua ở với anh ta, vốn chỉ là quan hệ bạn cùng phòng rất đơn giản, nhưng có một tối cả hai người đều uống rượu say, mọi chuyện đều thay đổi...

Cha mẹ Kha Phàm và Khâu Mẫn quen biết nhau nên hai người cũng biết nhau từ nhỏ, cũng yêu nhau trong một thời gian ngắn, nhưng trước khi vào thực tập ở bệnh viện hai người đã chia tay. Tất cả chuyện xảy ra sau này đều vì Khâu Mẫn không chấp nhận thực tế, khiến mọi người rơi vào lúng túng.

Trần Hoan cả ngày đều không yên lòng, vì bị ảnh hưởng bởi việc Khâu Mẫn uống thuốc trừ sâu tự sát, mặc dù cô ấy rất ghét hành động quẩn quýt của Khâu Mẫn, nhưng lại không thể suy nghĩ kỹ về quan hệ của mình Kha Phàm.

...

An Ninh đi mãi, vừa ngừng đầu mới phát hiện mình đã đến nhà trọ. Cô hiểu lầm Bạch Tín Vũ rồi, không chỉ là hiểu lầm còn có tình gây sự tranh cãi âm ỉ với anh, không chỉ cãi nhau mà cô còn tuyên bố muốn dọn ra khỏi nhà anh.

Hiện tại đã hơn mười một giờ khuya, có lẽ anh đã ngủ.

Khi cô mở cửa mới phát hiện, đèn vẫn sáng, trên bàn có mấy món ăn, còn có bát đũa, nhìn qua thấy chúng chưa bị đụng đũa, Bạch Tín Vũ co rúc ngủ trên ghế sa lon.

Cô chợt nhớ tới hôm nay nhiều lần nghe loa truyền thanh đọc tên anh nhiều lần, thân là một bác sĩ ngoại khoa, anh rất bận... Vừa nghĩ tới mình đối xử với anh như vậy, nhất thời An Ninh cảm thấy hết sức áy náy.

Cô tâm tình đi đến trước mặt Bạch Tín Vũ, anh không hề phát hiện, tư thế ngủ giống con nít, hình như là không có cảm giác an toàn.

An Ninh vào phòng lấy chăn ra, đang định đắp cho anh lại không cẩn thận làm anh thức giấc.

"Em đã về." Bạch Tín Vũ lập tức ngồi dậy, nhìn khắp nơi giống như đang tìm gì đó.

An Ninh nhặt mắt kính dưới đất lên, đặt vào tay anh, "Đây này."

"Cảm ơn." Bạch Tín Vũ đeo mắt kiếng lên, im lặng một hồi, rồi nói: "Cùng nhau ăn cơm không?"

"Tôi ăn rồi."

Anh cúi đầu, thấp giọng nói: "Vậy sao?"

An Ninh không đành lòng, nói thêm một câu, "Nhưng tôi chưa ăn no, vẫn còn đói."

Bạch Tín Vũ lập tức đứng lên, cười nhạt nói: "Anh đi xới cơm cho em."

An Ninh ngồi vào bàn ăn, ánh mắt vẫn nhìn theo bóng dáng bận rộn của người kia, anh vẫn luôn như vậy, có chuyện không vui cũng làm như nó chưa từng xảy ra.

Bạch Tín Vũ ngồi xuống đối diện cô, gấp thức ăn cho cô, "Ăn nhiều rau một chút, tốt cho sức khỏe."

An Ninh nhìn mấy món ăn trước mặt, trong lòng có một cảm giác không rõ tên, "Không phải anh không thích ăn hành sao? Sao món nào cũng bỏ hành?"

"Bởi vì em thích ăn." Bạch Tín Vũ trả lời một cách tự nhiên, tiếp tục gấp thức ăn cho cô.

Đột nhiên An Ninh cảm thấy nuốt thức ăn là một việc rất khó, luôn luôn nhìn anh.

"Sao vậy? Không ngon à?" Lúc này Bạch Tín Vũ mới gấp một miếng cà rốt ăn thử, anh than nhẹ, "Nguội rồi... Nhất định vừa rồi anh ngủ quá lâu, chờ anh một lát, anh đi hâm nóng lại."

"Không cần..." An Ninh kéo tay anh, "Không nguội, như thế này ăn rất ngon."

Bạch Tín Vũ ngồi xuống lại, cười với cô, "Em thích sao? Vậy sau này mỗi ngày anh đều nấu cho em ăn."

An Ninh cúi đầu không nói lời nào.

"Xin lỗi, anh đã quên em sẽ dọn khỏi đây." Anh cũng buông đũa xuống, cúi đầu nhìn thức ăn trong chén.

"Xin lỗi." An Ninh ngẩng đầu nhìn ngẩng đầu nhìn, "Hôm nay là tôi không đúng, không nên không biết phân biệt đúng sai đã mắng anh, thật xin lỗi."

"Không sao, anh cũng không để trong lòng." Giọng nói của anh dịu dàng, giống như sợ mình làm cô đau lòng.

"Cái kia..." An Ninh không được tự nhiên nhìn qua chỗ khác, "Tôi có thể không chuyển đi được không?"

Bạch Tín Vũ cứng đờ cả người, ngược mắt nhìn, trong mắt từ từ hiện lên vẻ vui mừng, "Dĩ nhiên, anh đã nói không muốn em chuyển đi mà."

An Ninh thở phào nhẹ nhõm, khóe môi mỉm cười, vội vàng gấp thức ăn vào chén anh, "Vậy có phải chuyện hôm nay nên cho qua không?"

"Còn có một việc."

"Việc gì?"

"Em nói bác sĩ Khâu nào đó, thật sự anh không biết người này."

"Tôi biết." An Ninh nói: "Là tôi hiểu lầm. Tôi tưởng rằng cô ấy là bạn gái anh. Thật ra thì lúc ấy người có thể giải thích."

"Giải thích... Anh không giỏi khâu này." Bạch Tín Vũ cười nhẹ, "Nhưng anh sẽ học."

An Ninh gật đầu, lại nói xin lỗi lần nữa, rồi nghiêm túc ăn cơm.

"Hơn nữa anh chưa từng có bạn gái."

"..." An Ninh thiếu chút nữa bị nghẹn, vội vàng lấy ly nước ở bên cạnh uống vài hớp. Cô cho rằng mình nghe nhầm, Bạch Tín Vũ dám nói chưa từng có bạn gái.

Đột nhiên, mới phát hiện Bạch Tín Vũ đang cười như không cười nhìn cô. Cô cảm thấy mình lên có chút phản ứng, phản ứng phải tương đối tự nhiên, cho nên cô hỏi: "Là sao? Chắc yêu cầu của anh quá cao."

"Cũng không coi là cao." Anh trầm ngâm nói: "Giống em là được."

"..."

Sau khi ăn xong An Ninh chủ động đề nghị rửa chén, Bạch Tín Vũ thì lau bàn. Không nghĩ đến sau khi cãi nhau một trận lại kéo gần khoảng cách của hai

người, sống chung hòa bình.

Sau khi dọn dẹp xong, đã gần mười hai giờ, An Ninh rửa mặt xong định quay về phòng, nhớ đến điều khoản trên hợp đồng, cô đi đến phòng khách, nói với anh: "Bác sĩ Bạch, ngủ ngon..."

"An Ninh."

"Gi?"

"Trước kia anh làm em tổn thương anh có thể dùng mọi thứ của anh để bồi thường, anh biết là anh không đúng, nhưng anh không có biện pháp nhận lỗi với em, không có biện pháp nói với em ba chữ kia." Giọng nói của Bạch Tín Vũ có chút ảo não.

"Mặc dù không biết tại sao, nhưng bây giờ tôi không sao rồi." An Ninh cũng cười với anh. "Dù sao tôi cũng mừng anh, coi như huề nhau đi."

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Bạch, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Uy hiếp và phản uy hiếp

An Ninh cảm thấy nhất định Bạch Tín Vũ có hai tính cách, lúc ở bệnh viện là một tính cách, khi ở nhà lại một tính cách.

Ngày thứ hai ở cùng anh, cô lại có một giấc ngủ rất ngon.

Khi thức dậy trời đã tờ mờ sáng, đồng hồ báo thức còn chưa vang, cô mở cửa phòng thì phát hiện Bạch Tín Vũ đã vệ sinh cá nhân xong rồi.

"Anh làm em thức sao?" Anh nghe tiếng nhìn lại.

"Không có."

An Ninh đi tắm, sau đó vào bếp chuẩn bị bữa sáng, cô lấy hai cái bánh bao đi hấp lại, rồi rót một ly trà sữa nóng.

Cô đặt bánh bao của Bạch Tín Vũ vào lò nướng, điều chỉnh thời gian.

"An Ninh, bệnh viện call anh qua đó, có một ca phẫu thuật khẩn cấp, anh phải đi trước đây."

Có vẻ anh rất vội, ngay cả cà vạt cùng không kịp thắt, đi đến cửa đổi giày.

"Anh không ăn sáng sao? Bánh bao sắp hấp xong rồi."

Bạch Tín Vũ hơi ngưng lại, nghiêng mặt qua nhìn cô một cái, sau đó bước nhanh tới, lấy đi cái bánh bao cô đã ăn một nửa.

An Ninh ngăn ra, "Cái này của tôi, của anh vẫn còn ở trong lò nướng..."

"Anh đang vội." Anh lại lấy ly trà sữa nóng cạnh tay cô, "Cái này cho anh mượn uống hai hớp."

"Bác sĩ Bạch, cái ly này cũng của tôi." An Ninh có chút bất mãn nhìn anh.

"Em dùng bàn chải đánh răng của anh, dùng chần mền của anh, anh chỉ uống của em chút trà sữa có thấm vào đâu?" Anh xem thường trả lại cái ly cho cô, sau đó vội vàng ra ngoài.

Khi ra đến cửa còn cười với cô, "Lát nữa gặp."

Sau khi anh đi, An Ninh dùng ánh mắt phức tạp nhìn cái ly trà sữa đã bị uống kia, một ly đầy, đồ đi thì thật lãng phí... Cho nên cô quyết định uống hết nó, chẳng qua là cố ý tránh chỗ anh đã đặt mìn lên.

...

Bạch Tín Vũ ra khỏi phòng phẫu thuật đã là buổi trưa, khi về phòng nghỉ thì gặp được Trương Thiệu Nghiêm.

"Có phải cô ấy đã dọn đến nhà cậu ở rồi không?" Anh lên bàn làm việc, đối diện với Bạch Tín Vũ, trong mắt có ý cười.

Hình như Bạch Tín Vũ suy nghĩ gì đó rồi nhìn anh một cái, "Ai nói với cậu?"

"Điều này quan trọng sao, mình chỉ muốn hỏi tại sao?" Anh yên lặng nhìn Bạch Tín Vũ, "Vì ghép tùy cho Tư Hoành thất bại, nhưng An Ninh lại thành công. Sau đó An Ninh lại hoàn thành tâm nguyện học y của Tư Hoành, cho nên cậu muốn coi cô ấy như Tư Hoành, coi cô ấy như thể thân để bù đắp lại tiếc nuối của cậu đúng không?"

Bạch Tín Vũ đứng lên, "Mình còn có việc."

Trương Thiệu Nghiêm nhảy từ trên bàn xuống, chặn anh lại, "Cậu không cảm thấy như vậy là rất không công bằng với An Ninh sao?"

"Mình không biết tại sao cậu lại có ý nghĩ này." Bạch Tín Vũ yên lặng nhìn anh, "Mình chưa từng coi An Ninh là thể thân của bất kỳ ai, cô ấy có tính cách riêng, cũng không thể làm bóng dáng của người khác. Huống chi, chuyện này có quan hệ gì với cậu?"

"Tất nhiên là không. Chẳng qua mình từng thấy một cô bé ngồi ở trạm xe buýt vừa khóc vừa ăn hộp chocolate bị vỡ nát, mình không muốn chuyện này lại xảy ra nữa thôi." Trương Thiệu Nghiêm nhún vai.

Trong mắt Bạch Tín Vũ hiện lên tia king ngạc nhưng rất nhanh liền biến mất, một lúc lâu sau cũng không nói gì.

"Lúc ấy mình định đến an ủi cô ấy nhưng rồi lại không làm thế." Trương Thiệu Nghiêm bắt đầu cười, "Mình luôn nghĩ cô ấy bị thương tổn rất nặng. Cho đến khi nhóm bác sĩ thực tập đến đây, mình phát hiện cô ấy kiên cường hơn mình nghĩ nhiều."

"Cậu muốn gì?"

Trương Thiệu Nghiêm cười mà không nói, mở cửa đi ra ngoài, rồi quay đầu lại nhìn, "Cậu muốn thế nào mình cũng muốn như vậy, cô ấy có quyền lựa chọn, đúng không?"

"Cậu nhất định phải đặt chiến tranh trong việc lên người cô ấy sao?"

...

An Ninh im lặng nhìn cô gái ngủ trên giường bệnh, đây là bệnh nhân cuối cùng trong buổi sáng này của cô. Vị bác sĩ thực tập khoa nội uống thuốc tự sát, Khâu Mẫn.

Cô cẩn thận nghiên cứu bệnh án của Khâu Mẫn, sau khi ngộ độc liền được đưa vào bệnh viện, lượng thuốc uống vào cũng không nhiều lắm, hơn nữa đã rửa ruột nên chất độc của thuốc cũng được giảm bớt, bây giờ nhìn lại tình trạng không tệ, buổi chiều sẽ chuyển đến khoa tiêu hóa để quan sát.

An Ninh đến gần cô ấy, nhẹ giọng gọi cô ấy tỉnh lại, "Cô Khâu, xin hỏi bây giờ cô cảm thấy thế nào?"

Sắc mặt cô ấy không hề thay đổi nhìn An Ninh, sau đó dời mắt nhìn lên trần nhà, giống như không muốn nói chuyện.

Hành động này của cô ấy cũng nằm trong dự đoán của An Ninh, vốn dĩ Trần Hoan phụ trách bệnh nhân này, nhưng để ngăn ngừa lúng túng nên An Ninh tiếp nhận. Nhớ đến buổi sáng ở trong phòng nghỉ nhìn thấy dáng vẻ mệt mỏi của Trần Hoan, chắc chắn tối qua ngủ không ngon giấc, vừa hỏi mới biết tối qua Trần Hoan không về nhà của Kha Phạm cũng không về nhà bác, cô ấy ngồi ngoài trời cả đêm.

Cho nên thái độ của An Ninh đối với Khâu Mẫn là giải quyết việc chung tương đối xa cách.

"Cô Khâu, cô cũng là người học y bốn năm, cô cũng biết rõ tầm quan trọng của việc nói rõ tình trạng trong quá trình điều trị."

Lúc này cô ấy mới nhìn An Ninh, trên miệng mang theo nụ cười giấu cợt, "Tôi nói tôi không muốn sống."

An Ninh nhìn cô ấy rồi cười, "Nghe nói cô ở một mình, sau đó rất may mắn mới trúng độc ba mươi phút đã được đưa đến bệnh viện. Hơn nữa lượng thuốc cô dùng cũng rất kỷ diệu, không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng đủ gây ra một trận hỗn loạn."

Sắc mặt Khâu Mẫn tái nhợt, "Cô muốn nói gì?"

"Không có gì." An Ninh đóng bệnh án lại, cúi đầu nói: "Trần Hoan là bạn tốt nhất của tôi, bây giờ cô ấy có nhà mà không thể về, tôi không vui chút nào."

"Cô đang uy hiếp tôi?" Khâu Mẫn từ trên giường ngồi dậy, trong ánh mắt mang theo vẻ bén nhợt.

"Sao lại thế chứ. Chẳng qua là tôi thấy trùng hợp mà thôi, ý tôi nói những lời đồn kia." An Ninh nghiêng đầu nhìn cô ấy, "Cô không hiểu kỳ là ai truyền đi sao? Lời đồn sai sự thật ấy."

An Ninh kiểm tra cho cô ấy, vừa kiểm tra vừa nhẹ nhàng nói, "Bác sĩ Khâu, chuyện này làm lớn đối với chúng ta đều không có lợi."

Khâu Mẫn ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt An Ninh, cười nhẹ nói: "Bác sĩ An, vì thế cô sẽ truyền đi cách nhìn của cô với chuyện này sao?"

"Tôi cảm thấy không cần thiết, cô sẽ không tự sát nữa chứ?"

Cô ấy dùng ánh mắt phức tạp nhìn An Ninh, trầm mặc một lúc lâu, mới lên tiếng: "Được."

Ra khỏi khoa cấp cứu, trước đó ngồi trời đổ mưa, sắc trời còn âm u, An Ninh đứng ở cửa bệnh viện hô hấp không khí sau cơn mưa, ánh mắt nhìn bóng dáng từ xa chạy đến.

Chỉ trong nháy mắt bóng dáng kia đã đứng cạnh cô, nghiêng người nói với cô: "Nếu như người đàn bà kia đuổi theo tới đây, thì hãy nói với cô ta tôi có ca bệnh cần xử lý gấp."

An Ninh có chút mờ mịt, còn chưa kịp hỏi là ai, bác sĩ Lâm đã vỗ vỗ đầu cô, chạy trốn từ cửa hông. Nhưng nghi ngờ của cô rất nhanh liền được giải đáp, không đến hai phút, một người phụ nữ chậm rãi đi đến, dáng người rất đẹp, gờ tay nhắc chân đều lộ ra khí chất đoan trang, tuổi tác trên dưới ba mươi.

Trong tay cô ấy cầm một cái bình thủy, đang nhìn xung quanh.

An Ninh chủ động đi lên phía trước, cười nói: "Xin hỏi, cô đang tìm bác sĩ Lâm sao?"

Đối phương sững sốt, nhìn An Ninh từ trên xuống dưới, trong mắt lộ ra vẻ tò mò, "Cô là?"

"Tôi tên An Ninh, một thời gian trước vào đây thực tập, bác sĩ Lâm là sư phụ của tôi, anh ấy có ca bệnh cho nên nhờ tôi giải thích riêng với cô."

"Giải thích riêng, thằng nhóc kia có lòng vậy sao?" Hình như cô ấy cảm thấy rất thú vị, chủ động vươn tay, mỉm cười với An Ninh, "Xin chào, tôi tên Lâm Lâm, là trưởng khoa dinh dưỡng, thằng nhóc kia là em trai tôi."

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Bạch, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Xin lỗi

An Ninh bắt tay với Lâm Lâm, ánh mắt nhìn vào bình giữ ấm trước ngực cô, "Vậy... Cái này là súp hành?"

Lâm Lâm nghe vậy bật cười, "Không nghĩ tới súp hành của chị nổi tiếng như vậy." Cô ấy đưa súp cho An Ninh, "Nhất định phải thay chị nhìn nó uống hết."

"Được..."

An Ninh ôm bình giữ nhiệt vào phòng nghỉ, Lâm Khai Dương đang loay hoay kiểm thử gì đó trong học tủ. Cô tò mò liếc mắt một cái, anh vậy mà đang gấu một con gấu bông... Gấu bông quá lớn, giống như đang rầu rĩ nên gấu ở đâu.

"Sư phụ!" An Ninh im lặng đi đến phía sau anh, sau đó đột nhiên vỗ lên vai anh.

Lâm Khai Dương giật mình, gấu bông trong tay xem nữa rớt xuống đất.

Khi quay đầu lại sắc mặt đã xanh mét, lạnh lùng nói: "Kêu la cái gì, cô muốn hù chết tôi à?"

An Ninh cẩn thận bắt được vẻ mặt tự nhiên trên mặt anh dù nó chỉ hiện lên trong nháy mắt, đặt bình giữ nhiệt lên bàn, "Một bác sĩ Lâm khác giao cho tôi nhiệm vụ phải trông chừng anh uống hết cái này."

Lâm Khai Dương cầm bình giữ nhiệt lên rồi ngồi xuống, nhét con gấu bông cho An Ninh, "Cô đến khoa phụ sản đưa cái này cho bác sĩ La."

Bởi vì Lâm Khai Dương dùng lực khá lớn, An Ninh ôm gấu lui lại hai bước, nghi ngờ hỏi: "Sư phụ, anh không cảm thấy tự mình đi sẽ có thành ý hơn sao?"

Lâm Khai Dương tức giận lườm cô, "Bảo cô đưa thì cô đưa đi, nói nhiều làm gì!"

An Ninh vừa xoay người đi lại nghe thấy giọng nói của anh từ phía sau: "Không được nói là tôi tặng, nhưng phải làm cô ấy đoán được là tôi tặng."

"..."

An Ninh rất tò mò muốn biết bác sĩ La kia là người như thế nào, lại có thể khiến một người cật lực như Lâm Khai Dương thích nhưng không dám biểu lộ. Đáng tiếc khi cô đến khoa phụ sản thì cô ấy lại có việc bận không có ở đây, An Ninh không thể làm gì khác hơn là đưa gấu bông cho một y tá.

Lâm Khai Dương đi tới đi lui trong phòng nghỉ, vừa nhìn thấy An Ninh đi vào, cảm xúc nôn nóng lập tức biến mất, bình tĩnh nhìn cô, "Bác sĩ La nói gì?"

"Cô ấy không có ở đây, nên tôi đưa gấu cho một người khác."

"... Cô không nói tên của tôi chứ?"

"Núi lửa hoạt động có được coi là tên anh không?"

Lâm Khai Dương sừng sốt, giận dữ hét lên: "Được lắm con nhóc như cô, ngay cả sư phụ cô cũng dám đùa giỡn, cô phản rồ! Nhìn xem tôi sẽ bóp chết cô vì dân trừ hại..."

Hai người đang giỡn, chợt nghe thấy loa phát thanh thông báo Lâm Khai Dương đến phòng cấp cứu.

Về mặt Lâm Khai Dương lập tức thay đổi, nghiêm túc nói: "Đi theo tôi."

Một người đàn ông người đầy máu được y tá đẩy vào, Lâm Khai Dương vội vàng đi tới, "Tình trạng bệnh nhân như thế nào?"

"Từ lâu hai roi xuống, đầu bị thương, đùi phải bị gãy xương, mất nhiều máu, nhưng thần trí vẫn rất tỉnh táo."

Lâm Khai Dương vừa vội vàng kiểm tra, vừa nói với y tá: "Lấy sáu bạch máu." Sau đó xoay đầu lại nhìn An Ninh, "Cô đi báo cho bác sĩ khoa não, khoa ngoại và khoa chỉnh hình."

"Được." An Ninh chạy ra khỏi hòng cấp cứu, báo cho những phòng tương ứng, khi về thì bị người nhà bệnh nhân ngăn lại, là một đôi vợ chồng già, hai mắt người mẹ đầy nước mắt, hai mắt người cha cũng ửng hồng, "Bác sĩ, xin hỏi con tôi thế nào rồi?"

An Ninh nhìn người mẹ nước mắt rơi không ngừng, liền nhớ đến mẹ mình, không đành lòng nói: "Đừng lo lắng, chỉ là ngoại thương, không có việc gì."

Người mẹ kia cầm tay cô, chỉ vào chiếc bánh sinh nhật trên ghế, nức nở nói: "Bác sĩ, nhất định phải cứu lấy con tôi, hôm nay là sinh nhật hai mốt tuổi của nó..."

"Nhất định không có việc gì, hãy tin tưởng tôi." An Ninh vỗ nhẹ tay bà.

Bệnh nhân được chuyển đến phòng cấp cứu, bác sĩ của các khoa thay phiên nhau tiến hành cấp cứu. Lâm Khai Dương để cô vào phòng cấp cứu học hỏi kinh nghiệm, nhưng khi An Ninh hào hứng chạy đến phòng cấp cứu, đúng lúc này các sĩ cũng từ phòng giải phẫu đi ra.

An Ninh liếc mắt liền thấy được Bạch Tín Vũ, cô đi về phía anh, về mặt ân cần hỏi: "Bác sĩ Bạch, hiện tại bệnh nhân như thế nào?" diện đan le quy don

Bạch Tín Vũ nhìn cô, bình tĩnh nói: "Cấp cứu không có hiệu quả."

An Ninh cứng người, hơn mười vị bác sĩ y tá đi qua người cô, thậm chí cô còn nghe được có người thảo luận tối nay nên ăn gì. Cô cảm thấy không thể tiêu hóa nỗi lòng của anh, mờ mịt hỏi: "Cái gì gọi là cấp cứu không có hiệu quả?"

"Bệnh nhân đã tử vong." Bạch Tín Vũ cũng không kiêng kỵ, giọng nói cũng bình tĩnh, giống như đó là một chuyện hết sức bình thường.

"Không phả vừa rồi còn rất tốt sao? Lúc đi vào cũng còn tỉnh táo. Làm sao nhanh như vậy..." An Ninh ôm mặt ngồi chồm hổm trên mặt đất, "Mới vừa rồi tôi còn đảm bảo với người nhà bệnh nhân rằng cậu ấy không có chuyện gì, tại sao có thể như vậy, làm sao sẽ..."

Bạch Tín Vũ cau mày, "Em nói gì? Em đảm bảo với người nhà bệnh nhân?"

An Ninh đứng lên, sắc mặt hơi tái, "Lúc cậu ấy vào đây chỉ gãy xương với mất máu, tôi không ngờ..."

Bạch Tín Vũ lạnh lùng nói: "Xem ra bác sĩ Lâm để em sửa sang tài liệu chưa đủ nhiều."

An Ninh ngẩn ra, "Có ý tứ gì?"

"Anh sẽ đề nghị cậu ấy tiếp tục để em ở phòng tài liệu để học tập." Bạch Tín Vũ nói xong câu đó hờ hững xoay người rời đi, hoàn toàn không để ý đến cô.

An Ninh một mình đứng ở hành lang, lòng đầy chua xót, cô rất khổ sở, rất muốn khóc. Cả trái tim bị cảm giác thất bại chêm lấy, cô cảm thấy cô đã phụ sự tin nhiệm của người nhà bệnh nhân, bất lực, cái gì cũng không làm được.

Khi bác sĩ đi ra giải thích nguyên nhân tử vong cho người nhà bệnh nhân, nhưng họ không thể tiếp nhận sự thật, hai mắt sưng mù khi nhìn thấy An Ninh thì dấy lên hi vọng.

Bọn họ lao đến, nắm lấy tay An Ninh, thực sự muốn nghe một đáp án khác, "Cô bác sĩ, mới vừa rồi cô cò nói con chúng tôi không sao, cô nói chúng tôi phải tin tưởng cô, cô mau nói, những bác sĩ kia nói sai rồi, cô mau nói con tôi còn sống."

"Tôi..." Đôi môi An Ninh run run, há miệng, nhưng chỉ nói được một chữ.

"Cô mau nói, cô mau nói đi!" Người mẹ không kiểm soát được cảm xúc của mình, giọng nói cũng bắt đầu trở nên bén nhọn.

An Ninh cúi đầu không nói lời nào.

Cho đến khi Lâm Khai Dương tới, kéo An Ninh đang bị hai vị trung niên xô đẩy đi.

Bạch Tín Vũ nhìn bóng dáng hai người đi xa, liền đi ra khỏi khúc quanh của hành lang, đi đến trước mặt đôi vợ chồng trung niên mắt không chế, trầm giọng nói: "Xin lỗi, chúng tôi đã cố hết sức..."

Sự xuất hiện của anh đúng lúc dời đi sự oán hận của hai người với An Ninh, người cha già mở bánh ngọt đang đặt trên ghế ra, đưa lên trước mặt anh rồi khóc, "Xin lỗi, xin lỗi có thể làm con tôi sống lại không? Ai cần các người xin lỗi, sự xin lỗi khiến người ta ghét bỏ."

Ông càng nói càng kích động, "Hôm nay là sinh nhật con tôi, nó mới 21 tuổi, 21 tuổi! Bây giờ sinh nhật biến thành ngày giỗ, anh xin lỗi tôi có ích gì, có ích gì!"

Cái bánh sinh nhật ba tầng nện thẳng lên đầu Bạch Tín Vũ, khuôn mặt đẹp trai thay đổi chỉ trong nháy mắt.

...

Lâm Khai Dương gặp Bạch Tín Vũ trong phòng rửa tay, anh đang rửa mặt, trên áo khoác trắng cũng dính không ít bánh ngọt.

"Minh đã nói cậu không nên đến đó rồi, cậu còn không chịu nghe." Lâm Khai Dương dựa vào một bên, trong giọng nói có chút đắc ý.

"Nếu như mình không đến, cô ấy sẽ bị hất bánh sinh nhật vào người." Giọng Bạch Tín Vũ rất bình tĩnh, không có tức giận, ngược lại lại có thương tiếc.

"Đáng tiếc cô ấy không thấy cậu bị hất bánh, hơn nữa không nhìn thấy tình cảnh bi thảm của cậu." Lâm Khai Dương giả bộ thờ dài, "Thật là đáng tiếc."

"Tại sao phải để cô ấy nhìn thấy?" Bạch Tín Vũ ngước mắt, giọt nước chảy xuống từ mặt anh, anh nhìn ảnh Lâm Khai Dương trong gương, cười nhẹ nói: "Mình không muốn cô ấy thấy dáng vẻ chật vật của mình."

Lâm Khai Dương sững sốt, nhìn anh từ trên xuống dưới, "Không hề chật vật, cậu rất man đó bác sĩ Bạch à, cậu như vậy đi ra ngoài, đảm bảo sẽ làm rất nhiều người mê đảo, có muốn đánh cuộc không?" diện đan le quy don

"Không có hứng thú." Bạch Tín Vũ dùng khăn lông lau tóc, "Chỉ có một còn không mê hoặc được. Còn những người kia mình không cần."

...

Hôm nay Bạch Tín Vũ rất bận rộn, khi An Ninh về đến nhà anh còn chưa về. Lần đầu tiên cô đến chợ gần nhà mua thức ăn, sau đó nấu ba món ăn và một nồi canh, dọn sẵn lên bàn.

Mười giờ tối anh vẫn chưa về, An Ninh đợi mấy giờ, tất cả món ăn cũng được đẩy lại bằng lòng bàn. Đây là lần đầu tiên cô cảm nhận được thì ra chờ đợi một người cùng ăn cơm sẽ có tâm trạng này.

Nghe thấy tiếng bước chân ngoài hành lang cô sẽ tưởng rằng anh đã về, nghe thấy tiếng chuông gió sẽ nghĩ rằng có phải anh mở cửa...

An Ninh ôn bài đến mười một giờ, mới nghe thấy tiếng mở cửa, lần này chính xác là cửa nhà mình.

Bạch Tín Vũ nhìn thức ăn trên bàn, rồi nhìn An Ninh ngồi ở trên ghế sofa, cái tay nắm chìa khóa hơi khựng lại, "Còn chưa ăn cơm?"

"Ừ đang đợi anh." An Ninh nhảy khỏi ghế sofa, chạy đi xới cơm, "Hôm nay tôi không bỏ hành, anh có thích ăn cà với cà chua không?"

Bạch Tín Vũ kinh ngạc nhìn cô, giống như không quen với dáng vẻ nhiệt tình của cô, "Em không tức giận sao? Hôm nay ở bệnh viện anh nói em..."

An Ninh im lặng một lúc, ngồi đối diện với anh ở bàn ăn, "Tôi không tức giận, bởi vì anh phê bình rất đúng, quả thật tôi chưa đủ kinh nghiệm. Sau đó..."

Cô cúi đầu, máy máy môi, nghiêm nghị nói: "Tôi đã biết được tại sao anh không nói hai chữ* xin lỗi rồi, mặc dù chỉ có hai chữ ngắn ngủi, nhưng nó lại khiến tôi cảm thấy tuyệt vọng, từ trước đến giờ tôi chưa từng tuyệt vọng như vậy, tuyệt vọng từ đầu đến chân."

(*Nguyên văn là “ba chữ” (对不起) có nghĩa là xin lỗi, thật xin lỗi. Nhưng trong tiếng Việt chỉ là xin lỗi nên mình đã sửa thành hai chữ)

Bạch Tín Vũ đi đến sau lưng An Ninh, sau đó bỗng nhiên ôm cô từ phía sau...

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Bạch, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Cái ôm ấm áp nhất.

Trăng ngoài cửa sổ sáng rất rõ, ánh đèn trong phòng ấm áp, trên bàn bày ba món ăn một nóm canh, An Ninh ngồi trên cái ghế hình hình tròn, Bạch Tín Vũ đứng ở sau lưng cô, khom người dùng hai cánh tay ôm lấy cô.

Tất cả đều vô cùng tự nhiên, giống như hai người đã quen biết nhiều năm, ở chung nhiều năm, chưa bao giờ bị ngăn cách bởi hiểu lầm. Bạch Tín Vũ thân là một bác sĩ, trên người anh ít nhiều cũng có mùi thuốc sát trùng, ngược lại đó là một mùi rất dễ ngửi.

Như cái gì đây? An Ninh bình tĩnh nhìn thức ăn trên bàn, nếu như có thể dùng lời nói để ví dụ thì... mùi trên người anh như một mùi an tâm.

Loại cảm giác bình thân này làm cô thất thần trong giây lát, nhưng chỉ trong giây lát thôi, cho đến bây giờ sự dịu dàng của anh đều không cho bất kỳ ai quyến luyến, sau khi dịu dàng, anh sẽ có 1000 phương pháp làm bạn hết hy vọng, làm bạn đau khổ.

Cho nên An Ninh chợt đứng lên, giữ khoảng cách với anh, tùy tiện giải thích, "Tôi hơi khát, tôi đi lấy nước trái cây uống đây."

Vì cô đứng dậy nên Bạch Tín Vũ lùi lại hai bước, anh không nói gì, im lặng nhìn theo bóng lưng cô, ánh mắt trong trẻo giống như hiểu rõ mọi việc.

An Ninh mở tủ lạnh, tìm kiếm, nhưng bình nước trái cây giống như đang đối nghịch với cô, làm sao cũng không tìm được nó.

Bạch Tín Vũ đi tới, dừng lại phía sau cô, sau đó tay anh vươn ra từ trên vai cô, đóng cửa lại.

An Ninh phải xoay người lại, miễn cưỡng cười cười, đành nói: "Rõ ràng tôi nhớ tôi để bên trong, nhưng sao lại không tìm thấy."

Bạch Tín Vũ cúi đầu nhìn cô, "Nước trái cây ở trên bàn, nó vẫn luôn ở trước mặt em."

"Vậy sao?" An Ninh bật cười nói: "Tại tôi không nhìn thấy."

"An Ninh, em đang phát run." Giọng nói Bạch Tín Vũ nhàn nhạt, từ tính cho thấy anh rất bình tĩnh, giống như mặt biển sau cơn bão, có gió biển từ từ, còn có sự yên lặng của bờ cảng.

An Ninh gơ tay của mình lên, quả thật hơi run, xé chiều từ lúc cha mẹ của cậu thanh niên nắm áo khoác cô, giọng khàn khàn muốn cô nói ra một đáp án không đúng sự thật, thì cô bắt đầu phát run.

Sau khi rời khỏi đó cô không ngừng bận rộn, ở phòng cấp, khâu vết thương cho bệnh nhân, lấy máu, nghiên cứu bệnh án, sau khi về nhà mua thức ăn nấu cơm, lúc rảnh thì ôn bài. Cho cho rằng mình đã tỉnh, nhưng sao còn phát run?

Cô làm ra vẻ không có việc gì, bỏ hai tay vào túi, "Tôi..."

Bạch Tín Vũ lại vươn tay ra ôm cho vào ngực, hai cơ thể dán chặt một chỗ, ấm áp của anh truyền đến người cô, không cho cô cự tuyệt.

An Ninh không biết làm sao ngẩng đầu lên, hai ánh mắt gặp nhau, cô muốn lui ra khỏi cái ôm của anh, giờ phút này anh là bác sĩ Bạch tỉnh táo quả quyết.

"Bây giờ thứ em cần là một cái ôm như vậy." Con mắt có thần của Bạch Tín Vũ, giống như đang nói một chuyện rất đơn giản.

Nghe câu nói đó, lỗ mũi An Ninh ê ẩm, cảm xúc phải nhẫn nhịn cả buổi trưa bây giờ giống như cơn sông chứa đầy nước, đang có khuynh hướng vỡ òa. Cô vươn tay ôm eo anh, chôn mặt sâu vào ngực anh.

"Tôi biết là bác sĩ phải đối mặt với tử vong, tiếp nhận tử vong, tôi không nên quá chủ quan, làm theo tình cảm cá nhân." Giọng nói của cô hơi khàn khàn lại sâu sắc, "Tôi chỉ hơi khổ sở, không thể không chế được."

Giọng nói của anh từ đỉnh đầu truyền đến, đến tai cô hóa thành hơi thở dịu dàng, "Anh biết em khổ sở."

Anh khẽ hôn lên tóc cô, "Anh sẽ luôn ở cạnh em."

An Ninh cảm thấy có vật gì đó mềm mại nhẹ nhàng đụng vào tóc mình, cũng không biết đó là môi anh, cô hỏi: "Bác sĩ Bạch, người bình tĩnh như anh cũng từng trải qua cảm giác này sao? Chính là mấy phút đồng hồ trước đó vẫn sống tốt, bỗng nhiên không có nhịp tim, sau đó bị che vải trắng, tất cả bác sĩ và y tá đều rời khỏi bàn mổ..."

"Anh không may mắn như em, trên thực tế lần đầu tiên vào phòng phẫu thuật anh đã gặp phải hiện tượng này." Anh nói rất chậm, rất rõ ràng, "Anh còn nhớ rõ đó là ngày 23 tháng 7, 4 giờ 30 phút bác sĩ mổ chính tuyên bố bệnh nhân tử vong."

Lỗ tai An Ninh đặt ngay ngực anh, nghe rõ tiếng tim đập của anh, mặc dù kinh nghiệm khó quên như vậy nhưng tim của anh vẫn không loạn nhịp. Cô tò mò hỏi, "Vậy anh có khổ sở không?"

Bạch Tín Vũ im lặng một lúc, sau đó mới chậm rãi nói: "Sau khi bác sĩ tuyên bố tử vong, anh còn xông lên cố gắng cứu một bệnh nhân đã tử vong."

Anh cười nhẹ hai tiếng, "Có phải rất ngu hay không?"

An Ninh nghe xong cảm thấy rất trầm trọng, tiếng cười của anh rõ ràng bất lực và thiếu sức sống. Cô trầm ngâm nói: "Sau đó thì sao? Sao anh chịu đựng được? Như thế nào mới có thể trở nên tinh táo và chuyên nghiệp như anh?"

"An Ninh, em phải nhớ kỹ, chẳng qua chúng ta chỉ là bác sĩ không phải là thần." Ngón tay anh vuốt nhẹ tóc cô, dịu dàng nói: "Anh không có biện pháp dạy em làm sao chịu đựng được, bởi vì chính anh còn không chịu đựng được. Cho dù đã qua nhiều năm, anh vẫn không có cách nào không để ý đến sinh tử, anh không lợi hại như em nghĩ đâu, anh chỉ là một người bình thường."

An Ninh nghe vậy cảm thấy lòng chua xót, nhưng không khó chịu nữa, cô cười cười, "Được rồi, tôi hiểu rồi, bác sĩ Bạch... Cảm ơn anh."

Cô buông tay ra, muốn tách khỏi người anh. Dùng sức hai lần, nhưng anh vẫn ôm cô.

"Bác sĩ Bạch..." An Ninh ngược mắt nhìn, "Tôi đói bụng."

Lúc này Bạch Tín Vũ mới buông cô ra, "Vậy chúng ta đi ăn cơm đi."

An Ninh đưa đũa cho anh, "Tôi không biết anh thích ăn gì, không thích gì cứ trực tiếp nói cho tôi biết. Không cần... Miễn cưỡng"

Mặc dù cô không nói rõ, nhưng những lời này đang ám chỉ đến hành.

"Anh thích ăn rau, màu xanh biếc như cây cải dầu, rau chân vịt, cải trắng. Anh không thích ăn củ, mặc kệ là hành, củ cải trắng, cà rốt, hay nước cà rốt, những cây có củ hay liên quan đến củ anh đều không thích ăn."

Anh uống nước trái cây rồi bổ sung: "Anh thích ăn cá, nhưng chỉ thích ăn cá ít xương, như cá lư, cá quế, cá nheo. Bởi vì gỡ xương rất phiền, giống như anh không ăn tôm vì phải bóc vỏ."

"...." An Ninh im lặng, không biết nên nói gì...

"...Đúng rồi, còn có, anh không thích ăn hành gừng tỏi, nếu như nhất định phải dùng... có thể cắt lớn một chút, tốt nhất là có thể lựa nó ra." Anh ngược mắt nhìn đáng vẻ kinh ngạc của An Ninh, trong mắt thoáng hiện ý cười, "Nếu như cần, anh không ngại em lấy bút ghi lại."

"Được để tôi đi lấy." Dứt lời An Ninh đứng dậy, nhưng cổ tay bị anh giữ lại.

"Anh nói đùa thôi, em không nhìn ra sao? Thật tình như vậy làm gì?" Về mặt Bạch Tín Vũ gấp gáp, nở nụ cười nhàn nhạt nhìn cô, giọng nói mang theo vẻ đặc ý và trêu chọc.

An Ninh dùng ánh mắt phức tạp nhìn anh, "Tôi chưa bao giờ biết anh cũng sẽ nói đùa."

Anh gấp một miếng cà tím vào chén cô, "Có, nhưng rất ít."

An Ninh suy nghĩ một chút, hỏi: "Vậy trước đó, anh nói đến ghét củ cải và một số thứ kia là giả sao?"

"Dĩ nhiên không." Bạch Tín Vũ nhún mày, vẻ mặt nghiêm túc, "Anh thật sự rất ghét củ cải."

"... Được rồi." An Ninh cúi đầu vừa ăn cơm, vừa chân thành nói: "Hôm nay tôi về sớm, cho nên đi siêu thị mua thức ăn. Lại nghĩ đến ngày có thể không đi được cho nên mua rất nhiều củ cải. Hành, củ cải trắng và rất nhiều thứ khác, tôi nghĩ, hành có thể xào rau, củ cải trắng có thể nấu canh, hơn nữa chúng rất tươi cho nên..."

"Quan trọng là cái gì?" Bạch Tín Vũ chống cằm, lấy một miếng gừng ra khỏi thức ăn.

"Quan trọng chính là có thể trong vòng một tuần anh phải ăn củ cải." An Ninh không có ý tốt nói: "Lúc trước tôi cũng không biết anh không thích ăn củ cải."

"...." Bạch Tín Vũ thử dò xét: "Hoặc là em có thể nghĩ biện pháp làm món ăn không có vị của củ cải."

"Trước mắt thì tay nghề của tôi chưa đến trình độ đó." An Ninh thần nhiên nói, gấp cho anh một miếng cà chua, "Tiết kiệm là một đức tính tốt, bác sĩ Bạch, anh nghĩ xem tôi có nên vứt hết củ cải đi không?"

"Được rồi..." Bạch Tín Vũ khó khăn thỏa hiệp, "Anh sẽ cố thích ăn củ cải."

An Ninh cau mày, "Bác sĩ Bạch, sao anh lại kén ăn như vậy?"

"Người kén ăn có rất nhiều, giống như sư phụ em Lâm Khai Dương, anh ta không chỉ không thích ăn hành, còn không thích ăn tất cả hải sản, giống như mực và cua, hơn nữa lý do không thích cũng rất hoang đường."

Về mặt Bạch Tín Vũ rất đứng đắn, không hề có ý thức lật tẩy người khác trước mặt đồ đệ người đó.

"Là lý do gì?"

"Cậu ta cảm thấy những thứ đó chân rất nhiều, như vậy rất kinh khủng, ăn vào miệng sẽ cảm thấy như những cái chân kia đang cử động trong miệng nữa."

"..." Đầu tiên An Ninh kinh ngạc, sau đó bật cười thật lâu.

Bạch Tín Vũ để đùa xuống, yên lặng nhìn, khẽ thở dài: "Cuối cùng cũng khiến em cười, thật không dễ."

An Ninh ngẩn ra, không thể tin nhìn anh, "Anh có ý..."

"Mặc dù nhìn em giống như đã đón nhận thực tế, nhưng vẫn không vui. Cho nên anh đành hy sinh Lâm Khai Dương." Anh xem thường nhún vai, "Một chuyện xấu của tên kia có thể làm đồ đệ cười, cũng coi như một công đức."

Bất giác trong đầu An Ninh xuất hiện dáng vẻ tức đến giờ chân của Lâm Khai Dương, còn có lời nói kinh điển của anh ta: "Dĩ nhiên, nếu như các cô cậu tạo phiền toái cho tôi, tôi cũng có thể tạo phiền toái cho các cô cậu, giống như... khiến thực tập sinh như các cô cậu đau khổ đến không muốn sống."

Cô rất khó tưởng tượng một vị sư phụ ngay thẳng uy vũ như thế lại không dám ăn mực, đây đúng là một chuyện cười.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Bạch, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Giống như đôi tình nhân

Thức ăn trên bàn hết sạch sẽ, An Ninh ngồi bên cạnh uống nước trái cây nhìn Bạch Tín Vũ ăn chén canh cuối cùng.

Đột nhiên ngoài cửa sổ nổi gió, bức màn màu vàng nhạt bị gió thổi tung đưa, một tia chớp xẹt qua giữa bầu trời đêm, ngay khi đó có tiếng mưa rơi.

An Ninh vội đứng lên, đang định bước đi, thì bị Bạch Tín Vũ gọi lại, "Sao vậy?"

"Quần áo vẫn còn phơi ngoài ban công."

"Bên ngoài đang mưa, để anh đi lấy quần áo, em dọn chén đi." Bạch Tín Vũ đi đến đi ban công trước cô.

An Ninh dọn chén đĩa xong, lúc lau bàn mới phát hiện một việc...

Đáng tiếc đã quá muộn.

Chỉ thấy trên tay Bạch Tín Vũ đang cầm áo lót và đồ ngủ của cô, còn có mấy cái áo sơ mi của anh, tất cả đều là đồ lót, nhưng dáng vẻ kia lại hết sức tự nhiên.

Chỉ mấy bộ quần áo mà thôi, An Ninh giả bộ như không nhìn thấy, cúi đầu tiếp tục làm việc của mình. Nhưng cô lại thấy Bạch Tín Vũ ôm quần áo ngồi ngồi trên ghế sa lon, bắt đầu gấp từng cái, sau đó còn nhấc lại chồng lên nhau.

Gấp hết áo ngoài, ngón tay thon dài của anh vươn đến nội y màu lam nhạt của cô.

An Ninh phải bỏ dở việc trong tay, chạy đến giằng lấy đồ của mình, anh lại đưa tay ngăn lại, thản nhiên nhìn cô, "Có vấn đề gì sao?"

"Tự tôi gấp được rồi."

"Em giặt quần áo cho anh, anh gấp quần áo cho em, chúng ta huề nhau." Bạch Tín Vũ không trả lại áo ngực cho cô, bình tĩnh nói: "Anh không muốn người khác nói chủ phòng như anh đối xử hà khắc với bạn cùng phòng."

An Ninh im lặng một lúc, giọng nói của anh không cao không thấp, giống như không có bất kỳ tình cảm cá nhân nào. Hơn nữa nét mặt của anh rất nghiêm túc, giống như đang thi hành công vụ. An Ninh cảm thấy nếu như mình còn nói lại cũng chỉ dư thừa, vì thế cô không ngăn anh nữa, nếu anh thích gấp quần áo thì cứ để anh gấp thôi.

Bạch Tín Vũ mở áo ngực màu xanh ra, đặt lên hai chân của mình, đầu tiên gấp lại, sau đó nhìn nhìn, cảm thấy như vậy không đúng, vì thế gấp lại. Quan sát một hồi lại cảm thấy không được, lại tiếp tục gấp.

An Ninh nhìn anh vài lần, nhưng anh vẫn nhàn nhã gấp cái áo ngực nhiều lần. Cô không thể nhịn nữa rồi, đi đến giật lấy áo ngực trên tay anh, bình tĩnh

nói: "Bác sĩ Bạch, anh làm việc này thì đúng là không biết trọng nhân tài rồi."

Bạch Tín Vũ ngẩng đầu lên, trong mắt có tia vui vẻ rất khó phát hiện ra, khóe môi hơi nhếch lên, nghiêm mặt nói: "Lần đầu tiên đụng đến đồ lót của phụ nữ, anh không có kinh nghiệm, hiện tại đang học tập."

"..." An Ninh dở khóc dở cười, "Vậy anh không thể lấy..." Dừng một chút, bỏ qua bốn chữ không được tự nhiên, mới nói tiếp: "Làm thí nghiệm..."

"Tại sao không thể?"

Mặc dù quan hệ của họ là bạn cùng phòng, nhưng nam nữ khác biệt, việc gấp đồ lót này...

An Ninh dứt khoát nói thẳng, "Anh không biết như vậy rất ngượng ngùng sao?"

"Không biết."

"..."

Lúc này điện thoại của Bạch Tín Vũ đổ chuông, anh tiện tay ấn nút trả lời, "Nói... Vẫn chưa... Được."

Tổng cộng Bạch Tín Vũ chỉ nói bốn chữ, sau đó cúp điện thoại, anh đứng lên, nói với An Ninh: "Anh đi ra ngoài, em nghỉ sớm đi, ngủ ngon."

An Ninh do dự nhìn thoáng qua cửa sổ, trời đầy mây đen, mưa xối xả như trút nước, hơn nữa đã hơn 12 giờ, cô không nhận được hỏi: "Anh đến bệnh viện sao?"

"Không phải, đi quán bar." Anh nghiêng mặt nhìn cô, thản nhiên nói: "Có hẹn với bạn."

"Vậy sao..." An Ninh im lặng, xuất phát từ bản tính phụ nữ, cô chợt bắt đầu suy nghĩ lung tung, đêm khuya đàn ông xuất hiện tại quán bar... Cô tưởng tượng ra những tình tiết trong phim, tưởng tượng ra anh cười nhạt đến gần một cô gái lạ.

"Nếu em không yên tâm thì có thể đi theo."

An Ninh giật mình, ngược mắt liền nhìn thấy khuôn mặt cười như không cười của anh, cô hơi hối hận vì những hình ảnh mình mới nghĩ đến, thản nhiên nói: "Tôi không có không yên lòng? Anh đi đi, tôi cũng buồn ngủ rồi, ngủ ngon."

Bạch Tín Vũ nhìn cô chăm chăm, sau đó nghe thấy câu này, về mặt anh tối lại, trầm giọng nói: "Ngủ ngon..."

Hai người đi hai hướng ngược nhau, Bạch Tín Vũ đi bên trái ra cửa chính, còn An Ninh đi bên phải về phòng ngủ. Khoảng một phút sau, hai người đồng thời dừng bước, xoay người lại...

Bạch Tín Vũ im lặng nhìn cô chăm chăm, "Em nói trước đi."

"Mặc dù không biết về chuyện gì, nhưng tôi cảm thấy tôi nên đi với anh thì tốt hơn." An Ninh quay mặt qua một bên, "Cũng không phải tôi đang lo lắng gì, chủ yếu là lần trước anh uống say, lúc về gây cho tôi không ít rắc rối, đêm đó hại tôi ngủ không ngon, vì không để tình huống như vậy phát sinh, tôi nên đi với anh thì tốt hơn."

An Ninh cảm thấy những lời này rất logic, hướng chỉ cô cũng không quan tâm anh, chỉ không muốn mình gặp rắc rối thôi.

Bạch Tín Vũ cười nhẹ, "Đúng, anh cũng có ý như vậy."

An Ninh về phòng thay quần áo, bên ngoài hơi lạnh, cô mặc một cái áo màu trắng tay dài có nón và quần jean màu sáng, sau đó lấy một cái áo đã được gấp sẵn đang đặt trên ghế salon, đưa cho Bạch Tín Vũ, "Anh cũng mặc đi."

"Được." Anh chủ động duỗi một cánh tay ra, chờ An Ninh mặc áo khoác giúp anh.

"..." An Ninh nhét quần áo cho anh, "Bác sĩ Bạch, đây không phải phòng phẫu thuật, đây là áo khoác chứ không phải đồng phục giải phẫu, phiền anh tự mặc."

Bạch Tín Vũ chỉ cười không nói, nghe lời mặc vào.

Nửa đêm đi ở trên hành lang, phần lớn mọi gia đình đã ngủ, tiếng bước chân của hai người vang lên rất rõ trong đêm tối, những giọt mưa vẫn rớt từ mái hiên xuống, ngọn đèn có vẻ hơi tối.

Đang dạo thang máy thì An Ninh đột nhiên nói: "Quên mang dù rồi, để tôi đi lấy."

Bạch Tín Vũ ngăn cô lại, trầm giọng nói: "Anh có mang."

An Ninh chợt nhớ ra, bác sĩ Bạch là người rất cẩn thận, hai người cùng nhau vào thang máy, bóng dáng hai người phản chiếu trong tấm kính. Mắt An Ninh nhìn đến hình ảnh đó, cô tiện tay đưa cho anh một cái áo khoác phong cách giản dị, rất tốt... cũng là màu trắng.

Điều này làm cho hai người nhìn có vẻ... giống một đôi tình nhân.

Hiển nhiên Bạch Tín Vũ cũng phát hiện ra điều này, anh tiện tay ôm An Ninh vào ngực, hình dung hình ảnh trong kính: "Giống như một đôi tình nhân đại học không?"

An Ninh lấy cái tay đang đặt trên vai mình xuống, "Chỉ dùng lời nói không đủ để biểu đạt ý của anh à? Nhất định phải dùng hành động sao?"

"Như vậy càng giống chứ sao." Bạch Tín Vũ nhìn có vẻ rất đứng đắn.

An Ninh thật sự không nhìn thấu anh, sau vài ngày tiếp xúc, cô cũng không ghét anh đụng vào, nhưng vẫn cố gắng hết sức tránh đi thì hơn. Cô không muốn gây tho, lố mắng, như năm đó hiểu lầm những hành động này thành tình yêu.

Hai người cùng đi ra khỏi thang máy, Bạch Tín Vũ bật đèn lên.

An Ninh chân chờ nhìn anh, "Chỉ có một cái dù? Hơn nữa hình như nó hơi nhỏ...."

"Trong nhà chỉ có mỗi cái dù này thôi." Bạch Tín Vũ từ chối cho ý kiến nhìn cô từ trên xuống dưới, "Em có thể chiếm bao nhiêu diện tích?"

"Được rồi..." An Ninh đi vào phạm vi bao phủ của cái dù, trong nháy mắt hơi thở của anh tiến đến gần cô.

Mưa rơi xuống đỉnh dù văng ra vô số hạt nước nhỏ, tạo ra tiếng vang. An Ninh đi tương đối nhanh, bản năng muốn nhanh chóng đi đến nơi có chỗ che, nhưng Bạch Tín Vũ lại đi rất chậm, giống như đang thưởng thức cảm giác bước chậm trong mưa vào đêm khuya, điều này làm cho cự ly giữa hai người càng lúc càng lớn.

Đột nhiên An Ninh cảm giác eo bị xiết chặt, cô cúi đầu xem thì ra cánh tay mạnh mẽ của anh đang ôm chặt eo cô.

"Em đi nhanh quá, như vậy không được, em quên rồi sao, mình chỉ có một cái dù." Giọng nói nặng nề của Bạch Tín Vũ vang lên, giống như không vui, cánh tay ôm eo cô lại rất kiên cố, hiển nhiên không phải anh đang thương lượng với cô.

Cô đành lùi lại, "Vậy tôi đi chậm lại, anh có thể buông tôi ra không? Tôi không quen bị người khác ôm."

"Vậy em nghĩ cách quen dần đi."

"..." An Ninh âm thầm vùng vẫy vài cái, vô ích, không thoát được, thôi vậy dù sao cũng chỉ một lần.

Nhưng đi rất lâu, vẫn cứ ở trong mưa? Hơn nữa không biết có phải cảm giác của cô không, cô cảm thấy anh càng lúc càng nhích đến gần cô, thậm chí cô có thể cảm nhận được nhiệt độ trên người anh, có thể nghe thấy hơi thở của anh. Cái này bình thường sao?

"Bác sĩ Bạch... Thật ra chúng ta có thể đi dưới mái hiên, như vậy anh cũng không cần phiền toái như vậy." An Ninh cố gắng dùng phương thức uyển chuyển chấm dứt sự thân mật.

"Chỉ cầm một cây dù thôi, anh không mệt." Bạch Tín Vũ đối đáp trôi chảy, giống như không phát hiện ý tứ trong lời nói của cô.

An Ninh bé nhỏ chỉ có thể thở dài, chấp nhận sự thật.

Mới đầu tay Bạch Tín Vũ chỉ đặt tại eo cô, theo bước đi, khoảng cách của hai người càng lúc càng gần, cho đến khi anh triệt để ôm cô vào trong ngực.

Gió đêm lạnh thổi qua, mưa vẫn rơi, đèn đường mờ nhạt chiếu sáng con đường phía trước, bóng dáng hai người mặc áo trắng đi trong gió lạnh hòa vào nhau.

Đi đến bãi đỗ xe, lại mất đến 20 phút? An Ninh không thể tưởng tượng nổi, nhưng cô vẫn luôn đi theo Bạch Tín Vũ, hơn nữa phần lớn thời gian đều nhìn xuống chân. Cô đến cái tiểu khu này còn chưa tới hai tuần lễ, ngoại trừ biết cửa chính ở đâu, thì vẫn chưa biết được cấu tạo cụ thể của nó.

Bình thường hai người đều đi bộ đến bệnh viện, đây là lần đầu tiên cô đi với anh đến bãi đỗ xe lấy.

Xe của anh cũng giống nhiều khác, màu đen, An Ninh rất ít chú ý đến xe, loại xe và giá tiền đều không biết, chẳng qua là cảm thấy xe này nhìn rất đẹp mắt.

Bạch Tín Vũ giúp cô mở cửa bên ghế phụ, cô không ngồi vào, giống như suy nghĩ gì đó rồi nhìn anh nói: "Hay đừng đi xe..."

"Sao vậy? Không tin kỹ thuật lái của anh?" Bạch Tín Vũ nghiêng người dựa vào thân xe, nhún mày.

"Tôi đang nghĩ, anh lái xe đi, uống rượu sao lái về?"

Bạch Tín Vũ nghe vậy bật cười, "Em có thể giám sát, không cho anh uống một giọt rượu."

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Bạch, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 24: Theo đuổi

Đêm mưa, ngã tư đường như bị che kín bởi một tầng sương mù, phong cảnh ngoài cửa sổ xe trở thành một thế giới mờ lung.

An Ninh vẫn luôn nhìn ngoài cửa sổ, cô rất tinh táo biết rằng bây giờ mình đang ngồi trong xe Bạch Tín Vũ, nhưng cô vẫn cảm thấy sự tình phát triển theo hướng không chân thật. Sao cô lại ở chung chỗ với Bạch Tín Vũ, hơn nữa đêm mưa lại ngồi trên xe của anh cùng anh đến quán bar?

Rõ ràng cô đã tự nhủ với bản thân vô số lần, phải rời xa anh. Nhưng mà hình như không có rời xa mà càng ngày càng nhích lại gần cuộc sống của anh. Điều này làm cô không có cảm giác an toàn, cô sợ có một ngày cô đột nhiên quên phòng bị, sau đó rơi vào kết cục mình đầy thương tích.

"An Ninh?"

Bỗng dung giọng nói Êm ả như nước lọt vào trong tai, cắt đứt suy nghĩ của cô, cô quay đầu, "Hả?"

"Anh đang hỏi em, có cần giảm bớt máy lạnh không?"

Một tay Bạch Tín Vũ nắm tay lái, mắt nhìn phía trước, áo khoác màu trắng khiến anh nhìn có vẻ nhẹ sạch sẽ nhàng khoan khoái, ở góc độ của An Ninh nhìn qua, thấy gò má của anh rất đẹp, trên sống mũi cao thẳng mang mắt kính, còn có đôi mắt chuyên chú...

Dù đang làm cái gì, khí chất của anh vẫn luôn như vậy, sạch sẽ, lịch sự, chuyên nghiệp, lạnh lùng bình tĩnh.

"Tôi không lạnh." An Ninh không biết nên nói với anh chuyện gì, mấy lần anh hỏi cô đều nhận được câu trả lời không quá năm chữ.

Vì vậy cô đưa tay mở ra radio, giai điệu hơi buồn vang lên trong xe, một giọng nữ khàn khàn cất lên: "Should've known you'd bring me heartache, almost lovers always do. . "

Bài hát này An Ninh rất quen, cô nghe bài này rất nhiều lần, almost lover, người yêu thoáng qua....

Khi đến câu hát kia "Goodbye my almost lover, Goodbye my Hopeless dream..." Thì cô theo bản năng liếc nhìn Bạch Tín Vũ.

Thân thể của anh rõ ràng cứng đờ, ánh mắt hiện lên cảm xúc phức tạp, sau đó đưa tay đổi đài, "Anh không thích lời bài hát này."

...

Mãi cho đến cửa quán bar, An Ninh mới nhớ tới, hỏi: "Người bạn kia của anh... Tôi đã gặp chưa?"

Bạch Tín Vũ dừng bước, nhìn cô cười nhạt, "Bây giờ em đào tẩu vẫn còn kịp."

An Ninh nghi ngờ nhìn anh, "Tại sao tôi phải đào tẩu? Bạn của anh ăn thịt tôi à?"

Bạch Tín Vũ cười nhẹ, dắt cô vào.

Phong cách của quán bar này cũng không tồi, ngọn đèn màu lam nhạt có vẻ rất thần bí, cũng không đông khách lắm, khoảng cách giữa các bàn cũng xa nhau, nhìn chung đây là một không gian thư giãn rất tốt.

Khi An Ninh thấy rõ bóng lưng của một người ngồi ở cái bàn kia, chân cô không tự chủ được lui về sau...

Bạch Tín Vũ đã sớm đoán được phản ứng của cô, im hơi lặng tiếng lấy tay ôm eo cô, kéo cô về phía trước. An Ninh đang muốn hất tay anh ra, thì anh há miệng kêu: "Lão Lâm."

Lâm Khai Dương nghe vậy xoay đầu lại, sừng sốt từ góc độ của anh nhìn sang, Bạch Tín Vũ đang ôm eo An Ninh thân mật đi về phía mình, hai người còn mặc áo đổi.... Bác sĩ Bạch sẽ mặc áo đổi với người khác? Anh cảm thấy cần phải xác định lại sở thích của vị bác sĩ Bạch này.

An Ninh biết hiện tại lui cũng không kịp rồi, chỉ có thể kiên trì chống đỡ. Ánh mắt Lâm Khai Dương dạo một vòng trên quần áo của hai người, sau đó cười cười rất có thâm ý... Sao nụ cười kia lại cô rợn cả tóc gáy, chắc không có hiểu lầm gì chứ?

Chẳng qua bây giờ không phải thời cơ giải thích, cô định một ngày nào đó sẽ hẹn sự phụ để giải thích rõ ràng chuyện này.

Lâm Khai Dương đứng lên, nói: "Mau tới đây ngồi."

Sau khi ngồi xuống An Ninh mới phát hiện cùng bàn còn có một người phụ nữ nữa, ăn mặc rất gợi cảm, áo da báo cổ chữ V khoét sâu và váy ngắn,

đáng người cũng rất xinh đẹp, giống như trong tranh, ngón tay phải và ngón trỏ kẹp một điều thuốc, động tác nhả khói rất quyến rũ.

Người phụ nữ không đứng dậy, chỉ nhặt khẽ nhìn Bạch Tín Vũ và An Ninh, lười biếng nói: "Ồ, bác sĩ Bạch, không ngờ anh cũng đến chỗ này, còn ôm một cô bé, tôi còn tưởng rằng anh không màng sự đời."

Giọng điệu của cô ấy rất nhẹ, mang theo vài phần trêu chọc.

An Ninh giật mình. Bạch Tín Vũ rất tự nhiên vỗ vỗ đầu cô, "Đó là La Dao, bác sĩ phụ khoa."

"Cô là bác sĩ La!" An Ninh lập tức nhớ tới lần trước Lâm Khai Dương bảo cô đi đưa con gấu bông, thì ra sư phụ thích phụ nữ như vậy, gọi cảm quyến rũ... Thật là cấp nữ thần.

Cô chủ động đi lên phía trước, lịch sự vươn tay, "Xin chào Bác sĩ La! Tôi tên An Ninh, là đồ đệ của bác sĩ Lâm."

Đáng tiếc La Dao không bắt tay cô, cúi đầu sửa sửa quần áo, dùng giọng điệu không đếm xỉa tới nói: "Cô là người đưa gấu bông?"

"Vâng..." An Ninh thu tay về.

Một nhân viên phục vụ đi tới, nhỏ giọng nói với La Dao: "Ngại quá, ở đây chúng tôi cấm hút thuốc."

"A, thật không?" La Dao mỉm cười, dập tắt điều thuốc trước mặt nhân viên phục vụ.

Nhưng đối phương vừa đi, cô ấy lại châm điếu khác...

Sau khi An Ninh và Bạch Tín Vũ ngồi xuống, La Dao chẳng nói được mấy câu, không yên lặng hút thuốc thì cũng ấn điện thoại, mặc dù cô ấy ngồi ở đây nhưng thái độ rất xa cách, rõ ràng không muốn gia nhập vào câu chuyện của ba người.

Loại tình huống này kéo dài cho đến khi An Ninh đứng dậy, "Mọi người cứ trò chuyện, tôi đi toilet một chút."

La Dao ngẩng đầu, thần nhiên nói: "Cùng đi đi."

An Ninh đi rất chậm, tưởng rằng La Dao muốn nói chuyện với mình, không ngờ thái độ của La Dao vẫn dừng dừng, không nói gì.

Khi An Ninh rửa tay thì thấy La Dao đang mở dây kéo phía sau lưng, cô đi tới, "Dây kéo của cô còn mở một chút, để tôi kéo lên cho cô."

Nhưng La Dao lại nghiêng người tránh đi, nói với nhân viên phục vụ nữ đang đứng cạnh bồn rửa tay: "Ngại quá, cô có thể giúp tôi không?"

An Ninh đứng tại chỗ, lúng túng rút tay về, hình như bác sĩ La không thích cô. Nhưng chắc do cô quá nhạy cảm, có thể tính tình của bác sĩ La là vậy.

Sau khi An Ninh và La Dao đi vệ sinh, Lâm Khai Dương ảo não nói với Bạch Tín Vũ: "Cậu thấy đó... cô ấy chính là như vậy, mình nói chuyện với cô ấy, cô ấy cũng dừng dừng lạnh lẽo..."

Bạch Tín Vũ cười nhẹ, "Vậy thì kiên nhẫn một chút."

Lâm Khai Dương nhàu mày, "Bác sĩ Bạch, cậu đừng có nói chuyện như vậy được không, nhưng..." Anh cười cười, "Cậu muốn theo đuổi học trò của mình?"

"Không phải muốn theo đuổi, mà đang theo đuổi." Bạch Tín Vũ sửa lại cách dùng từ của anh.

"Đang theo đuổi?" Lâm Khai Dương không cho là đúng lắc lắc đầu, "Nói thật, cậu đang theo đuổi, nhưng chắc An Ninh lại không biết đúng không?"

"Dùng cách công khai như cậu, cậu cảm thấy nếu như mình trực tiếp nói với cô ấy, An Ninh anh muốn theo đuổi em, cô ấy sẽ phản ứng như thế nào?"

"..." Lâm Khai Dương đang uống một hớp rượu xém nữa là phun ra, cười to nói: "Cô ấy sẽ rất nghiêm túc từ chối cậu, sau đó duy trì khoảng cách với cậu..."

"Đúng vậy, đó tương đương với nếu kháng nghị trực tiếp kéo ra ngoài đập chết." Bạch Tín Vũ rất tự nhiên vươn tay cầm một ly rượu.

Thế là bị An Ninh bắt tại trận, cô từ trên cao nhìn xuống nói: "Bác sĩ Bạch, tôi không biết lái xe."

Sau đó An Ninh và Lâm Khai Dương uống mấy ly, Bạch Tín Vũ vẫn giữ nguyên giao hẹn không uống một giọt rượu, khi An Ninh và Bạch Tín Vũ về hai người kia vẫn không có ý định rời đi.

Trên xe, An Ninh có chút tò mò hỏi: "Sư phụ theo đuổi bác sĩ La sao?"

Trong mắt Bạch Tín Vũ hiện lên tia vui vẻ, "Ừ, theo đuổi hai năm mới lấy được số di động của người ta. Hôm nay là lần đầu tiên hẹn hò."

An Ninh chỉ thuận miệng mà hỏi thôi, không ngờ Bạch Tín Vũ lại vui vẻ nói thế. Cô im lặng một lúc, lại hỏi: "Lần đầu tiên hẹn hò... Vậy chúng ta đến làm

gi?"

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Bạch, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Nụ hôn đầu tiên

"Trước khi đi anh không biết La Dao cũng ở đó, sự phụ em chỉ nói anh đến cứu mạng." Bạch Tín Vũ thở dài, "Nếu như anh biết cô ấy cũng đến, anh sẽ không dắt em đi."

Tiếng nói ngừng hồi lâu, vẫn không thấy An Ninh trả lời, anh quay đầu nhìn cô, lúc này mới phát hiện cô đã ngủ rồi.

Tư thế ngủ rất ngoan, mái tóc dài mềm mại lệch về một bên, màu tóc màu đêm làm nổi bật làn da trắng nõn của cô, lông mi dài khép lại.

Trong mắt Bạch Tín Vũ toát ra vẻ sùng nịch, chính náy điều hòa nhỏ lại, thừa dịp lúc dừng lại đợi đèn đỏ, anh cởi áo khoác của mình đắp lên người cô.

Xe chạy trên con đường yên tĩnh giữa đêm khuya, kỹ thuật lái xe của Bạch Tín Vũ rất tốt, đã gần hai giờ sáng, trời lại mưa cộng thêm lúc này uống vài ly rượu với Lâm Khai Dương, nên giấc ngủ này An Ninh rất sâu.

Mãi cho đến chung cư, cô vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại, cứ ôm áo khoác của anh ngủ.

Bạch Tín Vũ nghiêng mặt nhìn cô một hồi, sau đó xuống xe, mở cửa định ôm cô ra.

Khi anh vươn tay về phía cô thì cô theo bản năng lui về sau, ngay cả trong mơ cũng tránh né sự đụng chạm của anh, động tác rất nhỏ đó cũng khiến bác sĩ Bạch khó chịu.

Dường như để trả thù sự tránh né của cô, anh khẽ hôn lên trán cô một cái, sau đó nhanh chóng lui ra, như không có việc gì, giả bộ chỉnh sửa cổ áo của mình.

Có lẽ nụ hôn nhẹ của anh không có cảm giác tồn tại, nên An Ninh vẫn không nhúc nhích.

Bạch Tín Vũ dùng ánh mắt phức tạp nhìn cô một hồi, thử đẩy đẩy vai cô, nhẹ giọng kêu: "An Ninh!"

Rất rõ ràng vì tác dụng của cồn nên An Ninh ngủ rất say, không hề biết chuyện gì đang xảy ra.

Con mắt của Bạch Tín Vũ đầy ý cười, lại tiến sát đến mặt cô, bây giờ thứ anh hôn chính là đôi môi đỏ hồng của cô. Không nhắm mắt, đôi mắt lạnh lùng bình tĩnh và cảnh giác, khi bốn cánh môi chạm vào nhau thì cuối cùng anh cũng biết được hương vị mà mình đoán bấy lâu nay.

Không dám hôn mạnh, anh hôn rất nhẹ nhàng, duỗi đầu lưỡi ra khẽ liếm đôi môi anh đào của cô, hô hấp của cô tỏa ra mùi rượu, làm anh muốn ngừng mà ngừng không được. Dùng môi và lưỡi nhiều lần thưởng thức làn môi cô.

Đột nhiên An Ninh cảm thấy hô hấp có chút khó khăn, giống như có một hơi thở nóng bỏng bao quanh cô, đã quấy rầy giấc mộng của cô.

Cô mở choàng mắt, một gương mặt nghiêm nghị cách mặt cô rất gần, hai mắt lạnh lùng bình tĩnh cách mắt kính đối diện với mắt cô.

Phản ứng đầu tiên của cô là đẩy anh ra, "Anh làm cái gì vậy?"

Bạch Tín Vũ lập tức đứng lên, thản nhiên nói: "Tự tỉnh lại là tốt rồi, anh còn tưởng rằng em giả bộ ngủ đợi anh ôm em lên chứ."

"Tôi... tôi không có giả bộ ngủ, vừa rồi uống chút rượu, hơi nhưê đầu, cho nên ngủ quên mất." Cô nhìn nhìn áo khoác trên người mình, hơi bối rối xuống xe, trả áo khoác lại cho anh.

An Ninh cảm thấy rất ngại, khi Bạch Tín Vũ lái xe cô lại bất tri bất giác ngủ mất, như vậy hình như không được lễ phép cho lắm.

"Anh tha lỗi cho em." Bạch Tín Vũ bình tĩnh nhận lấy áo khoác, rồi đóng cửa xe lại.

An Ninh liếc nhìn bầu trời đêm, "Đã tạnh mưa."

Nhưng Bạch Tín Vũ vẫn cứ mở dù, rất tự nhiên lại gần cô, đặt tay lên eo cô, dùng giọng điệu không cho cô từ chối nói: "Mưa đã tạnh nhưng mai hiên vẫn nhỏ nước."

An Ninh bước ra một bước, "Tôi không cần..."

"Không được." Anh nhủ mảy, giọng điệu giống như đang làm việc, "Em ở chung với anh, nếu như em bị cảm rồi ày cho anh thì sao?"

"..." Bị bác sĩ Bạch nói như vậy, An Ninh cảm thấy nếu như cô còn từ chối thì rất ích kỷ? Vì vậy cô thỏa hiệp nói: "Vậy cũng được."

Vì thế rõ ràng mưa đã tạnh, hai người vẫn cứ dùng dáng vẻ của một cặp tình nhân đi dưới một cái dù...

An Ninh vẫn cảm thấy buồn ngủ, nhưng cô lại cảm thấy hình như Bạch Tín Vũ rất có tinh thần, hơn nữa khỏe môi hơi nhếch lên, quả nhiên tâm trạng rất vui.

"An Ninh em có nghĩ đến chuyện kéo dài hợp đồng thuê nhà không? Ví dụ như ba năm?"

Cô sùng sốt, kinh ngạc nhìn anh, mắt anh vẫn nhìn về phía trước, về mặt bình thường.

"Tại sao phải kéo dài?"

Bạch Tín Vũ thần nhiên đẩy gọng kính, "Anh không thích đối bạn phòng thường xuyên, em cũng biết đấy anh rất bận."

An Ninh nghĩ nghĩ, trầm ngâm nói: "Bây giờ tôi vẫn đang thực tập, cánh cửa của bệnh viện trung ương quá cao, sau khi tốt nghiệp có khả năng tôi sẽ không làm ở đây. Cho nên tạm thời tôi không có ý định kéo dài thời gian hợp đồng."

"Dựa vào thành tích học tập của em thì nhất định không có trở ngại."

An Ninh giật mình, quay phắt lại nhìn anh, "Thành tích của tôi? Sao anh biết được thành tích của tôi thế nào chứ?"

"Sư phụ em có nói qua với anh." Bạch Tín Vũ nói một câu cho qua, thoát cái đã đổi đề tài khác, "Chúng ta về đến nhà rồi."

An Ninh vẫn còn nghi hoặc, nhưng Bạch Tín Vũ đã mở cửa.

Hai người vệ sinh cá nhân xong chuẩn bị đi ngủ, trước khi đóng cửa, Bạch Tín Vũ dựa vào khung cửa nhìn cô, "An Ninh..."

An Ninh chợt nhớ tới điều kiện trong bản hợp đồng thuê nhà, "Ngại quá, tôi quên mất, bác sĩ Bạch, ngủ ngon."

"Dù bất cứ khi nào nếu em cần một cái ôm thì có thể nói cho anh biết." Anh cười cười, "Giống như tối nay."

Trong khoảng thời gian ngắn An Ninh không biết nên nói gì, xế chiều hôm nay trải qua sự chất vấn của người nhà bệnh nhân đã mất kia, tâm trạng cô rất không tốt, cái ôm của anh đã cho cô ấm áp và năng lượng, làm cô thức tỉnh lần nữa.

Cô nhẹ gật đầu, mỉm cười nói: "Cảm ơn anh bác sĩ Bạch!"

"Vậy nếu như lúc anh cần một vòng ôm thì sao?" Thái độ của anh vẫn êm ả như nước, nhưng giọng điệu lại nghiêm trang.

An Ninh căn cứ vào nguyên tắc "ăn khế trả vàng", cười nhạt nói: "Nếu như anh cần, tôi cũng sẽ không keo kiệt."

"Bất cứ lúc nào đều được đúng không?"

"Đương nhiên."

Đột nhiên Bạch Tín Vũ đi về phía trước một bước, duỗi tay ra, ôm cô vào ngực.

"..." Toàn thân An Ninh đều căng thẳng, cảnh giác đặt tay mình vào giữa hai người, "Bác sĩ Bạch, anh..."

"Vậy thì hiện tại anh cần." Giọng nói của anh rất nặng, dường như có chút vui vẻ, rất nhanh sau đó lại buông cô ra, "Ngủ ngon."

An Ninh vẫn còn sững sờ đứng nguyên tại chỗ, anh đã quay người về phòng mình.

Trong lòng cô dâng lên một cảm xúc khó tả, nhìn cửa phòng đối diện một hồi mới vào phòng mình.

Sáng hôm sau, hai người đều dậy đúng giờ, An Ninh vào bếp nấu bữa sáng, Bạch Tín Vũ ở bên giúp đỡ, cách sống chung của hai người hài hòa đến quý dị.

Sau đó trên đường đến bệnh viện, An Ninh đi vào trước, đợi đến khi không thấy bóng dáng cô nữa Bạch Tín Vũ mới đi vào.

Sắp đến giờ làm việc, trong hành lang người đến người đi, An Ninh vừa thay xong quần áo đi ra thì gặp Hà Tranh đang đi đến, muốn tránh cũng không kịp nữa rồi, Hà Tranh bước nhanh tới, "An Ninh,, chào buổi sáng!"

"Ừ, chào buổi sáng." Cô muốn tránh đi, nhưng cậu ta lại chặn trước người cô, nhỏ giọng nói: "Cậu đang tránh mình đúng không?"

"Tại sao mình phải tránh cậu?" An Ninh dừng bước, nghi hoặc ạnh cậu ta.

Lúc này Lâm Khai Dương vội vàng từ trong hành lang uốn khúc chạy ra, vỗ vỗ vai An Ninh, "Đi theo tôi vào phòng cấp cứu, có bệnh nhân."

An Ninh không để ý Hà Tranh nữa, theo Lâm Khai Dương đến phòng cấp cứu, một người phụ nữ có thai nằm ở trên giường cầm lấy cánh tay y tá, không ngừng kêu đau.

"Tình trạng gì?" Lâm Khai Dương đi qua kiểm tra.

"Mang thai 36 tuần, bị xe đạp đụng phải, trên người có vài vết thương, đau bụng."

Về mặt Lâm Khai Dương khẽ biến, nói với An Ninh: "Vỡ nước ối, phía dưới có hiện tượng xuất huyết, sản phụ phải sinh ngay, sợ rằng không kịp đổi phòng, cô đi thông báo đề bác sĩ phụ khoa đến đây."

"Được tôi đi ngay." Sau khi An Ninh thông báo cho bác sĩ phụ khoa, rất nhanh sau đó có ba vị bác sĩ đã đến.

An Ninh sững sốt, gần như nhận không ra, đi đầu là người tối qua cô đã gặp ở quán bar bác sĩ La.

Bỏ đi trang phục gợi cảm, tóc dài buộc thành đuôi ngựa chỉnh tề, nhìn cô ấy trẻ hơn tối qua cả năm tuổi.

An Ninh đang muốn đi vào theo, thì bị La Dao ngăn ở ngoài, vẻ mặt lạnh nhạt thản nhiên nói: "Nơi này có chúng tôi là được rồi, nếu như không có gì quan trọng thì cô không cần vào."

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Bạch, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Quy tắc ngầm

Tạm thời khoa cấp cứu đã hết phòng, An Ninh thấy các y tá đều bận rộn, lại không biết được tình huống bên trong, ngay cả Trần Hoan cũng bị gọi vào hỗ trợ.

Còn cô vẫn làm công việc hằng ngày, ghi bệnh án, kiểm tra giấy tờ, lấy máu...

Không thể tự mình đỡ đẻ, trong lòng cảm thấy mất mát, nhưng cũng sao, sau này còn nhiều cơ hội khác....

Hơn hai tiếng sau, người mẹ sinh một bé nam, mẹ tròn con vuông. Trần Hoan vui mừng đến bên cạnh An Ninh nói chuyện không ngừng, "Trời ạ, thì ra khi đứa trẻ ra đời có hình dáng như vậy, đây là lần đầu tiên mình thấy!"

An Ninh đang nghi tình trạng bệnh của bệnh nhân thì dừng lại, hài hước nói: "Nhìn cậu vui mừng như vậy, ai không biết lại tưởng cậu sinh đó."

Đột nhiên Trần Hoan không nói nữa.

Lúc này An Ninh mới buông bệnh án trong tay ra, "Chẳng lẽ Khâu Mẫn lại tìm cậu gây sự?"

"Không có." Trần Hoan trầm tư, "Nhắc tới cũng kỳ, lâu rồi Khâu Mẫn không có liên lạc với Kha Phàm, ở trong bệnh viện gặp nhau cũng không chào hỏi? Hình như sau khi uống thuốc trừ sâu cô ấy đã buông xuôi mọi việc."

Ánh mắt An Ninh hơi đổi, nhẹ gật đầu, "Vậy là tốt rồi, chắc cô ấy đã nhìn rõ hiện thực."

Rèm trắng bị kéo ra, La Dao đi ra, vỗ vỗ vai Trần Hoan, "Vừa rồi cô làm rất tốt, cô tên gì?"

"Tôi tên Trần Hoan." Trần Hoan được cổ vũ, vui vẻ đưa tay kéo An Ninh lại gần, chủ động giới thiệu nói: "Đây là An Ninh, chúng tôi đều là sinh viên thực tập."

La Dao nhìn An Ninh thật sâu, trong mắt hiện lên vẻ kinh thường, sau đó dời tầm mắt sang bên cạnh, "Tốt rồi, tôi phải về khoa phụ sản đây."

"Bác sĩ La đi thông thả!" Trần Hoan nở nụ cười thân thiện.

An Ninh đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng La Dao, cô xác định tối hôm qua tại quán bar là lần đầu tiên hai người gặp nhau. Rốt cuộc cô đã đắc tội gì với vị bác sĩ La này rồi chứ? Vừa rồi rõ ràng cô thấy sự khinh bỉ trong mắt La Dao, mặc dù rất nhanh nhưng cô không nhìn nhầm.

An Ninh đang suy nghĩ, thành linh bị người khác ấn đầu xuống, cô cả kinh, quay đầu lại liền thấy vẻ mặt lạnh lùng của Lâm Khai Dương.

"Sự phụ..."

"Đang trong thời gian làm việc, nghĩ gì mà mất hồn vậy, bệnh nhân vẫn còn chờ cô thay thuốc đó!" Lâm Khai Dương lớn tiếng nói, giống như ngay sau đó sẽ là núi lửa bộc phát.

An Ninh lập tức xoay người, "Được... Tôi đi ngay!"

Nhưng mà cô nhìn chung quanh một vòng, không có bệnh nhân chờ thay thuốc.

Lâm Khai Dương đắc ý cười to, "An Ninh, có phải là hôm nay cô ra khỏi nhà mà không mang theo đầu óc?"

Lúc này An Ninh mới phát hiện mình bị đùa giỡn, bất đắc dĩ nhìn nhìn, "Sự phụ..."

Mới nói được một nửa, thì thấy La Dao khoanh tay trước ngực, dựa vào cửa nhìn họ.

"Tiểu Dao?" Lâm Khai Dương lập tức đón chào, "Em đến sao không lên tiếng?"

"Tôi quên bút ở đây, nên quay lại lấy." Cô ấy liếc nhìn An Ninh như có ý nghĩ sâu xa, sau đó thản nhiên nói: "Lên tiếng? Anh cũng biết tính tôi là vậy, không giống ai kia luôn làm người khác thích mình."

Sau khi lấy bút ngay cả chào cũng không, thậm chí ngay cả Lâm Khai Dương cũng không thèm để ý đến, trực tiếp đi thẳng ra ngoài.

Lâm Khai Dương thở dài một tiếng, "Xong rồi, hạnh phúc của tôi coi như xong. An Ninh, cô phải chịu trách nhiệm hoàn toàn. Nhất định là La Dao hiểu lầm tôi với cô..."

"Không thể nào?" An Ninh trầm ngâm nói: "Cái đó dễ hiểu lắm như vậy sao?"

Tuy An Ninh nói vậy, nhưng nhìn bộ dạng suy sụp của Lâm Khai Dương, cô cũng không đành lòng, quyết định đuổi theo La Dao để giải thích.

La Dao đi rất nhanh, thảnh thơi chào hỏi người khác, thẳng đến một chỗ không có người mới dừng lại, lạnh lùng nói: "Đi theo tôi sao?"

"Tôi muốn nói chuyện với cô, bác sĩ La, trước đây chúng ta đã gặp nhau sao?"

"Không có." Cô ấy xoay người lại, cười như không cười, "Cho nên? Cô muốn nói gì?"

"Tôi cảm thấy hình như cô đã hiểu lầm rồi... Tôi và sự phụ không có gì cả."

La Dao trầm mặc một hồi, sau đó nhún mày, "Tôi biết cô và Lâm Khai Dương không có tình yêu trai gái, thật ra cô không cần giải thích với tôi, bởi vì cô và anh ấy có tình cảm hay không cũng không sao cả, anh ấy không phải bạn trai của tôi, tạm thời tôi chưa đồng ý làm bạn gái anh ấy."

Bị cô ấy nói như vậy, An Ninh cảm thấy rất ngượng ngùng, không phải ngượng vì bản thân mà ngượng ngùng thay cho Lâm Khai Dương... Anh ta thật sự rất thích cô ấy, trước mặt cô ấy sẽ hiện ra ánh mắt dịu dàng. Nếu không phải sự phụ để ý vị bác sĩ La này như vậy, thì với tính cách của An Ninh, cô sẽ không giải thích với cô ấy nhiều như vậy.

An Ninh lễ phép cười cười, thái độ cũng bắt đầu trở nên xa cách, "Như vậy, quý rầy rồi bác sĩ La."

Khi cô chuẩn bị xoay người rồi đi, lại chợt nghe thấy La Dao cười nhẹ, "An Ninh đúng không? Tôi thấy tôi nên nói cho cô biết, tôi rất không thích cô."

An Ninh giật mình, kinh ngạc quay đầu lại nhìn cô ấy, "Tôi đắc tội cô sao?"

"Cô không có đắc tội với tôi, tôi chỉ hiếu kỳ. Cô đã lôi kéo Lâm Khai Dương khoa cấp cứu, Bạch Tín Vũ khoa giải phẫu thần kinh, và Kha Phàm khoa giải phẫu thần kinh, Trương Thiếu Nghiêm khoa tim mạch. Còn chưa đủ sao?" Cô ấy cười nhạt một tiếng, "Còn muốn tăng thêm một La Dao khoa phụ sản?"

An Ninh không rõ chân tướng nhìn cô ấy, "Tôi không rõ ý cô."

La Dao ngồi trên bệ cửa sổ, từ trên cao nhìn cô, "Không rõ? Chẳng qua tôi chỉ cảm thấy cô thật biết đi đường tắt, làm cho quãng thời gian thực tập suông sẻ. Trong đó còn có hai vị bác sĩ chủ trị, cô cũng biết họ không thể trực tiếp dẫn cô đi. Đương nhiên chức vụ càng cao càng tốt. Trăm lợi mà không có một hại."

An Ninh khó có thể tin nhìn cô ấy, bị hiểu lầm còn chỉ trích như vậy, trong lòng trào lên sự chua xót, và lửa giận, chịu hết nổi hỏi ngược lại: "Cô nói lôi kéo? Lôi kéo? Tôi lôi kéo họ?"

"Khi tôi là sinh viên thực tập cũng không chạy theo giúp sự phụ tôi theo đuổi bạn gái." Ánh mắt La Dao rất hồ hững, như là rất xem thường cô, "Bất quá tôi cũng rất bội phục cô, người như Bạch Tín Vũ, tôi và anh ta là đồng nghiệp vài năm, anh ta chưa từng chủ động lấy lòng bất kỳ cô gái nào. Đừng nói với tôi không phải cô chủ động bám víu lấy anh ta. Còn có Lâm Khai Dương, không phải bởi vì quan hệ với Bạch Tín Vũ mà phá lệ quan tâm đến cô sao?"

"Bác sĩ La, cô tưởng tượng nhiều rồi..." An Ninh muốn giải thích, nhưng cô không biết nên giải thích ra sao, chẳng qua cô chỉ giúp Lâm Khai Dương đưa

con gái bỗng lại trở thành chạy đi theo đuổi bạn gái giúp anh ta? Lâm Khai Dương là sự phụ của cô, cũng là người cô tôn kính, hơn nữa cảm thấy khi anh ta ở trước mặt người mình thích có chút ngại ngùng, cô chỉ tiện tay thôi lại dẫn đến hiểu lầm lớn như vậy?

Bạch Tín Vũ... Nếu như không phải ở chung với anh ấy, thì căn bản hai người không có bất kỳ quan hệ gì. Lâm Khai Dương sẽ vì quan hệ với Bạch Tín Vũ mà quan tâm đến cô sao? Ở đâu ra vậy?

La Dao nhíu mày, "Sao? Cô cũng hết cách giải thích rồi đúng không? Có mạng lưới quan hệ lớn mạnh như vậy, đừng nói là thực tập, cho dù sau khi tốt nghiệp cô muốn đến bệnh viện trung ương làm việc cũng dễ thôi. Đừng nói với tôi cô không biết Trương Thiếu Nghiêm là con trai của viện trưởng."

"Tôi thật sự không biết." Bất giác tay An Ninh nắm chặt thành nắm đấm, lạnh lùng nói: "Cái đó có quan hệ gì đến tôi? Tôi vốn không thân với bác sĩ Trương."

"Ừ không thân..." La Dao suy nghĩ gì đó nhẹ gật đầu, "Không thân mà ngày nghỉ hẹn nhau đi ăn cơm."

An Ninh cảm thấy thế giới này thật sự quá nhỏ, chỉ có một lần duy nhất lại bị La Dao nhìn thấy, sau đó lấy nó ra lên án cô.

"Tùy cô thôi, tôi chẳng thán vô tư, sẽ không thừa nhận chuyện tôi không làm. Tôi cũng cho rằng tôi không cần thiết phải giải thích với cô, cứ như vậy đi, tôi phải về làm việc."

"Tùy tôi?" La Dao từ bệ cửa sổ nhảy xuống, phui bụi trên quần áo, cười nhạt nói: "Tôi cho cô biết, trên đời này tôi ghét nhất dựa vào quan hệ mà đi lên. Tốt nhất cô nên về nhà đốt nhang, cầu trời đỗi khoa không cần đến phụ khoa, đến phụ khoa thì không nên làm lính của tôi."

La Dao nhún vai, "Chúc cô may mắn."

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Bạch, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Chữa khỏi

An Ninh trầm mặc một hồi lâu, mới đầu khi đối diện với những sự lên án này cô rất tức giận, nhưng mà tức giận thì được gì? Cãi nhau với La Dao? Hay hai mắt đóng đầy nước mắt rồi giải thích?

Từ góc độ nào cũng thấy không cần thiết, cô không có cách nào bắt người khác thích hay không thích mình, cô chỉ là một sinh viên thực tập nho nhỏ, ngoại trừ làm tốt bốn phần, cô không còn cách nào để chứng minh bản thân mình.

An Ninh không nói thêm lời nào, bình tĩnh nhìn La Dao, xoay người muốn đi.

Nhưng La Dao lại đứng chặn trước mặt cô, giọng nói có phần bén nhọn và cố chấp, "Cô không còn gì để giải thích đúng không? Tất cả đều bị tôi nói trúng rồi?"

Về mặt An Ninh không đối nhìn cô ta, "Bác sĩ La, tôi chỉ hy vọng khi cô đưa ra chuẩn đoán của mình về bệnh tình của bệnh nhân sẽ không độc đoán như vậy, còn nữa tôi không có gì muốn giải thích, cứ như vậy đi."

Khi cô quay lại phòng cấp cứu thì Lâm Khai Dương đang tiến hành cấp cứu cho một bệnh nhân, bầu không khí rất khẩn trương.

Quanh giường bệnh có mấy y tá giúp đỡ Lâm Khai Dương, An Ninh không vào được, nhất thời không biết bên trong là tình huống gì.

Tiểu Thôi đang đo nhiệt độ cho một bệnh nhân, An Ninh đi tới, "Bên kia sao vậy?"

Tiểu Thôi quay đầu lại cười chào hỏi, sau đó đồng tình nói: "Một người đàn ông hơn hai mươi tuổi, gặp tai nạn ở cửa đông bệnh viện, được người qua đường đưa vào, bác sĩ Lâm đang tiến hành cấp cứu cho cậu ấy. Đúng là xui xẻo..."

An Ninh đang muốn nói gì đó, chợt nghe thấy y tá trong rèm bên cạnh nói, "Bác sĩ Lâm, tim và mạch của bệnh nhân đều đình chỉ..."

Cô chịu hết nổi đi tới, thông qua khe hở nhìn vào trong thấy Lâm Khai Dương đang kích tim cho bệnh nhân trên giường, trên trán anh đã thấm đầy mồ hôi, trong miệng nhiều lần nỉ non: "Đừng từ bỏ, tuyệt đối đừng từ bỏ."

Hồi lâu sau, cuối cùng anh cũng lui ra, thần nhiên nói: "Thời gian tử vong là hai giờ ba mươi phút chiều."

Bác sĩ và y tá ở xung quanh dần tản ra, An Ninh mới có thể tới gần, bệnh nhân trên giường đã được che vải trắng lên đầu, chỉ lộ ra cái trán và mái tóc. Lâm Khai Dương hỏi y tá bên cạnh, "Thông báo cho gia đình bệnh nhân chưa?"

"Điện thoại của bệnh nhân đã bị xe cán hư, trên người lại không có bất kỳ giấy tờ tùy thân nào, tạm thời không cách nào xác nhận thân phận."

An Ninh lại đến gần một chút, đợi khi nhìn rõ trán của bệnh nhân, thì người cô cứng đờ, tiếng lên kéo tấm vải trắng kia xuống...

Lâm Khai Dương kinh ngạc nhìn cô một cái, "Làm sao vậy?"

Sắc mặt cô rất khó nhìn, lấy tay khẽ chạm lên mặt bệnh nhân, che lại vết sẹo chưa hoàn toàn khép lại của cậu, "Anh ấy tên Đỗ Phi Dương, 24 tuổi, bệnh viện hẳn là có thể điều tra bệnh án của anh ấy."

"Làm sao cô biết?"

"Bởi vì vết thương trên mặt anh ấy là do tôi khâu." Tay An Ninh đã dính một ít máu, giọng nói có chút khàn khàn, "Chắc hôm nay anh ấy đến đây để cắt chỉ."

Lâm Khai Dương mím mím môi, duỗi tay để chặt đôi vai khẽ run của cô, dịu dàng nói: "Sống chết có số, cô đừng quá đau lòng."

Tiểu Thôi nghe tiếng đã đi tới, liếc nhìn An Ninh đang cố gắng kiềm chế bản thân, cô nhỏ giọng an ủi, "Bác sĩ An, cô đã rất lợi hại rồi, chỉ gặp mặt qua một lần, có thể nhớ rõ tên anh ta."

An Ninh cúi đầu xuống, hơi nước che đi tia sáng trong mắt cô, "Tôi không chỉ nhớ rõ tên của anh ấy, tôi còn nhớ rõ những lời anh ấy nói, còn nhớ rõ anh ấy giải vây giúp tôi."

"Cô tưởng rằng tôi bị hù dọa mà sợ sao?"

"An Ninh, tôi nhớ tên cô rồi, cẩn thận không tôi khiêu nại cô!"

"Này, bác sĩ nam kia, tôi không có ý trách bác sĩ An, cô ấy chỉ nói đùa với tôi mấy câu, anh không cần mắng cô ấy đến mức vậy? Người ta là một cô gái nhỏ."

Lâm Khai Dương thở dài, "Rất nhiều chuyện đều không đoán trước được, đây cũng là con đường mà những người thực tập như cô phải đi."

"Tôi biết, tôi sẽ bình tĩnh lại." An Ninh ngẩng đầu lên, hít sâu một hơi, sau đó cố gắng nở một nụ cười tươi, "Tôi còn phải đưa bệnh nhân đi kiểm tra, tôi đi trước."

An Ninh đi rồi, Tiểu Thôi dùng ngón tay thọt thọt Lâm Khai Dương, "Bác sĩ Lâm, anh xem bác sĩ An cô ấy có vấn đề gì không? Tôi nhớ trước đây có một bác sĩ thực tập, lần đầu tiên nhìn thấy bệnh nhân của mình tử vong, thì khóc cả buổi trưa ấy."

Lâm Khai Dương vẫn luôn đưa mắt nhìn bóng lưng đã biến mất của An Ninh, trầm ngâm nói: "Không thể nào? Nhìn cô ấy rất kiên cường."

"Bác sĩ Lâm, anh lại không hiểu rồi, tôi cảm thấy, dù có kiên cường đến mấy nhưng lần đầu tiên trải qua tình huống như vậy đều rất đau khổ, khi tôi mới đến cũng không chịu được." Tiểu Thôi to gan vỗ vỗ vai Lâm Khai Dương, "Anh đừng có lần nào cũng mắng cô ấy nữa!"

Lâm Khai Dương liếc nhìn tay cô ấy đang đặt trên vai mình, cau mày nói: "Tôi không mắng cô ấy tôi mắng cô được không? Cô con nhóc này càng ngày càng to gan! Còn không mau đi chích cho bệnh nhân giường số 7!"

Tiểu Thôi lập tức chạy đi, "Tuân mệnh!"

...

Đã tới giờ tan việc, Trần Hoan đã thay xong quần áo, quay đầu lại thấy An Ninh còn đang bận, cô nhẹ nhàng rón rén đi đến phía sau, lớn tiếng gọi: "An Ninh!"

An Ninh giật mình, tài liệu đang cầm trên tay rớt xuống đất.

Trần Hoan thầm nghĩ dọa cô chơi, không ngờ cô phản ứng lớn như vậy, giống như rất căng thẳng. Trần Hoan lập tức ngồi xổm trên mặt đất nhặt giấy tờ cùng với An Ninh, nói xin lỗi: "Thực xin lỗi, mình hù cậu hại giấy tờ của cậu đều loạn hết rồi..."

An Ninh mím môi cười, "Không sao, tối nay mình trực, mình sẽ xếp lại, chuyện nhỏ mà."

Trần Hoan đưa tay sờ sờ trán An Ninh, ân cần hỏi: "Cậu không sao chứ? Sao sắc mặt lại kém như vậy, có phải bị bệnh không?"

An Ninh cười kéo tay Trần Hoan xuống, "Không có, mình không sao."

Trần Hoan đưa tài liệu nhặt được, thử hỏi: "Nghe nói một bệnh nhân trước đây cậu phụ trách đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn... Không phải vì chuyện này?"

Tay đang lật tài liệu của An Ninh dừng lại.

"Trần Hoan, em xong chưa?" Kha Phàm đứng ở cửa, nhìn An Ninh gật đầu ý chào hỏi, sau đó về mặt cung chiều nhìn Trần Hoan, "Anh đặt bữa tối lúc

tám rưỡi, em đừng đến trễ đó."

Trần Hoan chạy tới đẩy anh đi, "Anh ở ngoài chờ em một lát, em còn có chuyện nói với An Ninh."

An Ninh cũng đi tới, cười lắc lắc đầu, "Được rồi, cậu mau đi đi, còn nói gì nữa."

"Cậu thật không sao chứ?" Trần Hoan không yên lòng, hỏi lại: "Cậu xác định không cần mình bên cạnh?"

"Thật sự không cần."

Đội Trần Hoan đi rồi, An Ninh đi đến chỗ ngồi, lấy toàn bộ tài liệu rối loạn kia ra, sắp xếp lại, cô cầm lên một bện án, đang định kẹp vào trong hồ sơ, lại nhìn thấy cái tên ghi ở phía trên --- Đỗ Phi Dương.

Mở ra xem, là ngày giờ lần đầu cậu nhập viện, phía trên còn có sáu chữ do cô viết. Đột nhiên An Ninh cảm thấy mũi ê ẩm, không biết sao hốc mắt lại ẩm ướt.

Cô không ngừng tự nói với mình, An Ninh mày phải điều chỉnh cảm xúc cho tốt, đây là chuyện bình thường, mày phải tỉnh táo, đây là tình huống mà bác sĩ phải trải qua...

Trước kia chuyện xảy ra không liên quan gì đến cô nên cô luôn tỉnh táo đối mặt với sự chết chóc, vì sao người chết có liên quan với cô thì cô lại khó chịu như vậy?

Đỗ Phi Dương 24 tuổi, cậu vẫn còn rất trẻ, cười lộ lên có vẻ rất đặc ý, trên mặt bị thương cũng không lộ ra vẻ mặt lo lắng. Cậu nói chuyện rất hung dữ, nhưng cũng rất nghĩa khí, khi bác sĩ Lâm nhắc cô còn giúp cô giải vây...

Một sinh mạng đang sống tốt, một người con trai tốt như vậy đột nhiên chết. Cô không dám tưởng tượng khi người nhà cậu đến bệnh viện sẽ có phản ứng như thế nào.

An Ninh vào phòng nghỉ rót ly nước, cố gắng dùng nhiệt độ trên ly nước làm ấm bàn tay lạnh buốt của mình.

Lúc này cửa phòng nghỉ mở ra, Hà Tranh đi đến, nhìn thấy An Ninh cậu rất vui vẻ, "An Ninh, thật khéo! Hôm nay mình cũng trực đêm!"

An Ninh đặt ly nước xuống, "Đúng vậy, thật trùng hợp, mình đi trước đây."

Hà Tranh giữ tay cô lại, "Sao cậu vẫn luôn tránh mình?"

"Trước đây mình đã nói rõ ràng, mình không tránh cậu." An Ninh rút tay về, "Thật xin lỗi, bây giờ mình không có tâm trạng để nói đến những việc này, mình đi trước đây."

Cô vừa đi đến cửa, Hà Tranh cũng bước theo, "An Ninh, có phải cậu có người trong lòng rồi không? Có phải là bác sĩ Bạch ở khoa ngoại không? Dù sao mình cũng không từ bỏ, tình cảm cũng có thứ tự trước sau, ở trường mình đã..."

An Ninh không chịu nổi, đẩy cậu ra, "Mình không có người trong lòng, cũng không thích cậu, đã nói đến nước này rồi, cậu còn tiếp tục như vậy nữa sẽ chỉ làm mọi người khó xử mà thôi."

Nhớ năm đó, An Ninh là thủ khoa của đại học y, sau đó thành tích vẫn tốt, luôn đứng số 1. Nhưng đến năm 2 cô bị tụt xuống thứ hai, người đứng nhất chính là Hà Tranh.

Trước kia từng gặp ở thư viện, cũng cùng nhau thảo luận bài tập. Cô vẫn luôn coi cậu là đối thủ đối thủ cạnh tranh, chưa từng nghĩ đến cậu lại có tình cảm với cô.

An Ninh và Hà Tranh, hai người một trước một sau đi trên hành lang uốn khúc, cô đi rất nhanh, Hà Tranh cũng theo sát. Đến khi cô nhìn thấy thang máy phía trước sắp đóng cửa, liền chạy vội vào.

Hà Tranh đuổi theo không kịp, chỉ có thể đứng nhìn cánh cửa màu xám bạc đóng lại trước mặt.

An Ninh thở dài một hơi, có lẽ cô nên nói rõ chuyện này với Hà Tranh, nhưng không phải vào hôm nay. Hôm nay là một ngày rất kinh khủng, buổi sáng tự dưng bị La Dao chỉ trích, buổi chiều phải đối mặt với một chuyện khó khăn nhất từ khi thực tập đến giờ.

"Xin hỏi cô đến lầu mấy? Tôi nhân giúp cô."

Suy nghĩ của An Ninh bị cắt đứt, ngẩng đầu liền nhìn thấy một cô y tá đẩy xe thuốc đang mỉm cười chờ cô trả lời.

Đúng... Cô muốn đi lầu mấy? Chưa kịp suy nghĩ, cô cười cười, "Tôi đến lầu 4, cảm ơn."

Y tá đưa tay nhấn số 4, "Không có gì."

Hai người đợi trong thang máy một lúc, An Ninh đến lầu 4 trước, cô gật nhẹ đầu với cô y tá, rồi ra khỏi thang máy. Trên cửa in rõ năm chữ "Khoa giải

phẫu thần kinh", đi vào là khu phòng bệnh.

Xung quanh rất yên tĩnh, chỉ có tiếng bánh xe của các cô y tá đang đẩy. Sao cô lại đến lầu 4? Có lẽ đây là quyết định trong vô thức.

Nhưng nếu đã đến đây...

Cô gọi một cô y tá, lễ phép cười cười, "Xin hỏi.. Bác sĩ Bạch có ở đây không?"

Y tá dừng lại, quay đầu, dùng ánh mắt tò mò nhìn cô từ đầu đến chân, "Cô tìm bác sĩ Bạch có việc gấp sao?"

"Không có việc gấp gì, nếu như anh ấy đang bận thì thôi vậy." An Ninh lui về sau, có gắng giả bộ như không có chuyện gì.

"Bác sĩ Bạch đã đi rồi."

....

An Ninh không ngờ hôm nay Bạch Tín Vũ về nhà sớm như vậy, thật qua cô chỉ đi qua nên vô tình nhìn chút thôi, cũng không phải cố ý đến tìm anh.

Nhưng mặc dù cô cố gắng nghĩ như vậy, nhưng trong lòng vẫn có chút mất mát.

Khi cô ý thức được mình cảm thấy mất mát thì cũng là lúc cô mới phát hiện mình rất muốn gặp anh. Hình như cô lại thấy vực sâu vạn kiếp không siêu thoát đang ở trước mặt ngoắc tay với cô bảo cô đến với nó, loại cảm giác này thật sự không tốt.

Cô nhìn xem đồng hồ, vẫn chưa ăn cơm tối, xuống lầu trực tiếp đi đến nhà ăn.

Tùy tiện ăn chút gì đó, đi đến góc khuất nhất ngồi xuống. Hôm nay là súp củ cải trắng, cô nhìn củ cải trong chén, bỗng nhiên nhớ đến những gì người kia nói.

"Anh thích anh rau, màu xanh, ví dụ như cây cải dầu, rau chân vịt, cải trắng. Anh ghét anh củ, mặc kệ nó là cà rốt, củ cải trắng, củ cải xanh*, hoặc củ cải nước*, nói chung củ liên quan đến củ là anh không thích ăn."

(*Củ cải xanh: giống như củ cải nước mình nhưng cả vỏ và ruột đều màu xanh và có cả loại củ tròn.

*Củ cải nước: cũng giống như củ cải nước mình nhưng có loại củ hình tròn như củ dền, vỏ màu hồng đậm còn ruột màu trắng, được trồng trong đất nhưng không hiểu tại sao lại có cái tên củ cải nước.)

Giống như vậy chén súp củ cải trắng này, nhất định anh không thích uống, sẽ dùng ánh mắt chần chờ nhìn nó, vẻ mặt giống như trong súp có độc...

An Ninh nghĩ mà cảm thấy rất buồn cười, sau đó nhin không được cười lên. Nhưng mà cười xong lại cảm thấy chua xót, anh đã về.

Cô biết anh không có nghĩa vụ khi nào cô cần thì xuất hiện, hai người chỉ là bạn cùng phòng.

Đột nhiên cái ghế trước mặt bị dịch chuyển, cô chưa kịp phản ứng, thì có một người đàn ông ngồi xuống. Đặt cái túi trong tay ở trước mặt cô, thân nhiên nói: "Có phải súp củ cải rất khó ăn đúng không?"

An Ninh nhìn gói to trước mắt, là xiu mại thật ngon cạnh khu nhà trọ của họ. Cô chậm rãi ngẩng đầu, đập vào mắt là khuôn mặt đẹp trai của Bạch Tín Vũ, anh dùng một tay nâng, im lặng nhìn cô, thậm chí có hai con ngươi trước sau lạnh lùng bình tĩnh như một lại có chút ấm áp vui vẻ.

"Anh.. Không phải về nhà sao?"

Thật ra khi nghe thấy giọng nói, An Ninh đã biết là anh, giọng nói của anh rất nặng, lại có chút dịu dàng và truyền cảm, rất dễ phân biệt.

"Về nhà tắm rửa sau đó quay lại." Bạch Tín Vũ mở gói to ra, lấy cái hộp bên trong ra, "Nghe nói tối nay em trực, cho nên anh mang cho em chút đồ ăn."

An Ninh không nói gì, cô dùng đũa gấp một miếng xiu mại, đưa đến bên miệng cắn một cái, ăn thật ngon.

Cách một cái bàn anh vươn tay, ngón tay thon dài êm ái sờ lên gò má cô, lập tức trên mặt truyền đến nhiệt độ làn da anh, "Ngoan, đừng khóc."

Chỉ ba chữ nhưng An Ninh cảm thấy đây là ba chữ cảm động nhất mà cô được nghe, cô vừa ăn vừa, nhất định đáng về rất chật vật, nhưng tại sao cô lại thoải mái mà bày ra vẻ yếu ớt của mình trước mặt anh?

Cô đưa tay lau nước mắt, khẽ gạt đầu, "Ừ, tôi không khóc."

Bạch Tín Vũ thở dài, sau đó móc khăn tay ra, tỉ mỉ lau nước mắt trên mặt cô, "An Ninh, anh biết cả rồi. Chuyện ngày hôm nay ấy."

"Ừ." Cô trả lời mơ hồ, cúi đầu nhấp một hớp súp củ cải, sau đó anh từng miếng xiu mại.

"Năm đó khi anh trở thành bác sĩ chính thức không lâu, ở khoa máu, có một bệnh nhân bị bệnh ung thư máu, cậu ấy rất thích ca hát, còn rất lạc quan.

Chẳng qua cậu ấy không may mắn như vậy, không tìm được tùy thích hợp. Sau đó cơ thể cậu ấy bắt đầu kháng thuốc, tình huống ngày càng xấu. Anh thấy tánh mạng cậu ấy không ngừng yếu đi, nhưng lại không thể làm gì giúp cậu ấy. Cũng không thể trị khỏi bệnh cho cậu ấy, cũng không ngăn được bước chân thân chết. Ngày đó khi cậu ấy mất anh cảm thấy rất tuyệt vọng, tuyệt vọng lần đó anh không thoát ra được."

An Ninh giật mình, ngẩng đầu lên nhìn anh, giọng anh bay giờ rất nhẹ, giống như không nguyện ý nhắc tới, giống như mỗi khi nhắc lại chuyện này anh sẽ khó chịu.

"Bác sĩ Bạch..." Cô vỗ nhẹ tay anh, "Nhưng chuyện đã qua hãy để nó qua, bây giờ anh rất ưu tú, anh biết anh giỏi đến đâu đâu!"

Bạch Tín Vũ nghe vậy bật cười, "Bây giờ em quay lại an ủi anh chứng tỏ em không sao đúng không?"

An Ninh cũng cười theo, "Ừ, tôi rất khỏe." Cô đứng lên, "Cũng đến giờ rồi, tôi nên quay về làm việc rồi."

Bạch Tín Vũ cũng đứng lên, "Có chuyện gì có thể gọi điện cho anh bất cứ khi nào."

An Ninh im lặng một hồi, rồi mở miệng nói, giọng nói không không chế được có chút nghẹn ngào, "Tại sao anh lại đối xử tốt với tôi như vậy?"

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: (Queen: chỉ trích một đoạn nhỏ có liên quan đến nội dung truyện)

Xem suốt hai chương mọi người đánh giá bác sĩ La như thế nào, tôi cảm thấy cuối cùng mọi người cũng có suy nghĩ khác về cô ấy ~ nhìn xuống không được lộ bài...

Còn có ngoại trừ bác sĩ Bạch, còn có hai nam thích nữ chính. Hơn nữa đối với cô ấy đây tuyệt đối không phải là chuyện tốt...

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Bạch, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Nghĩ đến anh

Bạch Tín Vũ trầm mặc nhìn An Ninh một hồi, sau đó đột nhiên đưa tay ra ôm eo cô, "Đi thôi, anh đưa em về."

Động tác tự nhiên như vậy, giống như đêm đó, hai người đi chung dưới cái dù, anh che chở cô không cho nước mưa tạt vào người cô. Bàn tay của anh đặt nhẹ ngay eo cô thoáng dùng sức, không cho cô tránh né mang cô đi về phía trước.

Mà cô lại không có tâm lý kháng cự như lần trước, sự đụng chạm của anh làm cô yên tâm, giống như bàn tay anh truyền năng lượng đến người cô chữa hết vết thương của cô, sau đó không ngừng chảy vào lòng cô.

"Như vậy là tốt với em sao?"

An Ninh phản ứng chậm nửa nhịp, một lúc lâu sau mới biết anh đang trả lời câu hỏi trước đó của cô, cô cho rằng mình sẽ không tìm được đáp án chứ.

"Ừ..." Cô không biết nên nói gì, hơi hời hợt vì đã hỏi một vấn đề ngu ngốc như vậy.

"Anh sẽ đối tốt với em hơn." Hai người vẫn không dừng bước, Bạch Tín Vũ nghiêng mặt qua nhìn cô, "Ở phương diện này anh không có kinh nghiệm, nhưng anh sẽ cố gắng học."

Nghe những lời này, An Ninh theo bản năng nhớ lại lần trước anh ngồi trên ghế sofa gấp đi gấp lại nội y của cô, ngày ấy anh cũng như vậy, giọng nói dịu dàng, trong mắt hiện ra tia kiên nhẫn.

Đối tốt với người khác cũng cần phải học sao? Cô nghĩ xa hơn, đột nhiên hiểu ra, nếu như không quen biết với Bạch Tín Vũ sẽ cảm thấy sẽ cảm thấy anh xa cách, rất thanh cao, thậm chí có chút cao ngạo.

Hơn nữa thái độ của mọi sinh viên thực tập đối với anh đều là kính trọng nhưng không gần gũi, thật ra bác sĩ Bạch cũng rất tịch mịch.

Thật ra ở chung với anh nhiều ngày, An Ninh cảm thấy anh không tệ, mặc dù trong công việc cẩn thận tỉ mỉ, lạnh nhạt giống như một khối băng vạn năm. Nhưng khi coi bỏ bộ đồng phục bác sĩ, anh lại rất dịu dàng, ở chung rất tốt.

Hơn nữa anh lại nghiêm túc và có trách nhiệm với bệnh nhân điều này đáng để học hỏi, anh có tình cảm với bệnh nhân nhưng không chế nó rất tốt, hơn nữa lại không vô cảm với sinh mạng của con người, cũng không vì cảm xúc cá nhân ảnh hưởng đến công việc...

"Em đang nghĩ gì vậy?"

Bỗng dưng giọng nói từ tính truyền vào tai, An Ninh cúi đầu cười, "Nghĩ đến anh."

"..." Đột nhiên Bạch Tín Vũ ngừng lại, nhìn cô ngây người trong giây lát, "Em vừa nói cái gì?"

An Ninh cũng dừng bước, lúc này cô không né tránh, ngược mắt lên nghênh tiếp ánh mắt của anh, lập lại lần nữa, "Em nói em nghĩ đến anh."

Trong mắt Bạch Tín Vũ hiện lên vẻ ngạc nhiên, "Nghĩ đến anh?"

"Ừ, em nghĩ rất cuộc anh là người như thế nào." An Ninh trầm tư nói: "Bác sĩ Bạch, em thật thương thức anh."

Giọng điệu của cô rất chân thành, mang theo chút ngưỡng mộ và coi trọng, chỉ là giọng điệu này thiếu chút cẩn thận và cố chấp với tình yêu như năm đó. Giống như một vãn bối đối với trưởng bối.

Bạch Tín Vũ trầm mặc hồi lâu, tầm mắt dời khỏi người cô nhìn về phía cửa sổ đen nhánh, nói khẽ: "Cũng chỉ là thương thức, nếu như chỉ là thương thức thì anh thà rằng không có."

Ngay khi anh nói, cuối hành lang có một cô y tá đẩy xe thuốc, vị trí cách họ không xa, khay và dụng cụ xa chạm nhau tạo tiếng vang, hành lang yên tĩnh khiến tiếng động càng rõ hơn.

Bạch Tín Vũ nói nhỏ, gần như tự lầm bầm, An Ninh chỉ nghe được nửa câu đầu, nửa câu sau cô không nghe được vì bị tiếng động kia.

Cô tò mò nhìn về phía anh, "Anh vừa nói gì?"

"Không có gì, đến khoa cấp cứu rồi, anh chỉ tiễn em đến đây thôi."

An Ninh không hiểu ra sao, chỉ cảm thấy đột nhiên thái độ của Bạch Tín Vũ có chút xa cách. Cô khẽ gật đầu, "Bác sĩ Bạch, cảm ơn anh."

Bạch Tín Vũ nhìn cô thật sâu rồi quay người đi.

"Bác sĩ Bạch..."

Bạch Tín Vũ dừng bước, xoay người lại không nói gì, yên lặng nhìn cô.

An Ninh do dự, trong lòng vũng vầy thật lâu, vẫn quyết định nói ra, "Lần trước anh nói, bất kỳ khi nào em cần một vòng ôm, có thể nói cho anh biết. Cái đó còn tính không..."

Một chữ cuối cùng cô còn chưa kịp nói, đột nhiên cảm thấy phía sau lưng truyền đến một sức lực mạnh mẽ, giống như gió xoáy đột nhiên xuất hiện, mà cô không hề phong bị nên bị cuốn vào trung tâm lốc xoáy...

Mà trong lúc này, hơi thở đàn ông và quen thuộc vừa lạ lẫm vây quanh cô, thậm chí cô còn cảm giác được, cảm của anh nhẹ nhàng đặt lên đỉnh đầu cô.

Hơi kinh ngạc, An Ninh nhớ tới cái ôm, hương vị của anh làm cô yên tâm, giống như có tác dụng thần kỳ trong việc trấn an cô.

"Vẫn luôn chắc chắn." Giọng nói Bạch Tín Vũ vang lên, hơi thở êm ái chạm vào tóc cô.

An Ninh vui mặt vào ngực anh, nghiêng tai lắng nghe tiếng tim đập của anh. Ngay khi cô vòng tay ôm lại anh thì có thể anh hơi cứng ngắc, ngay sau đó tim anh đập rối loạn.

Sợ mình để lộ anh vội vàng lui ra, "Anh về trước đây."

Nhìn Bạch Tín Vũ rời đi, An Ninh hoài nghi mình có nghe lầm hay không? Nhưng cô thân là một bác sĩ, cho nên sẽ không nghe lầm mới đúng, chẳng lẽ bác sĩ Bạch...?

Không, điều đó không có khả năng, nhất định là cô nghe lầm.

Thời gian nghỉ cũng gần hết, cô muốn về khoa cấp cứu trực đêm.

Ngay chỗ góc cua cách cô khoảng năm mét, ánh mắt Hà Tranh từ sofa nổi trở nên lạnh nhạt, trong con ngươi của cậu phảng phất như có một ngọn lửa, đốt cháy nhiệt huyết thành tro tàn.

Thì ra là thế, cậu nên sớm nghĩ đến. Sở dĩ An Ninh lạnh lùng với cậu vì cô đã thích người khác, giống như anh đã đoán, người kia chính là bác sĩ Bạch ở khoa giải phẫu thần kinh.

Điều khiến cậu không thể chịu đựng được chính là, cô lại lừa gạt cậu.

Từ nhỏ cũng vậy, bên người cậu không có bất kỳ vàng sáng nào, cô cũng như vậy. Dù cậu có cố gắng đến đâu, kết quả cuối cùng cũng là không.

Cậu giống như đã trở thành pháp quan, vĩnh viễn sống trong góc âm u, trở thành một bóng dáng không được người ta chú ý. Không có ánh mắt ai dừng lại trên người cậu, những gì cậu theo đuổi đều không có kết quả.

An Ninh sao? Nếu cô thích đứng chung với người cao, như vậy cậu sẽ kéo người cao xuống, nếu cậu không chiếm được hạnh phúc, như vậy mọi người cũng đừng nghĩ, ai cũng đừng nghĩ.

Sau khi nảy sinh ý nghĩ này, Hà Tranh xoay người sang chỗ khác, vứt toàn bộ đồ ăn mà lúc này cậu gọi người mang đến vào thùng rác.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Bạch, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Bác sĩ Bạch hẹn hò

Bạch Tín Vũ về đến nhà, khi đang đổi dép thì nhìn thấy một chiếc dép màu hồng nhạt có dính cái nơ hình con bướm rớt xuống đất. Khóe môi anh hơi nhếch lên, xoay người nhặt nó lên, đặt song song với đôi dép màu xanh đậm của mình.

Hai đôi dép lê để chung một chỗ, để dép hợp thành một hình trái tim.

Anh đi tắm rửa, vừa lau tóc vừa ngồi xuống ghế sofa, trên bàn trà có đặt vài cuốn sách tham khảo và ba cái laptop. Anh mở một cái ra, bên trong toàn bài ghi chú, tương ứng với vài trang sách tham khảo còn có một số bản đồ về sự hô hấp. Khi anh cầm bút lên thì một tờ rơi màu xanh đậm rớt xuống sàn nhà.

Bạch Tín Vũ buông khăn mặt ra, nhặt tờ rơi lên xem -- Buổi hòa nhạc MOON, tiếng ca đến từ tâm hồn....

Anh lại mở hai cái laptop còn lại, tỉ mỉ xem từ đầu đến cuối. Cúi đầu trầm tư một chút, sau đó đi về phía giá sách lớn ở phòng khách, dùng mắt tìm kiếm, sau đó rút một cuốn sách tham khảo ở hàng thứ ba củ kệ thứ tư ra.

Sau đó nhìn vào những chỗ không rõ trong ghi chú của cô ấy, rồi tìm đáp án trong sách tham khảo, dùng bút hi-lite (bút huỳnh quang) gạch dưới những chỗ trọng điểm, và dùng bút máy ghi chép, giải thích rõ ràng trong bài ghi chú của cô ấy.

Giải quyết xong tất cả vấn đề trong bản ghi chú của cô ấy, anh nhìn đồng hồ, thế nhưng lại tốn mất bốn tiếng đồng hồ. Nhưng ngược lại cô ấy có thể tiết kiệm được rất nhiều thời gian.

Anh xem qua lịch trực của cô, ngày mai cô được nghỉ.

Anh cũng thế.

Bạch Tín Vũ dựa lưng vào sofa, lấy điện thoại ra, bấm một dãy số, đối phương bắt điện thoại rất nhanh, giọng nói lười biếng từ đầu bên kia truyền đến, "Bác sĩ Bạch, sao vậy? Lại có rượu ngon muốn mời mình à?"

"Luật sư Quý, mình có một vấn đề muốn hỏi cậu."

Quý Từ Mạt ngẩng đầu lên khỏi đồng hồ tài liệu, nới lỏng caravat, cười nói: "Giọng điệu nghiêm túc như vậy, cậu lại có ý đồ xấu gì hả?"

"Mình muốn hai vé xem buổi hòa nhạc MOON, cậu có biện pháp nào không?"

"Khi nào cần?"

"Bây giờ tối mai, dãy ghế trung tâm."

"..." Quý Từ Mạt trầm giọng nở nụ cười, "Sao cậu nói gió thì có mưa được? Muốn như vậy mình biết đi đâu chuẩn bị cho cậu đây? Cậu cho rằng 24 tiếng đồng hồ đều có vé sao?"

"Như vậy thì thôi đi, mình đang định nói nếu cậu đưa hai vé xem hòa nhạc mình liền đưa cái móc chìa khóa XT kia cho cậu đây."

"Đừng... mình lập tức đi chuẩn bị cho cậu..." Quý Từ Mạt không thể cưỡng lại điệu kiện hấp dẫn kia, cái móc chìa khóa kia đã không còn sản xuất nữa rồi, anh nghĩ nghĩ, hiếu kỳ hỏi: "Bắt đầu từ khi nào cậu trở nên lãng mạn như vậy? Còn biết thưởng thức âm nhạc nữa chứ!"

"Không biết gì cả." Bạch Tín Vũ thân nhiên nói: "Nhưng đang học cho biết." Quý Từ Mạt chịu hết nổi, liền trêu ghẹo, "Mình nghĩ cái cậu biết không phải âm nhạc, mà là cô gái tên An Ninh kia đi?"

"Đúng thì sao?" Bạch Tín Vũ không hề phủ nhận, "Vậy thì sao? Cậu không biết bây giờ là lúc mình nên lấy vợ sao?"

Quý Từ Mạt trầm mặc một hồi lâu, sau đó đi ra đóng cửa phòng làm việc lại, quya về ghế mới chịu hết nổi cười ha ha, "Bác sĩ Bạch, đây không phải là ý nghĩ của mình cậu chứ?"

Bạch Tín Vũ xem như không nghe thấy, bình tĩnh nói: "Tạm thời là phải."

Quý Từ Mạt quyết miệng, lắc lắc đầu, "Có phải cậu tự mình làm quá không? Đừng trách mình không nhắc nhở cậu, theo đuổi con gái giống như phẫu thuật vậy, cậu cảm thấy chắc ăn thì nhất định có thể thành công."

"Coi như tiểu phẫu cũng có nguy hiểm, mình chưa bao giờ nắm chắc 100% sẽ thành công." Vừa nhắc tới chuyện liên quan đến công việc, thì giọng nói của Bạch Tín Vũ liền trở nên nghiêm túc.

Quý Từ Mạt bắt lực cười, "Cậu xem cậu lại nữa rồi, mình cảm thấy cậu nhất định độc thân rồi."

"Mình có vợ rồi." Bạch Tín Vũ cười nhẹ nói: "Đây chỉ là vấn đề thời gian."

Quý Từ Mạt cười mà không nói, ba người bạn cấp ba, một thành nhà thiết kế, một là luật sư, một là bác sĩ, toàn làm việc điên cuồng, giống như bị nguyên rủa sẽ độc thân, hai mươi sáu hai mươi bảy tuổi vẫn chưa có bạn gái.

"Có đôi khi mình rất ngạc nhiên, cậu dựa vào cái gì mà tự tin vậy? Cậu dựa vào cái gì mà cho rằng cô ấy nhất định sẽ là vợ cậu?" Quý Từ Mạt gõ gõ tàn thuốc, "Tuyệt chiêu cấp tốc của cậu là gì?"

"Cấp tốc?" Bạch Tín Vũ cười khê hai tiếng, "Bốn năm cũng coi như cấp tốc sao?"

Quý Từ Mạt dập tắt điếu thuốc, ngồi thẳng người, khoa trương cất cao giọng, "Ý của cậu là cậu đã theo đuổi cô ấy bốn năm? Cậu đang đùa mình đấy hả?"

"Về việc đó trong thời gian ngắn rất khó giải thích rõ ràng với cậu được, nhớ phải giúp mình lấy vé."

Hai người nói chuyện gần nửa tiếng, Bạch Tín Vũ đứng dậy đi về hướng phòng ngủ, mới mở cửa được một nửa liền dừng lại, tầm mắt không tự chủ được nhìn về phía căn phòng đối diện.

Phòng của cô không đóng cửa, hình như cô không có thói quen đóng cửa phòng. Vừa bước vào phòng kia, hình ảnh đêm đó ôm cô ngủ lại hiện ra trong đầu, mặc dù chỉ ôm chốc lát nhưng loại cảm giác này lại khiến nham quuyến luyến vô cùng.

Ngồi ở trên giường của cô, tưởng tượng ra cảnh cô nằm sấp đọc sách. Tóc như thác nước đổ xuống trên gối, ánh đèn chiếu lên làn da trắng nõn. Theo thói quen cô sẽ đặt một ly nước trái cây trên tủ đầu giường. lúc đọc sách thích kéo rèm cửa ra, khi đọc mệt rồi cô sẽ nhìn ra cửa để điều tiết sự mệt mỏi của mắt.

Đột nhiên Bạch Tín Vũ cảm thấy một bộ phận nào đó trên cơ thể hơi không thoải mái, anh đứng dậy vọt vào nhà tắm xối nước lạnh, bắt bản thân không nghĩ đến phòng của cô nữa. Bốn phía đều là hơi thở của cô, nhưng lại không thấy được cô, loại vắng vẻ cảm giác này có chút không quen.

Thì ra giữa lúc bất tri bất giác, anh đã không quen một mình cô độc.

...

Hôm sau Quý Từ Mạt lợi dụng mạng lưới quan hệ khổng lồ của mình, lấy được hai tấm vé xem nhạc giao hưởng. Bạch Tín Vũ thì ở nhà lên mạng tìm hiểu thông tin về buổi hòa nhạc MOON. Sau đó lau chùi nhà cửa không nhiễm một hạt bụi, đi chợ mua thức ăn và cá, nấu cơm chờ cô về ăn.

Nhưng mãi cho đến buổi chiều, thức ăn đều lạnh nhưng cô vẫn chưa về. Hai tay chống cằm nhìn bàn thức ăn, lại không có khẩu vị.

Nghĩ nghĩ, cầm điện thoại gửi tin nhắn cho cô: "Không về nhà ăn cơm sao?"

An Ninh vừa xuống xe buýt thì di động vang lên, cô đang chuẩn bị đi tàu điện ngầm. Lấy điện thoại ra xem, thấy người gửi là Bạch Tín Vũ, hơi ngạc nhiên vì anh rất ít khi gửi tin nhắn.

Cô trả lời: "Bác sĩ Bạch, ngại quá tôi quên nói với anh, hôm nay tôi về nhà, hiện tại đang trên đường."

Tin nhắn báo gửi thành công, An Ninh cảm thấy mới vừa nói không rõ, cô đánh chữ rất nhanh, lại gửi thêm một tin nhắn: "Về nhà của tôi."

Bạch Tín Vũ vẫn luôn cầm điện thoại, khi chuông báo tin nhắn vang lên thì vội mở ra xem, sau khi xem rõ nội dung trong mắt hiện lên tia thất vọng.

An Ninh cũng vẫn cầm điện thoại, mở âm lượng chuông ở mức cao nhất, thỉnh thoảng lại liếc nhìn nó. tàu điện ngầm đi rất lâu dưới đường hầm, tín hiệu khi có khi không. Anh vẫn chưa trả lời, có phải anh không nhận được tin nhắn của cô?

Ra khỏi tàu điện ngầm, An Ninh lập tức gọi điện cho Bạch Tín Vũ.

Màn hình điện thoại của Bạch Tín Vũ hiện lên bốn chữ "Bà xã đang gọi", không hiểu sao tâm trạng của anh lại trở nên sung sướng. vội vàng bắt máy, "Alo!"

"Alo!"

Hai người alo xong, thật lâu vẫn không nói gì, bầu không khí trở nên hết sức quỷ dị, An Ninh cảm thấy mình tệ hết biết, bởi vì lúc nghe thấy giọng nói của anh, tim cô đập rất nhanh, đột nhiên quên mất điều định nói với anh.

Mặc dù xa cách năm năm trong khoảng thời gian này họ không hề gặp nhau, nhưng ít nhất cũng biết nhau năm năm rồi, hơn nữa ở dưới một mái hiên cũng gần nửa tháng, đây là lần đầu cô gọi điện cho anh.

Trước kia chưa từng chú ý tới, giọng nói trong điện thoại có độ chênh lệch lớn với trong cuộc sống hiện thực, An Ninh chỉ nghe một tiếng "Alo" cũng rất vui vẻ.

Cô nhớ đến nguyên nhân gọi điện cho anh, nhưng nếu như hỏi anh tại sao không trả lời tin nhắn... Giống như rất kỳ quái.

Cũng may Bạch Tín Vũ mở miệng trước, giải quyết cái vấn đề khó khăn này thay cô, "Buổi trưa em về nhà mẹ ăn cơm? Buổi chiều khi nào thì về?"

An Ninh giật mình, bởi vì anh anh gọi một tiếng "Mẹ" cũng rất thuận miệng rồi, thật ra chỉ là thiếu một chữ "Em", cô cho rằng hẳn là mình suy nghĩ nhiều quá.

"Buổi chiều em không về, hôm nay em muốn ở nhà." An Ninh cười cười, "Bác sĩ Bạch, trên hợp đồng ghi mỗi tháng phải ở đủ 25 ngày, hôm nay em muốn xin nghỉ trước một ngày."

Bạch Tín Vũ không nói gì.

"Quần áo của anh hôm qua em giặt phơi trên lan can rồi." An Ninh ngẩng đầu nhìn bầu trời âm u, "Hôm nay có thể trời sẽ mưa, anh nhớ cất quần áo."

"An Ninh..."

"Hà?"

Bạch Tín Vũ cúi đầu nhìn hai tấm vé trong tay, dùng giọng không quan tâm đến nói: "Là như vậy, vừa vặn có người bạn cho anh hai tấm vé xem nhạc hội, thời gian là tối nay, nếu không đi.... ừ..."

An Ninh trầm tư một chút, đại khái hiểu được ý anh, hiện tại trên tay anh có hai tấm vé xem nhạc hội nhưng đáng tiếc không có người đi cùng.

"Bác sĩ Bạch, em cảm thấy tốt nhất anh hãy tìm người khác đi cùng đi... Em không hiểu gì về âm nhạc cả." An Ninh rất trung thực, phần lớn thời gian cô dùng để ôn bài, trước đây là nhà nhà trường học còn bây giờ là nhà và bệnh viện.

"Là buổi biểu diễn MOOn." Bạch Tín Vũ cố ý nhấn mạnh tên đoàn biểu diễn, "Anh rất thương thức cách hợp xướng của họ, nhất là trong tình huống không có nhạc đệm, loại tiếng ca phát ra từ sâu trong đáy lòng quả thật có thể nói là tiếng trời."

Bên này An Ninh trầm mặc một hồi lâu, sau đó dè dặt hỏi: "Đoàn hợp xướng đó rất nổi tiếng sao?"

"..."

An Ninh cảm giác mình hỏi như vậy có hơi ngốc, nhưng quả thật cô chưa từng nghe qua, chủ yếu là ít chú ý đến phương diện này, bác sĩ Bạch hiểu nhiều như vậy, có lẽ sẽ cảm thấy cô không biết đi?

Dầu bên kia truyền đến tiếng lật sách, điều này làm đầu cô lóe ra một hình ảnh, hình như trong laptop có một tờ rơi, vẫn luôn dùng để ghi chú, không chú ý đến nội dung của mặt còn lại. Nhưng hình như tờ rơi này nói đến cái gì đoàn hợp xướng, hơn nữa tên của đoàn này cũng bắt đầu bằng một chữ tiếng Anh.

Cô thử thăm dò: "Có phải là tiếng ca linh hồn gì đó không?"

"Đúng." Bạch Tín Vũ buông sách, "Bây giờ tối nay, anh sẽ chờ em ở cửa nhà hát."

An Ninh nhanh chóng giải thích: "Bác sĩ Bạch, thật sự e không hiểu... Em sợ sẽ làm uống phí tấm vé của nha... Nếu không anh tìm người khác đi bác sĩ Lâm thì sao?"

"Nếu em không đến, vậy chỉ có mình anh." Bạch Tín Vũ bình tĩnh nói: "Em có thể không đến, anh anh sẽ luôn đợi em."

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Bạch, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Bị thương một chút

Sau khi cúp điện thoại, tâm trạng An Ninh vô cùng phức tạp. Đi hay không? Đây là vấn đề khó khăn.

Nếu như đi cô có thể sẽ y như đứa ngốc, dù sao cô cũng không hề biết gì về âm nhạc. Nhưng nếu không đi... bên tai vẫn vang lên giọng nói thân thiện, anh nói, em có thể không đến, nhưng anh sẽ luôn đợi em.

Bác sĩ Bạch giúp cô rất nhiều? Khi cô suy sụp anh là động lực an ủi cô, khi cô cần cho cô một cái ôm ấm áp.

Hiện tại anh chỉ yêu cầu cô làm bạn đi xem buổi hòa nhạc chung với anh mà thôi, cô không thể keo kiệt đến nỗi chút thời gian cũng không cho anh.

An Ninh nghĩ kỹ sau đó quyết định... đi, coi như là chuyện cá nhân của anh cô cũng phải đi.

Về đến nhà mẹ nhiệt tình đón cô đi vào, ân cần hỏi: "Ninh Ninh, bên ngoài nóng lắm sao? Mặt của con đỏ hết rồi."

An Ninh sờ lên mặt của mình theo bản năng.

Lúc ăn cơm cùng mẹ An Ninh kể cho bà nghe những chuyện ở bệnh viện, từ chuyện học được gì, rút ra được kinh nghiệm gì, tâm trạng vui vẻ và đau lòng, duy chỉ có chuyện về bác sĩ Bạch là cô bỏ qua.

Mẹ nghe đến cái chết của Đỗ Phi Dương, chịu hết nỗi buồn đưa xuống, thở dài nói: "Đứa nhỏ tốt như vậy thật đáng tiếc. Ninh Ninh, con phải biết con có ngày hôm nay là một chuyện quý báu như nào, vĩnh viễn đừng quên cảm ơn."

An Ninh khẽ gật đầu, "Con biết,"

"Vậy con cùng bác sĩ Bạch..." Bà không muốn An Ninh không thoải mái, lúc nói giọng điệu rất nhẹ, giống như đang dò xét, quan sát phản ứng của cô.

An Ninh đã đoán được, hình như mẹ cô rất thần kỳ, mỗi lần bắt đầu nói chuyện đều rất bình thường, nhưng sau đó chủ đề luôn bị thay đổi, cuối cùng rơi xuống đầu của Bạch Tín Vũ.

Cô nuốt cơm trong miệng, uống thêm một thìa canh, cười bất đắc dĩ nói: "Mẹ, mẹ lại nữa rồi..."

Bà đã nhận ra thay đổi của An Ninh, trước kia nhắc tới bác sĩ Bạch cô sẽ hơi cáu, nhưng hôm nay hình như không có.

"Khi nào mời cậu ấy về nhà mình ăn bữa cơm, cũng lâu rồi mẹ chưa gặp cậu ấy."

"..." Càng nghe càng thái quá, An Ninh phải để đứa xuống, cười giải thích: "Bác sĩ Bạch chữa khỏi bệnh cho vô số người, nếu như ai cũng muốn mời anh ấy ăn cơm, anh ấy không bận chết mới lạ đó."

"Cái này không giống vậy, tình huống của con khác với người ta." Sau khi nói ra bà mới phát hiện có gì đó không ổn.

Quả nhiên An Ninh buông đứa xuống, nghiêm túc nhìn bà, "Không giống ở điểm nào? Có cái gì không giống? Mẹ, có phải mẹ giấu con chuyện gì không?"

"Không có, mẹ có giấu con chuyện gì đâu..." Bà lập tức đứng lên, ánh mắt né tránh, "Mẹ lấy cho con thêm một chén canh nữa."

An Ninh bắt lấy tay bà, bình tĩnh nói: "Con ở chung nhà với anh ấy."

Mẹ cô rất bình tĩnh, kinh ngạc chưa đến hai giây, sau đó giả bộ rất kinh ngạc "Thật không? Có chuyện vậy sao? Chẳng lẽ bạn cùng phòng của con là bác sĩ Bạch?"

An Ninh nhìn mẹ với ánh mắt phức tạp, mẹ đã sớm biết cô ở chung với Bạch Tín Vũ, khi nào thì mẹ biết, hay chính cô quá nhạy cảm.

Sau đó dù An Ninh hỏi như thế nào mẹ cô cũng không nói, chỉ nói không có chuyện gì, cô nhạy cảm quá thôi.

Mặc dù An Ninh có chút không tin, nhưng không thể tránh được, nếu như hỏi mẹ không được thì cô đi hỏi Bạch Tín Vũ vậy.

Buổi chiều An Ninh lấy hết quần áo trong tủ ra úm thử, cô rất coi trọng cách ăn mặc, cô mang đến nhà trọ mấy bộ quần áo đều giản dị. Hơn nữa hôm nay sở dĩ coi trọng bề ngoài vì cô đi xem hòa nhạc, không liên quan đến chuyện đi ra ngoài với Bạch Tín Vũ.

Cuối cùng cô chọn một bộ đầm màu trắng, dài qua gối một chút. Nhìn có vẻ rất đoan trang, không quá khô khan.

Thay xong quần áo ra khỏi phòng thấy mẹ đang ngồi trên ghế sofa trong phòng khách xem ti vi, vừa quay đầu thấy cô mặc như vậy, mẹ cô hơi ngỡ ngàng, sau đó lập tức tươi cười, cũng không hỏi cô mặc như thế là muốn đi đâu, chỉ dặn cô đi đường cẩn thận.

An Ninh lại tiết kiệm được vô số lời giải thích mà cô nghĩ sẵn trong đầu, chỉ có điều, cô cảm giác trong vẻ mặt vui mừng đó hình như mẹ cô đang giấu điểm gì đó...

Cô đến sớm nửa tiếng so với giờ hẹn, cõ ra vào nhà hát không có mấy người, đại sảnh lấy màu rượu vang làm chủ đạo, một tấm thảm trải dài từ những bậc thang phía ngoài đến trong sảnh.

Ngay cửa vào dán một tấm áp-phích màu xanh đậm to kích sù của dàn hợp xướng MOON, giống như đút tờ rơi cô kẹp trong laptop, chỉ khác biệt về kích thước mà thôi.

Cô đứng bên trái cửa, nhìn đồng hồ, 6 giờ 50 phút. Chưa thấy bác sĩ Bạch tới nhưng cô tuyệt không lo lắng, bởi vì anh là người rất đúng giờ.

Sắc trời tối dần, thỉnh thoảng sẽ có một trận gió thổi qua, mang theo chút hơi lạnh.

Trong nhà hát vang lên tiếng chuông, thời gian là bảy giờ đúng. Nhưng người đợi bên ngoài cửa đã vào trong hết, cửa nhà hát dần vắng vẻ.

An Ninh ngồi xuống bậc thang ngay cửa, kiên nhẫn chờ đợi.

Nửa tiếng sau Bạch Tín Vũ vẫn không xuất hiện. Cô lấy điện thoại di động ra, xem anh có gửi tin nhắn đến không, lúc này mới phát hiện màn hình điện thoại tối đen không biết hết pin từ khi nào.

Ánh đèn xanh nhạt hắt ra từ nhà hát, một tia chớp xẹt qua bầu trời đêm, sau đó là tiếng sấm vang lên. Chưa đến ba phút những hạt mưa to như hạt đậu rơi xuống đất, rơi xuống bàn chân trơn bóng của cô.

An Ninh đứng lên đi vào trong sảnh nhà hát tránh mưa. Trên tay vẫn cầm tờ rơi mà nhân viên tuyên truyền phát cho, chỉ có điều không biết từ lúc nào tờ rơi đó đã có rất nhiều nếp uốn.

Đến 9 giờ, đứng ở chỗ cô mơ hồ có thể nghe thấy âm nhạc trong nhà hát đang đến lúc cao trào.

An Ninh cảm thấy vô cùng mất mát, anh lỡ hẹn rồi. Còn nói gì "Em có thể không đến, nhưng anh sẽ vẫn chờ em", cô không nên tin là thật. Tại sao phải tin là thật chứ?

Bạch Tín Vũ là người mà người khác không thể tiến gần, tính cách anh hay thay đổi, như gần như xa, tới gần anh sẽ bị thương. Rõ ràng cô từng bị dạy dỗ rồi mà vẫn muốn tiến đến gần anh chứ?

An Ninh, mày là đứa ngốc sao? Tại sao lại đến, uyên chuyển từ chối lời mời của anh ấy rất khó sao? Tại sao lại muốn tới?

Cô rất muốn về nhà nhưng trời lại mưa to cô không về được. Nàng mặc quá ít vì thế mới cảm nhận được cơn lạnh của đêm mưa. Sao đột nhiên cô lại cảm thấy khô sở vậy kia.

Có lẽ bác sĩ Bạch bận chuyện gì đó, tại sao trong lòng cô vừa bất an lại tự tìm rất nhiều lý do biện hộ thay anh.

Buổi biểu diễn kết thúc lúc 10 giờ, bên cạnh nhà hát có một quán bar nhỏ, trời mưa rất lớn, An Ninh không có chỗ đi đành phải vào quán bar.

Nhân viên phục vụ quầy bar hỏi cô muốn uống gì, cô nhìn bartender biểu diễn kỹ xảo pha rượu, cô chỉ chỉ rồi nói: "Đó là cái gì? Cho tôi cùng loại đi."

Nhân viên phục vụ cười cười, "Cái kia gọi là 'Bị thương một chút'."

An Ninh nhỏ giọng đọc lại tên này, bị thương một chút, ừ, đúng là có bị thương một chút.

Cô uống thử một ngụm, ngọt ngào lại hơi cay cay và đắng đắng, sau khi nuốt hết lại cay xè, nhưng uống rất ngon.

Cô uống liền vài ly, hình như cô đã hiểu được tại sao con người lại thích mượn rượu giải sầu rồi, bởi vì rượu sẽ làm cho ý thức con người không tỉnh táo, như vậy sẽ không nghĩ đến những chuyện không vui.

Không biết mưa to đã ngừng từ bao giờ, tư lượng An Ninh cũng bình thường, cô uống hơi nhiều nên cảm thấy chóng mặt, nằm sấp ở trên quầy bar nghỉ ngơi.

Ngoài cửa kính có một bóng người đàn ông đang vội vã tìm kiếm cái gì đó, tay thì không ngừng nhấn một dãy số quen thuộc, nhưng trong ống nghe hết lần này tới lần khác lại truyền đến một câu nói quen thuộc: "Thực xin lỗi, số máy quý khách đang gọi hiện giờ không liên lạc được, xin vui lòng thử lại sau..."

Quần áo của anh ướt đầm, mái tóc vẫn còn nhỏ nước, giọt nước dọc theo khuôn mặt mê người chảy xuống, mắt kính bị nhiễm nước trở thành một mảnh sương mù, đôi mắt luôn luôn lạnh lùng bình tĩnh bây giờ không còn bình tĩnh nữa, trong đó lộ ra vẻ bất an và lo lắng.

Bạch Tín Vũ giữ một nhân viên bán vé đang chuẩn bị rời đi, "Xin hỏi cô có thấy một cô gái chờ ở đây không? Tóc dài, dáng người rất thanh tú."

Đúng là Nhân viên bán vé có ấn tượng sâu với An Ninh, khẽ gật đầu, "Tôi thấy một người, chắc là người anh nói, mặc một bộ đầm trắng, rất đẹp. Cô ấy vẫn ngồi ở bậc thang chờ. Sau đó trời mưa cô ấy vào trong, sau đó nữa... người đi đâu tôi cũng không rõ."

Bạch Tín Vũ vội vàng cảm ơn, bắt đầu tìm ở bên trong, nhưng vẫn không có thu hoạch gì. Đến khi nhìn vào quán bar, thấy một bóng dáng màu trắng nằm sấp ở trên quầy bar, người anh cứng đờ, sai bước đi qua.

An Ninh cảm thấy trong lúc cô mơ màng có một cánh tay vững chắc ôm cô vào lòng.

Sức lực lớn đến nỗi khiến cô hô hấp có chút khó khăn, cô dùng sức đẩy, ậm ờ nói: "Anh là ai? Không buông ra nếu không tôi la lên đó."

"Là anh, anh đã đến."

An Ninh vừa nghe thấy giọng nói quen thuộc, không giãy giụa nữa, nhưng chợt nghĩ đến tại sao mình ở trong này, cô uống rất nhiều rượu, vì anh mà uống rượu. Bất giác lại cảm thấy uất ức, nhỏ giọng nói: "Tại sao anh lại lơ hện, tại sao phải gạt em, tại sao luôn như gần như xa..."

Bạch Tín Vũ ôm cô nói: "Một bệnh nhân anh phụ trách xảy ra vấn đề, bệnh viện gọi anh qua đó gấp. Anh gọi điện cho em nhưng em lại tắt máy..." Anh cúi đầu xuống hôn lên đôi mắt nửa nhắm nửa mở của cô, giọng nói mang theo vẻ tự trách, "Xin lỗi, anh không cố ý."

An Ninh hoài nghi mình nghe nhầm, bởi vì cô nghe thấy bác sĩ Bạch nói xin lỗi.

Mặc dù không vui vì anh lơ hện, nhưng đều là bác sĩ An Ninh hoàn toàn có thể tiếp nhận lý do của anh. Anh luôn có thái độ nghiêm túc đối với bệnh nhân mình phụ trách, cô vẫn luôn kính nể anh ở điểm này. Trần trọng sinh mạng trước mặt thì lơ hện có là chuyện gì.

Cô cảm thấy cơ thể từ từ thả lỏng, đưa tay ra ôm cổ anh theo bản năng, gương mặt dán sát vào ngực anh, mơ mơ màng màng trả lời, "Ừ, em tiếp nhận lời xin lỗi của anh, bây giờ đưa em về nhà đi."

Lúc này Bạch Tín Vũ mới vui vẻ, ngửi mùi thơm trên tóc cô, anh chịu hết nỗi lại hôn lên trán cô một cái, "Được, chúng ta về nhà."

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Bạch, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Dục vọng

Mưa rơi lớn dần rơi lên mái nhà tạo ra tiếng vang lớn, Bạch Tín Vũ ôm An Ninh ra khỏi quán bar, bên ngoài đen kịt mọi thứ trong mưa đều trở nên mờ ảo, đèn xe taxi cũng thành một màu da cam mờ lung.

Sau khi xe ngừng lại, Bạch Tín Vũ đặt An Ninh lên ghế sau rồi mới ngồi vào xe. Anh đi vội không mang theo dù, cho nên toàn thân ướt đầm, thậm chí còn làm An Ninh ướt theo.

"Làm ơn giảm máy lạnh nhỏ chút, vợ tôi đang ngủ." Bạch Tín Vũ ôm An Ninh vào ngực, dùng nhiệt độ cơ thể mình sưởi ấm cho cô.

Tài xế xe taxi nhìn anh qua kiếng chiếu hậu, vui vẻ nói: "Chàng trai, cậu thật thương vợ."

Bạch Tín Vũ cười mà không nói, chỉ là cánh tay dùng thêm lực để cô càng dựa vào mình gần hơn. An Ninh dựa vào người anh, phần lớn tóc đều không chỉ có đuôi tóc hơi ướt, rũ xuống quần dài màu đen của anh.

Uống quá nhiều rượu khiến mặt ửng hồng, mặt thì chôn vào ngực anh, ngoài xe sấm sét vang dội còn cô thì ngủ say sưa.

Bạch Tín Vũ khẽ vuốt gò má trắng nõn của cô, vén những sợi tóc lòa xòa ra sau tai cô, cúi đầu liếc nhìn khuôn mặt ngủ say của cô. Động tác trên tay cứng đờ, tâm mắt không thể dời đi...

An Ninh mặc chiếc đầm màu trắng, cổ áo có ba cái nút áo, vốn là không có gì, nhưng vì rồi ôm ôm còn cọ cọ, mấy nút áo bị bung ra, lộ ra bộ phận không nên lộ, có thể thấy khe ngực như ẩn như hiện.

Váy chiffon bị ướt mà trở nên xuyên thấu, tệ hơn là tư thế này của cô, hoàn toàn không chút phòng bị coi coi Bạch Tín Vũ là cái gối.

Ôn hương nhuyễn ngọc (miêu tả người con gái trẻ tuổi thân thể trắng nõn mềm mại, toát ra hơi thở thanh xuân ấm áp) trong ngực, dù là người cao ngạo lạnh lùng bình tĩnh như bác sĩ Bạch cũng không thể chống chọi nổi. Thân thể nóng lên, dục vọng chạy thẳng lên não, đốt mặt của anh nóng lên, ngay cả hô hấp cũng trở nên dồn dập.

An Ninh đang ngủ ngon giấc đột nhiên cảm thấy phía dưới gối đầu có thêm một tảng đá, cô rất khó chịu. Vì vậy cô đưa tay lên sờ, muốn đẩy tảng đá ra...

Đôi mắt Bạch Tín Vũ trở nên rất thâm trầm, ánh mắt giống như mãnh thú đói khát, anh đè tay cô lại, không chế cái tay đang nghịch ngợm của cô trong lòng bàn tay.

Tảng đá cản người, An Ninh cựa quậy người, muốn rút tay lại, nhưng cô đã say đến đầu óc choáng váng, không làm được sau đó cũng dần dần quên mất chuyện này ngủ tiếp.

Xe taxi dừng lại trước cửa nhà trọ, Bạch Tín Vũ ôm An Ninh ra đi vào thang máy tầng dưới cùng.

Trong thng máy rất sáng, hình ảnh hai người hiện rõ lên vách tường thang máy. An Ninh giống như một con mèo, ngoan ngoãn cuộn mình ở trong lòng anh, lẩn vẩy xộc xệch lộ ra cái đuôi trắng nõn. Thậm chí nhìn vào trong vách thang máy thì có thể thấy rõ quần lót của cô. Là màu trắng, có viền ren màu đen...

Bạch Tín Vũ ần ần, một bộ phận nào đó của cơ thể lại không kiểm chế được mà hưng phấn nãy giờ, cũng lộ nguyên hình ra trước vách thang máy.

Cũng may Camera chỉ gắn ngoài cửa thang máy, bên trong không có cái nào, nếu không anh tình nguyện ôm cô leo cầu thang bộ lên tầng 21.

Đến cửa nhà khi móc chìa khóa ra tay Bạch Tín Vũ hưng phấn mà phát run, mất lần tra chìa khóa không vào, gió đêm thổi qua chuông gió ngoài cửa kêu leng keng, cũng thổi qua làn tóc An Ninh, vài sợi rơi xuống cánh tay Bạch Tín Vũ.

Nhớ lại cảnh tra chìa khóa không vào, mặt anh đỏ ửng, cái chìa khóa trong tay "lạch cạch" một tiếng rơi xuống đất.

Anh phải khom người xuống nhặt chìa khóa, hành động này đã đánh thức An Ninh, cô mở mắt, vuốt vuốt huyệt Thái Dương đau đớn.

Một lúc lâu sau mới kịp phản ứng, cô vỗ nhẹ vai Bạch Tín Vũ, thân nhiên nói: "Bác sĩ Bạch, thả em xuống đi."

Bạch Tín Vũ do dự trong giây lát, sau đó thả cô xuống.

Chân vừa chạm đất, An Ninh lập tức tránh khỏi người anh, dựa vào tường.

Bạch Tín Vũ nhặt chìa khóa lên, tránh ánh mắt của cô mở cửa ra.

An Ninh vin tường đi đến cửa, đang muốn đi xa hơn, đột nhiên cảm thấy cơ thể nhẹ bẫng, hai chân cách xa mặt đất, cô đã được Bạch Tín Vũ bế lên.

"Em có thể tự đi." Tinh táo một chút An Ninh chịu hết nổi nhấn mạnh, đã đến cửa rồi, cho dù có bò cô cũng có thể bò về phòng mình...

Bạch Tín Vũ thoáng nhú mày, nghiêm túc nói: "Anh cò phía khóa cửa, không muốn bị chậm trễ mà thôi."

An Ninh cũng không tranh cãi với anh, dù sao cũng có vài bước chân. Sau đó Bạch Tín Vũ đặt cô lên giường rồi liền xoay người rời đi.

Nhưng chưa đến hai phút... anh đã trở lại. Anh đã thay đồ ngủ, dùng khăn mặt lau tóc, ngồi ở bên giường của An Ninh.

An Ninh giả vờ ngồi dậy, mặc dù đầu óc vẫn chưa tỉnh hẳn, nhưng ít nhất cô cũng biết anh nên về phòng của anh chứ không phía ngồi ở đây.

"Bác sĩ Bạch, em muốn ngủ." An Ninh hết sức tự nhiên đuổi khách.

"Anh biết." Bạch Tín Vũ ném khăn lông qua một bên, ngồi trước mặt cô, sau đó đưa tay ra bắt đầu cời đám của cô ra.

An Ninh đẩy anh ra, nhưng trọng tâm không ổn mà chụp hụt, nếu không phải anh giữ cô lại thì cô đã ngã xuống đất rồi.

Nhưng cô vẫn khó có thể chấp nhận được sự thật này, cô đng nghĩ sao mình lại mơ một giấc mơ kỳ quái như vậy chứ...

"Đám của em bị ướt rồi, anh chỉ muốn thay đồ cho em mà thôi." Giọng nói Bạch Tín Vũ vẫn dễ nghe như vậy, chỉ có điều âm thanh này lại có thêm chút khàn khàn, rất gọi cảm.

Giọng nói của anh rất chân thành, điều này làm cho An Ninh nhớ tới lúc cô bị bệnh, bác sĩ Bạch cũng dùng thái độ này giải quyết công việc.

Chẳng qua bây giờ tình huống có điểm khác, cô đã bình phục, anh không còn là bác sĩ của cô, huống chi chuyện thay quần áo này, chúng ta đều là người trưởng thành rồi, nhiều ít sẽ có một chút thẹn thùng.

"Anh ra ngoài đi, tự em thay được rồi." An Ninh cố gắng trả lời sao cho giọng nói của mình nghe bình tĩnh một chút, không cần có vẻ ngạc nhiên, không cần hoài nghi sự chuyên nghiệp của anh.

Bạch Tín Vũ trầm mặc một hồi, sau đó đứng lên, "Được rồi, vậy anh đi ra ngoài."

An Ninh xác định anh đi ra ngoài, cửa cũng đóng lại, lúc này mới cời nút áo ở ngực, đang lúc muốn kéo đầm xuống, chợt nghe trong phòng vang lên một tiếng "Bùm", ngay sau đó đèn tắt...

Trong hoàn cảnh không hề thấy được năm đầu ngón tay, cô lục lọi tìm đồ ngủ, lúc này cửa lại mở ra, tiếng nói từ tính của Bạch Tín Vũ vang lên, "Bị cúp điện."

"Hả? Bị cúp điện?" Đồng thời tiếng sấm vang lên, hấp dẫn sự chú ý của An Ninh, cô trầm ngâm nói: "Có thể do trời mưa quá to.."

Tiếng bước chân lại gần, nệm lại lồm xồm, Bạch Tín Vũ ngồi ở bên cạnh cô, "Hiện tại không thấy gì rồi, anh thay đồ giúp em."

"Thật sự không cần..."

Trong giọng nói của Bạch Tín Vũ nghe được anh đag không vui, giống như đối với một bệnh nhân không nghe lời, "Lạnh muốn đông lại rồi, nếu không thay quần áo sẽ bị cảm."

An Ninh còn muốn giãy giụa, hai tay của anh đã mò tới mép váy của cô, gọng gàng dứt khoát kéo lên trên, không tốn chút sức lực nào đã cởi đồ cô ra.

"Lạnh.." mặt An Ninh đỏ chót, mặc dù biết anh không thấy, hơn nữa anh cũng không chạm vào người mình, nhưng cô vẫn dùng hai tay che ngực, co người lại.

Còn chưa nói hết câu trên người đã có thêm một cái chắn.

"Còn lạnh không?" Giọng nói của anh vang lên trong bóng tối, dịu dàng không giống anh.

An Ninh đang muốn trả lời không lạnh, nhưng chưa kịp nói đã nghe anh lẩm bẩm: "Còn lạnh sao?"

Sau đó cô cảm thấy thân thể bị người ta chuyển một chút, rơi vào một vòm ngực ấm áp.

"Bác sĩ Bạch... Em hết lạnh rồi..."

Anh không nói gì.

An Ninh lại cất cao giọng nói, "Bác sĩ Bạch, em nói em hết lạnh rồi."

"Anh biết." Đột nhiên anh cười nhẹ, "Chỉ là anh rất muốn ôm em."

"..." Nghe thấy vậy trái tim An Ninh nhảy lờ hai nhịp, cô giãy giụa đẩy anh ra, nghiêm túc nói: "Bác sĩ Bạch, anh không biết là rất mập mờ sao? Rất dễ khiến người ta hiểu lầm."

Bạch Tín Vũ trầm mặc một hồi, sau đó cười nói: "Vậy em hiểu lầm cái gì rồi, không ngại nói nghe một chút."

An Ninh dứt khoát nói hết, không cần đoán tới đoán lui, không ngờ anh lại nói vậy, khiến cô cảm thấy hơi mất tự nhiên.

"Anh thường làm vậy với phụ nữ sao?"

Bạch Tín Vũ ngạc nhiên, sau đó bật cười hỏi ngược lại: "Em cảm thấy có thể sao?"

An Ninh cúi đầu trầm tư, nếu là lúc trước cô chưa hiểu cuộc sống của anh, cô cũng có thể nghi ngờ, nhưng từ lúc ở chung với anh, cô phát hiện cuộc sống của anh rất quy luật, quy luật đến mức chính tề không thể chính tề hơn được nữa. Anh rất bận, phần lớn thời gian đều ở bệnh viện, sau khi tan việc sẽ lập tức về nhà, cô không hề thấy anh có bạn khác phái.

Thật ra An Ninh rất muốn trực tiếp hỏi anh, tại sao anh lại đối xử với em đặc biệt như vậy. Nhưng lời nói đã đến miệng lại bị nuốt xuống, cô chợt nhớ đến anh đã từng nói cô không đặc biệt. Nếu không cẩn thận, lại biến thành tự mình đa tình nữa.

Mưa vẫn rơi, xung quanh tối đen không thấy vẻ mặt của anh, cô nói: "Bác sĩ Bạch, em rất muốn biết anh là người như thế nào, tại sao anh luôn lúc lạnh lúc nóng, như gần như xa, anh có biết ở chung với anh rất vất vả không?"

Bạch Tín Vũ giật mình, "Anh có sao?"

"Anh có..."

"Nếu như anh dùng hành động chứng minh, anh đối với em không có như gần như xa thì sao?"

"Chứng minh như thế nào?"

Đột nhiên Bạch Tín Vũ dùng tay giữ lấy mặt cô, sau đó cúi xuống hôn lên môi cô...

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Bạch, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Buông thả

Mưa rơi giọt giọt tí tách, trong phòng rất tối, hai bóng người cách nhau rất gần, nhìn như trong lúc đó không khí ngưng tụ lại, sau đó bóng hai cái mặt chồng lên nhau...

Trong khoảnh khắc Bạch Tín Vũ hôn An Ninh, cô cảm thấy trước mắt hình như hiện lên một tia sáng trắng, cảnh sắc trong đầu biến thành một mảnh sương mù, hơi thở của anh tiến gần, hình ảnh sương mù dần dần biến mất, trên môi truyền đến cảm giác nóng ướt.

Đối với An Ninh mà nói loại cảm giác này rất mới mẻ, như là đắm chìm trong mơ, không chân thực.

Bạch Tín Vũ nhắm mắt lại, trên lông mi dài vẫn còn đọng nước, một tay đưa ra sau đầu cô, giữ chặt đầu cô tay kia thì đặt ngay eo cô kéo cô gần về phía mình, anh hôn rất nhẹ nhàng, thử thăm dò liếm láp đôi môi, hút lấy hương vị trong miệng cô.

An Ninh không làm gì được, cô cảm thấy những gì đang xảy ra chắc chắn là chỗ giao nhau giữa giấc mơ và thực tế, không biết là thật hay giả. Nếu như đây là sự thật, cô phải đẩy anh ra mới đúng..

Trong đầu cô nghĩ vậy, tay cũng có động tác đẩy ra. Nhưng hành động này lại khơi lên tinh thần chiếm hữu nguyên thủy nhất của đàn ông, tay Bạch Tín Vũ kéo một cái cả người cô đều chui vào ngực anh, hai tay cô để ở giữa hai người, cô không thể động đậy chỉ có thể thừa nhận.

Môi lưỡi càng trở nên mạnh mẽ, cạy hàm răng khép kín của cô, đầu lưỡi tiến vào miệng cô, trắng nõn ướt át khiến anh muốn ngừng mà không được, không ngừng chiếm đoạt ngọt ngào của cô.

An Ninh không biết làm sao, nếu như đây đều thật sự, từ biệt bốn năm, Bạch Tín Vũ người cô thầm mến đã làm tổn thương cô, bác sĩ Bạch... lại đang hôn cô?

Đầu của cô hơi choáng váng, trời đất quay cuồng sự ngây ngất từ khóe môi truyền đến, cảm giác say rượu choáng váng lại tăng thêm vì hơi thở của anh, chính điều này làm cô cảm thấy đang mơ mơ, nhất định là nằm mơ.

Nếu như đây là mơ, đột nhiên cô có một ý nghĩ rất to gan, vì thế cô không đẩy anh ra nữa, ngược lại cô vừa nuốt hơi thở của anh vừa ngây ngô đáp lại nụ hôn của anh..

Bạch Tín Vũ chỉ cảm thấy máu cả người đều sôi trào, muốn cô, cái ý nghĩ này đã đánh bay tất cả ý trí của anh. Anh cảm nhận được cô đáp lại anh, lấy lòng anh.

Vì An Ninh gia nhập nên nụ hôn này càng ngày càng sâu, không cách nào tự kiềm chế, đã xảy ra là không thể ngăn cản. Môi lưỡi ai người quấn lấy nhau, trao đổi hô hấp cho nhau, giống như muốn hút tất cả mùi vị của đối phương vào miệng mình.

Đến khi không thể hô hấp, tiếng thở dốc vang lên giữa đêm khuya, Bạch Tín Vũ đẩy An Ninh ngã xuống giường, xoay người đè lên, dùng thân thể của mình thay thế chặn mìn.

Đột nhiên An Ninh cảm thấy lạnh, sau đó lại được một lò sưởi nóng rực bằng người sưởi ấm.

Bạch Tín Vũ dụi đầu vào cổ cô, anh có thể ngửi thấy mùi thơm ngát trên tóc cô, làn môi nóng chất không an phận di chuyển khắp mặt cô.

An Ninh đưa tay ôm lấy anh, hai tay ở trên lưng anh di chuyển lên xuống.

Bạch Tín Vũ liếm vành tai cô, giọng khàn khàn nói: "Em biết mình đang làm gì không?"

An Ninh không nói gì, cô đang nghĩ, giấc mơ nào sao lại chân thực đến vậy?

Bàn tay của Bạch Tín Vũ đã bắt đầu mất khống chế bò lên thân thể trơn nhẵn của cô, nhiệt tình vuốt ve làn da mềm mại, "An Ninh, đừng có dụ dỗ anh, em không nên khiêu chiến với một người đàn ông mà dục anh của anh ta đã ở ranh giới cuối cùng."

"Nếu như em muốn thì sao?" An Ninh cảm thấy rất thú vị, chỉ có ở trong mơ mới có thể nghe thấy giọng nói khàn khàn không khống chế được của anh.

"Anh sợ em sẽ hối hận." Bạch Tín Vũ gỡ kính mắt xuống, tiện tay ném lên tủ đầu giường, vùi mặt hôn mút cổ của cô, tay cũng di chuyển đến trước ngực của cô, nắm lấy một bên mềm mại, giọng nói của anh vì dục vọng mà trở nên khàn khàn, "An Ninh, nói cho anh biết, anh là ai?"

"Bạch Tín Vũ." Vì những nụ hôn và sự trêu chọc của anh mà cô đã xui xẻo không còn sức lực, hơi thở cũng yếu ớt.

"Em biết chuyện chúng ta đang làm bây giờ chứng minh cái gì không?" Bạch Tín Vũ cố chịu đựng, bắt buộc mình không cò đi lóp che cạnh cuối cùng trên người cô.

An Ninh nghĩ nghĩ, vấn đề này làm khó cô, trong mơ làm chuyện này cũng phải chịu trách nhiệm sao?

"An Ninh, em đồng ý trở thành người phụ nữ của anh không?" Tay của anh vẫn luôn nhẹ nhàng mà xoa nắn ngực cô, Nhưng như vậy cũng không thể giảm bớt cảm giác thân dưới của mình đang căng lên, không thể chờ đợi được rất muốn phóng thích nó, chính thức buông thả...

"Nếu như là mơ, em đồng ý." An Ninh nhìn anh không chớp mắt, muốn nhìn rõ mặt của anh, muốn nhìn rõ ánh mắt của anh, nhưng đây chỉ là mơ, trong mơ chỉ là hình ảnh lơ mơ.

Bạch Tín Vũ ngừng hành động, nhỏ giọng nói: "Có ý gì?"

An Ninh cảm thấy rất buồn cười, ở trong mơ cô chỉ nghĩ đến anh, thích anh, muốn anh, sau đó bác sĩ Bạch trong mơ lại hỏi cô chuyện này là có ý gì?

"Nói thật, em rất hiểu kỳ chuyện này... sẽ có cảm giác gì. Nếu như ở trong mơ, đương nhiên em đồng ý."

Trong mắt Bạch Tín Vũ hiện lên vẻ phức tạp, không nhìn cô mà chỉ hỏi, "Nếu như đây là hiện thực? Nếu như trong hiện thực anh muốn em trở thành người phụ nữ của anh, em đồng ý không?"

Mặc dù đang trong mơ của mình, nhưng cô lại không không chế được bác sĩ Bạch này, thì ra ở trong mơ anh cũng mạnh mẽ như vậy, không có cách nào để tiếp tục chơi nữa.

Cô bình tĩnh nói: "Không muốn."

Bạch Tín Vũ im lặng hồi lâu, sau đó bàn tay từ từ rời khỏi người cô, khàn giọng hỏi: "Tại sao?"

An Ninh sững sờ,, tiếng nói của anh rất đê mê, nghe như bị tổn thương nặng, cô không muốn anh như vậy, liền trả lời: "Bác sĩ Bạch, em không muốn thích anh, em sợ sẽ bị thương, cho nên em không muốn nằm mơ nữa, mời anh biến mất khỏi giấc mơ của em."

Bạch Tín Vũ cười trào phúng, "Cho nên em coi đây là mơ, vì thế mới đáp lại nụ hôn của anh. Hiện tại em không muốn giấc mơ này nữa, anh cũng nên biến mất đúng không?"

"Đúng." An Ninh nghĩ đến lại thấy buồn cười, nhìn không được cười lên, giấc mơ nào rất hoang đường! Ở trong mơ còn có thể báo thù chuyện anh lừa dối, không tồi.

Bạch Tín Vũ nghe thấy tiếng cười của cô, anh cũng cười, chỉ có điều trong mắt lại hiện lên lửa giận, "Vậy nếu như anh không chịu biến thì sao?"

"..." Giấc mơ này phát triển khỏi ranh giới rồi, An Ninh muốn tỉnh lại, nhưng làm sao mới tỉnh lại được đây? Cô không nên uống nhiều rượu như vậy, hiện tại nhất định là đang ngủ...

Đột nhiên Bạch Tín Vũ cúi đầu ngậm lấy bờ môi cô, ác ý cắn một cái.

An Ninh bị đau nhú máu, lấy tay đẩy anh ra, lên án: "Sao anh lại cắn em?"

"Còn cảm thấy đây là mơ không?" Giọng nói Bạch Tín Vũ trầm lắng giống như đang đầu độc, tay lại khê vuốt mặt cô, sau đó vuốt dọc theo đường cong bốn phía trên mặt cô.

Đột nhiên An Ninh cảm thấy đau đầu, cô sờ lên môi của mình, đau quá, chẳng lẽ đây đều là thật, là thật không phải mơ? Vậy cô đang làm gì? Họ đang làm gì?

Bạch Tín Vũ lại sáp đến người cô, lúc này đây anh mang theo cùng khí thế bá đạo không cho từ chối, giống như đang phạt cô, anh giật bay nội y của cô, giọng nói như đang đè nén tức giận, "An Ninh, em hôn anh, trêu đùa anh, đây không phải mơ, cho nên em phải phụ trách hành vi của mình."

An Ninh giật mình, cô cảm thấy bộ ngực mình lộ ra ngoài không khí, tay của anh còn vừa bóp vừa xoa nơi đó, anh không hề tỉnh táo, anh tức giận. Ý nghĩ này làm cô sợ hãi, cô vừa đẩy anh ra vừa nói: "Anh điên rồi! Anh nhất định điên rồi! Mau buông tôi ra!"

"Hiện tại mới phản kháng, em không biết đã quá muộn rồi sao?" Đột nhiên anh cúi đầu xuống, ngậm lấy một cái đỉnh cao ngọt mềm mại.

An Ninh hít vào một hơi, cô thừa nhận mình có tình cảm với anh, nhưng rõ ràng vẫn chưa đến mức này, tiến triển như vậy là quá nhanh, nhanh đến mức cô không chấp nhận được, cũng tỉnh rượu được bảy tám phần.

Đột nhiên cô cảm thấy tủi thân, bắt lực co người lại, nhỏ giọng nói: "Anh nói tôi có thể không đi, anh sẽ luôn đợi. Kết quả tôi đi, bị kẹt ở cửa chính nhà hát do mưa to, vào không được, ra không được, tôi đợi anh cả buổi tối. Lý do của anh là bệnh viện có việc gấp, tôi hiểu cũng thông cảm. Tôi không tức giận với anh, nhưng anh thì sao? Tôi uống quá nhiều mới có thể xem chuyện thân mật vừa rồi thành mơ, mà anh lại vì cái ý nghĩ đó của tôi mà tức giận. Bác sĩ Bạch, anh có biết anh tức giận không lý do, anh không biết như vậy là không công bằng với tôi sao?"

Bạch Tín Vũ sững sờ, im lặng một hồi, cuối cùng không sự kiềm chế cô nữa, anh ngồi dậy, đắp chăn cho cô, nằm ở sau lưng cô, kéo cô vào ngực, dỗ dành: "Là lỗi của anh, anh không tốt."

"Đương nhiên là anh không tốt." An Ninh cảm thấy mình lưng mình và ngực anh còn có một lớp chăn canh giữa, hình như cô có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể anh. Cô chịu hết nổi tiếp tục lên án: "Anh không chỉ là lúc lạnh lúc nóng như gần như xa, còn có tâm tình không ổn định, giống như quả bom hẹn giờ lúc nào cũng có thể nổ tung, anh thật là không thể nói lý."

Bạch Tín Vũ càng nghe càng buồn cười, "Anh có sao?"

"Anh có..." An Ninh nghĩ nghĩ, nghiêm túc lấy một ví dụ, "Ví dụ như có một lần em hỏi anh, anh làm ở khóa huyết dịch, chắc có thể điều tra hồ sơ năm đó, em muốn biết người hiến tủy cho em là ai. Sau đó lại đột nhiên anh lại tức giận, đúng là vô lý."

Sự vui mừng của Bạch Tín Vũ nhanh chóng tan mất, bắt giác hai tay siết chặt, ôm cô vào người, thì thầm nói: "Em nói rất đúng, là anh tâm tình không ổn định, không thể nói lý. Nhưng chuyện năm đó, qua rồi thì để nó qua đi, toàn bộ đều cho qua, được không?"

"Không phải em cố chấp không quên, mà chỉ nêu ví dụ, nêu ví dụ thôi." An Ninh không thoải mái giật giật, "Bác sĩ Bạch, anh có thể nói lòng tay không? Em không thể thờ được..."

Bạch Tín Vũ đặt nhẹ cằm lên vành tai trái của cô, hơi thờ lan tỏa bên tai cô, "An Ninh, tin tưởng anh, anh sẽ không tổn thương em nữa, anh sẽ đối xử tốt với em, tốt đến mức không thể tốt hơn. Không cần phải sợ ở chung với anh, đừng để quá khứ là cái bóng ngăn cách giữa chúng ta."

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Bạch, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Phản ứng sinh lý

Vở kịch nhỏ đêm thất tịch (Vì thời điểm tác giả viết chương này vào đúng đêm thất tịch nha mấy nàng)

Nhân vật chính: Bác sĩ Bạch, An Ninh

Khách mời đặc biệt: Độc giả bất tài nhà cừu cừu tương

Kẻ đọc lời thoại của lời thoại của diễn viên với khán giả: Cái này tác giả bán độc quyền cho Tiểu Hoán Hùng.

Trên bãi cỏ dưới trời sao --

Tiểu Hoán Hùng và cừu cừu tương ngồi trên mặt đất, chỉ vào hai bóng người nằm trên bãi cỏ đang ngắm sao phía xa xa, Tiểu Hoán Hùng nói: "Tây Bì cậu nhìn xem, hai người họ ngửa đầu nhìn sao Ngưu Lang Chức Nữ sao? Thật là lãng mạn!"

Cừu cừu tương không cho là đúng bừa bãi, "Vậy thì có gì mà đẹp, ông đây muốn xem thật!"

Tiểu Hoán Hùng nghĩ nghĩ, trầm tư nói: "Bác sĩ Bạch nóng lòng còn không ăn được đậu hũ nóng, thật làm cho người ta gấp gấp!"

Cừu cừu tương trầm trọng gật gật đầu, "Đó là đương nhiên, hôm qua cậu không xem bình luận sao? Ví dụ như Tiểu Bình lạnh nhạt, tiểu hồ ly, tiểu angel, tiểu a hoàng, tiểu zhonger, năm gạo nếp.

Tiểu Thư Mặc, bí mật nhỏ, Tiểu Bạch... Định Tiểu Ly, Tiểu Ngư Nhi, tiểu charon... Đều nghiêm túc phát biểu ý kiến về việc nhào vào hay không nhào vào, vì thế mình không thể gấp gấp sao?

Đương nhiên còn của tính đến những người đang thăm gào thét trong lòng, cậu nữ lòng nào!"

Tiểu Hoán Hùng: "..."

Cừu cừu tương: Theo mình thấy, chắc chắn bác sĩ Bạch không được!"

Tiểu Hoán Hùng: "... .."

Xa xa người vẫn im lặng - An Ninh- quay đầu liếc cừu cừu tương, sau đó dè dặt nhìn về phía Dr. Bạch, dùng âm lượng êm ái nhất không làm tổn thương lòng tự trọng của anh, thử hỏi: "Thật ra, nếu có chứng ngại về chuyện đó cũng không phải không có cách chữa, đầu tiên phải chấn chỉnh tâm trạng, anh xem..."

Mới nói được một nửa, cô cảm thấy đầu vầng mắt hoa, bị người khác đè, bị Dr. Bạch đè lên.

Đầu tiên An Ninh ngờ ngàng, sau đó cô cảm nhận được bộ phận cứng rắn nào đó của bác sĩ Bạch đang từ từ cọ cọ vào bắp đùi của nàng, cô giật mình, "Anh làm gì vậy?"

"Chứng mình năng lực bản thân." Bác sĩ Bạch bình tĩnh nói.

".... Đây là vùng ngoại ô... Còn có một người một gấu đang nhìn..."

Tiểu Hoán Hùng và cừu cừu tương ngồi ở một bên, nó đẩy bả vai của cừu cừu tương, "Tây Bì cậu muốn ăn bông (bim bim) không?"

"Đừng quấy rầy mình, mình đang tập trung tinh thần xem, sắp nhào vào rồi! Sắp nhào vào rồi!" Cừu cừu tương liền ném Tiểu Hoán Hùng và bông qua một bên.

Tiểu Hoán Hùng nhất quyết không tha, lại sắp đến, "Tây Bì mau đi ăn bông, mình bao cậu, đi nhanh đi!"

Cửu cửu tương giận dữ, dùng lực vỗ đầu Tiểu Hoán Hùng. "Ăn ăn ăn, cậu chỉ có biết ăn thôi, không thấy được bên kia sắp nhào vào rồi sao! Cuối cùng cũng sắp xảy ra!"

Bác sĩ Bạch quay đầu lại nhìn qua, sau đó bế An Ninh lên, đi vào trong lều nhỏ...

Cửu cửu tương: "Ahhh! Không phải chứ?"

Tiểu Hoán Hùng nghiêm túc nói: "Tây Bì, nhìn trộm là không có đạo đức...?"

Cửu cửu tương vén tay áo lên, cảm thịt trực tiếp đánh lên đầu Tiểu Hoán Hùng, tức giận nói: "Trong nhà hát đã không cho bà đây xem sáng khoái, cô không nên quá vô sỉ, Tiểu Hoán Hùng vì sao cô lại muốn từ bỏ chứ!!!!"

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Bạch, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Vì em

Khi hia người quay lại phòng cấp cứu thì Lâm Khai Dương đã thoát ra khỏi trạng thái thất bại, ngay cả bệnh nhân cũng cười nhiều hơn. Tất cả những điều này đều nhờ công của An Ninh, cuối cùng cô cũng đồng ý.

Cô nói lại nguyên văn tất cả những lời nói của La Dao với Lâm Khai Dương, nhưng Lâm Khai Dương lại nói với cô: "Tình tình La Dao hơi thần thần, không giỏi việc giao tiếp với người khác, thậm chí trong bệnh viện này cô ấy không có lấy một người bạn. Nếu như cô ấy nói chuyện xúc phạm đến cô, nhưng cô lại là người hiểu chuyện như vậy, coi như nể mặt sư phụ mà tha thứ cho cô ấy lần này."

Sau đó Lâm Khai Dương còn kể một số chuyện về La Dao, La Dao và Bạch Tín Vũ đều là sinh viên thực tập của cùng một khóa, lúc ấy cũng rất thân, giống như An Ninh và Trần Hoan. Sau đó không biết vì sao, đột nhiên hai người không nói chuyện với nhau nữa, cho đến bây giờ luôn coi đối phương như người xa lạ.

La Dao là kiểu người phụ nữ mà Lâm Khai Dương thích, anh cảm thấy tính cách cô rất đặc biệt. Ban đầu vì hứng thú mới theo đuổi cô ấy, cảm thấy nếu có được cô ấy nhất định sẽ có cảm giác thành công. Không ngờ theo đuổi hơn hai năm, nhưng ngay cả đầu ngón tay của người đẹp cũng chưa đụng được.

An Ninh nghe Lâm Khai Dương kể đến đoạn này tâm trạng cô rất phức tạp, đột nhiên cô nghĩ đến cô và bác sĩ Bạch, tuy anh không nói rõ anh đang theo đuổi cô, nhưng hai người đã ôm, đã hôn, thậm chí thiếu một chút thì... Cô vẫn luôn nghĩ sẽ trap nụ hôn đầu của mình cho người đặc biệt ở trong lòng, kết quả trong một đêm mưa mập mờ, mơ mơ hồ hồ mà cho Bạch Tín Vũ.

Lại nhìn Lâm Khai Dương, làm chuyện gì cũng mạnh mẽ thậm chí mắng chửi người cũng rất ghê gớm, có thể mắng người đó không ngừng đầu lên được. Khiến người ta cảm thấy rất xấu hổ, thậm chí không cần biết người ta có thích hay không.

"An Ninh, kết quả xét nghiệm của bệnh nhân giường số 1 cô lấy về chưa?"

An Ninh cũng không nghĩ đến những chuyện không liên quan đến công việc nữa, đặt kết quả xét nghiệm lên bàn cho anh, "Ồ đây."

Lâm Khai Dương liếc nhìn tên trên giấy xét nghiệm, "Đúng, chính là Ngô Thiên Thiên."

An Ninh nhú nhú mày, kinh ngạc nói: "Ngô Thiên Thiên? Không phải là Ngô Tinh Tinh sao?"

Lâm Khai Dương dụi dụi mắt, sau đó ho khan hai tiếng, nghiêm mặt nói: "Đúng, là Ngô Tinh Tinh, tôi nhìn nhầm."

An Ninh nhin không được bật cười.

Lâm Khai Dương quay đầu lại lờm cô một cái.

An Ninh lập tức ngưng cười, cũng học nét mặt nghiêm túc của anh nói: "Sư phụ, anh không quen với những chữ cái đó, hay là đến lúc anh nên đeo kính rồi?"

Lúc ăn trưa, An Ninh và Lâm Khai Dương ngồi chung một bàn, khi anh đi mua nước thì một người khác bung khay cơm đến ngồi xuống.

An Ninh vừa nhìn lên thì đối mặt với đôi mắt lạnh lùng bình tĩnh của Bạch Tín Vũ, anh lấy cái ghế của bàn kế bên đặt xuống bên cạnh chỗ của Lâm Khai Dương, chứ không ngồi cạnh An Ninh.

Hai người không cần nói nhưng rất ăn ý, nếu như không có gì đặc biệt, lúc ở bệnh viện sẽ duy trì khoảng cách thích hợp. Anh liếc nhìn An Ninh, sau đó không nói gì đưa cái chén cà rốt mình đã lựa xong cho An Ninh.

An Ninh nhìn anh cười, "Bác sĩ Bạch, ăn mấy miếng cà rốt cũng không chết."

Lâm Khai Dương trở về nhìn thấy Bạch Tín Vũ cũng không kinh ngạc, đập cái ghế của anh, "Rõ ràng chỗ ngồi chỉ hai người cậu còn muốn chen lại, không thấy mình đang cùng học trò nhỏ bồi dưỡng tình cảm sao? Cậu ngồi đây làm gì."

Bạch Tín Vũ bình tĩnh đẩy đẩy kính mắt trả lời, "Mình thích ngồi ở đây đây."

Lâm Khai Dương đưa nước trái cây vừa mua cho An Ninh, sau đó hài hước nói: "Mình không biết có một cái bóng đèn lớn muốn gia nhập, cho nên chỉ mua hai ly."

An Ninh cười nhận lấy nước trái cây, "Cảm ơn sự phụ."

Cô uống hai hớp rồi đặt lên bàn, sau đó một cánh tay sạch sẽ vươn tới lấy ly nước của cô...

Bạch Tín Vũ lắc lắc cái ly trong tay, nói với Lâm Khai Dương: "Một ly to như vậy cô ấy uống không hết. Hai bọn mình uống chung là được rồi."

Mặt Lâm Khai Dương cũng sắp tái rồi, cảm giận nói: "Ông trời thật không công bằng, tại sao hai người lại ân ái ái ái trước mắt một người cô đơn như tôi chứ?"

An Ninh lập tức phui sạch quan hệ, "Tôi không có... Coi như ly nước trái cây kia là bác sĩ Bạch mua là được."

Bạch Tín Vũ không nói gì chỉ nhìn cô một cái thật sâu.

Sau khi com nước xong, đột nhiên Lâm Khai Dương nói với Bạch Tín Vũ: "Cho mình mượn mắt kính của cậu một chút."

Bạch Tín Vũ nhú mày, gỡ mắt kính xuống đưa cho Lâm Khai Dương.

Lâm Khai Dương đeo kính mắt, sau đó chọc chọc đầu An Ninh, rồi bày ra dáng đứng của người mẫu, "Xem, sự phụ có đẹp trai không?"

"..." An Ninh buồn cười nhìn anh, "Đẹp trai..."

Bạch Tín Vũ một tay chống cằm, mặt không thay đổi nhìn An Ninh, "Em dám nói thật không?"

Lâm Khai Dương hừ hừ một tiếng, trả mắt kiếng lại cho anh, vuốt vuốt đầu An Ninh, "Cậu tưởng rằng chỉ có cậu đeo kính mới đẹp trai sao? Vẫn là Tiểu An Ninh biết thương thức."

Bạch Tín Vũ nhấp một hớp nước trái cây, thản nhiên nói: "Nói thật, cậu đeo kính làm mình nhớ đến một câu thành ngữ bốn chữ."

An Ninh nghĩ nghĩ, hiểu kỳ hỏi: "Mặt người dạ thú?"

"Đúng."

"..." Lâm Khai Dương vỗ bàn một cái, "Hai người đủ rồi đó!"

An Ninh rất vô tội, cô chỉ là thuận miệng đáp một câu mà thôi.

Cô an ủi Lâm Khai Dương: "Sự phụ, anh không đeo kính đẹp trai hơn. Nhưng đây không phải trọng điểm, tôi ta thật sự cho rằng anh nên đi cắt một cái kính. Nếu không ảnh hưởng đến công việc thì không tốt, như vật đối với bệnh nhân rất không có trách nhiệm."

Bạch Tín Vũ tán đồng gật đầu, "Mình cũng nghĩ như vậy."

Lâm Khai Dương đứng lên, "Hai người tự mình chơi đi! Tôi chịu đủ hai người rồi!"

An Ninh vẫn luôn đưa mắt nhìn bóng dáng dần biến mất của Lâm Khai Dương, cô quay đầu lại nhìn về phía Bạch Tín Vũ, "Anh ấy tức giận?"

"Cậu ấy không phải người nhỏ mọn như vậy." Bạch Tín Vũ đưa nửa ly nước trái cây cho An Ninh, "Anh ấy uống không hết, em uống không?"

Thật ra An Ninh hơi khát, nhưng cô vẫn lắc đầu từ chối, "Em không khát."

Trong mắt Bạch Tín Vũ hiện lên ý cười, "Buổi sáng hôm nay mới hôn xong, cùng nhau uống một ly nước có là gì."

An Ninh không thể nói gì, cô cảm thấy hình thức chung đụng của hai người quá ái muội, anh chưa bao giờ nói thích cô, nếu thật sự thích, thì sao lại thích?

Dù sao đã bao năm không gặp, chẳng lẽ vì nhỡ đó cô là bệnh nhân ung thư máu, hiện giờ trở thành một bác sĩ thực tập, nên thaais độ của anh thay đổi? Nhưng anh thanh cao như vậy, An Ninh không tin anh là người như vậy.

Cho nên người nào đó nói sẽ đối xử tốt với cô mặc dù động tâm nhưng lý trí lại bảo cô phải làm rõ tình huống trước mắt, không thể để mình rơi vào tay

giắc được.

Chắc cô phải tìm thời gian nói rõ về mối quan hệ mập mờ này với anh. Nhưng chắc canh không phải hiện tại, bởi vì anh quá bận.

Còn cả vấn đề về La Dao, cô đồng ý với Lâm Khai Dương giúp anh ta đi dò xét ý tứ, nhưng mà La Dao ghét cô như vậy, cô nghĩ nghĩ vẫn cảm thấy Bạch Tín Vũ ra mặt thì tương đối phù hợp.

Chín giờ tối An Ninh về đến nhà, Bạch Tín Vũ đang ngồi trên ghế sa lon đọc sách. Cô vào cửa liền nhìn thấy khuỷu tay của anh đặt trên bàn, chuyên chú lật từng trang sách, dáng vẻ nghiêm túc của anh rất mê người.

Bạch Tín Vũ ngẩng đầu lên, cười với cô: "Em về rồi!"

"Ừm." An Ninh thay dép xong vào nhà, tắm rửa xong đi ra do dự một chút, sau đó ngồi xuống cạnh anh, muốn nói lại thôi.

"Có chuyện muốn nói với anh?" Bạch Tín Vũ đặt sách qua một bên, quay đầu nhìn cô.

"Anh rất thân với bác sĩ La sao?" An Ninh nhìn anh hỏi.

Bạch Tín Vũ hỏi ngược lại: "Em rất thân với Hà Tranh sao?"

An Ninh giật mình, không biết tại sao anh lại nhắc đến Hà Tranh, sau đó nhanh chóng lắc đầu, "Không thân."

"Đúng rồi, mặc dù anh cùng La Dao là thực tập cùng khóa nhưng không thân. Nói với nhau chưa đến mười câu. Nếu như em muốn anh giúp lão Lâm theo đuổi cô ấy, vậy em tìm nhầm người rồi."

Những lời An Ninh đã chuẩn bị đều không thể nói.... Cô còn chưa mở miệng đã bị anh đoán được.

"Nhưng nếu vì em, anh sẽ thử xem."

Đột nhiên An Ninh nghĩ đến khi cô đề nghị với Lâm Khai Dương để bác sĩ Bạch ra mặt thì Lâm Khai Dương nói: "Bạch Tín Vũ? Anh ta không phải loại người thích làm những chuyện này."

Mà vào giờ phút này, anh lại nói anh sẽ vì cô mà thử, điều này làm cho An Ninh được sủng ái mà sợ run cả người, cô nhanh chóng chặn lại nói: "Nếu như làm anh khó xử, thì không cần đâu."

"An Ninh, La Dao không thích em đúng không?"

An Ninh lại kinh hãi, "Sao anh biết?"

Bạch Tín Vũ không nói gì, đứng dậy đi đến trên ban công lấy một cái khăn mặt khô, anh đi tới, phủ khăn mặt lên tóc cô, muốn lau tóc cho cô, An Ninh giành lấy, nói: "Để em tự làm."

Bạch Tín Vũ không thu tay lại, thản nhiên nói: "Dừng động."

An Ninh nghe lời không hề động, bởi vì anh mới nói những lời kia, cô không muốn vì chuyện nhỏ này làm không khí không thoải mái.

Giọng nói của anh từ đỉnh đầu cô truyền xuống, "Anh không biết, chỉ đoán thôi. Nếu như không phải lão Lâm nhờ em, thì em không giống người hay lo những chuyện này. Nếu như La Dao thích em, thì em cũng không đến dò xét anh."

Anh đã đoán đúng, An Ninh không nói chuyện.

"Em có biết tại sao lão Lâm lại chú ý La Dao không?"

"Tại sao?"

"Trước kia bọn anh đi ăn chung sẽ luôn thấy La Dao chỉ có một mình, Lâm Khai Dương cảm thấy cô ấy rất cô đơn, đã từng mời cô ấy đến ngồi chung, em biết cô ấy nói gì không?"

An Ninh hứng thú hỏi: "Nói gì?"

"Không với cao nổi." Bạch Tín Vũ cười cười, "Cô ấy chính là người có tính cách như vậy."

An Ninh trầm tư, đây đúng là những lời La Dao sẽ nói, giống như cô ấy căm thù mọi người.

"Anh đã đoán đúng, thật ra cô ấy không thích em. Cảm thấy em tiếp cận các anh vì muốn dựa vào quan hệ để đi lên..."

Bạch Tín Vũ dừng lại động tác lau tóc cho cô, trong giọng nói có chút tự trách, "Lần trước anh không nên dẫn em đến quán bar."

Chương 35: Lấy cơ thể làm mẫu

Hai người cùng ngồi trên ghế sa lon, An Ninh cảm giác cái khăn bông nhẹ nhàng lau tóc cho cô, càng về sau ngón tay Bạch Tín Vũ sẽ thỉnh thoảng chạm vào tóc của cô, giống như cô và anh rất thân mật.

Cô lấy bản bút ký của mình từ bàn trà qua, sau đó im hơi lặng tiếng đẩy tay anh ra, cười nói: "Anh làm việc của anh đi, em muốn ôn bài."

Bạch Tín Vũ không nói gì, tay cũng rời khỏi đầu cô, cô vừa muốn thở phào nhẹ nhõm, lại phát hiện trên bản ghi chú có thêm rất nhiều nội dung, mỗi một chỗ cô đánh dấu không hiểu thì đều có thêm giải thích cặn kẽ. Chữ viết cẩn thận có lực, chỉ cần nhìn sơ qua cũng biết là chữ của anh.

Tâm tình An Ninh liền phức tạp.

"Ngày đó anh rảnh, nhìn thấy bản ghi chú của em mở sẵn, ghi lại những nghi vấn. Cảm thấy rất hứng thú cho nên giải thích, nhưng cũng không pahir cố gắng hết sức giúp em, em không cần cảm ơn." Giọng nói Bạch Tín Vũ nhàn nhạt, giống như chỉ là tiện tay làm thôi.

Nhưng những vấn đề này thuộc rất nhiều khoa, nếu như anh chỉ tiện tay, hoàn toàn không cố gắng hết sức giải thích thì còn tìm nhiều sách để bên cạnh làm gì. Rõ ràng là anh lo cô không hiểu...

Ánh mắt An Ninh chuyển từ bản ghi chép sang người anh.

Hôm nay anh mặc cái áo màu trắng, quần dài màu vàng nhạt. Chân anh rất dài, theo thói quen ngồi gác chân lên ghế. Khuôn mặt anh rất hoàn mỹ, lông mi dài, khi anh cười nhìn rất dịu dàng lại lịch sự, chỉ là sau cặp mắt kính kia là một đôi mắt lạnh lùng, tôn lên khí chất lạnh lùng không dễ tiếp cận.

Có lẽ do hôm nay anh đã làm chuyện tốt, giây phút này An Ninh nhìn anh cảm thấy anh vô cùng đẹp trai, giống như trên đời này không có ai đẹp trai hơn anh.

Bên môi Bạch Tín Vũ nở một nụ cười như có như không, nhìn cô, "Có phải cảm thấy anh rất đẹp trai đúng không?"

"..." Nhịp tim An Ninh đập rất nhanh, sửa qua loa lại bản ghi chép rồi đứng lên, "Cái kia... Bác sĩ Bạch cảm ơn anh. Em về phòng trước đây."

Mới đó đã vào thu, thời tiết dần dần mát mẻ, đây là tuần cuối cùng An Ninh ở khoa cấp cứu, vì thế Lâm Khai Dương mời họ đến quán bar, một là tạm biệt họ, hai là chúc mừng anh từ bác sĩ nội trú trở thành bác sĩ chữa trị chính.

Buổi chia tay gồm bảy người ba người là học trò, An Ninh, Trần Hoan, Dương Quang. Bệnh thân của anh, bác sĩ Bạch khoa ngoại, bác sĩ Kha. Chị của anh trưởng khoa dinh dưỡng Lâm Lâm.

Còn có một người quan trọng... buổi tụ hội diễn ra đã lâu, mặc kệ Lâm Khai Dương ngóng chờ thế nào, cuối cùng cũng không thấy bóng dáng La Dao.

Dương Quang cảm thấy cuối cùng mình cũng được giải thoát khỏi khoa cấp cứu rồi, không cần bị Lâm Khai Dương chỉ vào đầu rồi mắng nữa, đây đúng là việc đáng mừng, cho nên cậu không ngừng nâng chén mời rượu Lâm Khai Dương, "Sur phụ, chúc mừng anh thăng chức làm bác sĩ điều trị, cũng cảm ơn anh trong thời gian qua đã chăm sóc dạy bảo chúng tôi."

An Ninh buồn ngủ mãi, mặc dù thời gian thực tập ở khoa cấp cứu không nhiều cũng từng bị Lâm Khai Dương cần nhắc, chỉ trích, nhưng sắp phải chuyển khoa, cô lại không nỡ bỏ ngọn núi lửa đang hoạt động này. Vì vậy cũng nâng ly, cười nói: "Sur phụ, chúc mừng anh."

Lâm Khai Dương cũng biết người kia không đến, không muốn làm mọi người mất hứng, cũng nâng ly, "Chịu đựng nhiều năm cuối cùng tôi cũng lên được bác sĩ điều trị rồi, các cô các cậu là nhóm sinh viên thực tập cuối cùng tôi dẫn dắt. Không thể tiếp tục tra tấn mấy đứa nhóc nữa, tôi cảm thấy rất tiếc nuối."

Đầu của anh bị người khác gõ một cái, Lâm Lâm hừ lạnh một tiếng, "Nhìn đáng về đặc ý của em đi, còn đòi tra tấn người khác, thiếu người trị em hả!"

Tất cả mọi người đều uống nhiều rượu, chỉ có An Ninh và Bạch Tín Vũ uống tương đối ít. An Ninh tâm sự trĩu nặng, một mặt là không nỡ rời khoa cấp cứu, về phương diện khác, khoa tiếp theo cô và Trần Hoan thực tập. . . Là phụ khoa.

Lần đầu tiên Bạch Tín Vũ hẹn La Dao nói chuyện, La Dao cũng cho mặt mũi, nhưng cuối cùng hai người không đạt được mong muốn. La Dao đối với Lâm Khai Dương vẫn là thái độ dửng dưng.

Hơn nữa An Ninh nhạy bén phát hiện, Bạch Tín Vũ càng đối tốt với cô, La Dao lại càng không thích cô, thậm chí mấy lần ở trong bệnh viện đi lướt qua nhau đều không có sắc mặt tốt.

Hôm nay câu nói kia của La Dao đã thành hiện thực, cô cô phải đến khoa phụ sản rồi. . .

Buổi hội tụ chấm dứt rất muộn, cũng may ngày hôm sau cô và Bạch Tín Vũ hai người đều được nghỉ.

Trời vừa sáng cô đã dậy tắm rửa, sau đó đem tất cả sách vở ra, định ôn lại tất cả kiến thức về phụ , để tránh đến lúc đó luống cuống tay chân bị La Dao lấy cớ trừng trị cô.

Nửa tiếng sau Bạch Tín Vũ bước vào cửa phòng cô, liền dừng bước lại hỏi, "Em đang làm cái gì vậy?"

An Ninh không ngẩng đầu, chỉ lục lọi đóng sách vở bên cạnh và trước mặt, còn miệng thì đáp: "Học tập."

Tiếng bước chân tiến gần, Bạch Tín Vũ đi đến, ngồi ở bên giường của cô, yên lặng nhìn tay của cô, "Học gì?"

An Ninh lúc này mới ngẩng đầu lên, nhìn anh cười cười, "Học tập cách kiểm tra tuyến sữa."

Bạch Tín Vũ cúi đầu nghĩ nghĩ, sau đó đem tay của cô kéo qua, đặt ở trước ngực mình.

An Ninh sửng sò, "Anh làm gì vậy. . ."

"Lấy cơ thể làm mẫu." Bạch Tín Vũ trả lời rất tự nhiên, vẻ mặt cũng phải nghiêm trang.

Anh mặc áo sơ mi tay dài, hai nút áo trên cùng không cài, vì mới tắm nên trên người vẫn còn mùi xà bông tươi mát.

An Ninh hơi dự, nhưng chuyện này nếu có người giúp thì dễ hơn rất nhiều, vì vậy cô khép cái ngón tay lại bắt đầu chạm đến ngực anh, da của anh thật trơn. . . Hón nữa lại rất rắn chắc. Cô sờ mấy lần, còn muốn lại tiếp tục đi xuống, đến khi tay bị anh dùng sức nắm lấy. . .

"Theo phương pháp của em, chỉ sợ không kiểm tra được gì." Bạch Tín Vũ hờ hững đưa ra kết luận.

"Tại sao?"

"Cách làm thì đúng, nhưng lực quá nhẹ."

An Ninh tiếp nhận dạy bảo gắt gât đầu, "Hóa ra là như vậy."

Bạch Tín Vũ xoay người sang chỗ khác, đưa lưng về phía cô nói: "Em cởi áo lót ra, anh làm mẫu cho em xem"

"A?" An Ninh chậm chạp không kịp phản ứng, khổ sở nói: "Như vậy. . . Không tốt lắm đâu."

"Thôi, nhìn em cũng không có tư tưởng học hỏi." Bạch Tín Vũ đứng lên, làm bộ sắp đi.

"Chờ chút." An Ninh vội kêu anh, cô đang nghĩ, khó có khi anh kiên nhẫn dạy, cô phải nắm chặt cơ hội, nghiêm túc học cùng anh, giới tính gì gì đó đều không quan trọng. Chẳng lẽ bệnh nhân nữ gặp phải bác sĩ nam sẽ không làm kiểm tra sao? Tư tưởng nhất định phải thoáng.

Bạch Tín Vũ vẫn cứ duy trì tư thế đưa lưng về phía cô, ngồi lại bên giường.

An Ninh mặc một bộ áo ngủ ca rô vàng - trắng, trên áo là một hàng nút. Cô quay lưng lại cởi áo lót ra, sau đó cẩn thận cài nút áo lại, "Được rồi, bác sĩ Bạch."

Bạch Tín Vũ quay lại, hai người mặt đối mặt, ánh mắt của anh thật bình tĩnh, chỉ là khi nhìn thấy hai điểm hơi nhô lên ở ngực cô thì cảm thấy mắt tự nhiên dòi tằm mắt đi chỗ khác, thản nhiên nói: "Vậy anh bắt đầu đây."

"Ừm." An Ninh ngồi thẳng người, sau đó cảm nhận hai tay của anh duỗi ra, nhẹ nhẹ đặt trên ngực cô.

Anh nhìn cặp mắt của cô, hỏi: "Có thể mở hai nút áo ra không?"

An Ninh hơi đỏ mặt, "Ngại quá, em quên mất. . .",

Vì vậy cô cúi đầu cởi hai nút áo gần ngực, tay Bạch Tín Vũ dọc theo khe hở thăm dò vào vạt áo của cô, An Ninh ngừng thở, quay mặt qua một bên không dám nhìn anh.

Tay Bạch Tín Vũ ở trước ngực cô tỉnh té sờ, "Khi sờ phải nanh ngực một coi nó có một viên cứng cùng không, độ mạnh yếu giống như anh bây giờ, sẽ không mạnh đến mức làm bệnh nhân bị đau, cũng sẽ không nhẹ đến mức không kiểm tra được gì."

Giọng nói của anh vẫn lạnh lùng bình tĩnh, lỗ tai An Ninh đã rất đỏ, không thể tỏ ra vẻ bình tĩnh được nữa. Cô không ngừng tự nói với mình đây chẳng qua chỉ là học tập, nhưng thế nhưng vì những cái vuốt ve của anh mà tinh thần bấn loạn.

"Hiểu chưa" Đợi một lúc lâu mà không thấy cô trả lời, Bạch Tín Vũ mở miệng hỏi.

"Hiểu rồi. . ." An Ninh nhanh chóng nhẹ găt đầu.

Tay Bạch Tín Vũ tiếp tục vuốt ve quanh ngực cô, nhưng hình như so với vừa rồi nóng bỏng hơn nhiều, sau đó đột nhiên anh đưa tay chộp lấy bầu ngực cô.

". . ." An Ninh sững sờ, thừ hỏi: "Bác sĩ Bạch, hình như không thể bóp?"

Bạch Tín Vũ tiến đến gần cô, nói nhỏ vào tai cô, "Lúc này không nên gọi anh là bác sĩ Bạch."

An Ninh chỉ cảm thấy hơi thở của anh rất nóng, giọng nói rất thấp, mang theo chút đầu độc và đặc ý. Hình như hô hấp đã trở nên rối loạn, lúc này cô mới ý thức được hình như có cái gì đó không đúng. . . Anh đẩy cô ngã xuống giường, tay vẫn còn đang trên ngực cô...

"Sao anh có thể. . ." Toàn thân An Ninh bị anh động vào bây giờ đã trở nên mềm nhũn, giờ phút này gặp phải tình huống này, hành động của cô cũng chậm chạp hơn bình thường rất nhiều.

Bạch Tín Vũ đè cô dưới thân, môi mỏng bắt đầu thăm dò tai cô, đi qua chỗ nào đều lưu lại nụ hôn nóng bỏng mà ướt át, anh thở dốc nói: "An Ninh, anh đã đánh giá cao năng lực khống chế của bản thân, đánh giá thấp sự khát vọng thân thể của."

An Ninh chỉ cảm thấy trời đất trước mắt quay cuồng, một câu ngắn gọn của anh như có sinh mạng, đầu tiên nổ tung trong đầu cô, sau đó điên cuồng xâm nhập vào lý trí của cô, trí nhớ về đêm say rượu kia lại hiện rõ trong đầu.

Đêm đó cô uống say rồi, chỉ cho rằng đó là mộng, nhưng bây giờ cô rất tỉnh táo, tệ nhất chính là cô biết rõ đây là sai nhưng cũng không muốn đẩy anh ra.

Ở chung một thời gian, cô thật sự rất khó thuyết phục mình rằng anh với cô chỉ là bạn cùng. Mặc dù khi đi học rất bận, nhưng người theo đuổi cô cũng không ít, nhưng cô vẫn không động tâm, dù chỉ một chút cũng không.

Lúc gặp lại anh rõ ràng cô đã tự nói với mình phải rời xa anh, dù ở cùng một chỗ cũng phải giữ khoảng cách an toàn. Nhưng dần dần, khoảng cách kia không biết làm sao lại rút ngắn, cuối cùng biến mất.

Cô chịu không được khi anh đối xử như vậy, mỗi một lần như vậy cô sẽ nhớ đến năm năm trước. Còn có khi cô cảm thấy yếu đuối nhất anh sẽ cho cô một cái ôm, anh khi thì nghiêm túc khi thì dịu dàng, còn có phương thức sống chung mập mờ không rõ này nữa.

Có thể cô đã thật sự thích anh.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Bạch, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Không khống chế được

Hai tay của Bạch Tín Vũ tiếp tục vuốt ve ngực An Ninh, cảm giác mềm mại và trơn mềm này làm anh muốn ngừng mà không được, lúc trước đó chỉ là một chấm tròn nhỏ nổi lên qua áo ngủ nhưng bây giờ với sự khiêu khích của anh mà nó đã cứng lên.

Nụ hôn của anh dọc theo cổ của cô đến xương quai xanh, liếm liếm làn da của cô, kích động đến không kềm chế được. Tya thì mon tron mọi nơi trên cơ thể cô, không chút nhả nhận nào cả mà thay vào đó là sợ thô bạo.

Bác sĩ Bạch như thế này An Ninh cảm thấy rất lạ lẫm, cô hơi sợ co người lại nhưng không đẩy anh ra.

Động tác kia không thoát khỏi đôi mắt của Bạch Tín Vũ, anh cố nén sự khao khát của bản thân, dùng chút lý trí cuối cùng rời khỏi người cô. Sau đó xoay người xuống giường, giống như con thú mất khống chế xông nhanh ra ngoài, ngay cả quần áo cũng không mặc.

An Ninh cũng ngồi dậy, trong lòng không hiểu gì cả mà bước theo anh.

Sau đó cô kinh ngạc phát hiện anh không trở về phòng, mà giam mình trong nhà tắm.

Mặt An Ninh vẫn chưa hết đỏ, cô do dự trong giây lát, gõ cửa, dò hỏi: "Anh làm sao vậy?"

Đột nhiên bên trong truyền đến tiếng nước ào ào, giống như mở vòi hoa sen ở mức lớn nhất, anh vẫn không nói gì.

An Ninh thử đẩy cửa, có lẽ anh quá vội nên không khóa cửa. Cô vừa muốn mở ra, lại nghe được giọng nói trầm trầm khàn khàn, nghiêm nghị ngăn cản cô: "Đừng vào."

"Tại sao?" An Ninh hơi lo lắng, không tự chủ được bước lên hai bước, "Anh sao vậy?"

"Anh bảo em đừng đến đây!" Giọng nói Bạch Tín Vũ nghe khang khác, anh còn hơi run rẩy.

Trong phòng tắm có một bồn tắm rất lớn, đủ để một người nằm, nhưng An Ninh lại thấy anh ngồi ở một góc, nước từ vòi sen không ngừng chảy xuống người anh. Tiếp tục như vậy anh sẽ cảm mát. Cô chẳng quan tâm đến sự bất mãn của anh, vẫn đi đến, đóng vòi sen lại, khi đụng phải nước mới giật mình, là nước lạnh...

Bạch Tín Vũ vẫn không nhúc nhích cuộn mình ngồi trong bồn tắm, nước không ngừng rơi từ trên tóc anh xuống.

An Ninh không biết tại sao cảm xúc anh lại thay đổi lớn đến vậy, nhưng nhìn anh như vậy cô hơi đau lòng. Lấy khăn mặt trên giá, nhẹ nhàng lau tóc cho anh, giống như anh từng làm với cô.

Lau lau, bỗng dung anh xoay đầu lại, ánh mắt sâu xa như biển, bên trong là sự ham muốn giữ lấy.

An Ninh cảm quờ quờ trước mắt anh, "Anh có khỏe không?"

Ngay sau đó anh đột nhiên giơ tay kéo cô bồn tắm, đè cô dưới thân, tay của anh vì hưng phấn mà run rẩy, lại nắm lấy ngực cô vuốt ve.

Mái tóc dài của An Ninh trôi bồng bềnh trong bồn tắm, quần áo nửa khép nửa hở, lộ ra làn da trắng như ngọc ở bên trong, nhưng vừa vặn che lấp định núi tuyết. Nhìn có vẻ hấp dẫn cực kỳ.

Bạch Tín Vũ vui đầu vào tóc cô, hôn mút vành tai nhạy cảm của cô, giọng khàn khàn nói: "Tại sao em lại vào đây, không thấy anh đang mất kiểm soát sao? Anh sợ anh sẽ mạnh mẽ chiếm lấy em, thừa dịp anh đang còn lý trí, em chạy trốn vẫn còn kịp."

Bộ phận nào đó đang ưỡn lên của anh cọ vào bắp đùi của cô, lực vuốt ve ngực cô cũng mạnh hơn lúc nãy, khiến hai khối mềm mại đều đỏ và đau, nhưng lại mang theo tính khiêu khích, giống như lửa đang cháy trên người cô, cháy sạch mọi ý nghĩ trong đầu cô.

Tay của anh vẫn chần trù ở gần cổ áo cô, cố gắng khống chế bản thân không thể xâm phạm nhiều hơn nữa, "An Ninh, anh hỏi em lần nữa, em có đồng ý trở thành người phụ nữ của anh không? Anh phải nghe chính miệng em nói, anh muốn em tỉnh táo, nói cho anh biết."

An Ninh đỏ mặt một lúc lâu cũng không nói một câu, trong đầu có hai luồng tư tưởng đang đối kháng nhau.

Một đang nói: "Cô đã thấy rõ bản thân mình thích anh ấy, sao không thân nhiên tiếp nhận anh ấy đi."

Một lại nói: "Chẳng qua anh ta chỉ mất kiểm soát, anh ta chưa từng nói anh ta thích cô, nếu như thích, tại sao lại thích? Các người ở chung chưa đến ba tháng, cô hiểu rõ anh ta sao?"

Ngay lúc An Ninh do dự thì Bạch Tín Vũ đã đứng lên, nhắc chân bước ra khỏi bồn tắm, hình như anh đã khôi phục lý trí, nhỏ giọng nói: "Anh biết đáp án của anh rồi, anh sẽ không miễn cưỡng em."

An Ninh còn chưa kịp gọi anh, anh đã đi ra ngoài.

Đây là lần thứ hai, anh hỏi cô, "Em đồng ý trở thành người phụ nữ của anh không?"

Lần đầu tiên cô trả lời trả lời, lần thứ hai cô do dự, đúng là cô thích anh, nhưng tương lai thì... cô chưa xác định rõ, cô sợ sẽ bị thương tổn, với tính cách cẩn thận thì cô không cách nào trả lời anh.

Nhưng cô xấu hổ nghĩ, nếu vừa rồi anh thật sự kiên quyết đoạt lấy, như vậy cô cũng chấp nhận. Nhưng anh lại không lần vậy, câu hỏi của anh vừa vặn là cái cớ để cô chùn bước.

An Ninh sửa sang lại quần áo của mình, đi ra khỏi bồn tắm, toàn thân đều ướt đẫm, đành phải trở về phòng thay một bộ quần áo khác. Lúc đi ra đã thấy cửa phòng đối diện mở, nhưng trong nhà lại không thấy bóng dáng anh đâu cả, không biết lại chạy đi đâu rồi.

Trời còn chưa sáng hẳn, không biết anh đã thay quần áo ướt ra chưa, có thể đi đâu được đây?

An Ninh bỗng nhiên lại nhớ Bạch Tín Vũ, cô hơi giận chính mình. Cô nói anh như gần như xa, nhưng mình đối với anh cũng không phải như gần như xa sao, nếu như đã không có cách nào tiếp nhận anh, sao lại không nói ra, tại sao không cự tuyệt tất cả ngay từ đầu...

Cô cũng muốn anh, không chỉ là muốn phát sinh quan hệ thân mật với anh, mà muốn toàn bộ con người anh, cô thiếu cảm giác an toàn, có lẽ đồng ý không có hiệu quả và lợi ích thực tế, nhưng đối với cô cảm giác an toàn giống như lời hứa hẹn, không phải khao khát cơ thể cô, mà là lời hứa yêu thương cô, anh chưa từng nói yêu cô.

Cô vẫn lo lắng cho anh, trở về phòng lấy điện thoại gọi cho anh, điện thoại đổ chuông nhưng không có ai bắt máy.

Ngay khi cô định tắt máy thì nghe trong phòng anh có tiếng "Ông ông", cô đi đến mới phát hiện anh không mang theo điện thoại.

An Ninh cảm thấy mất mát, thì ra cô để ý anh như vậy, từ lúc nào mà cô để ý anh như vậy?

Cô nhìn cái điện thoại đang nằm trên bàn cách mình không xa, cô nhut chí ngồi trên giường của anh, làm sao bây giờ? Không liên lạc được với anh.

Hay là ra ngoài xem thử, vì vậy cô đứng lên, tầm mắt vô ý nhìn quay màn hình điện thoại còn sáng, cô cứng người, đầu óc trống rỗng..

"Một cuộc gọi nhớ --- bà xã."

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Bạch, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Yêu trong âm thầm

Mọi thứ trước mắt An Ninh đều mờ đi, giống như ống kính mắt đi tiêu cự, chỉ có hai chữ "Bà xã" Trên màn hình điện thoại di động vẫn rõ ràng như cũ.

Đến khi màn hình điện thoại di động tối đen, trái tim An Ninh cũng thót lại, thậm chí thậm chí cô cho rằng đó chỉ là ảo giác.

Vì muốn chứng minh, cô cầm điện thoại của mình lên, tắt lại số điện thoại của anh..

Điện thoại trên bàn lại đổ chuông, lúc này cô mới dám chắc đây đều là sự thật, bác sĩ Bạch lưu số điện thoại của cô với tên là "Bà xã", điều này có ý gì? Cô muốn hỏi anh.

An Ninh mặc một bộ đầm màu vàng nhạt, khoác thêm một cái áo khoác, cầm chìa khóa trên bàn rồi chạy ra ngoài.

Trong khi đợi thang máy cô còn nghĩ anh không mang điện thoại, không mang tiền, tóc và quần áo đều ướt, anh có thể chạy đi đâu? Rất nhanh thang máy đã dừng lại, nhưng An Ninh vẫn đứng nguyên tại chỗ không bước vào, bởi vì cô thấy trên mặt đất có nước.

Đi theo vết nước, đi thẳng đến cầu thang bộ, toàn nhà này rất nhiều tầng, bình thường rất ít người sử dụng thang bộ, thậm chí khi mở cửa ra còn có thể ngửi thấy mùi nước sơn.

Cô nhìn nhìn vào bên trong, sau đó nhỏ tiếng gọi anh, "Bác sĩ Bạch..."

Chờ một lúc, không nghe thấy ai đáp lại, đang lúc cô định đóng cửa, thì có một cái chai lăn xuống tạo ra tiếng vang cực lớn trong bầu gian yên tĩnh của thang bộ.

Cô nhìn thoe hướng cái chai lăn xuống, thấy trên bậc thang có mấy chai rượu nằm ngổn ngang, Bạch Tín Vũ nằm ở trên bậc thang hình như đang ngủ... Áo sơ mi trắng và quần đùi dính bụi, kính mắt ném ở một bên, mà ngay cả nửa bên mặt tiếp xúc với bậc thang cũng đã biến thành màu xám.

An Ninh còn nhớ rõ sau khi cô vào ở cùng anh được một ngày thì anh uống say, đêm đó họ cãi nhau một trận, tan rã trong không vui. Anh đi ra ngoài đến khuya mới về, say khướt nằm trong phòng khách, sau đó... Anh ôm cô ngủ, đêm đó anh nói: "An Ninh, anh cần em"

Vào giờ phút này cô nhớ lại mọi thứ rõ như ban ngày, cho nên lần này lại đối mặt với chuyện anh say rượu, cô bình tĩnh hơn trước nhiều.

Cô thờ dãi, đi qua ngồi bên cạnh anh, dùng ngón tay xoa xoa mặt của anh, "Sao vậy? Có chuyện không vui sao?"

Bạch Tín Vũ ngẩng đầu lên nhìn cô một cái, giọng nói có chút buồn phiền, "Anh cảm thấy anh đng mất đi em."

"Tại sao lại cảm thấy như vậy...?"

Hai con mắt Bạch Tín Vũ nhìn bậc thang, chân thành nói: "ANh cho rằng anh có thể rất tình tảo, nhưng anh lại hết lần này tới lần khác xâm phạm người, từ từ em phát hiện anh không phải là bác sĩ Bạch như trong tưởng tượng của em, sẽ phát hiện ta cũng có dục vọng, sẽ phát hiện anh không tốt như em nghĩ, khi đó em sẽ rời xa anh."

An Ninh im lặng một lúc, đưa tay đỡ anh dậy, "Chúng ta về nhà đi."

Anh không từ chối, mà tự mình đứng lên, nhìn có vẻ như không say đến mức không đi nổi, điều này làm cho An Ninh tiết kiệm không ít sức lực.

Sau khi về nhà anh muốn về phòng của mình, nhưng bị An Ninh ngăn lại, "Trước tiên anh cởi quần áo ướt ra đi, sau đó đi tắm nước nóng, bản chết đi được."

Bạch Tín Vũ nghiêng mặt nhìn cô, tiếp tục đi về phòng, giọng nói có hơi chán ghét, "Không muốn tắm."

An Ninh nắm cổ tay anh kéo đến phía phòng tắm, "Không muốn tắm cũng phải tắm, nếu không anh sẽ bị cảm"

"Bị cảm thì sao?"

Lúc này An Ninh trả lại anh câu nói trước kia anh nói với cô, "Chúng ta ở chung, nếu anh bị cảm sẽ lây cho em thì phải làm sao?"

Bạch Tín Vũ giật mình, sau đó dùng ánh mắt phức tạp nhìn cô, cuối cùng thỏa hiệp nói: "Được, Được đi tắm."

An Ninh vào phòng anh, nắm chặt điện thoại di động của anh trong tay, chờ anh tắm xong, cô muốn hỏi anh, sao lại lưu tên cô là bá xã, anh có ý gì.

Mười lăm phút sau, cửa phòng tắm mở ra, Bạch Tín Vũ mặt áo choàng tắm màu trắng khô ráo, mở cửa phòng ngủ của mình, nhìn thấy An Ninh ngồi ở bên cạnh giường anh, cúi đầu nhìn điện thoại trong tay.

Anh đã khá tỉnh rượu, ngồi xuống bên cạnh cô, "Em đang nhìn gì vậy?"

An Ninh dùng điện thoại di động của mình gọi cho anh, rồi chỉ vào bốn chữ "Bà xã đang gọi" trên màn hình điện thoại, nghiêng mặt nhìn anh, "Đây là sao?"

Bạch Tín Vũ không nói gì, cầm lấy di động của mình, lật tìm danh bạ, bình tĩnh nói: "Bây giờ anh sẽ xóa."

An Ninh giữ tay anh lại, cô ghét nhất vẻ mặt làm như không có chuyện gì này của anh, giống như đang vui đùa, khi hết vui thì bỏ, chỉ thế thôi, không có bất kỳ ý nghĩa nào khác.

"Anh coi em là gì?" An Ninh tức giận nói.

"Đó là của anh." Bạch Tín Vũ cúi đầu, thản nhiên nói: "Trong điện thoại anh lưu tên là gì chỉ có mình anh thấy, nếu em đã thấy được, không thích, thì anh sẽ xóa."

An Ninh sửng sốt, hiển nhiên cấu tạo não của đàn ông và phụ nữ hoàn toàn khác nhau. Cô cảm thấy vừa bức mình vừa buồn cười, không được tự nhiên quay đầu đi, "Anh nói đúng, đây là điện thoại di động của anh, anh muốn làm gì em cũng không có quyền can thiệp."

Cô lại im lặng một lúc, sau đó nhỏ giọng nói: "Nhưng... em không có nói không thích."

"Ừm." Bạch Tín Vũ ngừng tay, "Em nói gì?"

Mặt An Ninh hơi hồng, tránh ánh mắt anh, đứng lên, "Không nghe thấy thì thôi, em về phòng đây."

Đột nhiên Cô cảm thấy cổ tay bị người khác nắm lấy, quay đầu lại thì đối diện với đôi mắt thâm thúy mà nghiêm túc, "Anh nghe thấy, em có ý gì?"

An Ninh ngồi lại giường, không dám nhìn anh, cô cũng nghĩ không ra, rõ ràng mình có chấp hỏi anh sao bây giờ mọi thứ đều đổi ngược lại vậy?

Cô cúi mặt, vuốt tóc ra sau tai, sau đó giật nảy người, bởi vì ánh mắt cô nhìn thấy cái vật nào đó giữ hai chân anh lại có phản ứng...

Hình như Bạch Tín Vũ cũng hơi ngượng, anh đứng lên, "Anh lại đi tắm."

"..." An Ninh kéo anh lại, "Đừng tắm nữa... Như vậy không tốt cho sức khỏe."

Bạch Tín Vũ ngồi xuống, dùng mu bàn tay lướt qua gò má trơn mềm của cô, "Vậy em giúp anh làm dịu nó đi?"

An Ninh cắn nhẹ môi dưới, sau đó gật gật đầu, "Được."

Trong con mắt của anh hiện lên vẻ kinh ngạc, trầm mặc hồi lâu, sau đó đột nhiên xoay mạnh người, lược bỏ 2800 chữ. Ở đây có 2800 chữ lược bỏ nên mình rút gọn thành lược bỏ 2800. Chữ để đọc hết 2800 chữ đó thì...

Hai người ôm nhau mặt đối mặt, ánh mắt An Ninh né tránh không dám nhìn anh. Không lâu trước đây hai người vẫn là bạn cùng phòng, nhưng lại phát triển thần tốc, mới hơn hai tháng đã lên giường... Nếu như đối lại là lúc cô mới bước vào bệnh viện thực tập, nhất định An Ninh sẽ cảm thấy tất cả đều hoang đường, dù sao ngay cả yêu đương cô cũng chưa từng nói.

Mà bây giờ chỉ một ý nghĩ đã làm thay đổi tất cả, cô đã đủ lý trí, lý trí xác định trong lòng mình có anh mới giao ra mọi thứ.

Bạch Tín Vũ ôm chặt cô, cung chiều hôn nhẹ lên trán cô, "An Ninh, anh sẽ giữ lời hứa, anh sẽ đối xử với em tốt đến mức không thể tốt hơn."

An Ninh đẩy mặt anh ra, dùng giọng điệu bất mãn nói: "Anh là người lúc lạnh lúc nóng, như gần như xa, em không thêm tin anh."

Bạch Tín Vũ nghe vậy cười nhẹ, "Trước đây không biết rằng em cũng biết làm nũng. Quả nhiên phát sinh quan hệ mới có thể sâu sắc hiểu rõ em hơn."

Anh đặc biệt nhấn mạnh hai chữ "sâu sắc", An Ninh không được tự nhiên gãy giữa, "Em đi tắm..."

"Không được đi..." Anh nói chứ như chuyện đương nhiên, có chút chưa thỏa mãn dục vọng, "Để anh ôm một lát."

An Ninh không nói gì, mặc dù cô đã cho anh, nhưng trong lòng vẫn để ý chuyện anh không nói ra câu kia. Không thô lỗ, cũng không hỏi cô có đồng ý

làm bạn gái anh không

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Bạch, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Tổ tình trẽ

Ánh sáng nhạt lọt qua khe cửa chiếu vào phòng, ga trải giường màu trắng nhiều nếp nhăn, còn có một ít dấu vết của hoan ái.

Bạch Tín Vũ vẫn ôm An Ninh, ngửi mùi hương trên tóc cô, cảm nhận xúc cảm non mềm của da thịt, hơi thở ấm áp, cuối cùng anh đã có được món đồ ao ước bấy lâu.

Tầm mắt An Ninh đối diện với hầu kết thỉnh thoảng lại lên lên xuống xuống của anh, cô nghĩ nghĩ, hỏi: "Anh không có lời gì muốn nói với em sao?"

"Có." Bạch Tín Vũ duỗi ngón tay nhẹ nhàng kéo cằm cô lên, cười nhạt nói: "anh rất yêu cơ thể của em."

"..." An Ninh đẩy tay anh ra, giọng nói hơi mất mát, "Thì cái kia đó?"

Cái tay bị cô đẩy ra bắt đầu bò lên ngực cô, vuốt ve, "Em muốn nghe cái gì?"

An Ninh ngồi dậy, nhặt váy lên, vẻ mặt không đòi hỏi: "Em đi tắm, sau đó đi ra ngoài mua thức ăn."

Bạch Tín Vũ đưa tay túm lấy váy của cô, dùng sức ném ra xa, sau đó ôm cô từ phía sau, "Không được đi."

An Ninh bị anh nhốt trong ngực, cái tư thế này làm cô bị động, cô giãy giụa đẩy anh ra, "Anh đã có cơ thể em rồi, bây giờ em muốn đi tắm, sau đó đi mua thức ăn, còn muốn học tập, em còn rất nhiều chuyện phải làm, anh đừng như vậy được không..."

"An Ninh, anh thích em."

"..."

"Làm bạn gái anh, được không?"

Kháng nghị của An Ninh bị anh mở miệng cắt đứt, giọng nói của anh rất nhỏ, nhưng lại bình tĩnh nghiêm túc, không giống như nói giỡn. Mà động tác giãy giụa của cô cũng từ từ ngừng lại theo từng lời của anh, không biết tại sao hốt nhiên lại nóng nóng.

"Đừng khóc." Anh càng ôm chặt An Ninh, lưng cô dán vào lồng ngực anh, cảm nhận nhịp tim của anh, anh cúi đầu cằm đặt trên vai cô, khẽ hôn gò má của cô, "Không phải anh mất kiểm soát, mà anh rất nghiêm túc. An Ninh anh thích em, bởi vì thích mới muốn có được em, cùng vì tìm được mà càng quý trọng."

Cuối cùng An Ninh nín khóc mà cười, "Vậy anh phải nhớ kỹ những gì mình nói, không cho phép phát tiết xong thú - dục thì không cần em nữa. Không cho phép làm tổn thương em, cũng không được đối với em như gần như xa."

"Thú- dục?" Bạch Tín Vũ bật cười, "Vậy mà vẫn còn rất nhiều không cho phép."

An Ninh cúi đầu nhìn nhìn, một anh ôm eo cô, còn tay kia ôm ngực cô, cô duỗi tay nắm chặt cái tay không an phận kia, "Lần sau em nhất định phải đứng cùng trận tuyến với sự phụ em, người mặt người dạ thú rõ ràng là anh, bác sĩ Bạch!"

Nắm lấy tay cô đưa lên miệng dùng đầu lưỡi khẽ liếm ngón tay cô, "Anh có thể càng cầm thú."

An Ninh mặt đỏ hồng, "Anh..."

Anh buông An Ninh ra, xoay người xuống giường, sau đó duỗi hai tay ra bế cô lên.

"Anh làm gì vậy?"

"Mang em đi tắm."

"Em không cần."

"Em đang cướp đoạt phúc lợi của anh."

"..."

Có thể coi An Ninh là cô gái hơi bảo thủ, nếu như là trước kia, có một người đàn ông tắm rửa cho mình, cô nhất định cho rằng chuyện xấu hổ đó sẽ không bao giờ xảy ra với mình. Nhưng khi mọi chuyện cứ theo tự nhiên mà xảy ra thì cô lại phát hiện hành động thân mật này có chút ngọt ngào.

Trong làn hơi nước, trên trán Bạch Tín Vũ đã đầy mồ hôi, nhưng anh vẫn không biết mệt mà xoa loạn sừa tắm lên da thịt trắng nõn của An Ninh.

An Ninh nghiêng mặt nhìn anh, "Anh nói anh thích em, chuyện bắt đầu từ khi nào?"

Bạch Tín Vũ dừng tay lại, không nói gì cả.

An Ninh nhảy bèn phát hiện mí anh nhấp nháy, đây luôn là nghi hoặc tông lông cô.

Năm năm trước cô thích anh, chuyện này giống như một hạt giống, đáng tiếc trong quá trình sinh trưởng hạt giống này gặp trở ngại, vẫn luôn bị ở tầng sâu nhất trong đất. Khi cô cho rằng điều đó chỉ là một loại rung động ngẫu nhiên đã sớm phai nhạt theo thời gian thì anh lại xông vào cuộc sống của cô. Khi cô cần ấm áp, khi cô cần người cổ vũ, từng chi tiết nhỏ đã thành phần bón giúp hạt giống kia phát triển, đến cuối cùng, cô cứ thế mà đắm chìm vào đó, cũng thân nhiên dâng trái tim mình lên luôn.

Nhưng anh thì sao? Năm năm trước anh không thích cô, chính giữa lại một khoảng thời gian xa nhau, chỉ trong hai tháng gặp lại này mà thích cô sao?

An Ninh một mực chờ câu trả lời của anh, khi cô định hỏi lại thì anh cười nói: "An Ninh, đáng về bề ngoài của em rất mê người, lại có kết quả học tập tốt, em lại kiên cường độc lập. Có trách nhiệm, có trái tim yêu thương, em có rất nhiều ưu điểm. Sao em lại cảm thấy việc anh thích em là một việc không thể hiểu được chứ?"

"Nhưng mà..." An Ninh vẫn cứ cảm thấy trong mắt anh có sự né tránh, nhưng con người lại rất sâu sắc, cô không thể nào đọc được bất kỳ điều gì trong ánh mắt ấy.

Bạch Tín Vũ lấy khăn mặt trùm lên đầu cô, nhẹ nhàng lau tóc cho cô, "Không cần nhưng mà, anh thích em em cũng thích anh, sau đó chúng ta ở cùng nhau, hai trái tim chính là đơn giản như vậy. Cần gì nhất định phải dùng dao mổ giải phẫu nó, sau đó dùng kính hiển vi nghiên cứu cấu tạo của nó?"

Giọng nói của anh rất chân thành, không giống đang nói đùa. Nhưng An Ninh cảm giác có gì đó không đúng, giống hệt cái ví dụ này của anh, hình như đang ám chỉ điều gì đó. Anh ví nghi vấn của cô như dao mổ, giống như cô cố hỏi kết quả thì cả hai trái tim đều bị thương.

"Bác sĩ Bạch, em không hiểu..."

"Em không cần hiểu gì cả, em chỉ cần hiểu anh yêu em, sau đó tin tưởng anh yêu em, vậy là đủ rồi."

An Ninh có thể xác định anh có chuyện muốn che giấu, nhưng anh nói rất đúng, chỉ cần anh yêu cô là đủ rồi. Những thứ khác vốn không quan trọng.

Anh đứng lên, xối sạch bọt trên người cô, sau đó ôm cô ra khỏi bồn tắm, tiếp tục dùng tiếp tục dùng lau tóc cô.

An Ninh cúi đầu xuống liền nhìn thấy cái vật kia đang ngẩng cao đầu, cô có chút ngượng ngùng quay đầu đi chỗ khác, "Anh lại..."

"Đừng động." Anh quay mặt An Ninh lại, cười nhạt nói: "Em thỏa mãn nó lần thứ nhất nó còn muốn lần thứ hai, thỏa mãn lần thứ hai thì sẽ muốn lần thứ ba, trừ khi phía dưới của em không đau, hôm nay không muốn làm, cũng không có ý muốn luyện tập thì đừng nên trêu chọc nó."

An Ninh khẽ cười không nói gì.

Nhưng đột nhiên cô nghĩ đến một chuyện rất quan trọng, "Em hẳn nên đi mua thuốc tránh thai khẩn cấp."

"Anh không bắn vào bên trong."

"Vây cũng không thể đảm bảo..."

"Lần trước em có kinh vào ngày 6, hôm nay lại đúng kỳ an toàn, anh lại ra ở bên ngoài, tỉ lệ mang thai rất thấp."

"..." Hiện nhiên cùng bác sĩ Bạch thảo luận đề tài này không phải là một lựa chọn sáng suốt, nhưng... Cô kinh ngạc nhìn anh, "Đợi một chút, sau anh biết thời gian em có cái kia?"

"Lịch treo tường, chúng ta dùng chung mà." Trong mắt Bạch Tín Vũ hiện lên ý cười nhợt nhạt, giống như rất thích nhìn dáng vẻ bối rối này của cô.

"..." An Ninh thích ghi chú lên lịch treo tường, nhưng cô vẫn không cam lòng: "Em chỉ gạch chéo... Như vậy cũng nhìn ra được sao?"

"Không đúng, rõ ràng mỗi tháng em đều đánh dấu. Hơn nữa thời gian chênh lệch cũng đúng 28 ngày, đó là chu kỳ hành kinh hàng tháng, sau đó chúng ta lại dùng chung nhà tắm. Cái này cũng không khó đoán?"

An Ninh triệt để nhận thua, cô không biết anh cũng dùng cái lịch đó, bởi vì bên trên không có bất kỳ ghi chú gì của anh, cô lại không biết anh xem nó rồi tính ngày...

Vì che dấu ngưng ngừng An Ninh nhanh chóng mặc quần áo tử tế, đi vào phòng của anh, chuẩn bị ôm ga giường ra, như khi cô lột ga giường lại gây ngán cả người, cô không có lạc hồng!

Theo bản năng cô quay đầu lại, Bạch Tín Vũ đang dựa vào khung cửa, hiển nhiên cũng nhìn thấy.

Giờ khắc này cô hơi khần trương, chủ động giải thích: "Cái kia... Đây thật sự là lần đầu tiên của em."

"Anh biết." Bạch Tín Vũ đã đi tới, giúp cô lột ga giường, "Không cần để ý những chi tiết này. Thể chất của mỗi người không giống nhau, có một số người lần đầu sẽ không có lạc hồng, điều này cũng rất bình thường anh chưa từng hoài nghi em."

An Ninh đứng thẳng người, thấy trong mắt anh chỉ có vui vẻ và ấm áp, cúi người xuống lột ga giường ra, "Anh đem đi giặt."

Bạch Tín Vũ vừa đi tới cửa, đã bị An Ninh ôm lấy từ phía sau, cô đặt trán lên lưng anh, nhỏ giọng nói: "Càng ngày em càng thích anh rồi, làm sao bây giờ? Em nên làm gì đây?"

Ga giường trong tay Bạch Tín Vũ rơi xuống đất, anh xoay người, dùng hai tay ôm cô vào ngực, "Em đã là người của anh rồi, đổi ý cũng không kịp nữa, không thích anh thì thích ai? Cái gì gọi là làm sao đây?"

An Ninh cọ cọ vào ngực anh, hít lấy hương thơm đàn ông thuộc về anh, "Không biết làm sao như vậy, em luôn có cảm giác không an toàn, cảm thấy hạnh phúc tới quá đột ngột, cho nên có cảm giác lo được lo mất."

"Bây giờ mới bắt đầu mà thôi." Bạch Tín Vũ cung chiều vuốt tóc cô, "Chớ suy nghĩ quá nhiều, mọi chuyện đã có anh."

Ánh mắt An Ninh vừa vận đối diện với căn phòng ở hành lang gấp khúc, cô chỉ chỉ, "Căn phòng kia là gì vậy? Lúc mới chuyển vào em còn tưởng có một bạn cùng phòng đó."

Cơ thể Bạch Tín Vũ cứng đờ, thân nhiên nói: "Không có gì, chỉ là nhà kho thôi."

"Có thể vào đó xem không?" An Ninh rất hiếu kỳ, cô thắc mắc không biết trong nhà kho có gì, có phải có rất nhiều valy và sách tham khảo không?

Anh ngẩng đầu nhìn một chút nhìn đồng hồ, rất tự nhiên đổi đề tài nói chuyện, "Chúng ta đi mua thức ăn đi, sắp đến giờ cơm trưa rồi."

Phản ứng này của anh là An Ninh càng hiếu kỳ, nhưng lại không thể miễn cưỡng, cảm giác này rất khó chịu...

Sáng hôm sau, An Ninh mang theo các loại bất an, đi đến bệnh viện chuẩn bị bắt đầu thực tập ở khoa thứ hai.

Không lâu sau đó Trần Hoan cũng đến, cô ấy đưa cho An Ninh một ly sữa tươi, cười nói: "Ngày hôm qua Dương Quang gọi điện thoại cho mình oán hận rất lâu, cậu không biết cậu ta mơ ước đến khoa phụ sản như thế nào đâu."

An Ninh mở sữa tươi ra, kinh ngạc nói: "cậu không nói mình cũng quên hỏi, cậu ấy bị chuyển đến khoa nào vậy?"

Trần Hoan nhớ lại vẻ mặt đau khổ của Dương Quang, cười vui vẻ hơn: "Khoa hậu môn..."

"..."

"An Ninh, nói thật, mình rất muốn ở lại khoa phụ sản."

"Hả? Có nguyên nhân đặc biệt nào sao?"

"Năm đó mình còn là một cô gái nhỏ, vì kinh nguyệt không đều nên phải đến đi bệnh viện khám, lúc ấy khám cho mình là một bác sĩ nam. Mặc dù anh ấy hỏi những vấn đề rất bình thường, nhưng mình rất thẹn thùng..."

An Ninh ngẩng đầu nhìn thấy gò má Trần Hoan ửng hồng, cô chịu hết nổi bật cười, "Cho nên cậu muốn ở lại, muốn nơi này có thêm một nữ bác sĩ?"

Trần Hoan gật nhẹ đầu, vui sướng nắm tay cô, "Đi thôi, đến khoa phụ sản báo danh thôi!"

Hai người ra khỏi thang máy, An Ninh nhìn bảng hướng dẫn trước mắt, nhưng tâm trạng lại không vui vẻ như Trần Hoan, mặc dù đến khoa phụ sản thực tập cô cũng rất vui vẻ, nhưng nghĩ đến những lời chỉ trích của La Dao, cô đã dự cảm quá trình thực tập của mình sẽ không được thuận lợi.

Quả nhiên La Dao đi đến chỗ các cô, hai tay bỏ trong túi quần, mặt không đổi nói: "Tôi họ La, là giáo viên hướng dẫn của mọi người của mọi người."

Trần Hoan vui vẻ đi tới, "Xin chào bác sĩ La, tôi tên Trần Hoan, chúng ta cũng từng gặp!"

"Thật sao?" La Dao phản ứng lạnh nhạt, không muốn tiếp tục đề tài này.

Trần Hoan tưởng cô đã quên, bèn giải thích: "Lần trước ở khoa cấp cứu, cô còn khen em làm rất tốt!"

An Ninh thầm kêu gay go, không ngờ La Dao lại xoay đầu lại, khoe môi khẽ động, giống như đang cười, "À, thì ra là cô, cô tên gì Hoan nhỉ?"

"Trần Hoan."

Lúc này lại có một cô gái đi tới, "Xin chào bác sĩ La, tôi là sinh viên thực tập, xin lỗi tôi đến muộn!"

La Dao nhìn đồng hồ đeo tay, "Không có."

Nụ cười Trần Hoan tắt ngấm, An Ninh quay đầu lại nhìn, sau đó cũng sững sờ... Là Khâu Mẫn.

Gần như cô sắp quên hết sự tồn tại của vị này, không ngờ đôi khoa thực tập lại gặp được. Lại thấy vẻ mặt khó chịu của Trần Hoan khi nhìn thấy Khâu Mẫn, thì nhớ lại xung đột của mình và La Dao.

Hôm nay bốn người phụ nữ ở chung một chỗ, thật ứng với câu tục ngữ: Không phải oan gia không gặp mặt...

An Ninh lặng lẽ nắm chặt tay Trần Hoan, thật ra cô cảm thấy Trần Hoan không cần khăn trương như vậy, sau khi Kha Phàm và Khâu Mẫn chia tay Trần Hoan mới quen với Kha Phàm, vì thế không cần bối rối giống như người thứ ba nhìn thấy người chính thức.

Lại nhìn Khâu Mẫn, cô ấy rất bình tĩnh, còn cười với Trần Hoan.

Nhưng An Ninh nhìn nụ cười này, không phải do có thành kiến mà nghĩ vậy, nhưng cô thật sự cảm thấy trong ánh mắt của Khâu Mẫn lộ ra sự khôn khéo, còn nụ cười kia thì nhìn cũng biết đó không phải thật lòng.

"Tôi tin rằng mỗi giáo viên hướng dẫn đều có phương thức dạy học trò của riêng mình, không cần biết trước đây mọi người thực tập ở khoa này, có thân thiết với giáo viên hướng dẫn ra sao. Hiện tại tôi nói rõ cho mọi người biết, tôi không thích thân thiết với người khác, cũng không thích người khác thân thiết với tôi."

La Dao nhìn An Ninh, cười như không cười: "An Ninh, cô có gì không hiểu không?"

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Bạch, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Người tàng hình

Suốt một buổi sáng An Ninh chỉ làm duy nhất một công việc, đó là mở giấy xét nghiệm, cầm giấy xét nghiệm, dán giấy xét nghiệm, thái độ La Dao đối với cô cực kỳ lạnh nhạt, ngoại trừ liên quan đến công việc thì một chữ cũng không nói với cô.

Ở phòng nghỉ Trần Hoan chịu hết nỗi ai oán nói: "Chúng ta đến học tập, không phải đến làm việc lật vật, rõ ràng bác sĩ La giao những việc mình không thích làm cho chúng ta mà! Đây là sao? Xem chúng ta là thùng rác à?"

An Ninh nghe xong cười trừ, "Bác sĩ La không phải bác sĩ Lâm, từ nay về sau cậu ít nói những lời này đi, cẩn thận họa từ miệng mà ra."

Trần Hoan bĩu môi, "Nếu không cho nói, thì không để cho người ta sống rồi."

Còn chưa dứt lời, cánh cửa đang khép một nửa bị người khác đụng trúng, rất nhanh hiện ra một góc áo màu trắng.

"Nguy rồi!" Trần Hoan vội chạy ra xem, chỉ thấy một bóng lưng đang rời đi, cô thờ dãi một tiếng, "Xong rồi, hình như bị người khác nghe được, mình chết chắc rồi."

Hai người vừa trò chuyện vừa trở lại phòng bệnh, An Ninh cuối cùng cũng được phân làm chuyện khác, hỏi thăm bệnh nhân ghi vào bệnh án, bệnh nhân cô phụ trách là một cô bé mười sáu mười bảy tuổi, cô bé rất phối hợp nên cô nhanh chóng hoàn thành công việc trên tay.

Đang định đóng bệnh án lại thì La Dao đã đi tới, nhìn lướt qua, sau đó lạnh lùng nhìn cô, "Đây là bệnh viện, không phải trường học. Chữ của cô loạn như vậy, cô cho rằng đang ghi bài sao?"

An Ninh giật mình, mặc dù chữ viết của cô không được coi là đẹp, nhưng rất ngay ngắn, sao trong mắt La Dao lại biến thành loạn?

"Viết lại, viết đến ghi tôi hai lòng mới thôi." La Dao đẩy bệnh án vào ngực cô, quay đầu bước đi.

Trong lòng An Ninh biết rõ đây là cố tình gây khó dễ nhưng cô đành bất lực, có một câu gọi là "Người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu."

Sau khi viết xong, cô cố ý đợi đến khi có bác sĩ điều trị chính ở đây mới đưa bệnh án cho La Dao, dùng giọng cung kính nói: "Bác sĩ La, tôi viết lại rồi."

Bác sĩ điều trị chính là một vị bác sĩ nam lớn tuổi, ông tò mò nhìn bệnh án trong tay An Ninh, "Tại sao viết ba lần?"

An Ninh bèn giải thích: "Do chữ viết của tôi không ngay ngắn, cho nên luyện viết hai lần."

La Dao nhìn cô hai tay vòng ở trước ngực, dùng cặp mắt hồ hững nhìn cô, cười lạnh nói: "Muốn dùng bác sĩ điều trị chính dọa tôi?"

An Ninh đoán trước La Dao sẽ tức giận, nghiêm túc đáp: "Bác sĩ La, tôi biết cô không thích tôi, nhưng tôi hy vọng cô có thể công tư phân minh, lấy bác sĩ điều trị chính ra dọa cô là ý của cô, tôi chỉ muốn bảo vệ bản thân mà thôi."

"Bảo vệ mình cũng bao gồm cả nó xấu sau lưng tôi?" La Dao nhún mày, bước lên hai bước, "Nghe nói có sinh viên thực tập ở sau lưng tôi nói tôi coi các cô như thùng rác. Trừ cô ra, tôi không nghĩ tới ai có thể nói những lời này."

"Không phải tôi..."

"Vậy là ai?"

An Ninh bắt lực thở dài, cô đâu thể khai Trần Hoan ra, dù sao La Dao đã không thích cô, thêm hoặc thiếu mất tội cũng chẳng có gì lớn. Trước kia cô còn muốn thay đổi ấn tượng của La Dao với cô, hiện tại cô đã triệt để bỏ ý nghĩ này.

"An Ninh, cô nhớ cho kỹ, các cô chỉ là sinh viên thực tập, căn bản vẫn chưa là bác sĩ, tôi tuyệt đối sẽ không các cô đụng tay đến những việc ở trên mức độ thực tập."

La Dao nhún vai, "Không hài lòng cô có thể tiếp tục tìm bác sĩ điều trị chính đến dọa tôi, bác sĩ Bạch cũng được, bác sĩ Lâm cũng được. Thậm chí ngay cả Lâm Khai Dương đều thăng chức lên bác sĩ điều trị chính, chức của họ còn cao hơn tôi, cô thể thể khiếu nại với họ, nói cho họ biết tôi ức hiếp cô như thế nào."

An Ninh lạnh lùng nhìn lại.

La Dao mỉm môi cười, "Đúng rồi, quên nói với cô, đáng tiếc bọn họ đều không thuộc khoa sản, không quản được việc tôi dạy đồ đệ như thế nào!"

"Bác sĩ La, nghe nói cô cùng bác sĩ Bạch là sinh viên thực tập cùng khóa, ngay cả bác sĩ Lâm cũng vào sau cô một năm?"

"Cô có ý gì?"

An Ninh thản nhiên nhìn cô, "Cô đã lời chức vụ ra nói chuyện. Tôi nghĩ cuối cùng tôi đã hiểu tại sao bác sĩ Lâm vào sau cô mà cũng được lên chức bác sĩ điều trị chính, mà cô vẫn ở đâu làm khó để một sinh viên thực tập như tôi."

Mặt La Dao trắng bệch.

"Bác sĩ La, cô không thích tôi, tôi cũng không thích cô. Cô sẽ thích một người chán ghét cô sao? Tôi thì không. Nhưng chúng ta tự hỏi lòng, tôi tuyệt sẽ không lời chuyện tư vào chuyện công." An Ninh nói một hơi, sau đó liền xoay người rời đi.

Đi được khoảng hai mét thì nghe thấy La Dao nói, trong giọng nói của cô ấy không còn vẻ độc đoán và cường ngạnh nữa, mà là vẻ suy sụp khó phát hiện ra, "Cô nói đúng, tôi đúng là người thất bại."

An Ninh giật mình, quay đầu lại thấy La Dao đi ngược hướng với mình, có không ít bác sĩ y tá đi lướt qua cô ấy trên hành lang màu xanh nhạt, lại không ai chủ động chào hỏi, dù mỉm cười một cái cũng không.

Cô ấy giống như người tàng hình, bóng lưng hiện lên vẻ cô độc mà bi thương.

Ánh mắt An Ninh trở nên phức tạp, cô đang nghĩ có phải lời nói vừa rồi của mình hơi quá rồi không? Nhìn La Dao có vẻ không giống người xấu.

Khi ăn cơm trưa, An Ninh ngồi cùng Trần Hoan, cô gặp phải La Dao đã đủ xui xẻo rồi, không ngờ phát hiện Trần Hoan còn u sầu hơn cô nhiều.

An Ninh cười thọt cánh tay của cô ấy, "Cậu sao vậy?"

"Không có gì..." Trần Hoan vẫn luôn vẫn luôn chọc thức ăn trong khay, dáng vẻ như không có khẩu vị.

"Đúng rồi, hôm nay mình có viết bệnh án cho một cô gái, mới mười bảy tuổi đã phá thai vài lần, xem tình trạng cơ thể hiện tại sợ rằng sau này muốn có con cũng khó." An Ninh nhỏ giọng nói: "Mình cảm thấy chuyện này không đơn giản, cho nên liên hệ với tuyến trên, xem có thể giúp được cô ấy không."

Trần Hoan nghe vậy giật mình, đôi đũa trên tay rớt xuống bàn.

An Ninh nghi ngờ nhìn về phía cô, "Trần Hoan, sao cậu lại như người mất hồn vậy? Có chuyện gì đừng giấu mình."

Hốc mắt Trần Hoan hơi đỏ, cúi đầu thật thấp, một lúc sau mới nói: "An Ninh, bây giờ mình không biết làm sao cả."

An Ninh chớp ngay lấy tay của cô, "Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì? Nói ra mình sẽ nghĩ cách giúp cậu."

"Minh... Mang thai."

An Ninh bàng hoàng, "Đã bao lâu?"

"Một tháng." Trần Hoan vẫn luôn cúi đầu, giọng nói khàn khàn bất lực, "Đã quyết định bỏ đi."

An Ninh vẫn luôn nắm thật chặt tay của cô, cẩn thận hỏi: "Anh ấy nói thế nào?"

"Kha Phàm không biết." Trần Hoan rút tay về, vò tóc, "Hôm nay nhìn nhìn thấy ca phá thai, trước kia không phát hiện, hiện tại xem lại thấy quá tàn nhẫn... Hơn nữa mình sợ giống như cô gái kia sau này sẽ không có con nữa, mình rất sợ..."

"Cô ấy là tình huống đặc biệt, cậu không nên tự dọa mình. Nhưng chuyện lớn như vậy cậu phải thương lượng với Kha Phàm, dù sau anh ấy cũng là cha đứa bé."

...

Buổi tối về đến nhà An Ninh cảm thấy ngày hôm nay thật tồi tệ, đã lâu rồi cô không có cảm giác mệt mỏi như vậy.

Mười giờ rồi mà Bạch Tín Vũ vẫn chưa về nhà, hôm nay cô nghe thấy loa phát thanh bệnh viện đọc tên anh nhiều lần, chắc anh cũng rất bận, không biết bao giờ mới về.

An Ninh không yên lòng đi vào phòng tắm đánh răng, mới đánh được một nửa, cánh cửa chưa đóng chặt hiện lên một góc áo màu trắng, cô đang định quay đầu, thì cửa bị mở ra, ngay sau đó cô bị người khác dùng sức ôm từ phía sau.

Bạch Tín Vũ cúi đầu khẽ hôn lên sợi tóc của An Ninh, thì thầm nói: "An Ninh, anh rất nhớ em."

An Ninh đẩy anh ra, nói không rõ: "Em đang đánh răng, cẩn thận dính lên người anh."

Bạch Tín Vũ vẫn cứ dán sát vào lưng cô, [nội dung đoạn này đã bị chặn che lại].

Trên vách tường có một cái gương lớn cao khoảng nửa người, An Ninh nhìn vào gương thấy rõ cả quá trình [nội dung đoạn này đã bị chặn che lại], cô xấu hổ và giận dữ muốn đẩy anh ra, nhưng dù có làm kiểu gì động tác của anh mặc dù rất nhẹ nhàng, nhưng lại cố chấp không cho từ chối.

Cô cúi đầu tùy ý súc miệng, dùng khăn mặt lau bọt kem đánh răng dính ở khóe môi, mà dù cô làm gì, hai bàn tay của anh vẫn không rời khỏi *** của cô.

An Ninh đánh răng xong muốn xoay người lại, nhưng Bạch Tín Vũ lại dùng *** ngăn cô lại, cô chỉ có thể dùng sức vin bòn rửa tay màu trắng ở trước mặt.

"Hôm nay anh bận như vậy, em còn tưởng rằng anh sẽ rất mệt." Cô quay đầu lại nhìn anh, nhưng vẫn không ngừng giãy giụa.

"Ủm rất bận. Cho nên vừa về đến thì không thể chờ đợi được muốn cầu chút phúc lợi." Bạch Tín Vũ dùng tay [nội dung đoạn này đã bị chặn che lại]

Trong kính rõ ràng có thể thấy tay anh chuyển động dưới quần áo, An Ninh hơi đỏ mặt, "Chúng ta có thể về phòng không..."

[nội dung đoạn này đã bị chặn che lại] "Sợ rằng không thể, nó đợi không kịp."

[nội dung đoạn này đã bị chặn che lại].

Tím An Ninh đập loạn xạ, thậm chí ngay cả hô hấp cũng trở nên dồn dập, "Bác sĩ Bạch, anh..."

[nội dung đoạn này đã bị chặn che lại]

"Em biết không? Khi em đánh răng bóng lưng thật mê người, anh đã sớm muốn làm như vậy rồi."

Mặt An Ninh đỏ rực, lần nào cũng vậy không thể lui được nữa, tránh cũng không chỗ nào tránh...

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Bạch, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Chân ngôn

Đối diện cửa phòng tắm đang mở rộng là cửa sổ sổ sát đất trong phòng khách, rèm cửa sổ lay động theo gió, ánh đèn trong phòng khách sáng ngời

khiến An Ninh không có cảm giác an toàn, sợ người ở đối diện sẽ nhìn qua cửa sổ.

Bạch Tín Vũ nói nhỏ bên tai An Ninh: “Em vẫn luôn quay đầu lại là đang nhìn cái gì?”

“Không nên làm ở đây, em sợ bị người khác nhìn thấy...”

“Thật sao?” Bạch Tín Vũ cười nhạt một tiếng, nói nhỏ nhất có thể, “Nhưng thân thể của em lại phản kích, giống như rất muốn anh tiến vào.”

An Ninh thẹn đến mức muốn chui xuống đất, cô cũng không biết sao lại vậy, cơ thể cô hình như rất nghe theo lời của anh, nơi bị anh đùa giỡn sẽ động tình không dứt.

Thậm chí Bạch Tín Vũ không cởi quần, chỉ mở dây kéo, cọ xát vài cái rồi trực tiếp đi vào cơ thể cô từ phía sau.

An Ninh hơi nghiêng người về phía trước, vịn vào bồn rửa tay, từ góc độ của cô không nhìn thấy chỗ kết hợp của hai người, chỉ cảm thấy mỗi dây thần kinh trong cơ thể đều căng thẳng hơn theo từng cái va chạm kịch liệt của anh, cô chỉ có thể bị động thừa nhận, không hề có sức ngăn cản.

Cô phát ra từng tiếng ngân nga làm người nghe xấu hổ, vì bị anh ép tiếp nhận sự đòi hỏi vội vàng mà cô phải hít sâu từng hơi vì thiếu dưỡng khí.

Lý trí của An Ninh đã sớm bị sự vui thích thay thế, nhưng động tác của anh đột nhiên biến nhanh làm cô thanh tỉnh, nhắc nhở một câu không trọn vẹn: “Đừng ở bên trong...”

Bạch Tín Vũ thở dài một tiếng, sau khi buông thả cũng không đi ra ngoài mà ôm cô từ phía sau.

An Ninh yếu ớt nằm sấp trên bồn rửa tay, mắc cỡ đến nỗi không dám nhìn khuôn mặt đỏ bừng trong gương, nhỏ giọng trách cứ: “Đã nói không được ra ở bên trong, mặc dù là kỷ an toàn nhưng em vẫn cảm thấy ngày mai vẫn nên đi mua thuốc tránh thai uống để đảm bảo an toàn tuyệt đối.

Bạch Tín Vũ thở dài thỏa mãn, rút ra, “Sao anh có thể để em uống thuốc được chứ, mang bao rồi.”

“Hả?” An Ninh theo bản năng nhìn lại, lỗ tai đỏ bừng, cái kia của anh còn chưa thỏa mãn dục vọng mà đứng thẳng. Cô nhanh chóng chạy vào phòng tắm muốn đóng cửa lại, nhưng Bạch Tín Vũ đã chen vào.

“Cùng nhau tắm.”

....

Sau khi tắm xong An Ninh vừa lau tóc vừa quay lại phòng, đi đến cửa thì bị anh ngăn lại, “Tôi nay ở cùng anh.”

Trái tim An Ninh vừa mới đập bình thường bây giờ lại đập cực nhanh, cô cười nhìn anh, “Bác sĩ Bạch, anh không mệt sao?”

Cánh tay Bạch Tín Vũ dõng xuống nắm lấy tay cô, mười ngón tay đan xen, “Em muốn đi đâu? Anh chỉ muốn ôm em chìm vào giấc ngủ.”

An Ninh mím môi bật cười, “Ai biết được.”

Trên miệng nói vậy thôi chứ trong lòng cô cảm thấy rất ngọt ngào chỉ vì một động tác nhỏ của anh.

Tắt đèn gian phòng hơi tối, chỉ có ánh trăng lọt qua khe cửa sổ chiếu lên bàn sách cách đó không xa.

An Ninh gối lên khuỷu tay Bạch Tín Vũ, nhìn lên trần nhà, giống như có điều suy nghĩ rồi hỏi: “Khi nào thì anh mua... Cái kia?”

“Em nói bao cao su?”

“...Ừ.”

“Hôm nay khi về nhà.”

An Ninh mệt rồi, cọ cọ vào ngực anh, nhỏ giọng nói: “Càng hiểu rõ anh thì càng thích anh, bác sĩ Bạch, cuối cùng anh đã cho em uống thuốc gì?”

Bạch Tín Vũ càng ôm cô chặt hơn, “An Ninh, nếu có một ngày em phát hiện anh không tốt giống như trong tưởng tượng của em, em còn yêu anh giống như bây giờ không?”

An Ninh nghĩ nghĩ, nghi ngờ nói: “Tại sao lại hỏi như vậy?”

“Em trả lời anh trước đi.”

“Em không biết anh đang nói phương diện nào, điều đó rất khó nói sao. Nhưng mà...” An Ninh ngẩng đầu nhìn anh, cười nói: “Muốn em thay đổi tâm ý cũng không phải chuyện dễ, chỉ có một tình huống.”

“Tình huống nào?”

“Từ khi em phát hiện anh không thích em, nếu điều đó là sự thật, như vậy em sẽ không thích anh nữa.” Nói đến đây giọng nói của cô rất nhỏ, “Bởi vì yêu đơn phương rất mệt mỏi.”

“Theo em anh là người như thế nào?”

Hình như hôm nay Bác sĩ Bạch có rất nhiều vấn đề muốn hỏi, nhưng An Ninh rất thích nói chuyện với anh giống như bây giờ.

Một vấn đề nghe rất đơn giản nhưng lại làm khó cô, cô trầm tư rất lâu, nhớ tới sự cẩn thận của anh trong cuộc sống, và sự chuyên nghiệp trong công việc, dùng giọng nói hơi bồi hồi trả lời: “Đương nhiên là người vô cùng tốt, cho nên em không ngừng thích anh, còn rất sùng bái anh, vẫn luôn cảm thấy anh thật vĩ đại.”

Thân thể Bạch Tín Vũ cứng đờ, sau đó nhẹ nhàng nhìn tóc cô, dịu dàng nói: “An Ninh, không nên thần hóa anh (coi anh như một vị thần), anh chỉ là một người bình thường, anh có rất nhiều khuyết điểm, anh cũng sẽ làm chuyện sai...”

“Khuyết điểm?” Tuy An Ninh không mở mắt ra nổi, nhưng vẫn bị cái từ này hấp dẫn, “Vậy nói cho em nghe chút khuyết điểm của anh đi.”

“Ví dụ như dục vọng, từng giây từng phút anh đều muốn tiến vào thân thể em, thấy em đi qua đi lại trước mặt liền muốn kéo em lên giường hưng hăng muốn em...”

“...” An Ninh vội mình vào trong chăn, “Anh không nên nói nữa thì hơn...”

Bạch Tín Vũ khẽ cười, “Không phải em muốn nghe sao?”

Anh khẽ rũ mắt xuống, nhìn An Ninh vội mình vào chăn, nụ cười vui vẻ bên môi tan dần, “An Ninh, em biết không người phải lo được lo mất là anh mới đúng. Có một số việc anh muốn nói với em nhưng lại sợ sau khi nói cho em biết em sẽ rời xa anh. Thật ra anh không hề vĩ đại, anh rất ích kỷ...”

Một lúc lâu cũng không thấy An Ninh trả lời, anh vén một góc chăn ra, phát hiện An Ninh đã ngủ rồi.

Anh dùng ngón tay vuốt mắt sợi tóc trên mặt An Ninh, “Anh không thể giấu em cả đời, sớm muộn em cũng sẽ phát hiện ra sự thật, thay vì bị em phát hiện, anh tình nguyện chính miệng nói cho em biết. Có người nói, nếu như thật lòng yêu một người, thì hãy buông tay để cô ấy được hạnh phúc. Anh không có gì để cho em, nhưng lại ích kỷ không có cách nào buông tay. Em cảm thấy không an toàn, thật ra so với em anh càng không có cảm giác an toàn hơn...”

An Ninh bị ngón tay của anh làm ngứa, theo bản năng trở mình, đưa lưng về phía anh.

“Cho anh chút thời gian, anh sẽ tìm cơ hội thích hợp nói với em toàn bộ chuyện năm đó, chỉ cần em cho anh chút thời gian.” Bạch Tín Vũ kéo chăn lên, đắp kín cho cô, sau đó nhẹ nhàng hôn lên đỉnh đầu cô, “Ngủ ngon.”

Ngay khi anh rút tay về thì An Ninh lặng lẽ mở mắt, cô chưa ngủ, vốn định chỉ trêu chọc anh, nào ngờ sẽ nghe được mấy câu này.

Nếu như không phải xoay người đưa lưng về phía anh, thì nhất định cô không thể giả bộ được nữa...

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Bạch, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41

An Ninh không ngờ, cô đã sớm đã nhận ra Bạch Tín Vũ có điều che giấu. Cô không hỏi chẳng qua là đợi đến lúc chính anh nói cho cô biết mà thôi.

Cô từng nghe tin đồn, cộng thêm chút suy nghĩ của mình mà hiểu lầm anh, chỉ trích anh. Anh không có truy cứu đã là rộng lượng, nhưng chuyện đó vẫn làm An Ninh áy náy.

Cô đang nghĩ, dù bác sĩ Bạch có che giấu bất kỳ chuyện gì, cô cũng sẽ không hỏi, không hiếu kỳ. Sau này không phải chính miệng anh nói ra, dù bất kỳ người nào nói cho cô chuyện liên quan đến anh cô cũng không tin.

An Ninh không có kinh nghiệm yêu đương, nhưng cũng biết tin tưởng là điều rất quan trọng trong tình yêu, cô giao mình cho anh, không chỉ có thân thể mà cũng bao gồm cả trái tim.

Bạch Tín Vũ không muốn đánh thức An Ninh, anh nằm thẳng tắp, tâm sự trĩu nặng nhìn trần nhà, sau đó lại rơi vào tình trạng mất ngủ như thường ngày.

Anh là bác sĩ lại không có cách nào trị bệnh mất ngủ của bản thân. Sau khi cô chuyển vào tình trạng này đã giảm bớt, anh sợ cô độc, không thích một mình.

Đêm đó là đêm anh ngủ say nhất, anh uống rượu, sau đó ôm lấy cô, da của cô lạnh lạnh, rên tóc có mùi thơm nhẹ, sau đó anh cũng không biết tại sao lại ngủ mất, thậm chí chiếm luôn giường của cô.

Rồi mỗi ngày anh đều khát vọng ôm cô, loại khát vọng này ăn mòn lòng của anh, khiến anh không chờ đợi được, từng bước từng bước theo đuổi cô, không kịp chờ đợi muốn có được cô.

Không có được thì mong có, khi có được lại sợ mất đi. Anh cũng không muốn giấu An Ninh bất cứ chuyện gì, nhưng anh không nắm chắc, không nói ra vì sợ cô chưa yêu anh sâu đậm, sâu đậm đến mức rộng lượng bỏ qua sai lầm của anh.

Mất ngủ kéo dài làm anh rất mệt, định đứng dậy uống một ly rượu, dùng chất cồn để nhanh chóng đi vào giấc ngủ.

Đúng lúc này, An Ninh trở mình, cánh tay nhỏ bé chấn ngang ngực anh, bàn tay nhỏ trắng nõn ôm lấy bờ vai của anh.

Bạch Tín Vũ nao nao, khẽ vuốt mái tóc dài của cô, thuận thế ôm cô vào lòng, cơ thể cũng dần dần buông lỏng.

An Ninh lặng lẽ hý mắt, bờ môi khẽ cong, tìm một vị trí thoải mái trong lòng anh nằm ngủ.

Khi Bác sĩ Bạch nói những câu thâm ý kia, cô đã nhạy cảm phát hiện tinh thần anh không yên, hình như chất lượng giấc ngủ cũng không tốt.

Cô rất ít khi mất ngủ, chỉ cần đầu dính vào gối là ngủ ngay... Hôm nay hai người ở cùng nhau, cô không hy vọng anh luôn theo đuổi, nếu như có thể, cô cũng muốn chia sẻ cho anh chút ấm áp.

....

Hôm sau lúc An Ninh thức dậy anh đã thay xong quần áo, thời gian rất gấp, ca-ra-vat cũng thất lịch.

Bạch Tín Vũ bước nhanh tới, giữ lấy mặt cô hôn một cái, “Anh đi trước đây, bữa sáng anh đã chuẩn bị rồi, em nhớ phải ăn đó.”

An Ninh hiếu kỳ, “Tại sao phải ăn?”

Anh tiến đến dùng giọng điệu mập mờ nói nhỏ bên tai An Ninh, “Ăn nhiều mới có khí lực thừa nhận sự đòi hỏi hoang dã vô độ của anh, hôm nay anh rất bận, nên buổi tối càng cần nhiều phúc lợi...”

An Ninh hơi đỏ mặt, ho hai tiếng, nhìn anh đứng thẳng người, cô nắm lấy cạp của anh, khiến cho anh cười đến gập cả lưng.

“Sao? Cho anh phúc lợi ngay bây giờ hả?” Hai tay Bạch Tín Vũ rất tự nhiên thò vào trong chăn, vuốt ve bầu ngực mềm mại của cô.

An Ninh kéo tay anh ra, sau đó đem chinh lại cạp của anh, nghiêm mặt nói: “Đang vội thì mau đi đi, đừng có làm loạn nữa, đi đường cẩn thận.”

Bạch Tín Vũ im lặng nhìn cô một lúc, trong mắt hiện lên tình cảm ấm áp, sau đó hôn lên môi cô, “Anh đi đây, lát nữa gặp.”

“Ừm”

Mỗi buổi sáng lúc chia tay hai người đều nói “Lát nữa gặp”. Nhưng trên thực tế, cho dù làm chung bệnh viện xác suất gặp nhau rất thấp, trước kia cô thực tập ở phòng cấp cứu cơ hội gặp anh còn có thể xem là nhiều.

Hiện tại cô đến khoa phụ sản, trừ thời gian ăn cơm trưa ra, thì rất hiếm khi gặp anh. Nhưng An Ninh lại cảm thấy, mặc dù không gặp mặt nhau, nhưng biết đối phương làm việc ở gần mình cũng là một chuyện rất ngọt ngào.

Tiết tấu ở khoa phụ sản không khẩn trương như khoa cấp cứu, ngày hôm qua cô gái mười bảy tuổi kia được chuyển vào phòng bệnh cao cấp, nơi này rộng rãi thoáng mát, điều kiện rất tốt, thiết bị cũng đầy đủ.

Lúc An Ninh đi vào, cô ấy đã tỉnh, nằm nghiêng đôi mắt nhìn chằm chằm ra cửa sổ.

An Ninh đi tới, cầm lấy bệnh án xem xét, rồi tiến hành làm kiểm tra thân thể cho cô ấy, “Tiêu Tiêu, hôm nay em cảm thấy thế nào? Có thấy trong người khó chịu ở đâu không?”

Tiêu Tiêu phối hợp với cô tiến hành kiểm tra thân thể: “Nếu như không có không thoải mái em phải xuất viện sao?”

Ánh mắt An Ninh hơi đổi, giống như suy nghĩ rồi nhìn cô bé, “Em không muốn xuất viện sao?”

Tiêu Tiêu khẽ mỉm cười, “Em chỉ là thuận miệng hỏi một chút thôi.”

An Ninh đang làm kiểm tra mới nhớ đến hôm qua có nói qua với bên công tác xã hội tình trạng của cô bé, Tiêu Tiêu đã phá thai vài lần, cơ thể rất yếu, hơn nữa trên người cô bé còn có một số ngoại thương rất khả nghi. Tuy vết thương đã khép lại nhưng An Ninh vẫn chú ý đến.

“Chị, chị thích em bé không?”

Suy nghĩ của An Ninh bị cắt ngang, cô mỉm cười trả lời: “Thích, em thì sao?”

Tiêu Tiêu cắn môi dưới, đầu cúi thấp, “Em không thích, cảm thấy trẻ con rất rắc rối, hơn nữa rất ồn ào, rất nghịch, lại thích khóc.”

An Ninh giật mình, cô bé này trước mặt cô rất đẹp, làn da rất trắng, đôi mắt vừa đen vừa sáng. Chỉ có mái tóc uốn xoắn muộn màu đỏ nhìn có vẻ thành thực không hợp với tuổi của cô ấy.

Từ trong phòng bệnh, An Ninh bị bác sĩ La sai đi làm những công việc khác. Trên đường đưa giấy xét nghiệm về, thì gặp người công tác xã hội hôm qua.

Người này đã công tác ở bệnh viện hơn nhiều năm, rất có kinh nghiệm. Cô ấy kéo An Ninh qua một bên nói rõ những gì mình biết về Tiêu Tiêu cho An Ninh nghe.

Cha mẹ Tiêu Tiêu ly dị, cô ấy theo mẹ tái giá. Cha kế tên là Cao Kiên, rất có quyền thế, vẫn luôn đối xử với cô ấy như con gái ruột.

Nhưng mà không biết tại nguyên nhân gì, Tiêu Tiêu vừa lên lớp mười thì thôi học, tính cách từ hướng ngoại chuyển thành hướng nội, cả ngày tự giam mình ở trong nhà, thậm chí cắt đứt mọi liên lạc với bạn bè.

An Ninh trầm tư một chút, hỏi người công tác xã hội một vấn đề quan trọng nhất, “Theo ý chị, đã xảy ra chuyện gì?”

“Dựa vào kinh nghiệm nhiều năm của chị và qua quá trình phân tích tư liệu, vấn đề rất có thể liên quan đến người cha kế kia.”

An Ninh chấn động, “Ý của chị là...”

La Dao từ đầu hành lang gấp khúc bên kia bước nhanh đến, hồ hững nói: “An Ninh, người bệnh nhân cô phụ trách kia đâu? Không phải tự ý cô cho cô ấy xuất viện chứ?”

“Sao có thể?” An Ninh biến sắc, “Bác sĩ La, cô đang nói đến Tiêu Tiêu sao?”

“Không thấy cô bé nữa.”

Trần Hoan cũng chạy tới, thở hổn hển đỡ tường, bối rối nói: “Bác sĩ La, tìm thấy cô bé rồi, ở trên sân thượng.”

An Ninh xoay người nói với người công tác xã hội: “Phiền chị nhanh chóng báo cảnh sát, tôi lên xem một chút.”

An Ninh chạy trước tiên, theo sau là Trần Hoan và bác sĩ La, người công tác xã hội thì đi báo cảnh sát.

Lên đến sân thượng thì trời hơi âm u, giống như sắp có một trận mưa lớn.

Tiêu Tiêu đã thay một bộ váy trắng, cô đứng trên bậc tường màu xám, ngửa đầu nhìn trời, mái tóc dài màu rượu đỏ làm nổi bật bộ đầm máu trắng.

An Ninh hít vào một ngụm khí lạnh, quá nguy hiểm, cô ấy chỉ cử động mạnh một cái thôi cũng rơi xuống.

Tiêu Tiêu nghe tiếng quay đầu, giọng nói lạnh nhạt, “Các người đừng đến đây.”

Tâm lý An Ninh bị đã kích mạnh, hình ảnh này rất quen thuộc! Cô cũng từng làm chuyện giống vậy từng nói những lời giống vậy. Cho đến giờ phút này cô mới cảm nhận được sự lo lắng của những người vây quanh.

“Chị em không thích trẻ con, em thật sự không thích trẻ con.” Ánh mắt Tiêu Tiêu nhìn thẳng về phía An Ninh, cô ấy mỉm cười chua chát, “Em luôn tự nói với mình như vậy. Nhưng em không cách nào tiếp nhận được sự thật từ nay về sau em không thể có con được nữa.”

An Ninh thấy cô ấy không bài trừ mình, bước lên lên trước hai bước nhỏ, “Em hãy nghe chị nói, hiện tại y học rất phát triển, không có gì là không thể nào, em xuống trước đi, chị sẽ giải thích kỹ cho em nghe.”

“Cuộc sống của em đã bị phá hủy.” Tiêu Tiêu nở nụ cười trong sáng, “Như ước nguyện của ông ấy.”

Vừa dứt lời cô ấy lại bước ra ngoài một bước.

Trái tim An Ninh đập lờ mờ hai nhịp, bây giờ cô không suy nghĩ được gì cả, nhưng cô phải nắm chắc thời gian, ít nhất đến lúc nhân viên cứu viện đến mới được.

“Tiêu Tiêu, chị biết người ức hiếp em là ai, chúng tôi sẽ giúp em. Cuộc đời của em không bị phá hủy, chỉ cần em không từ bỏ.”

“Chị biết?” Tiêu Tiêu có chút kinh ngạc, sau đó cười chua chát, “Không có ích lợi gì, thế lực người kia quá lớn, đều không hữu dụng. Em còn sống một ngày thì sẽ không thoát được ông ấy. Chỉ có chết em mới có hy vọng.”

Tất cả mọi người gấp đến độ xoay quanh, La Dao nói nhỏ bên tai An Ninh: “Nhân viên cứu viện đến rồi, đang chuẩn bị đệm hơi, cậu hãy nói với cô ấy vài câu để kéo dài thời gian.”

“Chị, hãy cho em một lý do sống tiếp đi!”

An Ninh khản trương, lòng bàn tay đỏ mẫm hời, nhưng giọng nói lại rất trấn định, “Tiêu Tiêu, em đừng để cho người thân đau kẻ thù mừng, em nên sống vì chính mình.”

“Vì chính mình...” Tiêu Tiêu nhỏ giọng nỉ non, “Sống sót vì chính mình.”

Mọi người đều thở dài một hơi, trái tim cũng bình yên trở lại.

Tiêu Tiêu nhìn An Ninh An Ninh, “Lý do này thật làm cho người động tâm, nhưng em mệt mỏi quá, chỉ hy vọng cái chết của em làm xã hội chú ý, rồi sẽ bắt cái tên cha kẻ cái mặt người dạ thú kia sẽ vào tù.”

An Ninh hô to không cần, Tiêu Tiêu kiên quyết nhảy xuống, biến mất bên lề bức tường màu xám...

An Ninh xông lên phía trước, dựa sát vào vách tường nhìn về phía trước, nhân viên cứu viện đã đến, đáng tiếc chậm một bước, đệm hơi vẫn chưa chuẩn bị xong.

Khoa cấp cứu đã sớm chờ dưới lầu, sau khi cấp cứu không có hiệu quả, tuyên cáo tử vong.

Từ lúc bắt đầu đến lúc kết thúc chuyện này không quá hai tiếng đồng hồ.

Trần Hoan là người dễ xúc động, tránh ở nhà vệ sinh khóc rất lâu, thì vẫn luôn trầm mặc. Xế chiều hôm đó cha kẻ của cô gái đến bệnh viện, cửa bệnh viện bị phóng viên vây chặt đến mức giọt nước cũng không lọt.

An Ninh yên lặng nhìn mọi thứ đang diễn ra, sau đó đưa những tài liệu mà người công tác xã hội điều tra được cho nội người phóng viên khá nổi tiếng.

Hành động nhỏ đó của cô không thoát được đôi mắt của La Dao, La Dao dẫn cô vào văn phòng hung hăng phê bình, “Cô có biết mình đang làm cái gì không? Cô điên rồi hả? Cô không có đầu óc sao? Cô có biết nếu như điều tra ra cô là người tiết lộ thông tin ra ngoài thì bệnh viện sẽ gặp bao nhiêu rắc rối không? Cô có biết người đàn ông đó là ai không?”

An Ninh bước bình cũi đầu, “Tôi mặc kệ ông ta là ai, mặc kệ ông ta có quyền thế thế nào, ông ta làm ra chuyện này thì phải chịu sự trừng phạt.”

La Dao tức giận đến mức cầm bệnh án trên bàn ném vào người An Ninh, “Cô tưởng cô là quan sao? Có thể duy trì chính nghĩa sao? An Ninh, cô phải hiểu rõ, cô chỉ là sinh viên thực tập, ngay cả bức sĩ cũng chưa phải!”

An Ninh dùng cánh tay ngăn lại, tay hơi đau, cô ngẩng đầu lên, “Bác sĩ La, cô có thể khai tôi ra, tôi không trách cô.”

La Dao ngồi trên ghế làm việc, im lặng thật lâu.

An Ninh cúi người nhặt bệnh án lên, đặt trên bàn làm việc của La Dao, “Thật xin lỗi, lại gây phiền toái cho cô, nếu không còn gì nữa, tôi ra ngoài trước đây.”

“Đợi một chút.”

An Ninh nghe tiếng xoay đầu lại, sừng sốt...

La Dao lau vội nước mắt, đứng lên, lạnh lùng nói: “Chuyện này dừng ở đây, tôi sẽ nói chuyện với bên công tác xã hội, cô nên giữ mồm giữ miệng, không cho phép tiết lộ nửa câu.”

“Bác sĩ La cô...” An Ninh chấn động mạnh, đến mức không nói được gì.

“Tôi không phải vì cô, chỉ có điều bây giờ cô thực tập tại đây, tôi không muốn mình có rắc rối mà thôi.”

An Ninh còn muốn nói tiếp, La Dao chỉ vào cửa, “Bây giờ cô đi ra ngoài đi!”

“Cảm ơn.” An Ninh xoay người đi ra ngoài, đóng cửa lại.

Người đàn ông đó có quyền thế, An Ninh biết mình làm như vậy rất mạo hiểm, nhưng chuyện vào xảy ra cô không có cách nào khoanh tay ngồi nhìn, cô gái kia chỉ tìm đến cái chết, chỉ vì muốn xã hội chú ý, dùng sức mạnh dư luận phanh phui sự thật, cô không cứu được cô bé ấy, chỉ có thể hoàn thành tâm nguyện cuối cùng của cô bé mà thôi.

Cô biết làm như vậy không đúng, nhưng không có ai nói ra sự thật, cho nên mới gây ra thảm kịch ngày hôm nay, nhưng xét đến cùng vẫn là cô sai.

La Dao có thể bo bo giữ mình mà khai cô ra, nhưng cô ấy không làm như vậy...

An Ninh bắt đầu cảm thấy La Dao không lạnh lùng như vẻ ngoài, cô ấy hẳn là người tính tình sáng khoái, chỉ là không biết tại sao phải tại sao phải vẻ ngoài lạnh lùng để nguy trang.

Lúc nghỉ trưa Trần Hoan không ăn được mấy miếng cơm, hai mắt nhìn chăm chăm cây hoạch đào (óc chó), nói với An Ninh: “Minh không muốn bỏ đứa bé.”

Ngoài dự đoán nhưng vẫn hợp tình hợp lý, An Ninh để đứa xuống, hỏi: “Vậy cậu định thế nào? Thời gian thực tập của chúng ta là một năm, nay cậu đã mang thai được hai tháng, chuyện này sớm muộn cũng bị lộ.”

“Minh không biết, mình bị ảnh hưởng tâm lý tuyệt vọng của Tiêu ảnh hưởng, cuộc sống quá tuyệt vọng. Minh không muốn đối xử với đứa bé như vậy.”

An Ninh nghĩ nghĩ, rồi hỏi: “Cậu cảm thấy Kha Phàm yêu cậu sao?”

“Minh không biết,, ánh ấy đối xử với mình rất tốt, nhưng không có đề cập đến chữ yêu.” Trần Hoan nằm sấp ở trên bàn cơm, bực bội mà vuốt vuốt tóc của mình, “Còn có một chuyện nghiêm trọng hơn.”

Hôm nay An Ninh đã có kinh nghiệm hơn, hiện tại cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý, “Cậu nói đi.”

“Thời gian hành kinh của mình không ổn định, từ nhỏ kinh nguyệt đã không đều, những năm gần đây lúc tốt lúc xấu, lúc mang thai mình tưởng kinh nguyệt không đều, cho nên có đi khám...”

An Ninh cứng người, “Ý cậu là... cậu khám ở bệnh viện này?”

“Đúng, cũng cũng là khoa phụ sản chúng ta đang thực tập.”

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Bạch, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Lo được lo mất.

Cho đến lúc tan việc, tầng một của bệnh viện vẫn bị phóng viên vây kín.

An Ninh vừa mới bước ra khỏi thang máy đã bị cảnh trước mắt dọa sợ phải lui đến cửa hông, khi đến bậc cửa không cẩn thận vấp ngã, cơ thể mất trọng tâm ngã ra sau...

Ngay lúc quan trọng có người đuổi tay ra đỡ lấy cô, cô cảm kích quay đầu lại, đầu tiên là nhìn thấy cái mắt kính không gọng rất lộng lẫy. Hơi sững sờ thậm chí cô đã quên nói cảm ơn, người đó bực mình kéo cô đứng thẳng lên. Mở miệng cần nhai, "Cô sao vậy, không nhìn đường à? Tôi không ở phía sau cô thì phải làm sao đây? Lạnh chanh lâu tấu, đúng là thiếu dạy dỗ."

An Ninh đứng thẳng người, cố chịu không để cười ra tiếng, "Sur phụ, mắt kính này của anh..."

Về mặt Lâm Khai Dương cứng ngắc, vội vàng gỡ mắt kính xuống bỏ vào túi áo, ho hai tiếng, "Còn cười nữa tôi sẽ ném em ra cửa!"

Lúc trước ở nhà ăn cô chỉ nói đùa, nhưng không ngờ Lâm Khai Dương rất hợp với mắt kính, lúc anh không nói chuyện thì xem như có vẻ nghiêm túc lại lịch sự, rất khác so với hình tượng núi lửa thường ngày.

Lâm Khai Dương đứng sát bên vai An Ninh, nhỏ giọng hỏi: "Bên phụ khoa các cô xảy ra chuyện lớn như vậy, cô không sao chứ?"

An Ninh nghe vậy sắc mặt liền ảm đạm, nhưng vẫn cười: "Không sao."

"Vậy là tốt rồi, này... La Dao cô không sao chứ?"

An Ninh chợt nhớ tới đáng về lau nước mắt của La Dao, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên trả lời thế nào.

"Anh muốn biết tôi có chuyện gì không, sao không trực tiếp hỏi tôi?"

Đang lúc hai người trầm mặc thì có một giọng nói hồ hững quả quyết chen vào.

La Dao đã thay quần áo, áo thun đơn giản và quần jean, buộc tóc đuôi ngựa. Hai tay nhét vào túi, mặt không đổi nhìn Lâm Khai Dương.

Lâm Khai Dương lập tức chạy qua, "Cái kia... Ngày hôm qua anh có gửi tin nhắn hẹn em đi..."

"Tôi không đồng ý." La Dao cười nhạt một tiếng, "Bác sĩ Lâm, hôm nay tôi có hẹn với bạn trai đi xem phim, sau đó đi ăn tối, còn việc sau đó, chúng ta đều là người trưởng thành chắc không cần nói anh cũng biết đi."

An Ninh ngại ngùng đứng im một chỗ, theo bản năng cô quay đầu lại nhìn Lâm Khai Dương, quả nhiên, sắc mặt anh tái nhợt, hai tay nắm chặt, xem ra bị thương không nhẹ.

"An Ninh, cô qua đây."

"Hả? Dạ..." An Ninh ba chân bốn cẳng chạy đến gần Lâm Khai Dương, còn chưa đến nơi đã bị anh kéo vào ngực, khiến cô không biết nên làm gì.

Mà La Dao làm như không nhìn thấy đi qua bọn họ ngay cả một câu hẹn gặp lại cũng không nói.

"Sư phụ?" An Ninh muốn ngẩng đầu nhìn anh, lại bị Lâm Khai Dương ấn đầu xuống, ép cô úp mặt vào ngực mình.

"Không cho phép nhìn thấy về mặt bị thương của tôi."

"..."

"Nếu như ngày mai tôi nghe tin đồn cầu hôn bị cự tuyệt, thì cô chết chắc rồi."

Bầu trời phía bên ngoài vẫn cứ âm u, lo lắng cả ngày, thời tiết như vậy chắc sẽ có mưa, nhưng đợi thật lâu cũng không thấy một giọt mưa nào.

An Ninh tắm rửa xong trong phòng khách xem ti vi, rất nhiều kênh đều phát tin Tiêu Tiêu nhảy lầu tự sát, cha kế của cô ấy là lãnh đạo cấp cao của thành phố, hiện tại đang bị những tin tức xấu này công kích nặng nề.

Một khi bức màn bí ẩn bị vén lên một góc nhỏ, giới truyền thông sẽ khơi ra các loại sự thật giống như những vòng sóng nước nhỏ lăn lăn không ngừng, trong đó có cả bác sĩ riêng của Tiêu Tiêu vạch trần sự thật, bạn học Tiêu Tiêu nói rằng trước khi chết cô bé có để lại di thư tự tay mình viết...

Ngoài ban công bắt đầu truyền đến những tiếng bộp bộp, An Ninh đi ra, trận mưa này cuối cùng cũng đến, cô đứng trên ban công nhìn một lúc lâu, lúc này mới phát hiện trong lúc vô tình mình đã khóc.

Tiêu Tiêu, chúc em ở trên thiên đường vui vẻ.

An Ninh giơ cổ tay lên xem đồng hồ, lại nhìn sắc trời, sợ rằng trong thời gian ngắn mưa sẽ không ngừng, không biết bác sĩ Bạch có mang theo dù không?

Cô đi đến bàn trà cầm điện thoại di động lên, bấm dãy số quen thuộc.

"Loving you i S ea Sy&#o39;cau sắc you&#o39;re beauti phụ1, and ma King 10ve w ITh you i S a l l I wanna do. . ."

Nhưng cô lại nghe thấy tiếng chuông điện thoại, An Ninh đang muốn tìm chỗ phát ra âm thanh, ngẩng đầu liền nhìn thấy nắm cửa chính chuyển động, ngay sau đó cái người mà cô đang muốn gọi điện hiện ra trước mặt cô.

Bạch Tín Vũ cúi đầu nhìn thấy trên màn hình điện thoại di động hiện "Bà xã đang gọi", sau đó liền nhìn cô nở nụ cười.

An Ninh chỉ chỉ ngoài cửa sổ, chủ động giải thích: "Trời mưa, em định hỏi anh có cần em đi đưa dù không?"

Bạch Tín Vũ thuận tay đóng cửa lại, nhưng ánh mắt vẫn nhìn cô chằm chằm, "Em đang nghĩ đến anh."

An Ninh cúi đầu nghĩ nghĩ, sau đó thần nhiên thừa nhận, "... Cũng có thể nói như vậy."

Bạch Tín Vũ dính mưa, áo sơ mi trắng dính sát vào người, trên áo hiện lên đường nét các bắp thịt, khiến anh trở nên gợi cảm vô cùng. Anh thô bạo kéo cả vạt của mình ra, sau đó đem cơi giấy ném ở một bên, rồi đi về phía An Ninh.

Đột nhiên An Ninh nhớ tới lời nói lúc sáng của anh, "Hôm nay anh rất bận, buổi tối có thể cần nhiều phúc lợi..." Lòng của cô lại bắt đầu loạn lên.

Bạch Tín Vũ đi đến trước mặt cô, đưa tay vuốt lại mái tóc cô, rồi nói nhỏ bên tai cô: "An Ninh, anh muốn em."

An Ninh chịu hết nổi mặt đỏ bừng, nếu như anh muốn cô đương nhiên cô sẽ phối hợp, nhưng mỗi lần muốn anh đều nói trực tiếp như vậy, ngược lại thật sự khiến người ta thẹn thùng.

"Chỉ cần vừa nghĩ đến muốn em là cơ thể ah sôi trào." Mặt của anh càng gần cô hơn, môi trực tiếp hôn lên vành tai cô, thỉnh thoảng duỗi đầu lưỡi liếm làn da mịn màng của cô.

Vẫn chưa chính thức bắt đầu, nhưng chỉ hai câu ngắn gọn của anh đã làm cả người An Ninh khô nóng, bác sĩ Bạch vẫn luôn có sức hút như vậy, khiến người ta không đành lòng kháng cự...

Bạch Tín Vũ ôm lấy An Ninh, hai tay chậm rãi chuyển động theo đường cong của lưng cô, sau đó ôm cô, thoải mái mà bế cô lên, đi đến cái bàn bên cạnh giá sách.

An Ninh mặc một cái áo thun màu trắng, váy dài màu hồng, theo động tác của anh váy của cô lệch sang một bên, hai đùi trắng nõn như ẩn như hiện.

Cô nhìn bốn bề, trên bàn sách ở phòng khách làm chuyện này... Cô hoảng sợ kéo lại váy, muốn nhảy khỏi bàn, lại bị anh chặn lại.

"Đây là một góc chết, bên ngoài không nhìn thấy." Bạch Tín Vũ cười nhẹ nhắc nhở, mạnh mẽ đè vai cô lại, khiến ôc nằm ngửa trên bàn.

"Bác sĩ Bạch..."

"Anh nói những lúc như vậy không được gọi anh là bác sĩ Bạch, không phạt em thì chắc em sẽ không nhớ."

Còn chưa nói hết câu, anh đã vén áo cô lên, dùng hai tay vuốt ve hai vật tròn trịa mà anh rất thích kia, cúi đầu hôn lên môi An Ninh.

An Ninh sợ mình sẽ té khỏi bàn nên không dám cử động mạnh, chỉ có thể mặc anh muốn làm gì thì làm. Trên môi lửa nóng triển miên rất nhanh liền giúp cô già nhập trạng thái, hai tay không tự chủ được ôm lấy cơ thể anh.

Bạch Tín Vũ rời khỏi môi cô, chuyển dần xuống cổ rồi đi xuống nữa, cho đến quần áo trên người An Ninh không cánh mà bay, tay của anh bắt đầu trượt vào trong váy cô...

An Ninh cắn chặt môi dưới, để mình không phát ra những tiếng mập mờ.

Nhưng cô càng như vậy, Bạch Tín Vũ càng trêu chọc, giống như nhất định phải đánh bay ý chí của cô.

Cái quần bên trong váy bị kéo xuống, không có trở ngại này, đôi tay thon dài kia bắt đầu trở nên không e ngại gì cả. Cô còn còn chưa kịp suy nghĩ, làn váy đã bị anh vén lên, cảnh xuân bên trong liền lộ ra ngoài trong không khí lạnh.

An Ninh giãy giụa muốn ngồi dậy, anh lại ác ý ấn cô ngồi tại chỗ, giọng hơi khàn cười nói: "Cơ thể em còn có chỗ nào anh cha nhìn thấy?"

Cô đang muốn trả treo, chợt thấy anh vùi đầu vào trong làn váy, cô một bên mở to hai mắt, xấu hổ muốn đẩy anh ra, hai chân lại bị banh ra. Mất đi thăng bằng cô phải giữ lấy giá sách, mặc anh làm bậy trong váy mình.

Bạch Tín Vũ cố nén dục vọng đang sục sôi, kiên nhẫn dụ dناgtrêu chọc cô, cảm nhận nguofn nhiệt nóng không ngừng chảy ra từ cơ thể cô, làm ướt đôi môi của anh, nghe cô thốt ra tiếng than nhẹ, lúc này anh mới hài lòng xén hết váy lên cao, cởi quần dài của mình, lấy một cái bao cao su từ trong ngăn kéo ra đeo vào, mở rộng hai chân cô ra, dùng dục vọng của mình đâm mạnh vào trong cơ thể cô.

Khi anh tiến vào, cả hai đồng thời phát ra một tiếng thờ dốc trầm thấp, tóc dài An Ninh toán loạn trên mặt bàn màu trắng, hai mắt nửa mở, từng phát từng phát thừa nhận sự xuyên qua điên cuồng của anh...

Sau khi tình cảm mãnh liệt qua đi, Bạch Tín Vũ còn muốn ôm An Ninh, nhưng bị cô cười đẩy ra, "Quần áo nguoi dính mura, trước tiên đi tắm đã, cần thận cảm mạo. Em lại không chạy được."

Bạch Tín Vũ mím môi cười nhẹ, "Cũng đúng. Vậy em đi thay quần áo khác đi, lát nữa theo anh ra ngoài."

"Đi đâu?"

"Quán bar."

An Ninh nhớ tới lần trước đến quán bar gặp mặt La Dao trong bầu không khí không vui, thử nói: "Em không đi được không?"

"Là bạn thời cấp ba của anh, nếu em không đi sợ rằng bọn họ không để anh yên đâu."

"Được." An Ninh nghĩ anh muốn dùng thân phận bạn gái để giới thiệu mình với bạn anh, đưa cô vào vòng luẩn quẩn của anh, liền cảm thấy ảm áp, quay về phòng thay quần áo khác, thậm chí vì thể diện của anh cô còn trang điểm đeo tran sức nữa.

Khi cô đi ra khỏi phòng anh cũng thay xong quần áo, khi nhìn thấy cô, Bạch Tín Vũ luôn luôn lạnh lùng bình tĩnh lại xuất thần trong giây lát, sau đó bước nhanh đến đẩy cô ngã xuống giường.

An Ninh giật mình, "Anh..."

"Lần đầu tiên anh thấy em mặc đầm ôm, không biết sao trong đầu lại hiện lên dáng vẻ không không mặc gì cả." Anh thản nhiên nói, trong giọng nói có chút giọng trêu chọc.

Mặt An Ninh bắt đầu đỏ lên, "Anh không thể không nghĩ đến chuyện đó không?" Bật cười ánh mắt của anh ánh mắt của anh ánh mắt của anh

"Không thể." Hơi thở nóng bỏng của Bạch Tín Vũ phun bên tai cô, "Muốn biết vừa rồi trong đầu anh nghĩ gì không?"

An Ninh xấu hổ tránh khỏi ánh mắt nóng bỏng của anh, cố gắng phủ nhận nói: "Không muốn!"

"Thật sự không muốn nghe?" Trong mắt Bạch Tín Vũ liện lên tia vui vẻ, hai tay cũng bắt đầu di động trên người cô.

"Muốn rồi. . ." An Ninh phải thỏa hiệp, giữ lấy bàn tay đang làm loạn của anh, nếu không thì cô đã uống công trang điểm rồi!

"Dùng môi lưỡi để cảm nhận sự chặt chẽ phía dưới, xúc cảm này (sự cảm nhận bằng tay) thật sự là quá tuyệt diệu. Anh liền suy nghĩ, nếu như đổi thành nơi này. . ." Anh cầm tay của cô, đặt lên cây gậy đã đứng thẳng của mình, tiếp tục nói: "Mà tiến vào không biết có cảm giác gì đây?"

Quả nhiên. . .lỗi tai An Ninh bắt đầu nóng lên sau đó lan rộng ra toàn thân, hai tay dùng sức chống ở trước ngực anh, "Không thèm nghe anh nói nữa! Mau đứng lên, anh làm nhăn quần áo của em rồi!"

Bạch Tín Vũ nhìn ánh mắt xấu hổ và giận dữ của cô, không nhìn được nữa bật cười.

An Ninh tránh ánh mắt của anh, làm ra vẻ bình tĩnh chỉnh lại quần áo của mình, sau đó lại bị anh ôm vào ngực từ phía sau.

Anh nói: "Cuộc sống đẹp như vậy, làm ta cảm thấy rất không chân thực, không biết khi nào mọi thứ sẽ biến mất."

An Ninh ngả người ra sau dựa vào lồng ngực của anh, sau đó cầm lấy bàn tay anh đang đặt trên bụng mình, "Em cũng đang sợ chuyện giống vậy, bác sĩ Bạch, có khi nào anh đột nhiên nghĩ đến một số chuyện, sau đó anh sẽ không cần em nữa không? "

"Chỉ sợ người rời đi trước là em.."

"Ủm?" An Ninh tò mò nhìn về phía anh, đang muốn hỏi, thì điện thoại di động của anh đổ chuông.

Anh nhận điện thoại nói vài câu, sau đó kéo tay An Ninh, "Đi thôi, chúng ta sắp bị trễ rồi."

Lúc hai người ra cửa, mưa đã bớt, trở thành những giọt mưa nhỏ rơi lất phất. Đèn đường vàng mờ, đêm mưa hơi lạnh, tất cả đều hợp với đêm mưa. Không giống với lần trước...

Lần này là An Ninh thân mật kéo cánh tay Bạch Tín Vũ, đôi chân hài hòa bước đi, điều này không khỏi làm An Ninh sinh lòng cảm khái, năm năm rồi, không thể không thừa nhận, duyên phận thật là một thứ kỳ diệu.

Hôm nay quán bar khá xa, Bạch Tín Vũ nhìn An Ninh, cương chiều nói: "Em ngủ chút đi, đến nơi anh sẽ gọi em dậy."

"Em muốn thức cùng anh."

"An Ninh, chuyện xảy ra ở khoa em anh đã nghe nói, người muốn trò chuyện không?"

An Ninh ngó ra ngoài cửa sổ, thản nhiên nói: "Sợ rằng cả thành phố X này đều nghe được."

"Khó chịu sao?" Anh nói thật nhỏ nhẹ, giống như sợ cô đau lòng hơn.

"Làm sao có thể không khó chịu. . ." An Ninh xoay đầu lại, cười với anh giống như đang an ủi, "Nhưng bây giờ đã tốt hơn rất nhiều."

Cô khẽ với anh chuyện mình đưa tài liệu cho phóng viên. Thật ra cô biết rõ Bạch Tín Vũ có bao nhiêu chấp nhất đối với công việc, biết rõ sau khi biết chuyện anh chắc chắn sẽ không đứng về phía mình, nhưng cô vẫn không nhìn được mà nói ra.

Quả nhiên, Bạch Tín Vũ trầm mặc hồi lâu, thờ dài một tiếng, "An Ninh, bây giờ không phải là thời gian làm việc, anh sẽ không phê phán em. Mỗi người sẽ có quá trình lớn lên, không ai vừa bắt đầu đã có thể thành thực xử lý mọi chuyện cẩn thận. Mặc dù anh không đồng ý cách làm của em, nhưng. . ."

Anh nhìn An Ninh cười, "Anh rất vui khi em chủ động nói với anh những chuyện này."

Mưa cuối cùng cũng ngừng, mây đen tản đi, ánh trăng chiếu xuống.

Bạch Tín Vũ nắm tay An Ninh cùng vào quán bar.

Quầy bar ở đây hoàn toàn khác xa với quán bar đường số, quán bar đường số chính thể khiến người khác cảm thấy như một không gian riêng tư nhỏ, là một địa điểm rất nhàn nhã và thư thái. Mà quán bar hôm nay họ đến thì tường đối xa hoa lộng lẫy.

Hai người đi thẳng vào trong đi, đi lên cầu thang tròn, đến một lối rẽ tương đối độc lập ở lầu hai.

Phía trước có một người đàn ông đưa lưng về phía bọn họ, dùng hai ngón tay kẹp điếu thuốc, tay kia thì nhẹ nhàng quơ quơ ly rượu trên bàn, rượu và thuốc lá ở bên, nhìn có vẻ vô cùng mãn nguyện.

Khói tràn ngập trong không khí, cái mùi nhức mũi này khiến An Ninh không tự chủ được nhú nhú mày.

Bạch Tín Vũ dừng lại sau lưng anh ta, thản nhiên nói: "Dập tắt điếu thuốc lá của cậu đi, bà xã mình không thích."

Người đàn ông nghe tiếng quay đầu, dập tắt điếu thuốc rồi đứng lên, giữa lông mày hiện lên vẻ thú vị, sau đó vờn hai tay ra, cười nói: "Ồ em dâu, nghe thấy không bằng gặp mặt, mau tới đây để anh trai ôm ôm hôn hôn."

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Bạch, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: không an phận

An Ninh hiếu kỳ đánh giá người đàn ông đối diện, anh ta mặc một bộ quần áo nhàn nhã, áo sơ mi ca rô phối hợp với quần dài màu vàng nhạt, giữa lông mày lộ ra vài phần khí khái, xem ra chính là người chạy theo trào lưu.

Người đàn ông vẫn giữ nguyên tư thế đang hai tay, chờ cô qua ôm anh ta, An Ninh nghĩ nghĩ, đây là bạn của bác sĩ Bạch, lẽ phép ôm cô một cái cũng đúng.

Chỉ là... hiển nhiên Bạch Tín Vũ không nghĩ như vậy, anh vẫn luôn ôm chặt eo cô, khiến cô không thể động đậy, cô chỉ có thể nở nụ cười xin lỗi với đối phương.

Người đàn ông thả tay xuống, cười hài hước nói: "Được, bác sĩ Bạch, cậu cứ như vậy đi!" Anh ta nhanh chóng thu lại vẻ mặt nghiêm chỉnh, tươi cười với An Ninh, "Vẫn chưa chính thức tự giới thiệu, anh là Mạch Thần, rất vinh hạnh khi được gặp em."

An Ninh chủ động vươn tay, "Xin chào, tôi tên An Ninh."

Sau khi bắt tay ba người cùng ngồi xuống, Mạch Thần lần lượt rót rượu cho họ, "Lão Quý mới tiếp một án tử, bây giờ vẫn bận rộn trong Sự Vụ Sở một tiếng sau cậu ấy mới đến được."

Bạch Tín Vũ khẽ gật đầu, đang muốn uống rượu, thì bị An Ninh giữ tay lại, nhỏ giọng nhắc nhở: "Anh kgoong muốn lái xe về ư?"

Mạch Thần hâm mộ nhìn về phía Bạch Tín Vũ, cảm khái nói: "Mình luôn cho rằng cậu theo chủ nghĩa độc thân, không ngờ động tác lại nhanh hơn bọn mình..."

Mạch Thần nói như vậy cũng không phải là không có căn cứ, trong mắt của anh Bạch Tín Vũ quá mức an phận, thuộc về loại hình rất nhiều cô gái thích cũng không dám tới gần. Một chút tin đồn về tình cảm cũng không có, đúng một cái lại "Bà xã", sao có thể không khiến người ta bàng hoàng?

Từ khi bắt đầu học cấp ba, kết quả học tập của Bạch Tín Vũ vẫn luôn đứng đầu, giống như trong sinh hoạt của anh chỉ có học tập cùng em trai, thậm chí Mạch Thần còn nghĩ, nếu em trai của anh vẫn còn sống, thì cả đời của anh cứ thế rồi, sống vì em trai.

Trường cấp ba của họ là trọng điểm của thành phố, ba người là bạn thân, sau đó Bạch Tín Vũ thành bác sĩ, Quý Tử Mạt đã làm luật sư. Chỉ có Mạch Thần vẫn luôn cà lơ phất phơ, cảm thấy hứng thú với thiết kế nên đã thi đại vào một trường thiết kế, bây giờ cũng trở thành một nhà thiết kế nội thất nổi tiếng.

Bạch Tín Vũ luôn nói với anh rằng "Trời sinh người tài thì ắt có chỗ dùng", cho nên mời anh thiết kế gian phòng cho một cô gái, khi đó anh còn rất ngây nhiên, Bạch Tín Vũ muốn hơ thuê căn phòng đó?

Sau khi Quý Tử Mạt dắt cô gái ấy đi xem phòng, khi về luôn nói với anh, Bạch đại bác tạm biệt cuộc sống độc thân đúng là mơ tưởng viễn vông mà, nhưng sau hơn hai tháng, anh ngược lại thật sự là không thể không bội phục Bạch Tín Vũ, thật thủ đoạn cao minh!

Phần lớn thời gian An Ninh ngồi bên nghe Bạch Tín Vũ và Mạch Thần trò chuyện, Mạch Thần hướng ngoại, kể rất nhiều chuyện xấu thời đi học, có nhiều chuyện khiến An Ninh khó có thể tin ví dụ như Bạch Tín Vũ bán bài tập, làm bài thi hộ, từng bị thầy phê bình suốt chút nữa bị đuổi học.

Thật sự cô rất khó tưởng tượng, thì ra khi đi học là một học sinh không an phận như thế?

Ba người trò chuyện câu được câu không, không biết tại sao An Ninh biến thành chủ đề, Mạch Thần hỏi cô: "Gian phòng của em ở có thoải mái không?"

An Ninh không biết tại sao anh ta phải hỏi cái này, kinh ngạc nhìn anh ta một cái, sau đó nhẹ gật đầu.

"Đương nhiên rồi, mỗi cái bàn cái ghế đều do anh tỉ mỉ chọn lựa mà."

An Ninh giờ mới hiểu được, thì ra bố cục và trang thiết bị của phòng do đều do Mạch Thần thiết kế, cô chợt nhớ tới phong cách rèm cửa sổ cùng giấy dán tường đều của các cô gái nhỏ, chịu hết nổi cúi đầu nở nụ cười.

Mạch Thần nghiêm mặt nhìn cô, "Em cười cái gì?"

"Không thể tin được anh lại thích Hello kitty." An Ninh ngưng cười, cố gắng bày ra dáng vẻ nghiêm túc.

Mạch Thần mờ mịt, "Gì mà hello kitty?"

"Rèm cửa sổ ..." An Ninh giật mình, "Không phải anh thiết kế sao?"

Bác sĩ Bạch vẫn luôn im lặng lắng nghe không được tự nhiên ho hai tiếng, "Sao Quý Từ Mạt lâu vậy, bây giờ còn chưa đến."

Hai người đồng thời nhìn về phía Bạch Tín Vũ, Mạch Thần ôm lấy đầu, tức giận bất bình nói: "Bác sĩ Bạch, người có làm hay không! Cậu đổi rèm cửa phong cách cô của mình thiết kế thành hello kitty?"

Bạch Tín Vũ đưa tay vuốt vuốt tóc An Ninh, lạnh nhạt nói: "Nhưng em thích. Đúng không?"

An Ninh đã hiểu, vị bác sĩ Bạch này hiển nhiên không phụ nữ thích gì, về rần thêm chân làm hư thiết kế của người ta. Cô cười liếc nhìn anh, thản nhiên nói: "Đúng."

Lúc này Mạch Thần mới lăm bắm bỏ qua cho anh, An Ninh đứng lên chào họ rồi đi về phía toilet.

An Ninh mới từ toilet đi ra, liền nhìn thấy có một cô gái mặc đồ của nhân viên phục vụ đang quỳ trên mặt đất nhặt mảnh thủy tinh vỡ, ngồi bên cạnh là một người đàn ông say khướt đang cười to, "Rượu này rất quý, sợ rằng tiền lương một tháng của cô cũng không đủ để bồi thường, thiếu gia không cần cô bồi thường tiền, ngủ cùng ta một đêm thì trừ nợ, thế nào?"

Cô gái không thèm ngẩng đầu, vẫn cứ ở nhặt mảnh thủy tinh trên đất, "Tôi cũng không có ý định đền, anh không sờ mông tôi thì chai rượu đã không rót xuống đất?"

An Ninh sững sốt một chút, cự ly không tính quá xa, cô nghe rất rõ, giọng cô gái kia sao nghe quen?

Người đàn ông kéo cô gái vào ngực, nghiêng ngả mà cười, "Thật nóng nảy, thiếu gia ta thích."

Mấy tên đàn ông bên cạnh cũng ồn ào theo, "Giang thiếu thật sự là khí phách, cô cô này muốn chơi trò lạt mềm buộc chặt đây mà! Khuya hôm nay sẽ khác."

Phục vụ nữ không nói hai lời liền cho vị kia Giang thiếu kia một cái tát, An Ninh thầm nghĩ chắc rất đau! Người đàn ông vì thẹn mà hóa thành giận, xô nữ phục vụ kia té xuống đất, dùng giày da sáng bóng giẫm lên lưng cô, lạnh lùng nói: "Khen cô hai câu cô liền muốn lên mặt à? Váy mặc ngắn như vậy, còn giả bộ cái gì trong trắng liệt nữ*, cô biết tôi là ai không?"

*Liệt nữ (chỉ người con gái thà chết để bảo vệ trinh tiết)

Mặc dù nữ phục vụ bị giẫm dưới chân, giọng nói vẫn nghiêm túc, "Lấy cái chân bẩn của anh ra, tôi làm công không phải bán mình, thật khiến người khác buồn nôn."

An Ninh giật mình, lần này cô thật sự nghe rõ, đến gần xác định lại càng chấn động, là bác sĩ La... Cô nhanh chóng lấy điện thoại ra báo cảnh sát.

Giang thiếu càng ngày càng quá phận, lấy tay xé lưng áo của La Dao, cười lạnh nói: "Hôm nay cô là bán cũng phải bán, không bán cũng phải bán. Không phải người thích trang trọng trắng liệt nữ? Bản thiếu gia cũng dám quan hệ! Tôi sẽ lột sạch cô, xem cô còn lên mặt được nữa không?"

Quản lý quầy rượu và ông chủ đều bị gọi ra, ai cũng cúi đầu khom lưng nhận lỗi với Giang thiếu này, thì hận không thể quỳ xuống van xin.

La Dao lại cắn răng không nói lời nào.

An Ninh phía sau lưng của cô đã bị giẫm đổ, lửa giận bùng lên, khi Giang thiếu còn muốn tiếp tục xé áo La Dao cô đã vọt tới, quơ lấy bình rượu trên bàn đập vào cánh tay anh ta...

Giang thiếu bị đau rút tay về, cái chai liền rơi xuống đất. Tất cả mọi người vây xem đều bàng hoàng, kể cả La Dao. Lúc cô ấy ngẩng đầu nhìn thấy An Ninh, máu trên mặt mất hết sắc mặt trở nên trắng bệch như tờ giấy, hốt hoảng mà hô to: "An Ninh chạy mau!"

An Ninh cũng không dùng sức nhiều, chủ yếu là muốn ngăn lại hành vi của Giang thiếu, sau khi đánh xong cô cũng không muốn chạy, nói thẳng: "Tôi đã báo cảnh sát, trước khi cảnh sát đến các người chạy còn kịp."

Giang thiếu giật mạnh tóc cô, đè mặt cô xuống mặt bàn thủy, vẻ mặt hung ác, "mày ở đâu chạy đến vậy? Dám đối nghịch với cùng thiếu gia?"

Lời còn chưa dứt, La Dao đưa tay cầm lấy chai rượu vừa rơi xuống, đập lên mặt anh ta...

Giang thiếu tức sôi gan, hét lên với đám bạn bên cạnh: "Con mẹ nó tụi mày còn đứng xem, có mỗi hai người phụ nữ cũng không xử lý được, khiến lão tử mất mặt, trở về xem tao xử lý tụi mày thế nào!"

Bốn người lập tức xông tới, nhưng không đụng phải An Ninh, cô ngẩng đầu nhìn lên, Bạch Tín Vũ và Mạch Thần đã chạy tới.

Bạch Tín Vũ kéo An Ninh ra phía sau, Mạch Thần thì đi qua đem đỡ La Dao lên, rồi cười với Bạch Tín Vũ, "Đã nhiều năm không có đánh nhau, bọn họ năm người, chúng ta hai người, cậu được không? Cũng đừng ngăn chân mình!"

Bạch Tín Vũ bình tĩnh nói, "Thử xem."

An Ninh giúp La Dao sửa sang lại quần áo, sau đó quơ lấy chai rượu ở bên, "Tại sao là hai người? Cộng thêm em, là ba."

La Dao quơ lấy ghế tựa trên đất, hờ hững nói: "Bổn."

Mạch Thần sung sướng cười không ngừng, "Tốt, bốn chấp năm, chúng ta cũng không phải không có phần tanh."

Bạch Tín Vũ đẩy La Dao và An Ninh về phía sau, "Hai người đừng làm loạn thêm."

"Bác sĩ Bạch, chưa chắc anh đánh nhau đã hơn tôi. Tại sao lại xem thường tôi như vậy? Huống chi chuyện này do tôi mà ra." La Dao hiển nhiên không đồng ý.

An Ninh biết anh lo lắng, cũng không chen tới trước, thân nhiên nói: "Em ném cái chai đập bẻ đầu bọn họ."

"Khói lửa chiến tranh" rất nhanh liền xảy ra, mấy người đàn ông bên kia đều lao đến, lật bàn ném ghế tựa, còn có An Ninh không ngừng ném ném ra chai rượu, sự việc nhất thời hỗn loạn không chịu nổi, Bạch Tín Vũ cùng Giang thiếu vật lộn đến cùng, Mạch Thần ra tay tương đối nặng, trên mặt đất rất nhanh hiện đầy những mảnh thủy tinh dính máu.

Khi Bạch Tín Vũ nhìn thấy La Dao thì lập tức gửi tin nhắn thông báo cho Lâm Khai Dương, anh ta tới còn nhanh hơn cảnh sát, nhìn thấy cảnh tượng như vậy làm sao có thể không đếm xỉa đến? Huống chi đối tượng bị đánh thương lại là trái tim trong người anh ta, cho nên trận này sau Lâm Khai Dương gia nhập càng diễn ra kịch liệt...

Một giờ sau...

Mọi người ngồi trong đồn cảnh sát, ai cũng đều bị thương, chỉ có An Ninh cùng La Dao không bị thương.

Không biết kính mặt của Bạch Tín Vũ bay đi đâu rồi, trên người nhiều vết thương, toàn thân Mạch Thần không có chỗ nào không bị thương, thậm chí là Lâm Khai Dương, mặt xưng phù, cái trán còn chảy máu.

Cũng may tất cả người đều bị thương ngoài da, không có gì đáng ngại.

Quý Tử Mạt không dễ gì lo liệu xong việc trong Sự Vụ Sở, khi đến quán bar mới phát hiện chỗ đó sớm đã là một mảnh hỗn độn, hỏi mọi người biết được nguyên nhân hậu quả, vừa nghĩ đối sách vừa vội vàng chạy tới cục cảnh sát.

Khi nhìn thấy mấy người Bạch Tín Vũ thì anh thật sự là dở khóc dở cười, "Bác sĩ Bạch, bác sĩ An, bác sĩ Lâm, còn có vị này..."

"Bác sĩ La." La Dao lễ phép nhìn anh cười.

Mạch Thần vội vàng nhắc tay cùng bọn họ phân rõ giới hạn, "Quý Đại Luật Sư, mình không phải là bác sĩ!"

"Thế giới này đúng là điên rồi, các người lại gom lại kéo bè kéo lũ đánh nhau!"

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Bạch, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 44: THÂN PHẬN

Editor: Jesse Tran

Betaer: Cogau, Mèo suni

"Bác sĩ thì sao chứ? Chả lẽ coi đồng phục ra lại không giống như người bình thường, không buồn, không vui, cũng không tức giận ư?" Lâm Khai Dương dùng sức xoa đầu An Ninh, nhưng ánh mắt lại nhìn La Dao, cười nói: "Đồ đệ, em nói xem có đúng không?"

An Ninh vô tội vuốt lại mái tóc bị anh vò rối, nói với Quý Tử Mạt: "Luật sư Quý, là nhóm người đó ra tay trước, chúng tôi làm như vậy có được tính là tự vệ không?"

Quý Tử Mạt cười: "Yên tâm đi, hiện tại, tỷ lệ thắng kiện của tôi là 100%, tôi nhất định sẽ không để cho mấy người phá hỏng lịch sử hào quang chói lọi của tôi đâu." Anh để tập hồ sơ xuống, lặng lẽ sờ cằm, sau đó nhìn về phía Bạch Tín Vũ: "Chỉ có điều tôi thực sự không hiểu, Mạch Thần bị kích động đã đánh, Tín Vũ, cậu bị làm sao vậy? Nếu như không phải tôi tận mắt nhìn thấy cậu ngồi trong đồn cảnh sát, thật sự tôi khó có thể tưởng tượng được có một ngày cậu lại trở thành đương sự trong một cuộc ẩu đả đấy."

"Không đánh lại chẳng lẽ chịu trận sao?" Bạch Tín Vũ hỏi: "Đồn cảnh sát hoặc bệnh viện, anh thích nhìn thấy chúng tôi ở đâu?"

Từ Mạt đưa mắt kính nhắt được từ quán bar cho anh, lắc đầu cười: “Tôi không còn gì để nói, thật sự sợ các người rồi.”

Sau khi mọi người được Từ Mạt bảo lãnh ra ngoài, đã là 10 giờ đêm, những vì sao lung linh tràn ngập màn đêm, trên bầu trời đêm những đám mây mù đã tản đi sau cơn mưa.

An Ninh có chút lo lắng hỏi: “Luật sư Quý, liệu bọn họ có kiện chúng tôi hay không?”

Từ Mạt giờ tay lên quơ quơ tập hồ sơ trong tay: “Câu ẩm Giang mà mấy người trên trục là cục cưng của ông chủ tập đoàn nào đó, bên ngoài làm xằng làm bậy nhưng ở nhà phải đóng vai đứa con ngoan, nếu không thì người cha chính trực nghiêm khắc của anh ta sao có thể trao toàn bộ gia sản lại cho anh ta được?”

Ánh mắt của anh không tự chủ dừng lại ở bàn tay đang nắm lấy nhau của Bạch Tín Vũ và An Ninh, sau đó nhìn Bạch Tín Vũ một lúc lâu.

Anh bỗng kinh ngạc trong nháy mắt, từ lần trước lúc dẫn cô bé đi xem phòng cho tới bây giờ mới bao lâu? Quả nhiên bác sĩ Bạch làm quan được ăn lộc vua!

“Hôm nay vì chuyện của tôi khiến cho mọi người gặp phải nhiều phiền toái, vô cùng xin lỗi.” La Dao nhìn sắc trời một chút: “Thời gian cũng không còn sớm nữa, ngày mai chúng ta đều phải đi làm, mọi người hãy về nghỉ ngơi đi.”

Lâm Khai Dương rất tự nhiên đến bên cạnh cô ấy: “Anh đưa em về nhà.”

La Dao lại đi tới trước mặt An Ninh và Bạch Tín Vũ: “An Ninh, bác sĩ Bạch! Hai người có tiện đường đưa tôi về không?”

Thật ra thì từ khi An Ninh nhìn thấy La Dao mặc đồ của nhân viên tạp vụ xuất hiện trong quán rượu đã cảm thấy rất kỳ lạ, không phải cô ấy nói đi hẹn hò cùng với bạn trai sao? Cùng nhau ăn cơm, xem phim, sau đó . . .

Bên trong nhất định có ẩn tình.

Bạch Tín Vũ nhìn An Ninh, cô gật đầu một cái, lực bắt tông tâm nói với Lâm Khai Dương: “Sur phụ, anh yên tâm đi, chúng tôi sẽ đưa bác sĩ La về nhà an toàn.”

Mọi người chào tạm biệt nhau rồi mới tản ra nhiều hướng đi về.

Bạch Tín Vũ chưa từng đến chỗ ở của La Dao, dọc đường đều đi theo chỉ dẫn của La Dao. Đường càng chạy càng hẹp, xe từ từ chạy đến đầu con hẻm nhỏ.

Vẫn muốn tiếp tục lái vào trong, nhưng La Dao mở miệng nói: “Dừng ở đây đi. Bên trong rất hẹp, lái xe vào sợ chút nữa không có cách nào quay đầu.”

An Ninh quan sát bốn phía, chung quanh tối đen như mực, đèn đèn đường cũng không có. Theo phạm vi chiếu sáng của đèn xe cố gắng lắm mới nhìn thấy được, nhà cửa xung quanh đây đều thuộc loại kiến trúc cổ, trên bức tường gạch đá quét vôi màu trắng đã phủ đầy rêu xanh.

Trừ chỉ đường ra La Dao chẳng nói thêm lời nào với họ, An Ninh suy nghĩ, phải chăng cô ấy chỉ muốn trốn tránh Lâm Khai Dương nên mới nhờ họ đưa cô ấy về?! Bây giờ nhiệm vụ đã hoàn thành, An Ninh cảm thấy trễ như vậy rồi không nên vào nhà cô ấy làm phiền thì tốt hơn, đang định tạm biệt

La Dao nói: “Nếu đã đến đây rồi thì đi vào nhà ngồi một lát đi.”

Sau đó cô ấy dẫn hai người đi vào sâu trong hẻm nhỏ, dừng ở trước một cánh cửa màu đỏ thẫm, từ trong khe hở tường gạch lấy ra chiếc chìa khóa mở cửa.

Mùi ẩm ướt lan tràn trong không khí sộc vào mũi, An Ninh có chút lo lắng, Bạch Tín Vũ vẫn không hề lên tiếng, chỉ nắm lấy tay cô không rời.

La Dao nhìn họ một cái: “Đây chính là chỗ ở của tôi.”

Một khoảng đất trống không thể coi là sân, không gian rất nhỏ, bị một cái lán che để xe đạp chiếm, đi thẳng vào là hai gian nhà trệt. Một là phòng ngủ, một là phòng bếp.

La Dao kéo một cái công tắc đèn, màu vàng ấm của ánh đèn tràn ngập cả căn phòng. Trong phòng chỉ có một cái giường đơn và một cái tủ quần áo cũ kỹ.

Trong lòng An Ninh vẫn chưa tiếp nhận được, nên lúc này không biết nói gì cho phải.

“Không ngại thì ngồi ở trên giường này đi, không có ghế. Tôi đi rót cho hai người cốc nước.”

La Dao vén rèm cửa lên đi ra ngoài, lúc trở lại thì trong tay cầm ba cốc nước.

Cô ấy chỉ lên trần nhà nói: “Cái nhà này mưa một chút là bị dột, tôi đã quen rồi, tí tách tí tách nghe cũng vui tai.”

Sau đó mở tủ treo quần áo ra: “Tôi chỉ có sáu bộ quần áo, mỗi ngày thay một bộ thì không đủ mặc, cho nên phải chịu khó giặt một chút.” Cô ấy lại chỉ ngoài cửa sổ nói: “Nếu như muốn đi tới nhà vệ sinh, ra khỏi cái cửa này rẽ bên phải, tới đầu ngõ ở bên phải có một nhà vệ sinh công cộng.”

An Ninh không biết tại sao La Dao lại muốn nói với họ những chuyện này, cô cảm xúc nước ảm trên tay, nhưng trong lòng lại cảm thấy rất chua xót.

“Đây chính là hoàn cảnh sống của tôi.” La Dao tựa vào tủ, tự giễu cợt một tiếng: “Bố tôi mê cờ bạc, vẫn còn nợ tiền người ta, mẹ tôi mất sớm, tôi còn có một đứa em gái đang học cấp hai, đây chính là lý do vì sao tôi xuất hiện trong quán bar. Tôi cũng muốn nhờ hai người chuyển lời cho Lâm Khai Dương giúp tôi, trên đường đưa tôi về hai người gặp bạn trai tôi.”

“Bác sĩ La.” An Ninh suy nghĩ một chút, hỏi: “Cô ghét sự phụ tôi đến vậy sao?”

Bạch Tín Vũ nắm chặt tay An Ninh, lạnh nhạt nói: “Không phải ghét, mà là rất thích.”

La Dao ngẩng nhìn bóng đèn đang đung đưa trên đỉnh đầu: “Nhất định là bây giờ trong lòng hai người cảm thấy thương hại tôi, nhưng không sao, vì ngay cả tôi cũng cảm thấy mình cực kỳ đáng thương. Lâm Khai Dương anh ấy quá ưu tú, chị gái là bác sĩ lâm Trường khoa dinh dưỡng, mẹ là Chủ tịch Hội từ thiện, bố là giáo sư y khoa, gia thế anh ấy hiển hách như vậy, một chút tôi cũng không xứng với thân phận cao quý của anh ấy.”

“Nhưng tôi nghĩ anh ấy sẽ không để ý đến mấy thứ đó đâu.” An Ninh cảm thấy nếu như hai người yêu nhau vì gia đình mà không thể ở bên nhau thì quả thật rất đáng tiếc.

“Tôi biết rõ anh ấy không để ý, nhưng tôi để ý. Đừng nói với tôi rằng thời đại này không ai còn để ý đến môn đăng hộ đối, rồi cố gắng bên nhau khi không được sự đồng ý của gia đình đối phương gì gì đó.” La Dao cúi đầu nghịch cái chìa khóa trong tay: “Dù thế nào tôi cũng không muốn. Tôi thừa nhận đây chính là sự tự ti, mặc cảm trong tôi.”

Trên đường về An Ninh vẫn yên lặng, cô nhìn ra ngoài cửa sổ xe, xe đi qua một một biển hiệu được chiếu sáng bởi đèn neon màu tím, hỏi: “Bác sĩ Bạch, điều kiện gia đình em cũng không tốt, năm đó mẹ em vì chữa bệnh cho em nên nợ họ hàng thân thích không ít tiền, có khi nào cha mẹ anh không thích em không?”

“Từ lúc bọn anh còn rất nhỏ, cha mẹ anh đã qua đời trong một tai nạn ngoài ý muốn. Em trai anh bị bệnh nhiều năm, sau đó anh chỉ có thể vay mượn người thân hàng xóm xung quanh để trả khoản tiền thuốc thang kèch xù cho thằng bé.” Mắt Bạch Tín Vũ nhìn phía trước, tay không rời vô lăng: “Bạn bè người thân bị bọn anh mượn tiền nhiều nên sợ, từ từ cũng xa lánh. Anh vừa cố gắng đi học, vừa làm cùng lúc ba việc để trả tiền thuốc men.”

Tim An Ninh chợt thất lại: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó anh tốt nghiệp y khoa, thuận lợi trở thành một bác sĩ có tiếng, cùng Từ Mạt và Mạch Thần gây dựng sự nghiệp, kiếm không ít tiền. Nhưng khi anh học hành thành tài, có nhiều tiền rồi, thì em trai anh lại qua đời.” Giọng anh nhàn nhạt, giống như là muốn quên đi chuyện không vui: “Anh cố gắng như vậy rốt cuộc là vì cái gì chứ?”

Mặc dù giọng anh rất bình tĩnh, nhưng An Ninh vẫn có thể cảm nhận được sự mệt mỏi tuyệt vọng trong đó, điều này khiến cô rất đau lòng.

“An Ninh.” Xe dừng lại trước đèn đỏ, Bạch Tín Vũ nghiêng mặt nhìn cô, “Anh không có cha mẹ, không có em trai, không có người thân, anh chỉ có em thôi. Nếu như có một ngày em rời bỏ anh, vậy thì anh chẳng còn gì cả!”

An Ninh vẫn đặc biệt sùng bái bác sĩ Bạch, cảm thấy anh vô cùng lý trí, vô cùng bình tĩnh. Dường như chưa có bất cứ chuyện gì có thể làm khó anh, nhưng nghe những thứ anh phải trải qua, hiện tại nhìn lại anh, lại cảm thấy giống như hôm nay mới chính thức bắt đầu đặt chân vào thế giới nội tâm của anh vậy.

“Anh sợ em cảm hóa anh rồi, sau đó trong quá trình chung sống lại từ từ phát hiện khuyết điểm của anh, phát hiện ra anh chỉ là một người bình thường. Là một người đàn ông, anh khát vọng thân thể em đến điên cuồng: là bác sĩ, còi đồng phục ra anh cũng có lúc kéo bè kéo lũ đánh nhau.” Đèn xanh bật lên, xe chậm rãi tiến về phía trước: “Sau này, có thể em còn phát hiện thêm nhiều khuyết điểm của anh, phát hiện ra anh cũng làm sai nhiều chuyện. Như vậy, em còn yêu anh không?”

Vốn là thời điểm rất nghiêm túc, thế nhưng An Ninh không nhịn được cúi đầu cười: “Bác sĩ Bạch! Anh đã cực kỳ ưu tú rồi, em còn không lo anh ghét bỏ em, anh có gì phải lo lắng chứ? Nếu bởi mấy chuyện đó mà ghét bỏ, thì đó không phải là yêu thực sự rồi.”

Sau khi về đến nhà, hai người lần lượt đi tắm, Bạch Tín Vũ nhìn giá treo quần áo trong phòng tắm treo đồ lót của cô vừa mới giặt xong, dục vọng ần núp trong cơ thể nháy mắt lại bị châm ngòi, tắm trở thành một nhiệm vụ dài đằng đẵng.

Khi anh không thể chờ đợi lặng lẽ vào phòng thì lại thấy An Ninh ôm một quyển sách, tựa vào đầu giường ngủ thiếp đi.

Dục vọng bộc phát xem ra là không có cách nào hóa giải, Bạch Tín Vũ bật cười, đi tới lấy quyển sách trong tay An Ninh đặt lên bàn, sau đó vén chăn đắp lên người cô.

Tắt đèn, kéo cô ôm chặt vào lòng. Anh muốn biến mình thành thói quen, thành một phần không thể thiếu trong sinh hoạt của cô, khiến cho cô cần anh, không thể rời bỏ anh. Nhưng vô tình mọi chuyện lại đảo ngược.

Sự tồn tại của cô thành thói quen của anh, thậm chí chữa khỏi chứng mất ngủ của anh.

Bạch Tín Vũ nhẹ nhàng nâng cằm An Ninh lên, nhắm mắt khẽ đặt một nụ hôn lên môi cô. Đúng lúc này, cổ của anh bị cô ôm . . .

An Ninh giả bộ ngủ thành công lừa được anh, trong lòng không khỏi có chút thỏa mãn, ánh mắt đen láy mở ra, mang nét cười nhìn anh.

“Đây chính là do em tự chuốc lấy.”

Hai người hô hấp trái ngược nhau, lúc này An Ninh thật muốn rút tay trở lại, nhưng đương nhiên là đã quá muộn.

Bạch Tín Vũ ngậm chặt cánh môi của cô, dùng sức chiếm đoạt hơi thở của cô, nụ hôn từ nhẹ nhàng dần dần trở nên cuồng nhiệt . . .

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Bạch, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Lịch sự bại hoại

Editor: Lovenoo1510

Betaer: Cogau, Mèo suni

Thời tiết gần đây chuyển sang lạnh, trời vào thu dường như mưa nhiều hơn, nước mưa chảy dọc theo mái hiên chậm rãi rơi lên cửa sổ phát tiếng vang “tí tách”.

Trong đêm tối, cảnh hai người cùng nằm trên một chiếc giường, cùng đắp chung một cái chăn, đối với cô là một chuyện rất mập mờ. Cho nên khi Bạch Tín Vũ mạnh mẽ đè An Ninh xuống dưới thân thì cô hơi lúng túng một chút, nhưng cũng không kháng cự lại.

Hai thân thể dán sát vào nhau cộng miệng lưỡi hai người còn dây dưa không dứt, trong không khí nhiều hơn một tia ý loạn tình mê.

Dù An Ninh chìm vào mê đắm rất nhanh nhưng cũng chưa tới thời điểm cô có thể tiếp nhận anh đi vào. Tay Bạch Tín Vũ đã dạo chơi khắp trên người cô mấy lần, vấy ngụy trên người An Ninh dường như có cũng như không.

Tuy buổi chiều hai người đã hoan ái một lần, nhưng An Ninh vẫn nhạy cảm phát hiện ra lúc này anh vô cùng kìm nén, động tác mát – hôn thô bạo hơn mức bình thường, cô không đau nhưng cũng không muốn vác một thân toàn vết hôn đến bệnh viện.

Vì vậy cô nhỏ giọng nói: “Anh nhịn không được thì vào đi.”

Bạch Tín Vũ dùng môi dán sát vào gò má của cô, giọng khàn khàn nói: “Thực sự anh cũng không nhịn được nữa rồi, từ khi tấm anh đã nghĩ đến cơ thể em, nhớ hơi thở gấp gáp, mê đắm của em lúc anh tiến vào, anh còn nhớ ánh mắt của em dường như vui vẻ nhưng lại như khổ sở.”

Mặt An Ninh đỏ lên, cô đưa tay đẩy mặt anh ra: “Anh mà nói nữa em sẽ không cho anh.”

“Anh sợ rằng em cũng không kiềm chế được.” Bạch Tín Vũ cười nhẹ hai tiếng rồi đột ngột chui vào trong chăn.

An Ninh kinh ngạc mở to hai mắt, cô không cách nào thấy rõ được anh đang làm gì, chỉ có thể nhìn thấy chăn phập phồng theo động tác của anh. Sau đó cô cảm thấy e lệ khi có dị vật hơi lạnh xâm lấn vào thân thể mình.

“Còn chưa đủ ướt.” Giọng nói của anh truyền đến từ dưới chăn.

An Ninh cả kinh, còn chưa kịp phản ứng thì hai chân đã bị tách ra, một thứ gì đó trơn trượt, mềm mại bắt đầu ra sức khiêu khích – trêu chọc thân kinh của cô.

Một luồng điện khó có thể diễn tả được lại một lần nữa chạy khắp toàn thân cô, mãi cho đến khi cô không thể gắng gượng được nữa anh mới đẩy toàn bộ bản thân vào.

Anh muốn làm hai lần mới để cho An Ninh ngủ, nhưng An Ninh đã cực kỳ mệt mỏi lại không buồn ngủ nữa nên cô gối đầu lên cánh tay của anh, dùng ngón tay của mình chạm lên trước ngực anh vạch lên một vạch: “Vừa nãy hình như anh không mang . . . cái đó phải không?”

“Anh ném xuống đất rồi.” Ngón tay của cô làm anh thấy rất nhột, anh tiện tay bắt lấy nắm vào lòng bàn tay của mình, cười như không cười nói: “Sao, em muốn xem à?”

An Ninh vui mặt nhìn vào ngực anh: “Anh là đồ sắc lang! Em mới không muốn xem đấy.”

Bạch Tín Vũ cúi đầu hôn lên mái tóc dài của cô, giọng nói của anh vẫn mang theo chút buồn bã: “Em yên tâm, anh sẽ không để cho em có thai đâu.”

An Ninh nghe cảm thấy hình như có chỗ nào đó không đúng nhưng lại không thể nói được không đúng ở chỗ nào.

Cô ngẩng mặt lên nhìn anh: “Chờ em tốt nghiệp, chính thức trở thành bác sĩ, mọi thứ ổn định, em sẽ sinh cho anh một tiểu bác sĩ Bạch có được không?”

Thân thể Bạch Tín Vũ cứng đờ, vỗ vỗ lưng của cô giống như đang dỗ dành một đứa trẻ: “Đi ngủ sớm một chút, chuyện này về sau chúng ta sẽ bàn lại.”

Phản ứng của anh thờ ơ, đầu tiên thì nhiệt tình rồi chợt trở nên ôn hòa, điều này làm cho thần kinh nhạy cảm của An Ninh có chút kích động.

“Hình như anh sợ em mang thai hơn cả em vậy.” Cô nói câu này với giọng trêu chọc, cũng thử thăm dò ý tứ của anh một chút.

Ánh mắt Bạch Tín Vũ lóe lên một cái, sau đó kéo chân lên đắp kỹ cho cô: “Anh đi uống cốc nước.”

“Bác sĩ Bạch...” An Ninh cũng ngồi dậy theo anh: “Anh làm sao vậy?”

“Anh không thích trẻ con.”

An Ninh nhìn bóng dáng của anh rời khỏi phòng ngủ, cũng chẳng thèm bật đèn mà đi thẳng xuống phòng bếp. Không biết vì sao cảm giác không tốt cứ ở trong lòng cô, đây rõ ràng là loại cảm giác thiếu hụt cảm giác an toàn mà.

Giống như một giây trước hai người còn có thể triển miên cực độ, thông qua ** cảm giác vui vẻ làm khoảng cách gần hơn trong chớp lát. Nhưng trên thực tế, cô cách anh thật là xa, từ đầu đến cuối cô vẫn chưa vào được trái tim của anh.

Ngẫm nghĩ lại một lần nữa, có mấy câu cô hỏi anh đều dựa theo tình hình thực tế để nói, giống như gia cảnh, rồi một vài cảm nhận trong lòng anh. Có lẽ cô thật sự sợ mất anh nên mới quá nhạy cảm như vậy.

Sáng hôm sau khi thời tiết trong lành, ánh mặt trời xuyên qua đám mây từ rất sớm, hai người vẫn giống như bình thường, một ít chuyện nhỏ tối qua xen vào giữa cũng không làm hai người thay đổi gì.

Bạch Tín Vũ ôm eo An Ninh, hôn lên môi cô một hồi lâu mới buông ra: “Vợ à, giúp anh đeo cavat.”

An Ninh bồng giắt mình, mặc dù biết anh để tên mình trong điện thoại di động là bà xã, cũng công khai giới thiệu cô trước mặt bạn bè của anh. Nhưng nghe chính miệng anh gọi thì cảm giác lại rất khác. Giữa người yêu với nhau có một tên gọi thân mật là chuyện bình thường, giống như là ‘bảo bối’, anh không phải kiểu người sến súa như vậy, anh chưa từng gọi cô bằng tên thân mật giống như vậy, anh vẫn luôn gọi cả họ tên của cô.

Bất chợt thay đổi cách gọi . . . làm tâm tình An Ninh rất phức tạp, nhưng cô vẫn nghe lời giúp anh thắt xong cavat.

“Anh sẽ cưới em An Ninh à, cho nên em không được suy nghĩ quá nhiều, cũng không cần có cảm giác bất an.” Bạch Tín Vũ soi gương nhìn kỹ áo sơ mi của mình.

An Ninh cười đầy anh một cái: “Em còn chưa đồng ý lấy anh đâu đấy, bác sĩ Bạch ạ, anh có biết bốn chữ ‘không biết xấu hổ’ viết thế nào không!”

Bạch Tín Vũ chợt xoay người lại ôm chặt cô vào lòng, anh cúi đầu chống vào trán của cô, hơi thở ấm áp của anh phả vào gò má của cô, trong giọng nói của anh mang theo ý vị mê hoặc: “Em đã là người của anh rồi, nên việc em có đồng ý hay không cũng không phải là việc của em.”

Hai người cùng ăn bữa sáng, sau đó vừa nói, vừa cười cùng đi làm.

Sau khi tới bệnh viện thì lại giống như mọi ngày, một người trước một người sau đi vào.

Vừa thay xong quần áo ra ngoài thì cánh tay cô bất chợt bị kéo lại, cô quay đầu nhìn lại thì phát hiện ra là Lâm Khai Dương. ...

“Mau qua đây nhìn giúp tôi xem” Lâm Khai Dương kéo An Ninh đến một góc sau đó nhắm mắt lại đưa mặt ra trước mặt cô.

An Ninh dờ khóc dờ cười nhìn anh: “Thầy . . . đừng trách em chỉ trích anh, mặc dù em biết nhất định anh có dùng đá chườm mặt, nhưng người tình mắt vừa nhìn đã vẫn có thể nhận ra trong vòng 24h vừa qua anh đã đánh nhau với người khác đấy.”

Lâm Khai Dương mở mắt, đưa tay vò mạnh làm rối tóc của cô: “Cô đúng là cô bé hư, còn quan tâm đến tôi là thầy của cô sao, cô xem tôi trừng trị cô thế nào.cô lại đây cho tôi!”

An Ninh vừa cười vừa tránh: “Em sai rồi, em sai rồi, đừng làm loạn, em lên lầu đây!”

Lâm Khai Dương sát lại gần cô, nhỏ giọng bên tai cô: “Hai người đưa La Dao về, sau đó như thế nào nữa? Cô không cảm thấy kỳ lạ sao? Lúc trước cô ấy nói là đi hẹn với bạn trai, tại sao lại xuất hiện ở quán bar để bị người ta bắt nạt chứ?”

An Ninh cảm thấy khó khăn với vấn đề này, cô hiểu La Dao kiêu ngạo, nhưng cũng không đành lòng để thầy mình khổ sở, dường như vấn đề này trả lời thế nào cũng đều không đúng.

“Thôi.” Lâm Khai Dương quay mặt đi chỗ khác: “Cô ấy chán ghét tôi như vậy.tôi cần gì phải mặt dày mày dạn dính vào cô ấy, tôi đẹp trai như vậy còn sợ không có cô gái nào thích sao?”

Thay đổi quá nhanh, An Ninh muốn hòa theo anh tạm thời cho việc này qua đi nên dùng sức gạt đầu một cái: “Đúng, anh lớn lên quá đẹp trai mà.”

Lâm Khai Dương móc từ trong túi ra mắt kính đeo lên, mỉm cười nói: “Sao? Có đẹp trai hơn so với bác sĩ Bạch nhà cô không?”

An Ninh nhìn nửa bên mặt bị sưng của anh lại còn thể hiện tư thế người mẫu nam làm cho cô buồn cười mà không dám cười, tiếp tục hòa theo anh nói: “Có, có, anh là đẹp trai nhất, trên đời này không có ai đẹp trai bằng anh cả.”

Lâm Khai Dương bất chợt nắm lấy cổ tay của An Ninh, khẽ sát cô, dùng giọng rất mập mờ nói: “Tôi nói thẳng ra thì tên nhóc Tín Vũ kia có gì tốt chứ, cậu ta là một kẻ lịch sự bại hoại, không bằng cô bỏ gian tà theo chính nghĩa, đi theo tôi đi.”

An Ninh cả kinh, nhìn theo ánh mắt Lâm Khai Dương.Quả nhiên, thấy Bạch Tín Vũ đang bình tĩnh bưng một ly cà phê đứng cách họ chưa tới hai mét.

Cô vừa bực mình vừa buồn cười, người thầy này thật là chẳng đứng đắn gì cả.

Bạch Tín Vũ cũng không có phản ứng gì lớn, ánh mắt anh vẫn thâm trầm, bình tĩnh đi về phía bên này như không có chuyện gì, nhưng lúc đi ngang qua bên cạnh hai người thì anh dùng giọng không lớn, không nhỏ nói: “Bác sĩ Lâm, anh đoán xem tôi có nên mang chuyện anh đánh nhau rầm rộ ở quán ba nói cho Trường khoa Lâm không vậy?”

Lâm Khai Dương nhướn mày lên vội vàng đẩy an Ninh về phía trước, nhanh chóng phân rõ giới hạn với cô: “Đừng.Tôi trả lại cho cậu.”

An Ninh rất vô tội bị đẩy sang, đầu đụng vào ngực Bạch Tín Vũ nên vội vàng lùi về phía sau hai bước để kéo dài khoảng cách của hai người.

Bạch Tín Vũ giống như đàn anh đối đãi với đàn em, nhặt bút rơi trên mặt đất trả lại cho cô: “Nghe nói em định bỏ gian tà theo chính nghĩa à?”

“Không có ạ.Đó là Lâm.” Cô vừa quay đầu lại thì đã sớm không thấy tên đầu sỏ gây chuyện đâu nữa.

“Anh đã xem lịch trực của em rồi, ngày mai em được nghỉ, anh cũng vậy.”

“.....” An Ninh đưa mắt nhìn bóng dáng bác sĩ Bạch biến mất ở trước thang máy, suy nghĩ dụng ý khác của anh khi nói câu này.

An Ninh đi tới Khoa Phụ khoa thì nhìn thấy Trần Hoan, dáng vẻ Trần Hoan giống như là mất hồn.

Cô đi tới: “Cô làm sao vậy? Tối hôm qua ngủ không ngon à?”

Trần Hoan vẫn cúi đầu, cô ấy vội vàng cầm hết đồ trong tay ra khỏi phòng bệnh, không nhìn An Ninh, cũng không nói một câu nào với cô, điều này làm cho An Ninh cảm thấy rất kỳ quái.

Trần Hoan giống như đang bực tức giọng nói của cô thì phải? Nhưng tại sao chứ?

An Ninh không tự chủ cũng ra khỏi phòng bệnh, trên đường đi có hai y tá đang đẩy xe nói chuyện phiếm.

“Đương nhiên là thật rồi! Cô cũng đừng thấy ngoài mặt cô ta như cô gái nhỏ thanh thuần, nhưng ai biết trong đầu cô ta đang suy nghĩ cái gì chứ? Chỉ toàn suy nghĩ những thứ không đứng đắn kia cả, nếu không muốn thì làm sao mà bác sĩ nam lại làm bụng to lên được chứ? Đây không phải là mất nhiều hơn được sao?”

“Ôi! Cô cũng đừng nói nữa, để người khác nghe được thì sao, hả?”

Một y tá che miệng cười: “Chuyện của mình làm còn sợ bị người khác nói sao? Huống chi đã đồn khắp Khoa phụ sản rồi, tất cả mọi người đều đang bàn luận đấy, cũng không phải chỉ có một mình tôi?”

Một người y tá khác nhìn An Ninh một cái vẫn không kiêng kỵ chút nào mà còn phụ họa thêm “Được rồi, người bạn nhỏ của người ta đều muốn dùng ánh mắt để giết người đấy, bớt tranh cãi một tí. Khu rừng lớn thì loại chim nào chẳng có, hai bên gièm pha như vậy ở bệnh viện chúng ta cũng không phải là lần đầu, trước đây thì có ‘kẻ thứ ba’, bây giờ lại có thực tập sinh muốn bác sĩ Khoa ngoại làm lớn bụng, sợ rằng sẽ có kịch vui để xem.”

An Ninh không nói gì chỉ lạnh lùng nhìn lướt qua các cô một cái, chuẩn bị đi tìm Trần Hoan. Cô đang nghĩ chắc Trần Hoan hiểu lầm, hiểu lầm chuyện này là do cô đồn ra, hiện tại không biết cô ấy đang trốn ở đâu để gặm nhấm nỗi buồn đây.

Một y tá trong đó gọi cô lại: “Bác sĩ An, đừng trách chúng tôi nói chuyện độc miệng, mấy năm trước có một thực tập sinh vì làm ‘kẻ thứ ba’ của thầy hướng dẫn, hại vợ của người đó không thể có con. Loại chuyện ghê tởm này hy vọng không xảy ra ở khoa chúng ta mới phải, cô hãy khuyên nhủ người bạn đó của cô, không phải nên làm đến nơi đến chốn mới là tốt nhất sao?”

“Các cô mới chỉ nghe tin đồn mà đã định tội cho người không cảm thấy như vậy là quá đáng sao?”

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Bạch, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Lời đồn đại vô căn cứ.

Editor: Hoàng Lão Tà

Beta: salemsmall

An Ninh tìm được Trần Hoan lúc cô đang ngồi ôm chân trên bậc thang, hành lang trống trải cũng chỉ có một mình cô, bóng lưng trẻ trung nhưng lại có vẻ hơi tang thương.

“Trần Hoan, chuyện đó thật sự không phải do mình nói ra”. An Ninh đi tới, ngồi xuống bên cạnh cô.

“Mình biết” Trần Hoan khẽ má vào trong đầu gối, đối diện với cô: “Mình tin tưởng cậu, chẳng qua là mình thấy mệt mỏi quá, chuyện này e rằng là do khoa phụ sản truyền đi. Quả thật mình cũng biết giấy không gói được lửa, nếu như mình không bỏ đứa bé đi chắc chắn sẽ bại lộ, đây chỉ là vấn đề sớm hay muộn mà thôi”.

An Ninh cho rằng Trần Hoan đang khóc, nhưng làm cho cô cảm thấy bất ngờ là Trần Hoan lại rất tỉnh táo...

“Vậy cậu định làm thế nào? Cậu đã trao đổi với Kha Phàm chưa?”

Trần Hoan không trả lời, ngẩn ngơ nhìn thềm đá trước mặt. Cô đang nhớ lại lúc thăng thán nói với Kha Phàm về vấn đề kia, vẻ mặt của anh là bàng hoàng, còn có sợ hãi, không yên, chỉ duy nhất là không có vui mừng.

Trong giây phút đó cô đã biết, một mình đi tới ban công, gió đêm thổi loạn mái tóc của cô, chẳng mấy chốc, gương mặt đã loang lổ nước mắt.

Kha Phàm vẫn ngồi trên ghế sa lon hút thuốc, một điếu rồi một điếu, thoảng chốc mùi thuốc lá đã tràn ngập phòng khách. Sau đó anh bỗng nhiên đi tới, ôm lấy cô từ phía sau, nói rằng: “Trần Hoan, đừng bỏ con đi, anh cưới em, chỉ cần em đồng ý”.

Trần Hoan đứng từ bậc thang nhìn lên, nhìn An Ninh nói: “An Ninh, tớ nghĩ tới tiền đồ của Kha Phàm, tớ quyết định bỏ đứa bé này đi”.

An Ninh rất xúc động, lúc trở lại làm việc bên khoa phụ sản đều nghe thấy không ít lời chửi rủa, toàn bộ dành cho Trần Hoan. Mỗi câu đều khắc nghiệt, tương sập mọi người chung nhau đẩy, châm biếm là sở trường của mọi người. Trần Hoan bị áp lực tinh thần và công việc như vậy, không biết có thể chống đỡ được bao lâu, sợ rằng sớm muộn gì cũng sẽ gục ngã.

Gần thời gian nghỉ trưa, La Dao gọi An Ninh vào trong hành lang nói thẳng: “Trần Hoan định làm thế nào?”

An Ninh cúi đầu không nói.

“Quả thật trước mắt cô ấy chỉ có hai lựa chọn, một là vì tương lai mà bỏ đứa bé đi, hai là buông tay rời khỏi bệnh viện”. La Dao cho hai tay vào túi, trong ánh mắt toát ra chút chán ghét.

“Bác sỹ La” An Ninh ngẩng đầu lên, thản nhiên nói: “Tôi cho rằng bất kể bệnh nhân có thân phận gì, là người qua đường, hay là bác sỹ thực tập, thì bí mật đều phải được bảo đảm. Cô không thấy những tin đồn kia quá khó nghe hay sao?”

La Dao nhíu mày, lạnh lùng nói: “Tôi có thể dùng nhân cách của tôi để đảm bảo rằng, ở khoa sản chúng tôi, bất kể là bác sỹ, hay hộ sỹ đều sẽ không làm tiết lộ bí mật của bệnh nhân, đây là chuyện vi phạm đạo đức ngành Y. Đừng tưởng là tối hôm qua cô giúp tôi, tôi sẽ nghe theo cô. Con người của tôi trước giờ công tư rõ ràng, chuyện của Trần Hoan cô ta tự làm tự chịu, nếu cô ta nhờ vào quan hệ để thăng tiến thì mãi mãi cũng không nhận được sự tha thứ của tôi, tôi tuyệt đối không dung túng.”

La Dao vươn tay đè chặt vai cô: “Cô cũng phải giải quyết cho tốt. Cô và bác sỹ Bạch thế nào là chuyện riêng của các người, nói trắng ra là, nếu có phát sinh quan hệ thì hãy phòng ngừa cho tốt”.

Sau khi La Dao nói xong ngay cả quay đầu lại cũng không đã rời đi, chỉ để lại An Ninh im lặng đứng một chốc. Nếu như không phải nhân viên khoa phụ sản tiết lộ, chuyện này chỉ có ba người Trần Hoan, Kha Phàm và cô biết, ngay cả Bạch Tín Vũ cũng không biết.

Ngay lúc An Ninh đang không biết làm sao, thì cô thấy Khâu Mẫn đang nói chuyện với một người ở phía xa xa... Một dự cảm mãnh liệt xẹt qua đại não, chờ lúc Khâu Mẫn đi tới, cô chợt nắm chặt cổ tay Khâu Mẫn.

Khâu Mẫn đương nhiên là hoảng sợ: “Cô làm gì vậy?”

“Nếu như tôi nhớ không nhầm thì tối qua hình như cô trực đêm, các ca bệnh cũng do cô sắp xếp phải không”. An Ninh kéo tay cô ta tới góc vắng người, lạnh lùng nhìn cô: “Chuyện của Trần Hoan là do cô đồn đại”.

Khâu Mẫn mạnh mẽ gạt cánh tay của An Ninh ra, cười lạnh nói: “Là tôi thì sao? Nếu cô ta không làm thì sợ gì người ta túm được đuôi?”

“Cô... Cô lại dám tiết lộ bí mật của bệnh nhân, còn đồn đại khó nghe như vậy?” An Ninh tức giận đẩy cô ta về phía sau, vỗ trên vách tường: “Rốt cục cô muốn cái gì?”

Khâu Mẫn không giận mà còn cười: “Đó là trừng phạt đúng tội của cô ta. Cô với cô ta là bạn tốt, các người đều là cá mè một lứa thôi, cô hãy cầu khẩn đừng để cái đuôi lọt vào tay tôi đi”.

“Cô thật độc ác vô lý!” An Ninh chưa từng thấy người như vậy, trong lúc nhất thời ngoại trừ “độc ác” cũng không nghĩ ra từ khác để nói về cô ta.

“Tôi độc ác? Tôi cũng chỉ vì quá yêu Kha Phạm, tôi làm tất cả cũng vì anh ấy”. Khâu Mẫn vẫn làm ra bộ dạng đương nhiên, ghé sát vào tai An Ninh nói: “Rất tức giận đúng không? Vậy đánh tôi đi!”

An Ninh túm cổ áo cô ta: “Cô nghĩ rằng tôi không dám sao?”

“Chỉ sợ cô không dám” Khâu Mẫn vẫn cười.

“Đây là chuyện nghe qua thật buồn cười, đầu tiên là giả vờ tự tử khiến rối loạn, cố gắng tranh thủ ánh mắt của anh ta. Sau đó truyền ra những tin đồn khó nghe, hại anh ta chìm sâu trong lời nói xấu. Vậy mà cô dám nói cô làm tất cả vì anh ta”. An Ninh bỗng nhiên buông tay, xoay người sang chỗ khác: “Tôi không thể ra tay với cô, bởi vì tôi thấy cô thật đáng thương, thật buồn cười!”

Khâu Mẫn khẽ run, sau đó cười bất đắc dĩ: “Xem ra cô không có tức giận đến mức ngu ngốc, nhưng tôi cũng không bỏ qua cho cô ta dễ dàng như vậy đâu”.

Buổi trưa An Ninh ăn cơm cùng với Trần Hoan, trong giờ ăn trong phòng đã kín hết chỗ, hai người tìm không được chỗ ngồi chỉ có thể ngồi chung bàn với những người khác

Thế nhưng mọi người nhìn thấy Trần Hoan anh mắt đều lộ ra sự khác thường, có hèn mọn, ghét bỏ, cũng có sự tìm tòi nghiên cứu...

Thậm chí có người còn châm chọc khiêu khích công khai, An Ninh bỗng nhiên biết rằng dư luận thật sự vô cùng đáng sợ. Quả nhiên, Trần Hoan cúi đầu rì rì, An Ninh dần lại ý định muốn bước lên tranh luận: “Mình không đói bụng, không muốn ăn”.

Sau đó hai người ngồi trên chiếc ghế dài dưới lầu, An Ninh lấy đồ bên trong túi và nước trái cây đưa cho Trần Hoan một phần, cười nói: “Là vị chocolate mà cậu thích ăn nhất nè”.

Trần Hoan cũng cười với cô, sau đó cắn bánh mì từng miếng từng miếng, uống nước trái cây, cảm giác người ta càng không muốn để cô thoải mái, cô càng phải sống tốt cho họ xem.

An Ninh yên lòng, vừa ăn bánh mì vừa chỉ cây Phong phía trước nói: “Cậu nhìn xem, mùa thu đến lá cây cũng biến thành màu đỏ. Thời gian sẽ thay đổi tất cả, cậu tin không?” Trần Hoan không nói gì, chăm chú xé bánh mì trong tay.

An Ninh cười nghiêng đầu đi, sau đó chợt cứng đờ, lúc này cô mới phát hiện Trần Hoan khóc. Nước mắt chảy dọc theo gò má trơn bóng, rơi xuống rồi trộn lẫn với bánh mì

“Trần Hoan...”

“Tôi sẽ bỏ đứa bé, sau đó làm chur chưa từng xảy ra chuyện gì, bất kể người ta có nói gì mình cũng không nhận”.

An Ninh im lặng một lúc: “Nếu đây là quyết định của cậu, mình sẽ ủng hộ”.

Trần Hoan bỏ bánh mì xuống, quay đầu, nắm tay An Ninh nói: “Cậu nói xem rốt cuộc mình làm vậy có đúng hay không?”

“Có” An Ninh gật đầu thật mạnh.

“Đêm nay cậu trực đêm có thể giúp mình vào danh sách bệnh nhân xóa tên đi không? Như vậy bọn họ sẽ không còn chứng cứ!” Ánh mắt Trần Hoan chờ mong nhìn An Ninh.

“Thế nhưng...”

“Thoại chuyện này không đúng với quy định, coi như tôi chưa nói đi”. Trần Hoan đứng lên, nhìn An Ninh cười nói: “Bây giờ tất cả mọi người đều tránh mình còn không kịp, có cậu ở bên cạnh mình đã rất vui rồi. Cậu nói đúng, thời gian sẽ thay đổi tất cả”.

Lúc An Ninh trực đêm vẫn nhớ mãi câu nói kia của Trần Hoan, cô chợt nhớ đến mấy năm trước vừa bước vào học, cô luôn luôn cô đơn có một mình, chỉ có hai chỗ nhà và trường học. Điều kiện gia đình không tốt, mẹ thì kiến thức cũng có hạn, nên dựa vào việc trông trẻ cho hàng xóm mới miễn cưỡng duy trì được cuộc sống. Vì vậy mà An Ninh vừa tan học đã về nhà phụ việc, dường như cũng chẳng có cuộc sống riêng.

Thời gian trôi qua có chút cô độc. Chính trong thời gian đó Trần Hoan đã bước vào cuộc sống của An Ninh, trải qua rất nhiều lần bị từ chối, bị leo cây, bị lạnh nhạt... Từ đầu đến cuối Trần Hoan cũng không buông tha ý định muốn làm bạn với cô.

Sau đó không biết từ lúc nào hai người đã đi gần nhau hơn, từ đó trở thành bạn bè thân thiết.

An Ninh sắp xếp lại các ca bệnh, trong lúc thần xui quỷ khiến lại lục ra phần hồ sơ bệnh của Trần Hoan, cô chỉ cần xé bỏ nó, sau đó xóa bỏ hệ thống số liệu, sẽ không ai biết là cô làm.

Cô do dự khá lâu, vẫn không thể xuống tay được. Cô thật sự không có cách nào tán thành với hành vi này, hành vi này cơ bản không phải là cách giải quyết tốt.

Lý trí của An Ninh cuối cùng đã chiến thắng cảm tính, trả lại tập tài liệu, nhưng trong lúc vô tình cô lại phát hiện một ca phá thai khác...

Ngày hôm sau, An Ninh ngủ bù đến xế chiều, Bạch Tín Vũ quét dọn nhà cửa một lần, mang tất cả quần áo đi giặt, sau đó trở lại phòng ngủ, nhìn cô thật lâu.

Cô ngủ không được yên, chân mày nhíu chặt, lâu lâu còn trở mình.

Trong mơ An Ninh nhìn thấy ở trên tầng cao nhất, tất cả mọi người vây xung quanh, có một cô gái ngồi trên tường cao...

Lòng An Ninh thất lại, đợi cô gái đó quay đầu, cô nhìn rõ ràng người đó là Trần Hoan. Trần Hoan vẫn nhìn cô như không có chuyện gì xảy ra: “An Ninh, cậu có phải là bạn tốt nhất của mình?”

Cô gật đầu mạnh mẽ, nhưng Trần Hoan lại nói: “Ngay cả cậu cũng không muốn giúp mình, mình mệt mỏi quá...”

Sau đó Trần Hoan nhảy xuống ngay trước mắt cô...

Từ trong mơ An Ninh chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người, bỗng nhiên ngồi bật dậy.

“Em sao vậy?” Bạch Tín Vũ mau chóng đề hai vai cô lại: “An Ninh, thả lỏng, đừng sợ, em chỉ gặp ác mộng thôi”.

Trong phút chốc An Ninh mờ mịt, sau đó nghiêng người nhào vào trong ngực anh.

Bạch Tín Vũ hơi giật mình, sau đó ôm chặt lấy cô: “Ngoan đừng sợ. Anh đi rót một ly nước ấm cho em đỡ sợ”.

“Nước ấm cũng không thể an ủi được bằng anh”. An Ninh vẫn chôn cả người trong ngực anh, ôm thật chặt không chịu buông tay.

Bạch Tín Vũ nghe vậy bật cười: “Cũng chỉ trong lúc như thế này em mới có thể nói ra được một câu dễ nghe như thế”.

“Em đi tắm, đổi bụng quá”. An Ninh đẩy anh ra, đi tới nhà tắm.

Nhưng đi tới đi lui lại dừng lại, nhìn cái phòng xa xa bị anh giải thích thành phòng “dự trữ” lại nổi lên sự tò mò, không tự chủ bước tới...

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Bạch, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Thực sắc tính dã!

Editor: Hoàng Lão Tà

Beta: salemsmall

“Buổi tối muốn ăn gì?”

Cánh tay An Ninh dừng lại giữa không trung, cười trả lời: “Anh làm món gì em ăn món đó”.

Trả lời xong cô chuyển tâm muốn đi tắm rửa sau đó ăn tối, buông tha sự tò mò trong đầu.

Trong phòng tắm khói bốc lên, dội nước ấm lên người, An Ninh nghiêm túc suy nghĩ đến chuyện của Trần Hoan. Chợt nghe tiếng động vang lên ngoài cửa, sau đó cách một cánh cửa có thể thấy thấp thoáng bóng dáng Bạch Tín Vũ đang rửa tay ở bên ngoài.

Tuy rằng chất liệu không trong suốt như thủy tinh, hình dáng lại hiện ra rất rõ ràng. An Ninh hơi xấu hổ lui vào trong một chút, tưởng rằng anh chỉ rửa tay xong sẽ nhanh chóng đi ra.

Thế nhưng chờ một lát, tiếng nước bên ngoài đã ngừng, nhưng anh cũng không đi ra ngoài...

“An Ninh, anh có thể vào không?” Giọng nói của anh hơi có ý cười, tay đã dừng lại trên nắm cửa.

“Không thể!” Chỉ phút chốc khuôn mặt An Ninh đã đỏ lên.

“Vây cũng được, em tiếp tục tắm đi, anh đứng đây nhìn”.

“Anh...” An Ninh nóng lòng muốn lau khô cơ thể đi ra ngoài, thế nhưng trên tóc và trên người vẫn còn rất nhiều xà bông, nên phải tăng tóc xả bọt trên đầu đi.

“Có muốn anh giúp em một tay không?” Bạch Tín Vũ tựa vào vách tường gạch men màu trắng, hai tay khoanh trước ngực, nói một câu đầy mập mờ.

Lần đầu tiên An Ninh tắm rửa giống như đi đánh giặt, dùng khoảng ba phút đã xong. Cô dùng khăn tắm lau người xong mới phát hiện quần áo còn treo ở giá treo bên ngoài... Nhưng mà Bạch Tín Vũ vẫn ung dung chờ, giống như đang đợi con mồi vào cửa.

“Tắm xong thì ra đây nhanh nào” Bạch Tín Vũ cười thân thiện: “Em không ra anh sẽ vào”.

An Ninh không thể làm gì khác là quần khăn tắm lên người, tìm đập nhanh, từ từ mở cửa ra. Thấy anh không có động tác gì khác mới mạnh dạn kéo mạnh.

Cửa vừa mở ra được một nửa, cô cảm thấy choáng váng, bị một sức mạnh kéo vào lòng.

Bạch Tín Vũ không nói hai lời đã ôm ngang người cô, bước về phía phòng ngủ.

“Bác sỹ Bạch, em đói. . . Hồi nãy anh hỏi em muốn ăn cái gì chẳng lẽ không phải làm chuẩn bị nấu cơm sao?” An Ninh dùng tay đẩy anh một cái, dùng sức không mạnh, giả bộ xem như là kháng nghị.

“Em sai khiến anh còn không muốn cho anh chút lợi ích sao?” Bạch Tín Vũ không để ý đến sự giãy dụa của cô, đá văng cửa phòng ngủ ra, đề cô ở trên giường.

An Ninh tự biết không có chỗ nào để trốn, dứt khoát nhắm mắt lại, làm ra bộ dạng muốn chém muốn giết tùy ý người: “Vây được rồi...”

Bạch Tín Vũ giống như đang mở quà tặng, từ từ kéo khăn tắm trên người cô ra, cố nén dục vọng đang thiêu đốt ở bên dưới bụng, không vội ăn mà ngược lại, thưởng thức con mồi từ trên xuống dưới.

An Ninh đợi một lúc lâu cũng không thấy động tĩnh, nhìn không được hé mắt nhìn xem đang có chuyện gì, đúng lúc này, cơ thể của anh chợt áp xuống, hôn chằng chịt dọc từ trên cổ xuống người cô, lưu luyến dừng lại ở bộ phận mềm mại trước ngực cô.

Cảm giác tê dại từ môi anh lan ra toàn thân khiến cho cô phải phát ra tiếng rên nho nhỏ.

Bạch Tín Vũ ngẩng đầu lên, đôi mắt sâu hun hút tràn đầy dục vọng: “Vừa rồi lúc tắm em có nhớ tới anh hay không?”

An Ninh nghe vậy mờ mắt, ánh mắt hai người chỉ chạm nhau một chút, cô đã chuyển ánh mắt đi nơi khác, cũng không biết nên nhìn cái gì cho tốt, trong lòng lại cảm thấy buồn cười, loại câu hỏi này bảo người ta biết trả lời thế nào?

Bạch Tín Vũ bò lên dùng lưỡi quét lên lỗ tai của cô: “Tóm lại là có nhớ hay không?”

“Không có...” An Ninh bị anh làm cho nhột, trong giọng nói mang theo nụ cười.

Tay anh bỗng nhiên trượt vào giữa hai chân của cô, thăm dò vào nơi làm anh say mê. Hơi thở ấm áp phun ở bên tai cô, mang theo âm thanh mê hoặc: “Không đúng, vậy chỗ này sao lại ẩm ướt như vậy? Hả?”

An Ninh ngại ngần đến mức hận không thể tìm được một cái lỗ để chui xuống, trong khoảng thời gian ở chung này cô phát hiện, ban ngày Bác sỹ Bạch ở trong bệnh viện mang dáng vẻ đáng hoàng lịch sự, chuyên nghiệp tinh tảo, là hình mẫu rất đáng tin cậy, được người người ngưỡng mộ.

Nhưng vừa về đến nhà... Lúc hai người hoan ái lại giống như biến thành người khác, thích nói ra những lời khiến người ta phải đỏ mặt, tìm đập nhanh.

“Vừa rồi lúc đi tắm em đã nhớ anh làm như vậy với em, đúng không?” Giọng điệu của anh lại trầm hơn một chút, rõ ràng chỉ có thể tiếp nhận đồng ý.

“Vừa rồi... Sự tồn tại của anh mãnh liệt như vậy, nhưng ngược lại, em lại không muốn nhìn thấy anh!” An Ninh tuy xấu hổ, nhưng vẫn không quên đánh trả một câu: “Bác sỹ Bạch, anh quả nhiên không làm thất vọng cái danh hiệu cảm thú”.

“Em dám nói không thích anh như vậy?” Bạch Tín Vũ hơi nhíu mày, cho ngón tay thứ hai vào.

“Anh...” An Ninh rút cục cũng buông tha ý định chống cự, bởi vì lý trí của cô đã theo ngón tay chơi đùa của anh mà trở nên mờ mịt, ngoại trừ thờ dài cầu khẩn thì cô không có cách nào nói ra một câu trọn vẹn.

“Thật ảm ướt...” Bạch Tín Vũ rất hài lòng với phản ứng thành thực của cơ thể An Ninh, nghiêng người chống tay trên giường, vui vẻ ngắm bộ dạng động tình của cô, động tác trên tay cũng nhanh hơn: “An Ninh anh đoán bây giờ em rất mong muốn được anh tiến vào, sau đó mạnh mẽ chiếm đóng, có đúng không?”

An Ninh chỉ lo hít không khí, không trả lời, nhưng ánh mắt mê ly đã nói lên tâm tình của cô.

“Nhận đi, anh sẽ cho em”. Giọng nói của Bạch Tín Vũ hơi trầm nhẹ, giống như nhất định phải làm cô bỏ vũ khí đầu hàng mới bằng lòng bỏ qua.

“...” An Ninh chịu đựng một lúc, cuối cùng thỏa hiệp nắm tay của anh: “Được, em thừa nhận...”

“Nói đi” Bạch Tín Vũ hơi rút ngón tay ra ngoài, đề lên chỗ mẫn cảm nhất của cô cười nói: “Nói em muốn anh tiến vào cơ thể em”.

“...” Từng dòng điện từ cơ thể chạy lên đại não, An Ninh chỉ có thể nghe theo, nói ra lời anh muốn nghe: “Em muốn... Anh tiến vào cơ thể em...”

“Như em muốn”. Bạch Tín Vũ rút cục nâng người, nâng hai chân cô cao lên phía đỉnh đầu, sau đó dùng dục vọng nóng bỏng mạnh mẽ đâm vào cơ thể cô.

Làm cho cô cùng anh phát ra tiếng rên cực kỳ êm tai.

Tình cảm ái muội lan tràn mãnh liệt khắp cả căn phòng, tia nắng mặt trời ảm áp buổi chiều chiếu từ cửa sổ vào, làm cho hình ảnh hai người đang giao hoan ánh lên vách tường...

Cho đến khi qua cơn kích tình, An Ninh mặc dù hưởng thụ nhưng cũng tiêu hao không ít sức lực, sau khi làm xong càng cảm thấy đói. Đẩy ra người đàn ông đang muốn ôm mình, khoác váy ngủ lên cười nói: “Bác sỹ Bạch, bây giờ có thể đi ăn cơm chưa?”

Bạch Tín Vũ cũng mặc quần áo vào, nhặt bao cao su lên ném vào trong thùng rác, bước lại ôm cô từ phía sau: “Làm một lần nữa nhé? Ít có dịp chúng ta được nghỉ cùng một ngày”.

An Ninh từ chối nói: “Anh còn chưa thỏa mãn dục vọng nữa à!”

“Cái này nói là chưa thỏa mãn dục vọng?” Tay Bạch Tín Vũ không chịu để yên xoa lên hai điểm mềm mại trước ngực cô: “Em biết vừa rồi vì sao anh có thể kiềm chế mà vui đùa với cơ thể của em hay không?”

Trên mặt An Ninh mới vừa hết đỏ lại vì mấy câu nói này mà hiện lên, nhưng mà lấy kinh nghiệm mọi lần mà nói, người không nhận được trước luôn là anh... Ngày hôm nay sao lại nhận được? Đúng là có chút kỳ lạ?

Bạch Tín Vũ dán vào bên tai cô, vron đầu lưỡi mập mờ hôn lên cổ cô: “Bởi vì khi em tắm anh đã bắn một lần, nhìn đường cong yếu điệu của em, trong đầu anh đã nghĩ đến bộ dạng động lòng người khi em ở dưới thân anh...”

“...” Khuôn mặt của An Ninh đã sớm đỏ rực, ngay cả lỗ tai cũng nóng lên, cô nhanh chóng thoát khỏi ôm ấp của anh: “Không nói với anh nữa, anh quá dâm dê rồi!”

Bạch Tín Vũ buông ra theo sự đẩy dụa của cô, phản đối nói: “Thực sắc tính đã *. Anh là đàn ông bình thường, thích làm chuyện đó với người phụ nữ mình yêu, thì có vấn đề gì chứ? Sao lại là dâm dê?”

(*“Thực sắc tính đã”: Một câu nói của Mạnh Tử, nghĩa là chuyện ham muốn ăn uống và tình dục là bản năng của con người)

“Vậy anh cũng không thể chưa thỏa mãn dục vọng như vậy...” An Ninh không biết làm sao để bắt bẻ anh, chỉ có thể nói như vậy.

“An Ninh, em là cô gái đầu tiên của anh, là duy nhất, cũng là người cuối cùng”. Bạch Tín Vũ thân nhiên nói: “Anh cảm dục nhiều năm như vậy, bây giờ mới tìm được đối tượng, anh muốn giải tỏa nhiều thêm vài lần cũng không được sao?”

“Được rồi... Anh thắng”. An Ninh vẫn bị sự mặt dày của anh đánh bại, buồn cười nói: “Thế nhưng Bác sỹ Bạch... Anh dám không chú ý đến yêu cầu của em sao. Em đói...”

“Được, anh đi nấu cơm”. Bạch Tín Vũ nhìn cô nói một câu đầy ý sâu xa: “Chờ em ăn no xem còn mượn có gì”.

“...”

An Ninh vốn định theo vào phòng bếp trợ giúp, bị anh đẩy ra: “Có khói dầu, em ra ngoài chờ ăn cơm là tốt rồi”.

Cô không kiên trì nữa, trở về phòng lấy sách ra phòng khách ôn tập. Kỳ thực trong khoảng thời gian ở với Bác sỹ Bạch này, đối với An Ninh mà nói, quả thật có không ít lợi ích. Cô ở khoa Y vốn dĩ đã có thành tích đâu, bây giờ lại có thêm nhiều kinh nghiệm riêng tư phong phú.

Khi Bạch Tín Vũ nghiêm túc sẽ là một người thầy vừa nghiêm khắc vừa ưu tú, anh có thể giải thích rõ ràng những vấn đề mà An Ninh không hiểu, vô cùng kiên trì, nhưng nếu như cô không cẩn thận mà quên chỗ quan trọng, anh sẽ không nể mặt mà trách mắng, bắt cô thực hiện những hình thức trừng phạt rất quái quỷ.

An Ninh ngày càng có tình cảm sâu nặng với anh. Bên trong có tình yêu, có sùng bái, kính ngưỡng, thương thức, cũng có sự tin tưởng. Sự tồn tại của anh giống như bổ sung cho toàn bộ chỗ thiếu sót của cô, đóng vai trò là người yêu, người thân, thầy giáo và là bạn bè.

Khiến cô vô tình mà bắt đầu ỷ lại vào anh, quen thuộc anh, loại cảm giác này ngày càng mãnh liệt, làm cho cô không dám nghĩ đến tương lai, không dám nghĩ đến nếu có một ngày anh đột nhiên rời đi, cô sẽ khổ sở đến mức nào.

“An Ninh?”

“Dạ?”

“Em đang nghĩ đến điều gì? Gọi em vài lần nhưng cũng không nghe thấy”. Bạch Tín Vũ dọn tới món cuối cùng, lấy tay vỗ vỗ mặt bàn: “Tôi ăn com nào”.

An Ninh bước tới ngồi xuống, trong lòng vẫn đang suy nghĩ đến việc gì đó. Anh có chuyện giấu cô, cô đang nghĩ xem không biết có nên hỏi vấn đề đang nghĩ hoặc trong lòng này không.

Bạch Tín Vũ lấy chén dưa đưa cho cô, liếc cô một cái thật sâu: “Em đang suy nghĩ đến điều gì?”

Trong phút chốc An Ninh do dự, quả thật như bây giờ không phải tốt sao? Cần gì phải vội vàng vạch trần mọi chuyện, huống hồ anh cũng đã nói, chờ đến lúc thích hợp, cơ hội đến, rồi anh sẽ nói tất cả cho cô nghe.

Vì vậy cô cầm dưa lên ném thử đồ ăn, cười nói: “Không có gì”.

“Nếu như là chuyện của Kha Phàm và Trần Hoan thì không cần suy nghĩ”. Bạch Tín Vũ rót cho cô một ly nước trái cây, thân nhiên nói: “Chuyện đó không liên quan đến em”.

An Ninh sững sờ, đối với việc anh bỗng nhiên nhắc đến chuyện này, cô cảm thấy kỳ lạ, nhưng suy nghĩ sâu hơn thì cô nhớ tới việc Kha Phàm làm việc ở khoa giải phẫu, là cấp dưới của anh, chuyện này anh biết cũng không có gì kỳ lạ, hướng chỉ trong bệnh viện cũng đã sớm truyền tin.

“Trần Hoan là bạn tốt của em, làm sao lại không liên quan đến em”. An Ninh cho là anh thuận miệng nói, nên cũng thuận miệng nói theo một câu.

“An Ninh” Bạch Tín Vũ để dưa xuống, vẻ mặt toát ra sự lạnh lùng xa cách, dùng giọng điệu không cho cự tuyệt nói: “Trong khoảng thời gian này cách xa Trần Hoan một chút đi”.

An Ninh đã lâu không thấy anh dùng giọng điệu này, lần thứ hai dâng lên cảm giác anh rất xa cách, cô cũng đặt dưa xuống: “Anh sợ Trần Hoan sẽ làm liên lụy đến em? Nhưng em muốn nói rằng, cô ấy là bạn tốt của em. Nếu như là chuyện liên quan đến Lâm Khai Dương, Bác sỹ Bạch, xin hỏi anh có thể bỏ bo giữ mình, không đem xia đến hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Bạch, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Báo thù

Edit + beta: hoa hồng

Bàn đầy thức ăn được đặt ở trước mắt, hai người cũng không tiếp tục động đũa nữa, không khí nhất thời có chút đè nén.

Bạch Tín Vũ nhìn cô thật sâu, chủ động múc cho cô một chén canh.

An Ninh nghĩ anh cũng bởi vì quan tâm mình mới nói như vậy, lúc sống chung có chút xung đột nhỏ và không đồng ý thì cũng rất bình thường, vì vậy cũng nhận lấy canh từ trong tay anh, thuận theo uống hai hớp.

“An Ninh, anh sẽ không hại em. Anh nói như vậy tất nhiên là có nguyên nhân, em phải nghe lời.”

Ngay lúc An Ninh cho rằng xung đột đã qua, đột nhiên lại nghe thấy anh nói lời như vậy, cô để thìa xuống, khoanh tay đặt ở trên bàn, “Bác sỹ Bạch, em cảm thấy chúng ta cần phải nói chuyện một chút.”

“Em nói đi.” Bạch Tín Vũ cũng làm động tác giống cô, khôi phục lại vẻ bình tĩnh thường ngày của một người bác sỹ chủ trì ở trong bệnh viện.

“Tại sao trong lúc Trần Hoan cần em nhất anh lại bảo em cách xa cậu ấy? Em không hiểu.” An Ninh muốn bình tĩnh hòa nhã nói chuyện với anh, cho nên giọng nói cũng không mang theo mùi thuốc súng.

Bạch Tín Vũ im lặng một lát, lạnh nhạt nói: “Anh không muốn nói chuyện này.”

Lại nữa rồi. An Ninh không thể nào chịu đựng được loại thái độ không hợp tác của anh, giống như một tòa núi băng cao cao tại thượng không thể xâm phạm, một câu không muốn nói là thoải mái xóa bỏ hết tất cả.

“Không muốn nói thì thôi, nhưng mà bộ dạng bo bo giữ mình kia em không làm được.” An Ninh cũng không so đo với anh, cúi đầu ăn cơm.

“An Ninh, anh.”

Lời của anh bị chuông điện thoại di động cắt ngang, đứng lên nhận điện thoại, sau đó đến cả cơm cũng không đũa hoài tới, trở về phòng thay bộ quần áo khác ra ngoài, vừa đeo caravat vừa nói: “Bên bệnh viện có chuyện, anh phải trở về giải phẫu khẩn cấp, có thể sẽ trở về muộn, em đừng chờ anh, tự mình đi ngủ trước đi.”

An Ninh vẫn không lên tiếng, im lặng nhìn một bàn đầy thức ăn.

Bạch Tín Vũ đi tới cửa chính, lúc đi ngang qua An Ninh thì dừng lại, nói với cô: “Sự việc kia chờ anh trở lại sẽ giải thích với em, em phải nghe lời.”

Nghe lời, lại nghe lời, xem cô như sùng vật sao? An Ninh ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn anh.

Bạch Tín Vũ khom người xuống, néo mặt cô, gương mặt xinh đẹp nhăn lại. Ngay lúc môi của anh sắp chạm phải môi của mình thì cô tránh theo bản năng.

Cơ thể Bạch Tín Vũ cứng đờ, sau đó khẽ thở dài nhỏ đến mức không thể nghe thấy, “Đừng ôn tập quá muộn, sớm nghỉ ngơi một chút. Ngủ ngon.”

Anh cúi đầu đi tới cửa, đổi giày ở bên cạnh tủ giày. An Ninh không nhịn được nhìn lên anh một cái, giọng nói cứng ngắt, nói: “Anh chờ một chút.”

“Hà?”

An Ninh đẩy cái ghế ra đứng lên, đi một chuyến vào phòng ngủ, sau đó là phòng bếp, sau đó lẻ mề đến trước mặt anh, mặt nhìn sang một bên, “Không thấy gần đây thời tiết cũng chuyển lạnh rồi sao, còn mặc ít như vậy”

Cũng không phản ứng của anh, An Ninh mạnh mẽ đẩy áo khoác tới trên người anh.

Đầu tiên là Bạch Tín Vũ có chút kinh ngạc, sau đó thuận theo nhận lấy, trong mắt hiện lên nụ cười nhàn nhạt, chỉ về phía một cái tay khác của cô, “Đó là cái gì?”

An Ninh bị anh hỏi mới nhớ tới, cũng đẩy bánh bao tới trên người anh, vẫn không nhìn anh, “Em nhìn thấy thuốc dạ dày ở trong ngăn kéo phòng bếp, anh vừa vào phòng phẫu thuật cũng không biết lúc nào thì mới ra ngoài, ăn trước cái bánh bao lót dạ đi. Đừng cái gì cũng không ăn.”

Rất lâu sau Bạch Tín Vũ cũng không lên tiếng.

An Ninh tò mò xoay đầu lại, lại nhìn thấy tay cầm bánh bao của anh chút run rẩy rất nhẹ, nhất thời cũng không đoán hoài tới tức giận, ân cần hỏi: “Anh làm sao vậy? Khó chịu chỗ nào sao?”

Bánh bao đột nhiên rơi xuống đất, An Ninh còn chưa hiểu là tình huống gì, đã bị anh cường thế đè vào trên tường, sau đó anh rũ mắt xuống, hung hăng hôn lên môi của cô, một tay bắt được hai tay đang hoảng hốt chống cự của cô, âm thanh của môi lưỡi rất lớn, không cho phép cô tránh lui chút nào, gần như hút sạch tất cả hơi sức của cô.

An Ninh chỉ cảm thấy đầu óc trở nên chậm chạp, bị anh hôn bất thành linh làm cho thất thần, nụ hôn càng sâu hơn, toàn thân cô có chút xụi lơ, đã sớm quên chống cự.

Mãi cho đến khi gần như không thể hô hấp, Bạch Tín Vũ mới buông cô ra, An Ninh vịn tường càng không ngừng thờ dốc.

Anh lại dán tới, tay dao động các nơi trên người cô, khàn khàn nói: “Nếu như không phải bệnh viện có việc gấp, anh nhất định làm em ở chỗ này.”

An Ninh đỏ mặt nhìn anh, nếu như cô nhớ không lầm, không phải hai người bọn họ vừa mới âm ỉ mâu thuẫn sao? Sao anh không biết ngược, trước khi hóa giải mâu thuẫn đã cưỡng hôn cô rồi, còn nói lời như vậy nữa.

Bạch Tín Vũ nhìn thấu bản khoăn của cô, giơ tay lên vuốt vuốt tóc của cô, “Chờ anh trở lại sẽ giải thích với em”

Tiền Bạch Tín Vũ đi, An Ninh nhớ tới nụ hôn trước khi anh đi, thế nhưng trong lòng trở nên sáng suốt, liền tiếp ăn hai chén cơm, không thể không thừa nhận, bác sĩ Bạch nấu cơm ăn thật ngon.

Thật ra thì anh vào được phòng khách, xuống được nhà bếp, IQ cao lại lớn lên đẹp trai. Ngoại trừ thái độ tồi tệ một chút, tính tình kiêu ngạo một chút, phương diện dự vọng kia. Mạnh một chút, quả thật có thể nói anh hoàn mỹ, An Ninh cảm thấy thật ra thì mình có thể ở chung một chỗ với người kia, thật sự đã rất may mắn.

Sau đó An Ninh vừa ngồi trên ghế sa lon ôn tập vừa chờ anh trở về, nhưng lần chờ này lại chờ đến rạng sáng, bất tri bất giác đã nghiêng người ngủ thiếp trên ghế sa lon.

Tỉnh lại đã là ngày hôm sau. Bởi vì ngủ đột ngột, cũng không đặt đồng hồ báo thức, thật may là cô có thói quen dậy sớm, vội vàng rửa mặt chuẩn bị đi làm. Làm cô cảm thấy kinh ngạc là Bạch Tín Vũ lại cả đêm không trở lại.

Khi An Ninh chạy tới bệnh viện mới nghe các y tá bàn tán, tối hôm qua anh không ngủ cả một đêm, hợp tác với những bác sĩ khoa khác cấp cứu một bệnh nhân suốt đêm, kéo bệnh nhân từ Quý Môn quan trở về.

Lúc mọi người bàn tán không khỏi gia tăng khen ngợi, dù sao gọi gấp trở về đều là mấy bác sĩ ưu tú có kinh nghiệm nhất trong văn phòng khoa.

An Ninh nghe nói tin tức này thì rất hạnh diện vì anh, nhưng lại cảm thấy có chút đau lòng, mặc dù đây là công việc của anh, mặc dù thiên chức của bác sĩ chính là chữa trị cho bệnh nhân, nhưng nghĩ tới ngay cả ăn cơm tối anh cũng không quan tâm, lại nhịn một suốt đêm, không nhịn được lo lắng cho cơ thể của anh.

Khi mọi người ở đây đều đang bàn tán về sự tích chối lợi của bệnh viện vào tối hôm qua thì có người có vẻ có chút không ăn khớp, cô ấy bất mãn khi tầm mắt của mọi người đều bị dời đi, nhắc tới chuyện Trần Hoan mang thai lần nữa, cũng ác ý phi báng, châm chọc Trần Hoan là muốn dựa vào quan hệ mà thượng vị.

Người này chính là Khâu Mẫn.

An Ninh đi tới, nói với cô ấy: “Bác sĩ Khâu, làm phiền cô đi theo tôi một chút.”

Khâu Mẫn ngẩng đầu nhìn cô một cái: “Rất xin lỗi, tôi rất bận.”

“Không tới tôi sợ cô sẽ hối hận.” An Ninh cũng không bày ra tư thế chất vấn cô ấy như lần trước, ngược lại mỉm cười nhìn cô ấy.

Khâu Mẫn sững sờ, sau đó cúi đầu suy nghĩ một chút mới đi theo cô đi tới một góc không người.

An Ninh không muốn quanh co lòng vòng, nói thẳng vào vấn đề: “Tôi hi vọng cô có thể bỏ qua cho Trần Hoan, không cần truyền lời đồn nhảm về cậu ấy.”

“Cô hi vọng? Vậy tôi còn hi vọng người phụ nữ kia cách Kha Phàm xa một chút!” Khâu Mẫn giống như nghe được chuyện rất buồn cười, hoàn toàn không để ở trong lòng.

An Ninh lấy từ trong túi ra một bệnh án nhét vào trên tay cô ấy, “Xem cái này trước rồi hãy trả lời.”

Khâu Mẫn nghi ngờ mở bệnh án ra, trong nháy mắt sắc mặt trở nên trắng bệch, “Tại sao cô có cái này.”

“Cô từ đâu thấy bệnh án của Trần Hoan, tôi cũng từ đó mà thấy được của cô. Chuyện này rất ly kỳ sao?” An Ninh cười, ghé sát vào bên tai cô ấy nói: “Tôi đoán lúc cô làm giải phẫu nạo thai nhất định không ngờ sẽ có một ngày bản thân đến bệnh viện này thực tập.”

Khâu Mẫn dùng sức xé bệnh án, cắn môi dưới, lạnh lùng nhìn An Ninh.

“Xé đi. Đây chẳng qua là bản photocopy mà thôi, tôi còn rất nhiều bản. Muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, nhiều đến có thể dán đầy cả hành lang.” An Ninh buông tay ra, “Nếu như cô cần tôi làm như vậy.”

“Cô.” Khâu Mẫn dùng sức ném mảnh vụn vào trên người An Ninh, “Tôi bỏ qua cho cô ta, cô bỏ qua cho tôi, cứ như vậy đi.”

Khâu Mẫn bực tức xoay người, chỉ để lại An Ninh đứng ở tại chỗ, rốt cuộc cô thờ phào nhẹ nhõm, nhìn xung quanh một chút, may là không có những người khác thấy.

Nhưng trên thực tế, La Dao đứng ở lối đi mất thấy cả quá trình, mãi cho đến khi Khâu Mẫn rời đi mới đi.

An Ninh chờ Khâu Mẫn đi xa mới ngồi chồm hóm xuống cần thận từng li từng tí nhặt những mảnh giấy vụn trên đất lên xe vụn hơn nữa, sau đó ném toàn bộ vào trong thùng rác, không để lại một chút dấu vết.

Quả nhiên, trong lúc ăn cơm trưa, đề tài mà mọi người nói đều xoay quanh chuyện các khoa hợp tác cứu người, chuyện bê bối của Trần Hoan bị đề xuống không ít, đáng thương cô ấy còn sợ người bàn tán không dám tới nhà ăn ăn cơm.

Bản thân An Ninh ăn xong muốn đi mua bánh bao có hương vị gì đó cho Trần Hoan, tâm trạng cũng vui vẻ hơn nhiều, nghĩ tới chuyện này cuối cùng có thể chấm dứt.

Nhưng ngay khi cô chuẩn bị đi vào trong phòng nghỉ lấy đồ thì thấy ở cửa vây quanh một đồng người, sau đó cô cũng tò mò tới gần, chỉ liếc mắt nhìn cũng đã khiếp sợ nói không ra lời.

Trên tủ dán đầy bệnh án, rậm rạp chằng chịt, toàn bộ đều giống nhau, là bản bệnh án về chuyện Khâu Mẫn phá thai.

Cô đang muốn đi vào xé bệnh án, có người đã trước cô một bước, như nổi điên đẩy mọi người ra, vọt vào phòng nghỉ ngơi, xé toàn bộ bệnh án trên tủ, chỉ là có một ít ở chỗ cao cần đập trên ghế, cô ấy hốt hoảng chỉ lo nhảy lên xé, tóc cũng rối loạn, không phải hai chữ “nhếch nhác” có thể hình dung.

An Ninh không biết chuyện gì xảy ra, cô chỉ photocopy một bản, chỉ vì hù dọa Khâu Mẫn một chút mà thôi, cũng không tiết lộ chuyện này cho bất kỳ người nào biết. Những thứ này cũng không phải cô dám. Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

Khâu Mẫn càng không ngừng nhảy lên xé bệnh án trên đỉnh đầu, tất cả người xung quanh đều đang chỉ chỉ chỗ chỗ cô ấy, nghị luận âm ỉ, cuối cùng cô ấy buông tha, ngồi sững trên đất, đau lòng muốn chết che mặt mà khóc.

Mặc dù An Ninh không thích cô ấy, nhưng thấy tình cảnh này cũng có chút không đành lòng, thật ra thì năng lực chịu đựng của Khâu Mẫn kém xa Trần Hoan, là người trong cuộc khi chuyện xảy ra ở trên người cô ấy, cô ấy mới biết dư luận đáng sợ dường nào.

Vì vậy chủ động mang một cái ghế từ bên cạnh đi qua, muốn giúp cô ấy xé bệnh án phía trên xuống, nhưng cô ấy lại đột nhiên đứng thẳng lên, đẩy An Ninh từ trên ghế xuống, “Không cần cô ở chỗ này giả mù sa mưa, tôi đã đồng ý với yêu cầu của cô, tại sao cô còn phải làm như vậy? Tại sao!”

“Không phải là tôi làm” An Ninh mất đi trọng tâm đứng vào trên tủ, sau lưng truyền đến đau rát.

“Cô dám nói cô không photocopy bệnh án của tôi?” Khâu Mẫn cho rằng là An Ninh làm, hoàn toàn không nghe cô giải thích.

Lúc mọi người ở đây đều vây xem thì La Dao đi tới mang đến khí thế lạnh lùng, xua tan tất cả những người xung quanh, sau đó nói với hai người các cô: “Hai người các cô tự mình tiết lộ tin tức bệnh nhân, vi phạm y đức nghiêm trọng, chúng tôi sẽ mở một cuộc họp tiến hành thảo luận, các cô có thể làm chuẩn bị kết thúc thực tập trước thời hạn.”

Sau khi La Dao đi, An Ninh chỉ có cảm giác trời sập xuống, trước hết cô nghĩ đến nếu thật sự bị bệnh viện hủy bỏ tư cách thực tập thì làm sao bây giờ? Xứng đáng với nhiều năm cố gắng của cô ư? Xứng đáng với mẹ ngâm đắng nuốt cay ư? Sao chuyện lại biến thành như vậy. Sao lại biến thành như vậy?

Khâu Mẫn vẫn ngồi dưới đất, nước mắt theo gương mặt chảy xuống, bị cô ấy dùng tay áo quạt cường lau đi. Im lặng thật lâu, nhìn gương mặt An Ninh tái nhợt cười một tiếng, “Hai bên đều tổn hại, cô hài lòng chưa?”

“Tôi thật sự không tiết lộ chuyện riêng tư của cô.” An Ninh để lại một câu nói này rồi lập tức xoay người đi ra ngoài.

Lâm Khai Dương đang tìm cô khắp nơi, lúc nhìn thấy cô chợt túm cô đến một bên, mở miệng nghiêm nghị trách cứ, “Cô làm sao thế? Không có đầu óc hả? Cô điên rồi, muốn chôn vùi tiền đồ của mình như vậy sao?”

An Ninh cúi đầu không lên tiếng.

Lâm Khai Dương càng tức giận hơn, “Tôi cho cô biết, An Ninh, nếu như cô làm chuyện gì quá phận, cũng không nên trách tôi không để ý tình cảm thầy trò, bác sĩ như vậy là không được, bản thân cô tự cầu phúc nhiều hơn đi!”

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Bạch, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 49: Thất vọng và tuyệt vọng

Edit + Beta: hoa hồng

Lời nói của Lâm Khai Dương rất đột kích, từ đầu tới đuôi không cho An Ninh cơ hội phản bác, liên tục mắng một lát lâu.

Chờ anh khiển trách kết thúc, An Ninh chỉ nói một câu: “Su phụ, nếu như mà em nói đó không phải là em làm, su phụ sẽ tin tưởng em sao?”

Lâm Khai Dương sững sờ, chưa bao giờ nghĩ tới An Ninh sẽ vô tội, chuyện này là chính miệng La Dao nói cho anh biết, bởi vì anh là người hướng dẫn An Ninh đầu tiên, phía trên muốn anh tham gia hội nghị.

An Ninh nói toàn bộ đầu đuôi câu chuyện cho anh biết, sau đó thở dài một tiếng, “Em biết rõ hiện tại em có trăm miệng cũng không thể bào chữa, nhưng em thực sự chỉ photocopy một bản bệnh án, cũng không cho kẻ nào ngoài Khâu Mẫn xem cả, sau đó lại càng xé bỏ bệnh án sạch sẽ. Em không biết tại sao những thứ kia sẽ dán đầy cả phòng nghỉ ngơi, em thật sự không biết.”

“Được rồi, đừng giải thích với tôi.” Lâm Khai Dương đeo mắt kính lên, nhìn đồng hồ đeo tay, “Tôi phải đi họp rồi.”

Mặc dù An Ninh có chút khổ sở, nhưng cũng không cưỡng cầu, ngay cả chính cô cũng cảm thấy chuyện này không thể tưởng tượng nổi, lẽ ra lúc ấy chỉ

có hai người cô và Khâu Mẫn ở đó, tất nhiên Khâu Mẫn sẽ không dán bệnh án của mình vào phòng nghỉ ngơi, cơ bản là không có những người khác biết, nhưng bệnh án tự chạy đến phòng nghỉ ngơi là thế nào? Sự phụ không tin cô cũng hợp tình hợp lý.

Lâm Khai Dương bước đi hai bước chợt dừng lại, lạnh lùng nói: “Em đã nói không có, đợi trong hội nghị trung tôi sẽ cố gắng giúp em tới cùng, chỉ hy vọng em đừng phụ lòng sự tin tưởng của tôi với em”

An Ninh đứng ở tại chỗ, câu nói ngắn gọn tôi tin tưởng, tôi cố gắng giúp em, lại làm cô cảm động muốn khóc.

Cô và Khâu Mẫn cũng bị tạm thời ngưng hẳn thực tập, ngoại trừ ngồi ở trong phòng làm việc đợi kết quả của hội nghị ra chuyện gì cũng không làm được.

Cho đến khi cửa phòng họp mở ra, chủ nhiệm khoa ngoại khoa nội tham dự hội nghị dẫn đầu đi ra, một số người phía sau lần lượt ra ngoài, trong đó bao gồm người hướng dẫn đầu tiên theo luận phiên của Khâu Mẫn ở khoa nội, người hướng dẫn An Ninh Lâm Khai Dương khoa cấp cứu, bác sĩ bị truyền tin đồn Kha Phàm khoa ngoại, cấp trên của anh ấy Bạch Tín Vũ, An Ninh và La Dao người hướng dẫn của Khâu Mẫn ở phụ khoa. Còn có hai người bác sĩ không nhận ra đơn giản là tham dự bỏ phiếu biểu quyết.

An Ninh thấy cửa phòng làm việc có bác sĩ tham dự hội nghị đi qua, biết kết quả đã có rồi, do dự có cần tới hỏi hay không.

Hiển nhiên Khâu Mẫn thiếu kiên nhẫn hơn cô, trực tiếp chạy qua cản một người bác sĩ trong đó, gấp gáp hỏi: “Rất xin lỗi, có thể nói cho em biết kết quả của hội nghị không?”

Người bác sĩ kia nhìn cô ấy rồi nhìn An Ninh, bình tĩnh nói: “Có một người bị hủy bỏ tư cách thực tập, một người khác bị ghi lại xử phạt.”

Khâu Mẫn khẩn trương bắt lấy ống tay áo đối phương, “Chỉ có một người bị hủy bỏ tư cách thực tập sao? Là ai?”

An Ninh cũng nghe được kinh hồn bạt vía, trên người đã toát mồ hôi lạnh.

“Là Trần Hoan.” La Dao bình tĩnh đi tới, gật đầu chào người bác sĩ kia, “Làm phiền anh rồi, tôi sẽ giải thích với các cô ấy.”

Về mặt An Ninh khiếp sợ: “Tại sao là Trần Hoan?”

Hiển nhiên Khâu Mẫn cũng không ngờ tới kết quả này, đầu tiên là sững sốt một lát, sau đó chợt bừng tỉnh hiểu ra, “Thì ra là cô ta làm!”

Thật lâu sau An Ninh cũng không nói nên lời, cô chợt nhớ tới một chi tiết, vào một ngày trước ngày trực đêm, Trần Hoan từng cầu xin cô hủy bệnh án của mình. Cho nên đêm đó An Ninh mới đặc biệt sửa sang lại bệnh án, lấy bệnh án của Trần Hoan đi, lúc này mới phát hiện ra Khâu Mẫn.

Hơn nửa ngày trước, đa số thời gian hai người đều cùng đi nhà ăn ăn cơm, hôm nay Trần Hoan lại nói không hy vọng nghe được lời đồn đại rồi không tới ăn cơm, trên thời gian hoàn toàn có cơ hội làm chuyện này.

Trong mắt La Dao thoáng qua áy náy nhàn nhạt, nói với An Ninh: “Xin lỗi, lúc trước tôi nghe được đối thoại của em và Khâu Mẫn, tôi cho rằng là em làm, bỏ một phiếu khai trừ em. Cho đến khi Lâm Khai Dương lấy chứng cứ ra, tôi mới biết tôi quá vô đoán, hiểu lầm em”

An Ninh còn muốn hỏi nữa, lúc này Trần Hoan đi tới, nước mắt tràn đầy hốc mắt cô ấy, giật mạnh quần áo La Dao, “Bác sĩ La, cầu xin chị.. chị giúp em xin tha thứ có được không? Cầu xin chị.”

La Dao hồ hững tránh tay Trần Hoan, lúc rời khỏi đi ngang qua bên cạnh An Ninh, nói với cô: “Tôi đã sớm nói qua rồi, tôi ghét người đạp lên quan hệ để lên chức. Em sẽ không làm như vậy, không có nghĩa là bạn của em cũng sẽ không.”

An Ninh như bị sét đánh, chậm rãi quay đầu lại, nhìn về phía người bạn đã ở cùng mình khá nhiều năm.

Trên mặt Trần Hoan đã không còn nở nụ cười sáng sủa của ngày xưa, giờ phút này cả khuôn mặt đều âm trầm, ngay cả trong ánh mắt cũng lộ ra vẻ quyết tuyệt không khớp với tính cách trước đó của cô ấy.

Khâu Mẫn chỉ về phía cô ấy, khóc nói: “Tôi nói cô có ý quyến rũ Kha Phàm muốn đạp lên anh ấy thương vị, tôi không hy vọng anh ấy bị lợi dụng mới một lần rồi lại một lần cố gắng phá hư quan hệ giữa các cô. Nhưng Kha Phàm không tin lời của tôi nói, tất cả mọi người không tin tôi! Điều cảm thấy đây là tôi tìm cơ không muốn chia tay với anh ấy, không có ai tin tưởng tôi nói. Hôm nay rốt cuộc cô bại lộ.”

Về mặt An Ninh như giấy màu, ngay cả đôi môi cũng bị mất màu sắc, khiếp sợ nói không ra lời.

Trần Hoan im lặng rất lâu chợt nhìn An Ninh bật cười, “Sao thế? Không ngờ ư? Trách chính cô quá ngu ngốc, cô thật sự tin tưởng tôi không có nhà để về tùy tiện tìm một công viên ngồi là có thể gặp được Kha Phàm?”

An Ninh lắc đầu lui về sau hai bước, chợt đụng vào vách tường sau lưng, “Tại sao phải như vậy.”

Trần Hoan đến gần sát cô, vẫn cười nói: “An Ninh, cô biết không? Thật ra thì khoa tôi thật sự muốn ở lại không phải phụ khoa, mà là khoa giải phẫu thần kinh.”

“Minh không hiểu. Cho dù cậu muốn ở lại khoa giải phẫu thần kinh, cố gắng là được, tại sao phải làm những chuyện kia?”

Tiếng cười của Trần Hoan đã thay đổi có chút sắc bén, “Cố gắng? Cô cho rằng tôi không cố gắng sao? Hàng năm khoa giải phẫu thần kinh của bệnh viện Trung Ương nhận vào mấy danh ngạch như vậy, tôi luôn nhấn mạnh rằng là thành tích của chúng ta tốt mới được phân tới đây, tôi nhận định bản thân cùng với các cô là cùng một loại. Tôi cho rằng điều đó sẽ nằm trong lòng tôi bằng một chút, nhưng trên thực tế, người tôi đây đều có thành tích nổi trội, tôi hoàn toàn không có biện pháp đánh đồng với các cô, ngay cả Dương Quang rệu rã be bét cả ngày cũng có thành tích tốt hơn tôi.”

Cô ấy đi tới trước mặt An Ninh, trong mắt tràn đầy bất mãn oán hận, “Tôi không cam lòng! Tôi cố gắng như vậy, nỗ lực như vậy, nhưng luôn không đuổi kịp các cô, thế nào cũng đuổi theo không kịp. Cái thế giới này vốn không công bằng, không phải sao?”

An Ninh nằm mơ cũng không nghĩ tới, người bạn tốt sống cùng mình lâu ngày sẽ có suy nghĩ hoang đường mà cực đoan như vậy, “Cho nên cậu liền muốn thông qua Kha Phàm”

“Đúng thì thế nào! Cô có tư cách gì phê phán phương thức sống của tôi?” Trần Hoan nhìn cô cười nhạt, “Tôi rất trẻ tuổi, rất đẹp, không phải sao? Tại sao có tài nguyên tốt như vậy mà không lợi dụng?”

An Ninh cũng bình tĩnh lại, chỉ là ngực cô rút đau đớn từng cơn từng cơn, “Cho nên cậu cố ý dẫn dắt tôi phát hiện bệnh án của Khâu Mẫn, sau đó bỏ đi ván cờ kéo mình và Khâu Mẫn xuống?”

“An Ninh, cô có biết hay không, thật ra cô làm tôi rất thất vọng.” Trần Hoan lạnh lùng nhìn cô, “Tôi lại nhiều lần hỏi cô có phải là bạn tốt của tôi hay không, ngoài miệng cô nói đúng vậy nhưng khi tôi bảo cô giúp tôi hủy bệnh án cô lại do dự. Sau đó khi phát hiện bệnh án của Khâu Mẫn, cô cũng không báo thù cho tôi, nên tôi phải tự mình động thủ. Cô xứng làm bạn tốt của tôi sao?”

An Ninh vẫn rất khó tiếp nhận sự thật này, lắp bắp nói: “Tại sao cậu lại biến thành bộ dáng bây giờ.”

“Biến thành?” Trần Hoan giống như nghe được câu chuyện rất nực cười, “An Ninh, cô quá ngây thơ rồi. Cô cho rằng, tại sao lúc trước tôi phải quán quýt chật lấy trở thành bạn với cô? Cô ngoại trừ đi học gần như không có hoạt động ngoài mức quy định, trong toàn bộ thế giới của cô giống như chỉ có việc học và gia đình. Cô có biết sống chung với người có gia cảnh như cô rất mệt mỏi không? Nếu không phải thành tích cô xuất chúng, tôi sẽ phí sức lực lớn như vậy đến gần cô ư? Đáng thương cô bị lợi dụng lâu như vậy, lại vẫn hỏi tôi tại sao.”

Hốc mắt An Ninh ửng đỏ, cô cũng không biết bạn bè làm bạn với mình nhiều năm như vậy, lại là quan hệ lợi dụng và bị lợi dụng, hoá ra là như vậy.

Trần Hoan cười lên rồi lại khóc, dùng sức đánh bụng của mình, “Mọi thứ ban đầu cũng theo kế hoạch của tôi tiến triển rất thuận lợi, tại sao lại mang thai, tại sao tôi lại mang thai!”

Khâu Mẫn luôn ở bên cạnh im lặng nghe, lúc này lại không nhịn được mở miệng nói: “Bảo ứng xác đáng, nhưng đứa bé luôn vô tội. Cô làm như vậy, sợ rằng ngày sau sẽ có một ngày cô phải hối hận.”

An Ninh không muốn tiếp tục ở chỗ này nữa, đối mặt với Trần Hoan quả thật cô không thể hít thở, cổ họng xông lên một cơn chua xót, chán ghét muốn ói.

Ngay lúc cô đi tới cửa thì giọng nói của Trần Hoan lại từ phía sau cô truyền đến, giọng nói sắc bén mà châm chọc, “An Ninh, tôi ghen tỵ cô, bởi vì ghen tỵ cho nên chán ghét tất cả của cô. Nếu chuyện đã âm ỉ đến tình trạng này, tôi muốn nói cho cô biết một bí mật.”

“Tôi không muốn nghe.” Giọng nói của An Ninh đã lạnh xuống, bước chân không dừng lại, thậm chí không quay đầu lại.

“Mục tiêu đầu tiên tôi tiếp cận cũng không phải Kha Phàm, mà là cấp trên của anh ta, bác sĩ chính của khoa giải phẫu thần kinh Bạch Tín Vũ.” Trong tiếng cười của Trần Hoan xen lẫn nước mắt, còn có một chút cảm giác vô lực không thể làm gì, “Đáng tiếc tôi không làm được chuyện, cô lại làm được, cô bảo sao tôi không chán ghét cô.”

An Ninh chợt nghĩ đến tối hôm qua, Bạch Tín Vũ nói cho cô biết phải cách xa Trần Hoan, không nói nguyên nhân, chỉ dùng thái độ bảo cô nghe lời. Thì ra là anh đã sớm biết Trần Hoan là thứ người như thế, là đang nhắc nhở cô. Nhưng khi cô không hiểu rõ, còn nhấn mạnh với anh Trần Hoan là bạn tốt của mình, còn nói bộ dạng bo bo giữ mình kia bản thân không làm được.

Chỉ cách một ngày mà tất cả chân tướng của sự việc đều lấy phương thức tàn nhẫn như vậy hiện lên, thật đúng là châm chọc.

Xế chiều hôm đó Trần Hoan rời khỏi bệnh viện, trước khi đi không chào tạm biệt với bất kỳ kẻ nào, bao gồm An Ninh, thậm chí không có ai biết cô ấy đi lúc nào.

Khâu Mẫn bởi vì tiết lộ chuyện riêng tư của Trần Hoan bị ghi lại lỗi lầm trong lý lịch, mặc dù An Ninh không tiết lộ bệnh án của Khâu Mẫn, nhưng cũng tham dự cuộc sống gió này, bị ghi lại một lần khuyết điểm nhỏ.

Sau khi An Ninh tan việc mới vừa thay quần áo xong, đã nhìn thấy Lâm Khai Dương đứng ở cửa bệnh viện đợi mất, cô chủ động đi tới, vỗ vai anh một cái, “Sự phụ.”

Lâm Khai Dương quay đầu lại nhìn cô, sau đó tháo mất kính xuống lấy áo lau, lại đeo lên, cười chào hỏi cô, “Là An Ninh à.”

“Chuyện ngày hôm nay, em cũng không biết phải cảm ơn thầy thế nào mới tốt.”

Lâm Khai Dương đưa cánh tay ra khoác lên trên vai của cô, “Em ấy, ít giao cho tôi thêm phiền phức chính là cảm ơn lớn nhất với tôi rồi.”

An Ninh mím môi, tâm trạng buồn bực không vui bởi vì một câu nói này của anh mà sáng sủa không ít, cô gật đầu một cái, “Dạ, em ít thêm phiền phức.”

Lâm Khai Dương thu cánh tay lại, lại dùng áo lau tròng kính, nói lầm bầm “Sao cái mắt kính này lau thế nào cũng không sạch, xem ra lại phải đổi cái mới rồi.”

“Em giúp thầy.” An Ninh nhận lấy mắt kính từ trong tay anh, đưa về phía nơi có ánh sáng chiếu, cười nói: “Sur phụ, sur phụ đang trêu chọc em sao? Mắt kính này rõ ràng rất sạch sẽ mà! Chỉ là giống như dày hơn lần trước.”

“Vậy sao?” Lâm Khai Dương nhận lấy mắt kính, rồi đưa lên bầu trời soi, “Mơ hồ như vậy, vẫn còn bản!”

An Ninh cười lắc đầu, “Em không tranh với thầy.”

Nở nộ cười vui vẻ, khóe môi cô chợt cứng ngắc, nụ cười chợt lui, “Sur phụ, thị lực của sur phụ lại giảm sao?”

“Đúng vậy.” Lâm Khai Dương bất đắc dĩ đeo mắt kính lại, ngược đầu nhìn trời, “Mới vừa rồi còn râm, trời lại tối nhanh như vậy, nhìn sắc trời này hẳn là trời muốn mưa.”

Đầu óc An Ninh trống không trong khoảnh khắc, cô mờ mịt nhìn phía trước, bầu trời trong sáng, ánh nắng chiều chói chang nhuộm cô và Lâm Khai Dương thành màu vàng nhạt.

Cô cố gắng bình tĩnh, lôi kéo vạt áo Lâm Khai Dương, “Sur phụ, trong mắt của sur phụ giống như bay vào hạt cát, em giúp sur phụ xem một chút có được hay không?”

“Hà? Ở chỗ này?” Lâm Khai Dương cũng không phản đối, khom người đưa gương mặt tuấn tú đến trước mặt cô, “Vậy nhanh một chút, một lát nữa tôi còn đi chờ La Dao tan việc nữa.”

Tâm trạng của An Ninh rất phức tạp, vừa lấy xuống kính mắt của anh vừa nói: “Chị ấy chấp nhận thầy?”

“Còn chưa có, chẳng qua tôi sẽ không buông bỏ!” Nụ cười của Lâm Khai Dương tràn đầy ánh sáng mặt trời, lộ ra hàm răng trắng nõn chỉnh tề.

An Ninh lấy tay nhẹ nhàng vạt mí mắt anh xuống, nhìn đáy mắt anh một cái, sau đó tay của cô chán nản rơi xuống, nước mắt không có tiền đồ dâng lên.

Lâm Khai Dương không hề hay biết mở cặp mắt đẹp nhìn cô, “Xong chưa, lâu như vậy! Trời đã tối rồi em còn nhìn cái gì chứ?”

Rất lâu An Ninh không nói ra lời.

Lâm Khai Dương có chút nóng nảy, cầm lấy tay cô hỏi: “Sao trời đột nhiên tối? Bệnh viện không mở đèn sao?”

“Sur phụ.” An Ninh cắn chặt môi dưới, cổ nén không phát ra tiếng khóc nức nở, “Ủm, trời tối, bệnh viện cũng bị cúp điện.”

Lâm Khai Dương im lặng, sau đó tái nhợt cười một tiếng, “Thật ra thì trời không tối, bệnh viện cũng không bị cúp điện, là tôi mù rồi, có đúng hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Bạch, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Cố gắng lâu như vậy

Editor: heisall

Beta: shin-sama

Dường như muốn chứng minh lời nói của Lâm Khai Dương, bầu trời mới vừa rồi còn quang đãng đột nhiên biến đổi lớn, ánh nắng chiều bị mây đen nuốt hết, cuốn đi luồng ánh sáng cuối cùng, cả vùng đất nhanh chóng đã bị sắc trời âm u bao phủ.

Lâm Khai Dương vẫn tròn tròn mắt, nhưng cặp mắt sáng ngời ngày xưa đã mất đi tiêu cự, thậm chí còn không nhìn ngay vào vị trí của An Ninh, thật lâu không nghe thấy cô đáp lại, anh sốt ruột, đôi tay quơ trên không trung tìm kiếm: “An Ninh, cô vẫn còn ở đây chứ?”

An Ninh ra sức lấy tay che miệng lại mới không phát ra tiếng khóc, cô vội vàng đưa hai tay ra nắm lấy tay của Lâm Khai Dương: “Sur phụ, tôi ở đây, tôi

đang ở bên cạnh anh, vẫn luôn ở đây.”

Lâm Khai Dương còn bình tĩnh hơn so với tưởng tượng của cô, nhưng giọng nói của anh lại run rẩy, dường như gió lạnh nổi lên thổi đám lá khô xào xạc, bất lực và mệt mỏi: “An Ninh, tôi muốn về nhà.”

An Ninh cố nén nước mắt đang trào ra, bỗng dưng nắm chặt tay của anh: “Trước tiên đừng về nhà, tôi đưa anh lên khoa mắt ở trên lầu có được hay không? Anh biết bác sĩ ở bệnh viện của chúng ta rất tài giỏi mà, anh chỉ là mù tạm thời, chúng ta đi gặp bác sĩ, lập tức sẽ khá hơn!”

“Tôi muốn về nhà.” Lâm Khai Dương nhắc lại một lần, giọng nói tăng thêm vài phần kiên trì cùng cố chấp: “Bây giờ, lập tức trở về nhà.”

“Sư phụ, tôi có thể đưa anh về nhà. Nhưng anh phải nghe lời, trước hết để tôi dẫn anh đi bác sĩ khám, có được không?” Giọng nói của An Ninh có chút cấp bách, vào lúc này cô thật sự không có cách nào để bình tĩnh được.

Lâm Khai Dương vẫn trầm mặc, An Ninh cũng gấp gấp muốn điên rồi, trước kia anh luôn mạnh mẽ và cố chấp nhất, cô đã quen bị anh sai bảo, luôn nghe lời của anh, làm theo chỉ thị của anh. Nhưng hiện tại anh vẫn cố chấp như cũ, không chịu thỏa hiệp.

“Sư phụ, tôi xin anh, tôi cầu xin anh đấy, anh đừng như vậy, chúng ta hãy đi gặp bác sĩ. Anh hãy nghe lời, nhé? Được không? Sau này tôi sẽ không bao giờ gây phiền phức cho anh nữa, tôi thề đấy.”

“An Ninh, đưa tôi về nhà.” So với An Ninh nóng nảy, thì giọng nói của Lâm Khai Dương có vẻ hết sức tỉnh táo, chỉ là trong sự bình tĩnh kia mang theo run rẩy không dễ dàng phát hiện.

“Sư phụ...”

Lâm Khai Dương chợt hất tay của cô ra, tính tình bỗng nóng nảy vội vàng: “Cô không đưa tôi về nhà, thì tự tôi có thể về!”

An Ninh vừa khóc vừa lắc đầu, một lúc mới ý thức được anh đã không còn nhìn thấy, cô vội vàng lau nước mắt: “Đừng như vậy, anh hãy nghe tôi nói...”

Rời khỏi An Ninh, Lâm Khai Dương giống như chìm trong bóng tối, mất đi nguồn ánh sáng duy nhất, không thấy được bậc thang dưới chân, thân thể chợt ngã xuống phía dưới...

An Ninh xông tới ôm hông của anh từ phía sau lưng, kéo anh trở lại. Thời gian tan việc đã qua một lúc, những người không trực ban đã về hết, chỉ còn sót lại vài tốp người rời đi, nên ngoài cửa có vẻ hơi vắng lặng.

Trải qua sự cố vừa rồi, Lâm Khai Dương biết, bây giờ mình đã giống như một phế nhân (người tàn tật, vô dụng), rời khỏi An Ninh thì ngay cả bậc thang anh cũng không xuống được.

Khuôn mặt của anh đã không còn sự bình tĩnh như vừa rồi nữa, đôi môi hơi run rẩy một chút: “An Ninh, tôi không muốn để cho bạn bè đồng nghiệp sống chung với tôi bấy lâu nay nhìn thấy bộ dạng này của tôi.”

An Ninh sững sờ, lau lung tung nước mắt trên mặt, sau đó gật đầu thật mạnh: “Được, vậy tôi đưa anh đến bệnh viện khác khám bệnh, chúng ta không ở nơi này, không khám ở nơi này.”

“Tôi nghe lời cô, tôi sẽ khám bệnh. Nhưng cho tôi một ngày, ngày mai tôi sẽ đi khám, được không?”

An Ninh rất ít khi nghe được anh cầu xin mình giống như bây giờ, cảm giác đau lòng không lời nào có thể diễn tả được, chỉ có thể dùng sức cầm tay của anh, để cho âm áp thông qua lòng bàn tay truyền lại cho anh, cô không quan tâm đến điều gì nữa, chỉ cần anh chịu đi khám bệnh, thì bất cứ làm cái gì cô cũng đồng ý.

“Được!” Cô kéo tay của Lâm Khai Dương, đưa anh đi tới chiếc ghế dài bên ngoài bệnh viện, vỗ nhẹ mu bàn tay của anh dặn dò: “Anh ở đây đợi tôi... tôi đi vào xin phép bác sĩ La nghỉ, ngày mai đi gặp bác sĩ với anh.”

Lâm Khai Dương cúi đầu không nói gì, ngay lúc cô định rút tay lại thì anh nắm lấy tay cô, giọng nói khàn khàn: “Đừng nói cho cô ấy, chuyện này tạm thời tôi không muốn cho bất kỳ người nào biết.”

An Ninh hơi chần chờ: “Chuyện lớn như vậy không giấu được bao lâu, huống chi bọn họ đều quan tâm đến anh...”

“Tôi đã nói tôi không muốn cho bất kỳ người nào biết!” Thái độ của Lâm Khai Dương rất kiên quyết, trầm mặc thật lâu, anh lại bắt lực cười một tiếng: “Nếu như cô còn coi tôi là sư phụ của cô, thì cứ dựa theo lời tôi nói mà làm. Tôi cũng có sự kiêu ngạo của chính mình.”

An Ninh vui mặt vào lòng bàn tay, không biết nước mắt bị làm sao, cô đã tự nói với mình là đừng khóc, khóc có ích lợi gì chứ? Nhưng nước mắt vẫn chảy không ngừng được. Lại sợ bị người khác phát hiện, sẽ để lộ bí mật này, nên chỉ có thể dùng ống tay áo lau sạch đi, sau đó ngẩng mặt lên nhìn trời, cố nén lại.

Đợi nước mắt đã lắng lại, cô mới hít sâu, đi về phía cửa chính của bệnh viện.

Khi cô tìm được La Dao nói muốn xin nghỉ thì La Dao lại không đồng ý, mặt mày vẫn mang theo vẻ lạnh nhạt như cũ: “Tôi hiểu rõ chuyện của Trần Hoan đã mang lại cho cô gánh nặng rất lớn trong lòng, nhưng cô nên vì việc chung mà suy xét, người của khoa phụ sản vẫn rất ít, hiện tại đã thiếu một thực tập

sinh, ngay cả cô cũng muốn xin nghỉ, thì ai sẽ làm công việc kia đây?”

An Ninh không thể nói ra chuyện của Lâm Khai Dương, chỉ có thể tùy tiện viện lý do, “Tôi... Tôi cảm thấy không được khỏe.”

“Cô không được khỏe?” La Dao cũng không nhìn cô, cầm ly nước trà lên uống một ngụm.

“Tôi...” An Ninh không giỏi nói dối, nhất là trong thời điểm này, ngay cả nói chuyện cũng run rẩy.

La Dao rất nhạy cảm, bèn để cái ly trong tay xuống xoay đầu lại, ánh mắt rất thâm thúy, bình tĩnh nhìn vào ánh mắt của cô: “Cô đã khóc sao?”

An Ninh tránh né ánh mắt của cô, cúi đầu không nói lời nào.

La Dao đi tới, đứng ở trước mặt cô một lúc.

Sau đó ngoài dự liệu của cô, La Dao đưa ra cánh tay nhẹ nhàng ôm lấy cô, nhẹ giọng nói ở bên tai cô: “An Ninh, trong cuộc đời không tính là dài của chúng ta đều sẽ gặp phải một chút chuyện như vậy. Nó xảy ra quá nhanh, khiến chúng ta không kịp ứng phó, chúng ta không muốn tin tưởng, chúng ta sợ hãi, khủng hoảng, và hơn hết là chúng ta lại cảm thấy không xác định đối với tương lai.” La Dao vỗ nhẹ nhẹ lưng của cô, dịu dàng giống như đối xử với em gái của mình: “Kiên cường lên một chút, đừng để những chuyện kia đánh bại.”

Mũi An Ninh cay xè, cổ họng khô khốc, cô biết La Dao đang nói đến chuyện của Trần Hoan. Nhưng sự kiện đó đã làm cô nhận ra tình bạn nhiều năm như vậy chẳng qua chỉ là một sự lợi dụng, tất nhiên cô cũng nản lòng thoái chí, nhưng vẫn không đến nỗi khổ sở đến vậy.

Từ khi thực tập đến bây giờ, Lâm Khai Dương đã mang lại cho cô rất nhiều điều... trong đó có tức giận, có phớt lờ, nhưng nhiều hơn vẫn là sự biết ơn. Cô đã sớm coi anh như một người rất quan trọng, hiện tại cặp mắt của người quan trọng này đã mù rồi, làm sao cô có thể không đau lòng?

La Dao buông An Ninh ra, sau đó sờ đầu của cô: “Nhiều lần hiểu lầm cô như vậy, tôi rất xin lỗi. Nếu như cô không ngại, có thể gọi tôi một tiếng Nhị sư phụ.”

Mặc dù giọng nói của cô vẫn lạnh lẽo, thậm chí có chút nghiêm túc, nhưng An Ninh vẫn cảm động đến không nhận được, nhỏ giọng nói: “Nhị sư phụ...”

Trong mắt La Dao thoáng qua một tia vui vẻ vô cùng nhạt, sau đó nhìn ra ngoài cửa sổ nói: “Đúng rồi, Lâm Khai Dương chưa tới sao?”

“...” Lúc An Ninh nghe được cái tên này thì cảm thấy rất khẩn trương.

Ánh mắt La Dao nhìn rất xa, giọng nói nhàn nhạt: “Mấy ngày trước, tôi đã trả xong khoản nợ cho ba tôi, cũng nhờ người tìm cho ông ấy một công việc nhẹ. Thành tích của em gái tôi rất xuất sắc, đã giành được học bổng toàn phần, được trường học cử đi nước ngoài du học.”

Cô xoay đầu lại, gương mặt toát ra ý cười khó gặp: “Tình trạng của nhà tôi đã giải quyết xong, bây giờ mặc dù bối cảnh gia đình còn có chênh lệch rất lớn so với Lâm Khai Dương, nhưng tôi nghĩ, ít nhất tôi không cần phải tự ti như vậy. Nếu như anh ấy vẫn đồng ý, tôi muốn ở cùng với anh ấy.”

Tâm trạng của An Ninh vô cùng phức tạp, vừa vui mừng vừa khó chịu, trong hốc mắt tích tụ rất nhiều nước mắt, lại không thể chảy xuống, hơi nóng nằm trong hốc mắt, loại cảm giác đó không biết làm sao lại đốt tới đáy lòng.

La Dao vỗ vai của cô: “Cô làm sao vậy? Hình như xem ra rất không ổn?”

“Không có gì, thật xin lỗi, ngày mai tôi nhất định phải xin nghỉ.” An Ninh vừa nói vừa lui về phía sau, vô ý đụng vào cái ghế sau lưng nhưng cũng không cảm thấy đau, chỉ muốn chạy khỏi nơi này ngay: “Gây thêm phiền toái cho cô rồi, thật xin lỗi, tôi phải đi rồi...”

Không đợi La Dao đáp lại, An Ninh đã không kịp chờ đợi vọt ra khỏi phòng, bước thật nhanh dọc theo hành lang.

Lâm Khai Dương ngồi ở trên ghế dài, nhìn thẳng phía trước.

Rất nhiều bệnh nhân và y tá đi ngang qua thấy anh đều chào hỏi: “Bác sĩ Lâm, còn chưa đi sao?”

“Bác sĩ Lâm, đang chờ ai à?”

“Bác sĩ Lâm, sao hôm nay lại nhàn nhã hóng mát ở đây vậy?”

Lâm Khai Dương đều gật đầu mỉm cười đối với những người chào hỏi anh, nhưng khi đối phó xong một vòng chào hỏi này cũng làm cho thân thể và tâm trạng của anh mệt mỏi, lại sợ bị nhìn ra sơ hở, không nhận được vịn cái ghế đứng lên, muốn đổi qua chỗ khác.

Anh nhớ cách cái ghế dài khoảng ba mét có một cây đại thụ, có thể đứng ở phía sau cái cây ấy chờ An Ninh trở lại.

Khi An Ninh đi ra từ cổng bệnh viện thì thấy Lâm Khai Dương đang đứng ở giữa đường cái, giống như một người bình thường đang băng qua đường. Điều này làm cho cô có chút mất hồn trong nháy mắt, cho rằng anh đã khôi phục thị lực, bởi vì biểu hiện của anh thật sự rất bình tĩnh.

Nhưng rất nhanh cô lập tức biết mình đã sai rồi, Lâm Khai Dương hoàn toàn không tránh những chiếc xe đang qua lại, mà những chiếc xe đó đang tránh né anh.

An Ninh kinh hồn bạt vía vọt tới, kéo tay của anh lại, trong lòng sợ hãi đến nóng nẩy, giọng nói bất giác cũng nặng hơn chút: “Sur phụ, không phải tôi nói anh ở đó chờ tôi sao? Sao anh lại tự mình băng qua đường? Có biết như vậy rất nguy hiểm hay không!”

Giương mặt tuấn tú của Lâm Khai Dương sa sầm xuống, mặt mũi hơi có vẻ tái nhợt, không có chút màu máu nào, cũng không nói gì.

An Ninh ý thức được giọng nói của mình không đúng, vội vàng xin lỗi: “Thật sự xin lỗi sur phụ, tôi không phải muốn trách anh, tôi...”

“Tôi biết, là cô đang lo lắng cho tôi.” Lâm Khai Dương ngẩng mặt, nhìn về phía của cô cười cười: “Tôi rộng lượng như vậy, có thể vì loại chuyện nhỏ này mà tức giận cô sao?”

Trong lòng An Ninh lại dâng lên một đợt chua xót nữa, nhưng vẫn theo như lời của anh nói: “Đúng, anh rộng lượng nhất.”

Hai bóng dáng đỡ nhau cùng chung đôi biến mất ở phía tường trắng của bệnh viện.

An Ninh đón một chiếc xe đưa Lâm Khai Dương về nhà, nhưng đến căn nhà trọ mới phát hiện anh ở một mình, bây giờ mắt anh lại không nhìn thấy, làm thế nào tự chăm sóc mình đây?

Tính tình của Lâm Khai Dương trở nên bướng bỉnh, kiên trì nói An Ninh về nhà trước, bảo buổi sáng ngày mai trở lại đưa mình đi khám bệnh.

Nhưng An Ninh lại khơi lên tranh cãi cùng anh, không chịu lui một bước nào: “Không được, trước mắt anh hãy về nhà cùng tôi, bên kia còn có bác sĩ Bạch, có thể để cho anh ấy kiểm tra giúp anh một chút. Anh ở nhà một mình, tôi không yên lòng.”

“Tôi mới không cần để tên nhóc kia chế giễu.” Lâm Khai Dương quay mặt qua chỗ khác, cổ chấp như một đứa bé lớn xác.

“Ai sẽ cười anh? Ai dám cười anh?” An Ninh không chịu thỏa hiệp: “Sur phụ, tôi nghe lời anh nhiều lần như vậy, anh nghe lời tôi một lần cũng khó lắm sao?”

Lâm Khai Dương vùi ở trên ghế sa lon không chịu, An Ninh làm bộ kéo anh đi: “Sur phụ, anh nhanh lên một chút.”

Lâm Khai Dương vừa tránh vừa cười: “Đừng, đừng đụng nơi đó, thật là nhột.”

An Ninh không nhúc nhích, nhìn anh vùi ở trên ghế sa lon cười, mặt mũi vẫn rất khôi ngô giống như trước kia, cô cũng đang cười, nhưng trong lòng lại như bị mây mù che phủ, khổ sở muốn khóc.

Lâm Khai Dương rốt cuộc cũng thuận theo đứng lên, rất xúc động nói: “Vẫn luôn là tôi chăm sóc cô, không ngờ bây giờ lại trái ngược, cô nhóc này không phải luôn nói không biết làm sao báo đáp tôi sao? Bây giờ cơ hội để cô báo đáp đã tới, nhanh, đỡ tôi xuống lầu.”

Anh có thể tìm niềm vui trong đau khổ, nhưng An Ninh vẫn đang suy nghĩ, cô tuyệt đối không muốn cơ hội báo đáp như vậy.

“Đúng rồi.” Lúc An Ninh khóa cửa lại nhớ tới một chuyện: “Bác sĩ La nói. Nếu như anh vẫn đồng ý, cô ấy muốn ở cùng với anh.”

Lâm Khai Dương chợt cứng đờ, nụ cười nơi khóe môi dừng lại.

“Sur phụ?”

Lúc quay đầu, An Ninh thấy Lâm Khai Dương đang ngồi bẹp xuống đất, núp ở góc tường, áo sơ mi đen chỉnh tề lại dính một chút màu trắng của bụi tường, anh vùi mặt ở trên gối, đôi tay vò rối tóc của mình.

“Sur phụ, anh làm sao vậy?” An Ninh còn tưởng rằng anh sẽ vui vẻ, không ngờ lại là loại phản ứng này, không phải anh rất lạc quan sao? Sao đột nhiên.

Cô ngồi xồm trên mặt đất, lòng như lửa đốt, đưa tay ngăn cản động tác tự làm tổn thương mình của anh: “Sur phụ, anh tỉnh táo một chút, bây giờ còn chưa có chẩn đoán chính xác, tất cả đều sẽ khá hơn.”

“Sẽ không, không thể tốt hơn.” Giọng nói của Lâm Khai Dương trở nên hơi khàn khàn, giống như nghẹn ngào: “An Ninh, có thể tôi sẽ không nhìn thấy nữa.”

“Hiện nay y học đã phát triển như vậy, có bệnh gì không thể chữa chứ? Anh không nên suy nghĩ lung tung, hiện tại tất cả còn chưa rõ ràng, chúng ta phải đến bệnh viện kiểm tra mới biết được!”

“Tôi mắc chứng bệnh quáng gà.” Lâm Khai Dương ngẩng đầu lên, chậm rãi nói: “Thị lực càng ngày càng giảm xuống, tầm mắt thu nhỏ lại, cho đến khi mù hoàn toàn, An Ninh, cô chẩn đoán xem tôi bị bệnh gì?”

An Ninh cảm thấy sống lưng xông lên một trận lạnh lẽo.

“Tôi là bác sĩ.” Lâm Khai Dương cười, hốc mắt rất đỏ: “Nếu như lời của tôi không sai, thì đó là thoái hóa sắc tố võng mạc*.”

*Thoái hóa sắc tố võng mạc thực tế không phải là một bệnh mà là một nhóm các bệnh có tính di truyền được biểu hiện bằng triệu chứng nhìn kém trong điều kiện ánh sáng yếu. Trong dân gian, người ta còn gọi đây là bệnh quáng gà. Vùng nhìn của người bệnh thu hẹp dần và xuất hiện các đám sắc tố hình tế bào xương ở võng mạc khi thăm khám đáy mắt. (các bạn có thể tìm hiểu thêm trên google nhé!)

An Ninh rút cuộc cũng ngồi sững trên đất: “Sẽ không...”

“Theo y học hiện nay mà nói, đây chính là bệnh không thể chữa khỏi. Tôi nhìn không thấy chính là thật sự không nhìn thấy, sau này cũng sẽ không thể nhìn thấy.”

Lâm Khai Dương đưa tay sờ tới khuôn mặt của An Ninh: “Tôi còn nhớ bộ dạng của cô, cô đang khóc, có đúng hay không?”

Lời còn chưa dứt, nước mắt của An Ninh đã rơi trên tay của Lâm Khai Dương, cô cuống quýt lau nước mắt, cười nói: “Không có, khóc lóc có ích lợi gì chứ, hơn nữa hiện tại tất cả đều vẫn chỉ là suy đoán của anh mà thôi.”

“Rút cuộc tôi cũng hiểu ra tại sao chị của tôi mỗi ngày đều bắt buộc tôi uống canh cà rốt, bắt tôi ăn gan gà gan dê, ăn những món mà tôi luôn ghét kia.” Lâm Khai Dương nở nụ cười rất yếu ớt: “Thì ra là chị ấy vẫn luôn giấu giếm tôi, trong nhà tôi nhất định có người mắc bệnh thoái hóa sắc tố võng mạc, chị ấy sợ tôi bị di truyền.”

An Ninh đã nói không ra được lời an ủi nào nữa rồi, chỉ có thể ra sức nắm chặt tay của anh.

“Đáng tiếc chị ấy nỗ lực lâu như vậy, đến cuối cùng tôi vẫn mắc căn bệnh này.”

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Bạch, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Thiếu sót

Editor: heisall

Beta: Shin-sama

Lúc về đến nhà Bạch Tín Vũ hơi kinh ngạc, anh nhìn thấy Lâm Khai Dương đang đưa lưng về phía cửa, ngồi xếp bằng trên ghế sofa, trên người còn đang mặc áo khoác của anh. Đang cúi đầu loay hoay với cái radio cũ, bên cạnh để lung tung mấy tờ tiền.

“Sao tới mà cũng không nói một tiếng?” Phản ứng của Bạch Tín Vũ cũng không lớn, dừng ở cửa đổi giày.

Lâm Khai Dương nghe được âm thanh thì quay đầu lại theo bản năng, quay đầu lại rồi mới nhớ tới mình đã không nhìn thấy nữa, nhưng anh vẫn cười: “Thế nào? Mất hứng à? Chê tôi làm kỳ đã cản mũi sao? Tôi bị đồ đệ của tôi mang tới.”

Bạch Tín Vũ cũng cười: “Rất vui.” Anh nhìn vào trong nhà một chút: “An Ninh đâu?”

“Ở phòng bếp nấu cơm.” Lâm Khai Dương buông cái radio trong tay xuống, suy nghĩ một chút, nói: “Cậu giúp tôi nhìn xem tối nay ăn cái gì.”

An Ninh vừa cắt gọn món ăn bỏ vào trong nồi, bởi vì tâm sự nặng nề nên không có nghe được tiếng mở cửa, chợt bị người ôm lấy từ phía sau làm cô hoảng sợ giật mình, con dao đang cầm trong tay văng ra, bị Bạch Tín Vũ bắt được.

“Anh về rồi.” Nghe thấy được mùi hương quen thuộc trên người anh, tâm trạng An Ninh bình tĩnh lại không ít.

“Ừ.” Bạch Tín Vũ thả lại con dao lên bàn, dùng đôi tay nắm chặt eo của cô, nhẹ nhàng chống cằm trên vai của cô, cúi đầu đọc căn kê từng món ăn tối nay: “Cà rốt xào trứng, canh gan dê nấu cầu kỷ*, gan gà xào hành, gan heo xào lăn.”

*Cầu kỷ: là một vị thuốc đông y

Anh cau mày, vẻ mặt cũng nghiêm túc: “Toàn bộ đều là thức ăn bổ sung Vitamin A, chỉ là phối hợp này có chút... An Ninh, em làm sao vậy?”

Trong lòng An Ninh lại nghĩ đến Lâm Khai Dương đang ngồi tự chơi đùa ở trong phòng khách, còn lời nói của anh nữa: “Nếu như lời nói của tôi không sai, đây là thoái hóa sắc tố võng mạc. An Ninh, tôi có thể không thể nhìn thấy nữa.”

Nước mắt lại không tự chủ chảy xuống.

Bạch Tín Vũ thấy cô không lên tiếng, đôi tay bèn trượt lên dọc theo bụng của cô, dừng ở trước ngực cô vuốt ve một cách mập mờ, áp gương mặt tuấn

tú vào bên tai cô nói nhỏ: “Nếu không nói thì sẽ trừng phạt em.”

An Ninh đẩy tay anh ra, sau đó xoay người dùng sức nhào vào trong ngực anh.

Mặc dù Bạch Tín Vũ kinh ngạc, nhưng rất nhanh đã lấy tay sờ sờ đầu của cô, dịu dàng nói: “Chuyện xảy ra ngày hôm nay khiến tâm trạng của em không tốt phải không?”

“Là sự phụ...” Ở trong ngực của anh An Ninh cảm nhận được cảm giác an toàn, nhưng giọng nói rất nhỏ, không muốn bị người ở trong phòng khách kia nghe được.

“Nói cho anh biết đã xảy ra chuyện gì?” Bạch Tín Vũ cúi đầu nhìn cô, nhưng mặt của cô chôn rất sâu, anh không cách nào thấy rõ nét mặt của cô, nhưng có thể cảm thấy rõ ràng áo sơ mi trước ngực đã bị nước mắt làm ướt một phần.

Một hồi lâu An Ninh mới bình tĩnh lại, lặng lẽ đi tới đóng cửa phòng bếp lại, sau đó kể lại từ đầu tới đuôi chuyện của Lâm Khai Dương một lần.

Bạch Tín Vũ nghe xong cũng trầm mặc thật lâu, ánh mắt tối xuống, thờ dãi nói: “Anh biết chuyên gia khoa mắt, đợi anh gọi điện thoại hẹn anh ta trước, ngày mai anh xin nghỉ đưa hai người đi.”

“Được.” An Ninh dùng sức gật đầu một cái, xoay người nhìn nôi canh.

“An Ninh, em biết tính tình của sự phụ em. Ở trước mặt anh ta em đừng khóc, cũng đừng coi anh ta như người tàn tật.” Bạch Tín Vũ quay đầu đi, giọng nói khàn khàn có chút chua chát: “Cứ coi anh ta như người bình thường.”

“Ừ.”

Khi hai người bưng ba món ăn một món canh lên bàn thì Lâm Khai Dương ôm bụng kháng nghị: “Sao lại chậm như vậy, tôi đói chết mất. Món gì vậy? Thơm quá.”

An Ninh nhìn anh cười một cái: “Trình độ nấu cơm của tôi cũng bình thường, bác sĩ Bạch nấu cơm mới thật sự ngon, đáng tiếc hôm nay anh chỉ có thể ăn món tôi làm.”

Lâm Khai Dương bĩu môi: “Cô nhóc hấp tấp, tôi không ôm bao nhiêu hi vọng đối với cô.”

Dừng một chút, anh vẫy tay: “Cô nhóc, cô qua đây chút.”

An Ninh đi tới bên cạnh anh: “Sao?”

Lâm Khai Dương lục lọi cảm mấy tờ tiền ở trên ghế sa lon lên, sờ vào kí hiệu mệnh giá tiền bằng chữ nổi ở góc phải phía dưới, ngẩng đầu hỏi: “Đây là tờ tiền mệnh giá năm mươi có đúng hay không?”

An Ninh cúi đầu nhìn, là hai mươi. Trong lòng không khỏi lại xông lên một cảm giác chua xót, liền đoạt lấy tờ tiền trong tay anh: “Đừng làm mấy chuyện này nữa, chúng ta đi rửa tay ăn cơm.”

Lâm Khai Dương trầm mặc một hồi, sau đó cười nhạt nói: “Tôi lại đoán sai rồi.”

Bạch Tín Vũ đi tới, lấy tay kéo Lâm Khai Dương từ trên ghế salon dậy: “Tôi cũng muốn rửa tay, cùng nhau đi.”

Lâm Khai Dương chưa kịp thương cảm đã bị anh ta mạnh mẽ kéo đi rửa tay.

Ba người ngồi vào bàn ăn, Lâm Khai Dương hoàn toàn không lo lắng đến việc gấp thức ăn, bởi vì trong chén của anh đã bị hai người kia chất đầy món ăn.

Nghe An Ninh giới thiệu xong màu sắc của thức ăn tối nay, anh lại không nhìn được mà kháng nghị nói: “Dù sao đôi mắt của tôi cũng đã không nhìn thấy, bây giờ bổ sung cái gì cũng đã trễ rồi, còn không bằng làm cho tôi chút thức ăn ngon, vì tôi ăn xong bữa này đâu có bữa sau nữa.”

“Vậy mỗi ngày cậu cứ ở đây ăn chực cũng được lắm.” Bạch Tín Vũ gấp một miếng cà rốt ném vào trong chén anh: “Tôi bị cậu liên lụy phải ăn củ cải theo cậu, tôi còn chưa oán trách thì cậu đã không biết xấu hổ mà oán trách rồi.”

Lâm Khai Dương nghe vậy bật cười: “Mỗi ngày tôi ở chỗ này ăn chực cậu không chê tôi là kỳ đà cản mũi à? Tôi còn không hiểu cậu sao? Làm gì rộng lượng như vậy.”

“Có rất nhiều loại thức ăn chứa lượng Vitamin A phong phú, hai người đã có ý kiến như vậy, thì ngày mai tôi sẽ đổi món ăn lại, hoàn toàn có thể không cần ăn củ cải.” An Ninh cắn một miếng gan heo, nhỏ giọng nói: “Thật ra thì, tôi cũng không thích ăn những món này.”

Tiếng nói vừa dứt, ba người đồng thời cười lớn.

Buổi tối Bạch Tín Vũ dọn ra khỏi phòng mình để nhường lại cho Lâm Khai Dương, ngủ chung với An Ninh ở phòng của cô.

Thu xếp cho Lâm Khai Dương xong, Bạch Tín Vũ nói mình còn có việc, mạnh mẽ đẩy An Ninh đi ngủ, cô nằm trên giường một lúc, lăn qua lộn lại vẫn không ngủ được.

Cửa hở ra một đường nhỏ, ánh sáng trong phòng khách xuyên qua khe cửa len vào trong phòng, cô nhìn thấy Bạch Tín Vũ lấy rất nhiều sách từ trong ngăn tủ, vừa lật xem sách vừa tìm tòi tài liệu ở trên mạng.

Lúc đầu khi nghe bệnh tình của Lâm Khai Dương thì anh rất bình tĩnh, giờ phút này anh lại đầy lo lắng, thậm chí có vẻ hơi nóng nảy. Dùng bút dạ quang tô lên những điểm quan trọng ở trong sách, còn ghi chép loạt soạt cái gì đó ở trong sổ ghi chú, sau đó lại nóng nảy xé toạt tờ giấy, vò thành một cục ném vào trong giỏ rác.

Trong giỏ rác gần như sắp bị cục giấy chất đầy.

Trong phòng khách, đồng hồ cứ tích tắc trôi đi, âm thanh này có vẻ cực kỳ rõ ràng ở trong ban đêm yên tĩnh, bây giờ là 2 giờ rưỡi sáng.

Bạch Tín Vũ lấy mắt kiếng xuống day day huyết thái dương, sau đó kéo ngăn kéo ra, đổ ra hai viên thuốc từ một cái bình, rồi ngửa đầu nuốt vào.

An Ninh cực kỳ đau lòng, rón rén mở cửa, đi tới phòng bếp rót ly nước ấm, im lặng đặt ở trong tay anh.

Bạch Tín Vũ ngẩng đầu lên, lúc thấy cô thì kinh ngạc trong nháy mắt, vẻ mặt cũng dịu dàng xuống: “Sao còn chưa ngủ?”

“Dù sao cũng không ngủ được, em muốn ở đây giúp anh.” An Ninh cúi đầu nhìn tài liệu tham khảo trên bàn, toàn bộ đều về thoái hóa sắc tố võng mạc.

Bạch Tín Vũ kéo cô qua ngồi ở trên chân mình, khẽ hôn lên mái tóc của cô, đẩy vài cuốn sách tới trước mặt cô: “Vậy em giúp anh xem mấy quyển này một chút.”

An Ninh gật đầu một cái. Cô chợt nhớ tới động tác uống thuốc mới vừa rồi của anh, không nhận được kéo ngăn kéo đó ra.

“Sao vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Bạch, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Biến đổi sắc tố võng mạc.

Edit: tuladen

Beta: Vệ Tuyết

An Ninh lục tìm lấy chai thuốc từ trong ngăn kéo, mắt nhìn chú thích cùng thành phần trên chai, còn chưa yên tâm, lại mở nắp chai ra kiểm tra lại một chút.

“Chỉ là thuốc dạ dày bình thường, bệnh cũ thôi mà.” Bạch Tín Vũ có chút buồn cười nhìn cô: “Em không cần phải trông gà hoá cuốc như vậy.”

An Ninh thở phào nhẹ nhõm một hơi: “Em chỉ sợ thôi.”

Bạch Tín Vũ hơi ngần ra, sau đó lại cố gắng bình tĩnh rồi dỗ dành cô: “Đừng sợ, nói như thế nào thì anh cũng là bác sỹ ngoại khoa, sẽ chăm sóc tốt cho bản thân mình mà.”

Một lúc lâu sau An Ninh cũng không nói gì, bác sỹ không thể tự chữa khỏi cho mình. Nếu phát hiện sớm sẽ không đến mức kéo dài bệnh tình.

Thật ra bệnh của Lâm Khai Dương đã có thể được phát hiện từ sớm, khi anh bắt đầu gọi sai tên người bệnh, thị lực giảm, bắt đầu đeo kính, số độ kính mất từ từ gia tăng, mắt kính càng ngày càng dày...

Nếu cô có thể ở khoa cấp cứu thêm vài tuần, nhất định sẽ phát hiện, tại sao không để cho cô ở bên cạnh Lâm Khai Dương? Có lẽ cô sẽ giúp được anh ấy, cũng có lẽ sẽ không có kết quả hôm nay.

Đáng tiếc thời gian không thể quay ngược, có lẽ vĩnh viễn chỉ là có lẽ. Những thứ đã bỏ qua cô không có cách nào xoay chuyển, chỉ có càng thêm quý trọng người trước mắt này mà thôi.

“Cả đêm qua làm phẫu thuật, hôm nay lại thức đêm ở đây, đã bao lâu anh chưa nghỉ ngơi hả?”

Bạch Tín Vũ bấm ngón tay bắt đầu tính, cười nhạt nói: “Không nhớ rõ, khoảng hơn hai mươi tiếng đồng hồ.”

Xuất phát từ tính đặc thù của công việc, bọn họ thường xuyên phải tăng ca, anh cũng đã quen, trên mặt rất ít khi xuất hiện vẻ mệt mỏi rõ rệt.

An Ninh nghiêng người giơ tay lên xoa nhẹ mặt anh: “Đợi ngày mai có chẩn đoán chính xác rồi nghĩ cách tiếp, đi nghỉ ngơi trước, được không?”

Bạch Tín Vũ không cố chấp thêm nữa, kéo cô đứng lên: “Nghe lời em.”

Một đêm này An Ninh ngủ rất không yên ổn, cuộn tròn người đưa lưng về phía Bạch Tín Vũ, hiếm khi có được dịp anh chính người theo tư thế của cô, hệt như vỏ ốc sên bao bọc ở sau lưng để cho cô thêm cảm giác an toàn.

Ngày hôm sau ba người đều xin phép nghỉ để cùng đi đến khoa mắt với Lâm Khai Dương.

Khi chẩn đoán An Ninh cũng muốn đi theo vào, lại bị Lâm Khai Dương chặn ở cửa, tay anh rất lạnh nhưng giọng điệu bá đạo ấy vẫn không có chút thay đổi: “Nhóc con nôn nóng kia, đến lúc đó tôi còn chưa sao mà em đã khóc trước thì lại làm trò cười cho người ta. Cứ ngoan ngoãn đứng ở cửa chờ cho tôi!”

“Nhưng...”

Bạch Tín Vũ quay về phía cô rồi gạt đầu, dòng năng lượng truyền đến từ trong mắt anh vẫn mãnh liệt như trước.

“Được rồi.” An Ninh ôm ghì lấy Lâm Khai Dương một cái, ghé vào lỗ tai anh rồi nhỏ giọng nói: “Sự phụ, cho dù kết quả là như thế nào thì anh cũng không phải chiến đấu một mình, anh còn có bọn em.”

Lâm Khai Dương sững sờ một lúc, sau đó ôm chặt lấy An Ninh, cúi đầu vùi mặt vào vai cô, nức nở nói: “Đừng trách trước kia sự phụ đã nghiêm khắc với em, cảm ơn em An Ninh, vì đã luôn ở bên cạnh lúc tôi cần nhất.”

Hai người ôm một lúc lâu, sau khi buông ra, Lâm Khai Dương hít sâu một hơi, trêu ghẹo Bạch Tín Vũ: “Lúc trước tôi còn đang suy nghĩ tại sao cậu coi trọng con nhóc này, bây giờ mới phát hiện ánh mắt cậu thật tốt.”

Bạch Tín Vũ cũng cười: “Ghen tị sao? Nhưng cô ấy là của tôi rồi.”

Lâm Khai Dương vẫn đang duy trì nụ cười như ánh mặt trời, chỉ là lúc cúi mặt xuống thì nụ cười ấy lại có chút cô đơn: “Là hạnh phúc làm cho người ta phải ghen tị.”

An Ninh vỗ vai anh ta: “Được rồi sự phụ, mũi lòng như vậy thì chẳng giống anh chút nào.”

Lâm Khai Dương vỗ tay cô, hừ lạnh một tiếng: “Nhóc con xấu xa, dám cười sự phụ à?”

Khi ba người đang cười nói thì y tá gọi tên Lâm Khai Dương một lần nữa, An Ninh chỉ có thể nhìn bóng lưng hai người biến mất ở khúc quanh trong hành lang, nhìn cánh cửa lớn có đường sọc màu nâu kia dần đóng lại trước mắt cô.

Lâm Khai Dương phải làm một loạt kiểm tra tường tận, vì thế quá trình chờ đợi trở nên rất dài, An Ninh cầm điện thoại muốn xem những vật khác để di dời sự chú ý, nhưng ngón tay trượt màn hình luôn run rẩy, có mấy lần không có cách nào ấn phím cho chính xác được.

Cô buồn phiền vút điện thoại di động trên một cái ghế gần đó, nắm hai tay lại, chỉ hận mình không có tôn giáo tín ngưỡng gì, thậm chí ngay cả muốn cầu xin cũng không có chỗ để cầu.

Rất lâu sau, hai người kia ra ngoài, cô không thể nhìn ra chút gì từ trên vẻ mặt của Lâm Khai Dương, nhưng chỉ cần liếc mắt nhìn Bạch Tín Vũ một cái thì cô đã biết nhất định kết quả rất xấu.

Lấy tính cách của anh, cho dù có bao nhiêu chuyện khổ sở thì sẽ đều giấu ở trong lòng, rất ít khi để lộ về cảm xúc trước mặt người khác, nhưng nhìn anh bây giờ rất khó chịu.

An Ninh nghênh đón, cầm tay Lâm Khai Dương, trong lòng sốt ruột nhưng lại không dám hỏi gì, sợ mình lại khơi lên nỗi đau của anh.

“Tôi đã được chẩn đoán chính xác là bị biến đổi sắc tố võng mạc.” Giọng Lâm Khai Dương rất thấp, nhưng anh vẫn cười nói thản nhiên: “An Ninh, điều này có nghĩa là tôi sẽ không thể nhìn được nữa.”

Mặc dù đã liệu đến kết quả này, nhưng khi nghe chính miệng anh nói ra thì An Ninh vẫn không nhận được mà bật khóc, chẳng qua cô chỉ yên lặng rơi lệ, không hề phát ra tiếng.

“Tôi rất đáng thương đúng không?”

Bạch Tín Vũ dùng sức đè vai anh ta lại: “Đừng nghĩ ngợi lung tung, chúng ta tiếp tục nghĩ cách, có lẽ đã có người nghiên cứu ra kỹ thuật tiên tiến hơn.”

“Cậu biết rõ là không có mà.” Lâm Khai Dương thản nhiên nói: “Thật ra bệnh này có nghiêm trọng nhất cũng chỉ là mù thôi, nếu tôi đã đi đến mức nghiêm trọng nhất này thì cũng không có gì phải sợ nữa. Biết kết quả vẫn tốt hơn nhiều so với việc tiếp tục lo lắng sợ hãi như trước.”

An Ninh hít một hơi thật sâu, hồi phục cảm xúc bản thân xong mới dùng giọng điệu bình tĩnh mà nói: “Đã biết sự kiên cường của sư phụ em là lợi hại nhất rồi.”

Lâm Khai Dương cười gật đầu: “Ừ, tôi lợi hại, tôi kiên cường.”

Nhưng nụ cười trên bờ môi của anh ta bắt đầu run rẩy, giọng nói cũng có chút khan khàn như đang bị đè nén: “Tôi không thể làm công việc mà mình thích, cuộc sống nghề nghiệp của tôi cứ kết thúc như vậy rồi, tôi cũng không thể tiếp tục làm bác sĩ nữa. Hai người có còn nhớ không?”

Lâm Khai Dương có chút gấp gáp mà mò mẫm rồi bắt lấy tay hai người: “Tháng trước khi chúng ta đi gặp mặt, tất cả mọi người đều chúc mừng, mời rượu tôi, ăn mừng khi tôi lên chức làm bác sĩ chủ nhiệm.”

An Ninh đã khóc đến mức nói không ra lời, Bạch Tín Vũ rút tay ra khỏi tay anh, sau đó mở rộng cánh tay ôm chặt lấy hai người, giọng của anh cũng có chút nghẹn ngào: “Lão Lâm, đừng nói nữa, chúng tôi biết cậu rất buồn.”

Lâm Khai Dương ôm lại hai người, ba người nhập thành một, trong không gian nhỏ như thế thì lại trông vô cùng an toàn, cuối cùng Lâm Khai Dương lạc quan đã bật khóc như một đứa bé.

An Ninh nhớ Lâm Khai Dương đã từng mượn kính mắt Bạch Tín Vũ để đeo, sau đó tạo một dáng đứng rất phô trương mà hỏi cô: “Xem đi, sư phụ có đẹp trai không?”

Cô có chút buồn cười nhìn anh ta, nói: “Đẹp trai...”

Bạch Tín Vũ nói: “Em dám nói lời thật lòng không?”

Lâm Khai Dương nói: “Cậu cho rằng chỉ có cậu đeo kính mới đẹp trai sao? Vẫn là nhóc An Ninh biết thưởng thức hơn.”

Mấy ngày nay thật sự là một sự tra tấn tâm lý với An Ninh, dường như nước mắt mấy năm nay của cô đều đã chảy hết, sao cô có thể nghĩ đến, lúc đó khi ba người bọn họ diễn trò trong phòng ăn sẽ lại là bắt đầu của một con ác mộng. Cô hận bản thân tại sao đã không phát hiện, tại sao lại không chú ý đến sự thay đổi của Lâm Khai Dương.

Tại sao lại không phát hiện...

Trên đường về nhà ba người đều rất yên lặng, mãi cho đến khi An Ninh phá vỡ sự trầm mặc trước, hỏi: “Các anh muốn ăn gì?”

Bạch Tín Vũ ra về thoải mái mà cười: “Không phải củ cải là được.”

Hai người tán gẫu vài câu, Lâm Khai Dương vẫn không tham dự vào trong cuộc nói chuyện, anh nhìn ra ngoài cửa sổ bằng một cặp mắt trống rỗng.

Bỗng nhiên anh nói: “Đưa tôi về nhà đi, hiếm khi hai người được nghỉ ngơi một ngày, tôi không thể ở cùng với hai người được.”

Nói xong chính anh lại cười: “Tôi đang nghĩ có nên đi học mát xa không, xem ra phải học tập thích nghi với cuộc sống của người mù mới được, thời gian vẫn còn dài, dù gì cũng phải nghĩ cách tự nuôi sống bản thân.”

Trên đường trở về Bạch Tín Vũ lái xe đến chợ mua đồ ăn, sau khi về đến nhà Lâm Khai Dương ngồi trên ghế sofa tập sờ tiền giấy, luyện được một lúc thì lại nằm ngả ra rồi ngủ thiếp trên ghế sofa.

Bạch Tín Vũ và An Ninh nấu cơm trong phòng bếp, bên ngoài lại bắt đầu mưa to, thời tiết dần trở lạnh, An Ninh vừa ra khỏi phòng bếp thì thấy Lâm Khai Dương đã ngủ thiếp đi, cô quay vào phòng lấy chăn đắp cho anh.

Anh vui mặt rất sâu, khi ngủ vẫn còn có chút run rẩy.

An Ninh ngồi ở bên cạnh anh một lúc, chợt nghe tiếng gõ cửa đầy vội vã.

Bạch Tín Vũ cũng ra khỏi phòng bếp rồi đi mở cửa với An Ninh.

Toàn thân người phụ nữ trước mắt bị nước mưa xối làm ướt sũng, tóc trên trán dán trên mặt, sắc mặt trắng xanh, còn đang căng thẳng mím môi chuẩn bị lặp lại động tác.

Cô hỏi một cách lo lắng: “Thật ngại vì đã quấy rầy hai người, tôi không thấy Khai Dương nữa, bên bệnh viện đã xin nghỉ phép, tôi tìm không thấy thằng bé, cho nên mới đến tìm cậu...” Nói được một nửa, cô nhìn vào trong cánh cửa được mở rộng kia thì lại thấy Lâm Khai Dương đang ngủ trên ghế sofa, cuối cùng cũng thở phào một hơi thật dài.

Mặc dù số lần gặp cô ấy không nhiều, nhưng chỉ cần liếc mắt thì An Ninh vẫn nhận ra cô ấy, là chị của Lâm Khai Dương, chủ nhiệm khoa dinh dưỡng Lâm Lâm. Chẳng qua đáng về cô ấy luôn đoan trang chừng mực, đâu có khi nào chật vật như bây giờ.

Bạch Tín Vũ mời cô ấy vào nhà, ra hiệu cho cô ấy đừng đánh thức Lâm Khai Dương. An Ninh lại quay vào phòng cầm chiếc khăn tắm sạch sẽ cho cô ấy lau tóc, sau đó lại rót một chén nước ấm cho cô.

Ba người đến phòng bếp, An Ninh đóng cửa lại, Bạch Tín Vũ nói nguyên nhân hậu quả cho Lâm Lâm.

Lâm Lâm vừa mới nghe xong thì đã bắt đầu khóc, cô dùng hai tay cầm cốc nước, giọng nói có chút run rẩy: “Đây là bệnh di truyền của gia đình, khi ông nội qua đời thì tôi còn rất nhỏ, Khai Dương chưa từng gặp ông, cho nên không biết ông nội có bệnh biến đổi sắc tố vồng mạc. Tất cả mọi người chỉ biết ba tôi là giáo sư y học xuất sắc, lại không biết ông mắc bệnh này, trước đây không lâu mới mù, chẳng qua do ông ấy với mẹ tôi ở Mỹ nên Khai Dương mới không biết gì.”

Bạch Tín Vũ vỗ vai cô: “Ồ Mỹ có phương pháp chữa trị tiên tiến hơn không?”

“Không có.” Lâm Lâm lắc đầu, cắn môi, nước mắt không ngừng chảy: “Cậu cũng biết tính tình Khai Dương nóng nảy, chúng tôi không dám nói chuyện này cho nó, nhưng đồ ăn của nó vẫn luôn do tôi tự mình xử lý, các loại biện pháp dự phòng đều đã dùng đến, chỉ sợ nó mắc bệnh, nhưng dù có làm thế nào thì nó vẫn bị.”

Lâm Lâm sững sờ, chiếc cốc trong tay cũng rơi xuống đất, cô dùng hai tay ôm lấy đầu, nức nở nói: “Đều là tôi không tốt, là tôi không chăm sóc tốt cho Khai Dương.”

Cô đưa tay bắt lấy cánh tay Bạch Tín Vũ, giọng nói mang theo chút tuyệt vọng thê lương: “Từ khi nào thì nó bắt đầu đeo kính vậy? Tại sao tôi chưa từng thấy nó đeo kính? Tại sao đột nhiên lại như vậy?”

An Ninh cúi đầu nhặt mảnh thủy tinh rơi trên đất, những giọt nước mắt của sự tuyệt vọng do cô không thể nào kìm nén được lại tuôn rơi: “Chỉ khi làm việc ở bệnh viện thì anh ấy mới đeo kính, bình thường đều đặt ở trong túi. Thật xin lỗi, tôi vẫn luôn làm việc cạnh anh ấy nhưng lại không phát hiện được chuyện này.”

Lâm Lâm nhìn An Ninh một chút, sau đó có chút suy sụp mà buông lỏng tay ra, cảm xúc cũng bình tĩnh trở lại không ít, cô giúp An Ninh nhặt mảnh vỡ: “Thật ra tôi nên sớm chuẩn bị tâm lý, đây là bệnh di truyền trong gia đình. Có điều Khai Dương nó vẫn còn trẻ như vậy. . . Ba tôi đã làm việc ở bệnh viện hơn nửa đời, cả nhà chúng tôi đều là bác sỹ, đều làm nghề này vì muốn cống hiến cho sự nghiệp y học, nhưng đến cuối cùng vẫn không thoát được sự an bài của vận mệnh.”

Cô thở dài một tiếng, sau đó lau nước mắt, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười: “Thật ngại quá, gây thêm phiền phức cho hai người rồi. Tôi sẽ đưa Khai Dương về để chăm sóc.”

An Ninh có chút lo lắng: “Chủ nhiệm Lâm. . .”

“Cảm ơn hai người.” Lâm Lâm ngắt lời cô: “Tôi vừa mới ly hôn với chồng, vì tôi không muốn mạo hiểm sinh cho anh ấy một đứa con có thể sẽ mắc bệnh biến đổi sắc tố vồng mạc, cho nên chúng tôi phải ly hôn thôi.”

Cả người An Ninh cứng đờ, liếc mắt Bạch Tín Vũ theo bản năng, chỉ thấy sắc mặt của anh cũng trắng bệch.

Lâm Lâm lại không cho là đúng mà cười nói: “Hai người cảm thấy tôi rất ngốc phải không? Chỉ có xác suất di truyền, cũng không phải là nhất định, mà tôi chỉ vì một lý do này lại kiên quyết không muốn có con.” Trong giọng nói của cô có xen lẫn một chút ghen ngạo: “Nhưng thật sự tôi cũng không còn cách nào khác nữa, trước đó ông nội với ba tôi đã có tiền lệ, bây giờ ngay cả Khai Dương cũng...”

Cô ấy lau nước mắt, cười nói: “Nhưng không sao, như vậy tôi càng có thời gian chăm sóc Khai Dương rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Bạch, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Ác mộng

Edit: Linh Phan

Beta: Peiria

Đúng lúc này, hơi nước trong ấm đun bị nén lại, phát ra tiếng báo âm ỉ.

Bạch Tín Vũ tắt bếp, cười nhạt nói: “Ăn cơm trước đi.”

An Ninh đỡ Lâm Lâm đứng lên, vừa mới mở cửa phòng bếp ra đã nhìn thấy Lâm Khai Dương đang ngồi xổm dưới nền đất lạnh run mà lấy bẫy.

Ba người kinh ngạc một lúc lâu, Lâm Lâm đi tới ôm anh nhưng lại bị anh đẩy ra, giọng nói của anh có chút khàn, trên gương mặt tuấn tú tràn đầy đau đớn: “Bệnh di truyền trong gia đình sao?” Anh cười lạnh: “À..., hoá ra là như vậy.”

“Khai Dương, không phải bọn chị cố ý gạt em, chuyện này...”

“Không sao, chẳng lẽ kết quả cũng đã như vậy rồi. Không sao cả.” Lâm Khai Dương vịn vào cửa đứng lên, cười cười như không có việc gì, “An Ninh, có thể ăn cơm chưa?”

Bữa cơm này tất cả mọi người đều ăn không ngon, trừ Lâm Khai Dương, anh ăn liên tục ba chén cơm, vừa ăn vừa ca ngợi tài nấu nướng của Bạch Tín Vũ.

Sau khi ăn xong Lâm Lâm liền rời đi với Lâm Khai Dương.

An Ninh vẫn đứng ở cửa đưa mắt nhìn bóng dáng của bọn họ biến mất, trước lúc rời đi, Lâm Khai Dương nói với cô: “An Ninh, La Dao nói, nếu như tôi còn đồng ý, cô ấy muốn cùng với tôi... Cô nói với cô ấy, tôi không muốn, tôi muốn đi Mỹ, cứ như vậy đi. Không cần đau lòng vì tôi, ba tôi nổi tiếng trong giới y học như vậy, từ nhỏ tôi đã được ánh hào quang của gia đình bao bọc. Hôm nay bị bệnh di truyền của gia đình liên lụy cũng không cảm thấy quá uất ức, có thể đây chính là số mệnh.”

Bạch Tín Vũ vẫn nắm tay cô, hai bàn tay đan chặt nhưng vẫn không thể mang lại sự ấm áp cho nhau, bởi vì tay hai người đều quá lạnh.

An Ninh cảm thấy mình đang trải nghiệm những thăng trầm của cuộc sống, cô tự an ủi bản thân rằng chuyện này rất bình thường, trong cuộc sống của mỗi người đều sẽ có những lúc thăng trầm như thế. Buổi tối nằm trên giường lại cảm thấy rất lạnh, cô cho rằng mình sẽ mất ngủ, kết quả không đợi Bạch Tín Vũ tắm xong trở thì đã bất giác ngủ thiếp đi.

Đang lúc nửa tỉnh nửa mê, cô cảm thấy có người ôm lấy cô từ phía sau, một đôi tay nóng bỏng không ngừng vuốt ve cơ thể cô, nóng và gấp gáp, ngón tay thon dài luồn vào bên trong theo khe hở áo ngủ của cô để dò xét, chạy dọc theo đường cong mềm mại của cô, trêu chọc các giác quan của cô.

Sau đó cô tỉnh dậy, mờ mịt nhìn trần nhà, hoàn toàn không có tâm trạng thân mật.

Cô không đáp lại, nụ hôn của anh lại tiếp tục chạy từ vành tai của cô ra sau gáy, vén mái tóc dài của cô lên, hơi thở ấm áp tràn đầy dục vọng.

An Ninh nhận thấy dường như Bạch Tín Vũ có chút không bình thường, lòng bàn tay anh cực kỳ nóng, những nơi bàn tay anh đi qua cũng nóng rực như lửa, cô tránh khỏi nụ hôn của anh, dùng mặt dán lên trán của anh, sau đó kinh hãi nói: “Anh phát sốt à?”

Nhưng anh hoàn toàn không để ý, vẫn nóng bỏng đòi hỏi cơ thể cô, một tay anh đè đôi tay đang muốn phản kháng của cô, một cái tay khác thăm dò vào trong vạt áo, nắm lấy phần mềm mại trước ngực cô mà xoa bóp, đồng thời sử dụng ngón tay không ngừng trêu chọc nụ hoa.

“Anh sao vậy?” An Ninh vô cùng không có cảm giác an toàn, anh giống như đã thú bị tình dục điều khiển, động tác trực tiếp và thô bạo, mặc dù đã không hề sức lực, không để cô bị thương nhưng vẫn khiến An Ninh có cảm giác bị ép buộc phải thừa hoan, giọng nói của cô cũng trở nên nghi hoặc: “Bác sĩ Bạch... Anh có biết mình đang phát sốt hay không?”

“An Ninh, anh muốn em, muốn đến điên cuồng.” Anh buông ra một câu trần thuật, dùng sức một chút, cơ thể cô bị anh dùng sức xoay lại, anh không kịp chờ đợi để cởi bỏ áo ngủ của cô, không kịp chờ đợi mà hôn lên da thịt trắng nõn của cô, không kịp chờ đợi mà đưa tay xâm nhập giữa hai chân cô.

An Ninh chợt nhớ đêm đó anh từng nói anh mới là người không có cảm giác an toàn, dường như anh coi cô là bệ gối giữa đại dương mệnh mông, nóng lòng muốn đoạt lấy cô, muốn nhận được sự ấm áp từ cô.

Cô không kháng cự nữa, để mặc ngón tay sạch sẽ của anh thăm dò nơi bí ẩn giữa hai chân cô.

Bạch Tín Vũ cảm nhận được An Ninh thuận theo, động tác cũng nhẹ nhàng hơn, ngón tay vuốt ve dọc theo khe hẹp, kiên nhẫn mà chậm rãi đốt lên ngọn lửa nơi bụng dưới của cô.

Không đợi An Ninh tiếp tục suy nghĩ, dưới sự cố ý trêu chọc của anh, cô đã bất giác trầm mê, hai mắt khép hờ, phát ra tiếng rên rỉ khe khẽ theo động tác của anh.

Cho đến khi anh đè cô ở dưới thân, tách hai chân của cô ra, để chính mình dung nhập vào trong cơ thể của cô, mỗi một lần đều đâm vào nơi sâu nhất, rồi lại rút ra – trong lúc vận động còn kèm theo tiếng nước chảy mập mờ.

An Ninh đã không thể kiềm chế được nữa, uốn cong người phối hợp với động tác của anh, cùng anh rơi vào vực sâu của dục vọng.

Một lúc lâu sau...

Anh dịu dàng giúp cô lau sạch phần dưới đã sưng lên do sự thô bạo của mình, áy náy nói: “Để em chịu uất ức rồi.”

An Ninh ngồi dậy, giữ tay của anh lại, ân cần hỏi: “Có phải anh phát sốt không?”

“Có một chút, chắc là do hai ngày nay thời tiết thay đổi, đã uống thuốc hạ sốt rồi.” Anh vừa nói vừa cởi bao cao su ném vào thùng rác, xoay người lại ôm cô vào trong ngực. “Đừng lo lắng, anh rất khỏe mạnh, anh bảo đảm.”

An Ninh còn muốn hỏi nhưng nghe anh nói như vậy, ngược lại không biết nên hỏi như thế nào. Chỉ là...

Cô đẩy anh ra, tìm kiếm xung quanh, sau đó nhấc gối của anh lên... Cô có chút kinh ngạc. “Sao anh chuẩn bị nhiều bao cao su vậy...”

Anh lại lấy ra mấy cái từ trong túi áo ngủ của cô, sau đó là quần áo ngủ của mình, trong ngăn kéo đầu giường, dưới gối của cô. Về mặt anh có phản ứng dung, cười nhạt nói: “Anh đã nói rồi, không có giây phút nào anh không nghĩ đến việc tiến vào cơ thể em cả.”

Mặt An Ninh có chút đỏ, cô đã sớm cảm thấy khó hiểu, tại sao rõ ràng trước khi quan hệ anh không mang bao, nhưng mỗi lần làm xong đều thấy anh dọn dẹp bao cao su đã dùng qua.

Bạch Tín Vũ ôm cô nằm xuống, nhẹ nhàng vuốt tóc của cô. “Ngủ ngon.”

An Ninh vẫn chưa muốn ngủ, cô chợt nhớ tới một chi tiết, hỏi anh: “Tại sao lúc nghe Chủ nhiệm Lâm ly hôn vì không muốn có con... Sắc mặt của anh lại kém như vậy?”

Anh trầm mặc thật lâu, giống như đây là một vấn đề rất khó trả lời. Lúc An Ninh đang định đổi lại cách hỏi thì anh nói: “Bây giờ em vẫn còn thực tập ở bệnh viện, không thể mang thai, anh không thể hại em”

Mặc dù lý do này nghe rất hợp lý, nhưng An Ninh cảm thấy thái độ của anh đối với chuyện này còn có chút giấu diếm. Cô cười cười, thử dò xét nói: “Vậy sao? Em còn tưởng rằng anh cũng có bệnh di truyền trong gia đình nên mới không dám muốn có con đây.”

Thân thể Bạch Tín Vũ cứng đờ, sau đó càng ôm chặt cô hơn, chặt đến mức hận không thể khảm cô vào sâu trong thân thể mình.

“Anh làm đau em...” An Ninh rất khổ sở, phản ứng của anh đã chứng minh suy đoán của cô là đúng, bởi vì chuyện này nên anh không muốn có con sao?

Anh vội vàng buông cô ra, giọng nói có chút cô đơn nhưng ngữ điệu lại hết sức kiên định: “Anh không có bệnh di truyền trong gia đình.”

“Vậy tại sao?”

“An Ninh, anh mệt rồi, ngủ ngon.”

An Ninh có chút khổ sở, lại nữa rồi. Nếu anh không muốn nói, cho dù cô nói gì đi nữa cũng vô dụng. Cô trở mình quay lưng về phía anh, con buồn ngủ rất nhanh đã đến.

Trong lúc mơ hồ, dường như cô cảm thấy anh đang nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt của cô, dường như anh muốn nói: “Biết rõ anh không thể cho em gì hết, lại vẫn ích kỷ giữ lấy em. Là anh sai rồi, An Ninh, anh sẽ trả lại tự do cho em”

Giọng nói kia như vang lên ở một nơi rất xa, mang theo sâu não như có như không, thần trí của cô đã tiến vào trạng thái mơ hồ, những điều nghe được cũng chỉ là đứt quãng.

“An Ninh, anh biết rất rõ anh đang mất em. Chờ sự thật phơi bày, em phát hiện năm đó anh không muốn cứu em, phát hiện anh là người lạnh lùng bạc bẽo như vậy, vậy tất cả sự sùng bái và tình yêu của em với anh cũng sẽ không tồn tại nữa. Sau đó anh sẽ biến mất khỏi sinh mệnh của em, giống như anh chưa từng xuất hiện. Thật xin lỗi, thật sự anh rất ích kỷ.”

Biến mất khỏi sinh mệnh của cô, những lời này giống như ma chú, kéo An Ninh ra khỏi giấc mộng, cô chợt ngồi dậy, mồ hôi lạnh thấm ướt cả mái tóc.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Bạch, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Không trở về được

Editor: Yết Vạn Dương

Betaer: Bồ Công Anh + Windchime

Đợi đến lúc mắt của An Ninh dần thích ứng với bóng tối trong phòng, cô mới quay sang nhìn Bạch Tín Vũ đang nằm bên cạnh, có lẽ vừa rồi, cô chỉ mơ thấy một con ác mộng mà thôi.

Dù sao cũng đã thức dậy, An Ninh khẽ lau mồ hôi trên trán, ra phòng bếp tự rót cho mình một ly nước.

Sau khi cô vừa ra khỏi phòng thì Bạch Tín Vũ mở mắt, anh nhẹ nhàng vuốt ve hơi ấm còn đọng lại trên chỗ nằm của cô, trong lòng thì suy nghĩ sự ấm áp này liệu còn có thể duy trì được bao lâu?

Cuộc sống vẫn cứ bình lặng trôi qua như cũ, mỗi lần An Ninh đi ngang qua phòng cấp cứu đều cảm thấy có chút thương cảm, khoa cấp cứu vừa mới điều một bác sĩ trưởng khoa khác tới trông coi, bóng lưng của người bác sĩ đó rất giống Lâm Khai Dương, ngay cả giọng điệu khi giải thích người khác

cũng rất giống

Có vài lần anh ta thấy An Ninh nhìn mình, muốn tới chào hỏi cô, lại bị cô lãng đi không dấu vết. Rất giống, nhưng cũng chỉ là rất giống mà thôi.

An Ninh không thích Khâu Mẫn, nhưng phải thừa nhận là năng lực làm việc của Khâu Mẫn rất giỏi. Không nhắc tới chuyện đã xảy ra với Trần Hoan, cô ấy rõ ràng là một người vừa có trách nhiệm vừa không ngại gian khổ. Khi thực tập cùng cô ấy, tuy hai người không trao đổi gì nhiều nhưng đến lúc phối hợp thì lại vô cùng hòa hợp, ăn ý.

Một ngày trước khi từ chức, chủ nhiệm Lâm có tới tạm biệt An Ninh, cũng nói cho cô biết Lâm Khai Dương rất khỏe. Mặc dù sắc tố võng mạc biến chất rất khó có thể trị tận gốc, nhưng bọn họ đã liên lạc với bệnh viện ở nước ngoài, Lâm Khai Dương phải sang Mỹ tiếp nhận trị liệu.

An Ninh vẫn nhớ câu nói sau cùng của chủ nhiệm Lâm lúc sắp rời đi: “Có trị khỏi hay không là một chuyện, nhưng cuộc sống dù sao cũng phải có hy vọng, đúng không?”

Lâm Khai Dương không tới bệnh viện tạm biệt đồng nghiệp, nhưng ngày ra sân bay, anh ta dặn dò tài xế taxi chạy ngang qua bệnh viện, tuy đôi mắt không thể nhìn thấy nhưng Lâm Khai Dương vẫn luôn nhìn về hướng cửa sổ xe.

La Dao dò hỏi rất nhiều lần về chuyện của Lâm Khai Dương, nhưng An Ninh vẫn nhớ kỹ lời dặn của Lâm Khai Dương, anh ta là một người kiêu ngạo, cho nên bí mật này tuyệt đối phải giữ kín.

Vào ngày thực tập cuối cùng của An Ninh ở khoa phụ khoa, khoa nghén đón một bệnh nhân đặc biệt. La Dao phá lệ nói với cô: “Nếu như em không muốn, chị sẽ để người khác phụ trách bệnh nhân này.”

An Ninh cúi đầu nhìn bệnh án, tên của người bệnh là “Trần Hoan”. Cô cảm ơn ý tốt của La Dao, nhưng cô lựa chọn tiếp nhận bệnh nhân này.

Trải qua nhiều chuyện vui vẻ và bi thương như vậy, khi đối mặt với Trần Hoan một lần nữa thì cô đã có thể dùng thái độ chuyên nghiệp để khám bệnh, coi Trần Hoan giống như những bệnh nhân khác, không có gì khác biệt.

Lúc Trần Hoan đang băng qua đường thì bụng bỗng nhiên đau thắt, được người đi đường đưa vào khoa cấp cứu, sau đó thì chuyển tới khoa phụ khoa. Cô ấy không sao nhưng đứa bé đã không còn.

Cô ấy rất phối hợp với An Ninh làm các cuộc kiểm tra, hỏi gì đáp nấy, là loại bệnh nhân mà bác sĩ thích nhất.

Sau khi An Ninh kiểm tra xong thì dặn dò vài câu như thường lệ, đang lúc chuẩn bị rời đi thì lại nghe Trần Hoan nói: “An Ninh, con mình mất rồi.”

Tiếng của cô ấy rất nhỏ, nếu như không có hai tiếng ‘An Ninh’ ở đầu thì chắc hẳn An Ninh sẽ tưởng là cô ấy đang lầm bầm một mình.

An Ninh xoay người lại, dùng nụ cười chuyên nghiệp đối mặt với Trần Hoan, “Đừng lo lắng, cô còn trẻ như vậy, sẽ có đứa bé khác.”

“Mình và Kha Phàm chia tay, rồi lại bị bệnh viện đuổi, mẹ mình rất thất vọng về mình.” Sắc mặt của cô ấy có chút tái nhợt, nhưng bỗng nhiên lại bật cười: “Tất cả mọi người đều vứt bỏ mình.”

An Ninh vẫn nhìn cô ấy, không nói gì.

Trần Hoan cười, nhưng hai hàng nước mắt lại thi nhau chảy xuống, quay sang nhìn An Ninh, “Cậu cũng vứt bỏ mình. Bây giờ mình không có gì cả, mình chỉ còn hai bàn tay trắng.”

Biểu cảm của An Ninh vẫn rất lạnh nhạt, bình tĩnh trả lời: “Trần Hoan, tình yêu, tình thân, tình bạn, cô đã từng có tất cả, nhưng cô lại không quý trọng mà thôi.”

Nói xong câu đó, bàn tay An Ninh nắm chặt thành quyền, lại không kiềm được mà khẽ run rẩy. Tình bạn nhiều năm như vậy, đến cuối cùng hóa ra chỉ là lợi dụng, ngoài công việc ra, cô không còn muốn đối mặt với người này nữa.

Sau khi cô xoay người, sau lưng bỗng nhiên vang lên một giai điệu quen thuộc, là bài hát “Thiên Không chi thành”(The City of Sky).

Trần Hoan cầm điện thoại di động, yên lặng nhìn màn hình phát sáng và cái móc khóa điện thoại treo lủng lẳng, “Cái móc khóa này là cậu tặng cho mình, cậu còn nhớ không? Lần đó chúng ta hẹn nhau cùng ôn bài, cậu tới trễ. Cho nên cậu tặng mình cái này, mấy năm qua, mình vẫn luôn mang nó theo.”

An Ninh không quay đầu lại, nhưng lần này, hốc mắt của cô bắt đầu hoen đỏ.

“Mình biết tất cả mọi thứ của hôm nay là do mình tự làm tự chịu. Giống như chị của cô bé Lọ Lem trong chuyện cổ tích không có được người yêu của mình vậy, người xấu sẽ không có kết quả tốt.” Trần Hoan nghẹn ngào nói: “Thật sự là mình muốn lợi dụng nên mới đến gần cậu, nhưng mấy năm qua, mình đối với cậu cũng không phải hoàn toàn không thật lòng.”

An Ninh quật cường không chịu quay đầu, nhanh chóng lấy tay gạt bỏ nước mắt tràn mi.

“Chuyện ở nhà bác bị anh họ xúc phạm, không phải là mình bịa để gạt cậu, là thật.” Trần Hoan hít thở sâu, cổ nén nước mắt đang không ngừng trào ra, “Chuyện dàn dựng cuộc gặp gỡ vô tình, lợi dụng Kha Phàm để lên chức, mình không chối cãi. Nhưng An Ninh, cậu tin mình không? Cho dù bác sĩ Bạch

không dán đầy hình bệnh án của Khâu Mẫn trong phòng nghỉ ngơi, cho dù không có ai phát hiện là mình làm, mình cũng sẽ không hại cậu bị bệnh viện đuổi, mình nhất định sẽ nghĩ cách giúp cậu chối bỏ trách nhiệm.”

An Ninh ngẩn ra, cô cũng không rõ hiềm nghi đối với mình được rửa sạch như thế nào, còn tưởng là Lâm Khai Dương tìm được chứng cứ. Thì ra là như vậy sao?

Rốt cuộc cô cũng xoay người đối mặt với Trần Hoan, “Chuyện đã qua, tôi tin hay không thì có còn quan trọng sao?”

“Cậu có thể tha thứ cho mình không?” Trong đôi mắt Trần Hoan mang theo cầu xin và bức bách.

“Có thể.” An Ninh tránh né cái nhìn của Trần Hoan, thản nhiên trả lời: “Nhưng dù có tha thứ, giữa chúng ta cũng không thể trở về như lúc trước được nữa.”

Điện thoại di động trong tay Trần Hoan rơi xuống đất, cô vùi mặt vào lòng bàn tay mà khóc, “Suy cho cùng vẫn là mình phụ lòng cậu, giống như phụ lòng Kha Phàm vậy, cuối cùng vẫn là mình phụ lòng mọi người.”

An Ninh yên lặng nhặt điện thoại di động để lên trên giường, nói với cô ấy: “Thật xin lỗi, tôi không phải thánh nhân, tôi đã từng coi cô là một người bạn vô cùng tốt. Còn bây giờ, cho dù chúng ta làm bạn trở lại, cũng không thể trở về như trước đây.”

An Ninh lau khô nước mắt trên mặt, lúc ra khỏi cửa thì gặp một người.

Người kia đứng tựa vào vách tường màu xanh nhạt, cúi đầu vuốt ve cây bút máy trong tay. Anh ta miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, nói với An Ninh, “Cô ấy có khỏe không?”

“Ừ, quan sát thêm hai ngày thì có thể xuất viện, nhưng đứa bé mất rồi.” An Ninh cũng cười với anh ta một cái, “Bác sĩ Kha, anh vào thăm cô ấy một chút được không? Bây giờ cảm xúc của cô ấy không ổn định, cần có người ở bên cạnh.”

Kha Phàm gật đầu, đi vào.

Trước khi đi khỏi, An Ninh nghe được câu nói của Kha Phàm, anh ta đang nói với Trần Hoan, “Từ lúc bắt đầu em đã không thật lòng với tôi, em lừa dối tôi, lợi dụng tôi, nhưng tình cảm tôi dành cho em, từ đầu đến cuối đều là thật lòng. Nên xin em đừng đẩy tôi ra vào lúc này, để tôi chăm sóc em. Trần Hoan, những gì cần nói, tôi đã nói hết rồi, tôi muốn cưới em, chỉ cần em bằng lòng gả.”

Buổi chiều, lúc sắp tan tầm thì An Ninh thấy La Dao đang thu dọn bàn làm việc, cô bỏ toàn bộ dụng cụ vào trong một cái thùng giấy.

An Ninh tò mò đi tới, hỏi: “Nhị sư phụ, chị thu dọn bàn làm việc để làm gì vậy?”

La Dao quay đầu lại, cười một cái với cô, “Hôm nay là ngày cuối cùng chị làm việc ở bệnh viện.”

An Ninh vô cùng kinh ngạc, “Chị từ chức?”

“Ừ.” La Dao nhún vai một cái, “Chị cố ý giao công việc của ngày hôm nay cho các bạn thực tập ở khoa trong ngày cuối cùng này, đi đến nơi, về đến chốn, cũng coi như có trách nhiệm.”

An Ninh không biết nên phản ứng như thế nào, chuyện này quá đột ngột.

La Dao đề vai của cô, thấp giọng nói: “An Ninh, em biết không? Chị đã từng có một người bạn thân giống như em và Trần Hoan vậy, trong lúc thực tập, cô ấy quen với một bác sĩ chủ trị, đó là một người đã có vợ. Sau đó vợ của bác sĩ đó tới bệnh viện dò hỏi, rồi mọi chuyện trở nên huyền ảo âm ỉ, trong lúc tranh chấp, người vợ không cẩn thận té xuống cầu thang, dẫn đến sinh non. Lúc ấy chị là một thực tập sinh của khoa phụ khoa.”

La Dao cầm một cái gương từ trong thùng giấy, giống như đang nhớ lại một chuyện đã rất lâu, “Sau đó bạn của chị và người bác sĩ kia cùng nhau rời khỏi bệnh viện tới làm bác sĩ riêng cho một gia đình nào đó. Chị là người cuối cùng biết chuyện này, giống như Trần Hoan trong chuyện của em vậy. Chuyện này đã tạo thành một bóng ma thật lớn trong lòng chị, sau đó chị bắt đầu đơn độc, căm ghét tất cả những người dựa vào quan hệ để thăng chức.”

“Nhị sư phụ...” An Ninh phát hiện cho dù đã qua lâu rồi, nhưng khi La Dao nhớ lại chuyện đó thì vẫn rất kích động.

La Dao ném cái gương vào thùng rác, cười nói: “Thật ra từ phương diện khác mà nói, em rất giống chị trước đây, chị vẫn một mực không nói cho em biết, nếu như chị là em, đối với những chuyện âm ỉ như vậy, chị cũng sẽ làm giống như em. Biết rõ là sai, nhưng chị cũng sẽ đưa tài liệu tra được cho phóng viên.”

An Ninh hơi sùng sốt, “Đây...”

“Chị răn dạy em cũng là răn dạy chính mình. Em đang trong quá trình trưởng thành, là người hướng dẫn của em, điều chị cần dạy em không chỉ là trị bệnh cứu người, mà còn bao gồm cả việc phân biệt thị phi đúng sai.”

La Dao có chút buồn ngủ, nghiêng mặt nhìn An Ninh, “Chủ nhiệm Lâm và Lâm Khai Dương cũng đã từ chức, chị hỏi thăm và biết được bọn họ sang Mỹ. Sau khi biết được tin tức đó, chị không thể nào bỏ xuống tất cả ngay lập tức để đi tìm Lâm Khai Dương, chuyện đó không thực tế. Chị đã liên lạc với một đàn chị trước kia để xin vào một bệnh viện.”

“Ý của chị là...”

“Chị muốn đi Mỹ công tác, chị phải đi tìm Lâm Khai Dương.”

An Ninh chần chờ nhìn La Dao, do dự không biết có nên nói ra bệnh tình của Lâm Khai Dương không, nếu như La Dao đã hỏi thăm được chỗ ở của Lâm Khai Dương ở Mỹ, chuyện này sớm muộn gì cũng không giấu được.

“Nhị sư phụ... Sư phụ, anh ấy không giống trước kia.” An Ninh nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có thể nói ra một câu như vậy.

La Dao buông đồ trong tay xuống, xoay người lại nhìn thẳng vào cô, “Thật ra thì em gái chị không lấy được học bổng, là Lâm Khai Dương lên chị đưa cho nó một khoản tiền rất lớn. Chị không biết từ khi nào mà anh ấy biết hoàn cảnh gia đình của chị, có thể anh ấy sợ làm tổn thương lòng tự ái của chị, để cho chị vẫn luôn ở trong trạng thái cao cao tại thượng, không chê chị cũng không coi thường chị.”

La Dao vội lau nước mắt sắp sửa trào ra, cười nói: “Cho nên bất luận anh ấy biến thành cái dạng gì, bị bệnh, què, hay điên, hay ngu ngốc cũng được. Trong lòng chị anh ấy vĩnh viễn là Lâm Khai Dương, mặc dù tính khí không tốt, nhưng anh ấy hiền lành, cố chấp, hài hước, có trách nhiệm. Trong lòng chị, anh ấy vĩnh viễn hoàn mỹ.”

An Ninh tự nhủ không được khóc, nhưng nghe đến đây vẫn không nhịn được mà rơi nước mắt.

La Dao sờ đầu cô, “Tiểu An Ninh, nhị sư phụ của em phải đi tìm sư phụ của em, cho dù kết quả có như thế nào, chúc phúc bọn chị đi.”

An Ninh liếc mạng gậy đầu, khàn giọng nói: “Hai người đều là người quan trọng với em, hy vọng hai người vĩnh viễn bình an, vui vẻ hạnh phúc.”

Hai người lại trò chuyện một lúc, La Dao chợt nhớ tới một chuyện, “Đúng rồi, đừng quên khóa thực tập của em ở khoa này đã kết thúc, ngày mai phải đi trình diện ở khoa khác.”

“Khoa kế tiếp em thực tập là khoa nào?” Trong lòng An Ninh đầy mong đợi, không biết có phải khoa giải phẫu thần kinh của Bạch Tín Vũ hay không?

La Dao còn chưa kịp nói đã có một giọng nam khác chen vào, mang theo nụ cười, nói: “Là khoa ngoại tim phổi.”

An Ninh theo phương hướng vừa phát ra tiếng nói mà quay đầu lại..

Hà Tranh đang cười nhìn cô, “An Ninh, chúng ta được phân chung một chỗ.”

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Bạch, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Chân tướng

Edit: stli

Beta: Puck

Đối với việc đến khoa nào thực tập, mặc dù An Ninh đặc biệt muốn đến một khoa, nhưng cô không từ chối bất cứ khoa nào.

Cho nên khi bị phân đến khoa tim phổi, cô cũng vui vẻ chấp nhận.

Cô vừa cười vừa nói với Hà Tranh: “Đúng vậy, chúng ta cùng khoa, hy vọng có thể giúp nhau trong học tập, dùng điểm mạnh bổ sung điểm yếu.”

Lúc này có một bác sĩ nam hơi mập đi tới từ phía sau họ, đeo mắt kiếng, mỉm cười hết sức thân thiết: “Tôi tiện đường nên lại đây chào hỏi, tôi là Trần Nghị khoa ngoại khoa tim phổi, sau này hai người sẽ do tôi hướng dẫn.”

An Ninh và Hà Tranh cùng quay đầu lại chào hỏi anh ta: “Xin chào bác sĩ Trần.”

Trần Nghị rút tay từ trong túi áo ra, định bắt tay với hai người, không cẩn thận rút ra một gói khoai tây chiên, làm khoai tây vung vãi khắp nơi.

Tất cả mọi người hơi khó xử, bao gồm cả Trần Nghị, anh do dự có nên cúi đầu nhặt lên hay không thì phía sau lưng đã truyền đến một giọng nam ôn hòa: “Tôi đã kêu người tới dọn dẹp rồi.”

Tầm mắt Trương Thiệu Nghiêm lướt qua Trần Nghị, nhìn thẳng về phía An Ninh: “Đã lâu không gặp, còn nhớ tôi không?”

An Ninh chần chờ một lúc, nhanh chóng nhớ ra anh ta là bác sĩ ngoại khoa, trưởng khoa tim phổi, hiện giờ cũng là cấp trên của cấp trên của cô. Cô lập

tức gật đầu: “Xin chào bác sĩ Trương.”

Trương Thiệu Nghiêm nhìn cô, lại nhìn Hà Tranh bên cạnh, bùi ngùi nói: “Nhìn hai người tôi lại nhớ tới năm đó vừa bắt đầu thực tập, thời gian trôi qua quá nhanh. Quả nhiên là hậu sinh khả úy.”

An Ninh câu hỏi câu không, Trương Thiệu Nghiêm chủ động giải thích với cô: “Còn nhớ lúc mới gặp tôi gọi cô là đàn em không? Tôi cũng tốt nghiệp ở đại học y khoa X.”

“Thì ra là như vậy.”

“Không chỉ có tôi.” Trương Thiệu Nghiêm cười có chút ý vị sâu xa: “Bác sĩ Bạch của khoa giải phẫu thần kinh cũng vậy.”

An Ninh giật mình, cô và Bạch Tín Vũ ở bên nhau cũng đã được một thời gian, nhưng cô lại không biết chuyện này...

“Sao vậy, bác sĩ Bạch không nói với cô?” Ánh mắt Trương Thiệu Nghiêm hơi đổi, ý cười sâu hơn: “Tôi còn nghĩ cậu ta đã kể cho cô biết rồi.”

Hà Tranh vẫn không nói gì, chỉ dùng ánh mắt phức tạp nhìn An Ninh.

Suốt dọc đường về nhà An Ninh mang theo một bụng nghi vấn, càng ngày cô càng cảm thấy tất cả mọi người bên cạnh mình đã, hoặc ít hoặc nhiều đều biết chút ít gì đó, chỉ có cô bị lừa hoàn toàn không hay biết gì cả.

Trương Thiệu Nghiêm nhìn cô ra khỏi cửa chính, nụ cười biến mất, quay đầu nhìn Trần Nghị bên cạnh, ánh mắt lộ vẻ chán ghét không dễ phát hiện: “Chê mình chưa đủ béo hay sao? Từ nay về sau, tôi không hy vọng sẽ lại thấy anh ăn những thứ lung tung này trong bệnh viện nữa.”

“Bây giờ đã là thời gian tan ca...” Trần Nghị đẩy đẩy mắt kiếng, thật cẩn thận giải thích.

Trương Thiệu Nghiêm nhìn anh ta một lượt từ trên xuống dưới đánh giá: “Không hiểu tôi nói gì?”

Trần Nghị dùng cổ tay áo lau mồ hôi, không thể trêu vào con trai của viện trưởng, nên liên tục gật đầu: “Nghe hiểu được, nghe hiểu được.”

“Cô gái An Ninh vừa rồi, là học muội của tôi.” Trương Thiệu Nghiêm vỗ vỗ vai anh ta, ghé xuống bên tai anh ta cười như không cười nói: “Anh biết nên làm thế nào rồi chứ?”

“Biết, tôi nhất định sẽ không để cho cô ấy tức giận một mồi.”

Gần đây, thời tiết càng ngày càng lạnh, cũng đã cuối mùa thu, mùa đông sắp bắt đầu.

Đêm nay, Bạch Tín Vũ có ca phẫu thuật nên phải tăng ca, một mình An Ninh ở phòng khách ôn bài. Cũng chỉ có những lúc anh không có ở đây mới có thể rảnh rỗi như vậy, giống như anh từng nói, An Ninh phát hiện anh thật sự có một kiểu gần như si mê khát vọng với thân thể cô, từ phòng khách, phòng tắm, phòng ngủ ... Thậm chí đến bàn học, đều từng là nơi ân ái bởi vì anh không cho từ chối đòi hỏi.

Vô tình nghĩ đến những hình ảnh này cũng làm cho An Ninh đỏ mặt, cô ép buộc mình không được nghĩ đến nữa, đặt giấy bút xuống đi đến kệ sách tìm tư liệu tham khảo. Một cuốn tạp chí thời trang được kẹp giữa những cuốn sách y học chỉnh tề, cảnh tượng không ăn khớp này thu hút sự chú ý của An Ninh.

Rút cuốn tạp chí ra, cô tò mò lật mấy trang, nội dung nói về trào lưu của giới trẻ, không có gì đặc biệt, đang muốn nhét trở về, đột nhiên phát hiện có một trang được gấp thành góc làm ký hiệu.

Trang được đánh dấu là giới thiệu về phong cách thời trang mới của dép tình nhân. Của nam là màu xanh đậm, hoa văn không nhiều, đơn giản trang nhã. Của nữ là màu hồng nhạt, phía trên có hai cái nơ hình con bướm màu trắng.

An Ninh sững sờ, theo bản năng cúi đầu nhìn hai chân mình.

Thiết kế nhẹ nhàng lại rất khác biệt, nhìn bên ngoài không biết là dép dành cho tình nhân, nhưng nếu nhìn hoa văn ở đế dép hợp lại cùng một chỗ...

An Ninh đi tới tủ giày dép, lấy đôi dép màu xanh hợp với đôi dép của cô, quả nhiên thành một hình trái tim.

Sau khi xem xong cô cảm thấy rất buồn cười, lại bỗng nhiên nhớ tới Mạch Thần từng nói, vốn rèm cửa phòng của cô theo phong cách phục cổ, lại bị bác sĩ Bạch lòng dạ đàn bà đổi thành Hello Kitty, An Ninh cảm thấy buồn cười, nhin không được liền bật cười.

Nhưng mà đang cười, cô mơ hồ cảm thấy có chỗ không đúng, nếu nói sau khi hai người ở chung một chỗ anh mới làm những việc này thì cảm thấy ngọt ngào. Mà ban đầu, thậm chí anh không biết bạn cùng phòng tương lai là ai, sao lại trang trí phòng, rồi chọn dép tình nhân làm gì?

Ý nghĩ này làm cho suy nghĩ của An Ninh trở nên hỗn loạn, cô đặt ra rất nhiều giả thiết, nhưng cũng không giải thích được toàn bộ ngay lập tức.

Chỉ có một khả năng, Bạch Tín Vũ biết trước người bạn cùng phòng là cô, không chỉ như vậy, còn biết một ngày nào đó cô sẽ trở thành bạn gái của anh.

Nhưng điều này có thể sao? Ngay chính bản thân mình, An Ninh cũng không nghĩ tới, làm sao anh biết trước? Dù sao lúc đó thái độ của cô với anh rất

xa cách, cũng không muốn thân cận, hai người trở thành quan hệ tình nhân thân mật như bây giờ, đây không phải phát sinh thuận theo tự nhiên sao?

Nghĩ tới đây An Ninh bắt đầu cẩn thận nhớ lại quá trình phát triển của hai người cho tới giờ.

Đầu tiên, là được đưa đến bệnh viện trung ương để thực tập, sau đó gặp lại anh ở phòng phẫu thuật, sau nữa là tìm phòng thuê gần bệnh viện, sau khi ký hợp đồng mới biết anh là chủ nhà. Trải qua hàng loạt xung đột, hiểu lầm, bất mãn. Sau đó anh bắt đầu đối xử đặc biệt tốt với cô, sau đó nữa, hai người rất tự nhiên xảy ra quan hệ ... Sau cùng xác nhận quan hệ yêu đương.

Bây giờ nghĩ lại ... An Ninh phát hiện từ đầu tới cuối cô đều bị động, giống như lá rụng xuống nước, theo thủy triều dâng lên sẽ đưa nó đến nơi nước dừng lại, nhưng khi thủy triều rút đi, cô lại không thể trở về lại nơi cũ.

Cô không ngừng nói với bản thân, tạm thời, đây chỉ là suy đoán của cô, không thể chắc chắn, đợi khi anh về, chính miệng nói ra mới tính.

Nhưng khi cô trở lại sofa cầm sách vở ôn tập, lại phát hiện đầu óc loạn cào cào, một chữ cũng không xem được.

Ngẩng đầu lên nhìn căn phòng cuối cùng đối diện với phòng khách, chuyển vào lâu như vậy, cô chưa bao giờ mở cánh cửa kia ra. Cô nhớ Bạch Tín Vũ từng nhắc, anh có một người em, sau đó qua đời, cho nên cô cũng tự nhiên cho rằng căn phòng đó là của em trai anh khi còn sống. Không mở ra bởi vì không muốn chạm vào vết thương lòng của anh.

Sẽ là thế phải không? An Ninh cầm xâu chìa khóa trên bàn, lại nhìn về căn phòng kia, đây có tính là xâm phạm quyền riêng tư của anh không?

Cô suy nghĩ đến xuất thần, ngay cả tiếng mở cửa của Bạch Tín Vũ cũng không nghe thấy. Bạch Tín Vũ vừa vào đến nhà là ném cravat sang một bên, không thấy An Ninh đi ra, anh hơi nghi hoặc, tiện tay cầm ly trà còn lại trên bàn uống hai ngụm.

Lúc này An Ninh mới phát hiện anh đã về, cô khẩn trương đến nỗi chìa khóa trong tay 'lạch cạch' rơi trên mặt đất.

Trong nháy mắt, vẻ mặt của Bạch Tín Vũ đầy vẻ hoang mang, sau khi thấy rõ vật gì rơi trên mặt đất, trong mắt của anh hiện lên vẻ u ám nhàn nhạt, đặt ly xuống bàn, anh bước tới.

An Ninh lui về sau hai bước, hành động này hoàn toàn xuất phát từ bản năng, ngay cả cô cũng không phát giác được.

Nhưng Bạch Tín Vũ lại nhận ra, cũng không bước tiếp, ngược lại khom lưng nhặt xâu chìa khóa trên mặt đất: “Anh biết sớm muộn gì cũng có ngày này, nhưng em có thể nhịn đến bây giờ, anh đã rất cảm kích.”

Anh hít sâu một hơi, lấy chìa khóa tra vào ổ khóa, xoay cổ tay, cửa mở.

An Ninh rất bàng hoàng, không nghĩ tới sẽ nhìn thấy một cảnh tượng như vậy. Bên trong phòng trống rỗng, không có bất cứ cái gì, vốn là phòng mới chưa từng được trang trí, giường tủ bên trong cũng không có.

“Thật ra em đã đoán được mà.” Bạch Tín Vũ tựa người vào khung cửa, giọng hơi khàn khàn: “Trước đây anh không ở nơi này, bởi vì nghe nói em muốn thuê phòng, cho nên anh mua tạm nhà này, rất vội vàng, không kịp trang trí tất cả các phòng.”

An Ninh cũng tỉnh táo lại, quả nhiên những suy đoán lúc trước của cô là sự thật: “Cho nên chúng ta ở bên nhau không phải là trùng hợp?”

“Là anh bố trí.” Giọng điệu của anh rất bình tĩnh, như trần thuật một chuyện đơn giản, chỉ đưa mắt nhìn sang một hướng khác.

An Ninh cảm thấy tất cả mọi chuyện đều rất hoang đường, không thể nói lý, cô cũng không có cách nào hiểu được logic của anh: “Vì sao phải làm như vậy?”

“Em đã từng hỏi anh thích em khi nào. Xác thực mà nói, là bốn năm trước.”

Bạch Tín Vũ nhìn ngoài cửa sổ, trong đầu bắt gặp hiện lên một hình ảnh. Trong thư viện yên tĩnh của trường, một cô gái với mái tóc ngắn ôm một chồng sách rất không cân xứng với dáng người của cô, cố gắng di chuyển vào góc bàn.

Lúc đó, anh hơi gai mắt với cô, anh nghĩ một mình cô ôm nhiều sách như vậy sẽ đọc hết sao? Anh về trường để làm một nghiên cứu y học quan trọng với mấy giáo sư, mà trong chồng sách cô ôm đi có một quyển là anh muốn tìm để lấy tư liệu.

Tính cách Bạch Tín Vũ hướng nội, không muốn nói chuyện với cô, lại càng không muốn chủ động mở miệng mượn lại quyển sách kia. Ôm tâm tình bất mãn, anh cầm vài quyển sách khác, kiên nhẫn đợi cô trả quyển sách kia.

Nhưng An Ninh hồn nhiên không nhận ra, cô vừa đọc vừa ghi chép lại, cũng trả rất nhiều sách, chỉ giữ lại quyển sách đó, khi thư viện sắp đóng cửa cô muốn mượn về nhà...

Làm sao cô biết được, cách mấy giá sách đối diện, có một người đàn ông đang đợi quyển sách trong tay cô.

Vì thế, Bạch Tín Vũ đợi cả một buổi trưa, kết quả cô bỏ đi, hơn nữa còn mang theo quyển sách kia rời đi.

Lúc cô đi ngang chỗ anh ngồi, Bạch Tín Vũ nhìn thoáng qua gương mặt cô, cái nhìn này, làm cho tâm tình của anh biến đổi hỗn loạn đủ mọi cảm xúc, nhớ

lại rất nhiều chuyện anh tình nguyện quên đi, thật lâu không thể bình phục.

Cũng chính cái nhìn này, một chi tiết rất nhỏ bé, lại phá vỡ cuộc sống hai người vốn như hai đường thẳng song song.

Anh cho là anh rất hận cô, cả đời này cũng sẽ không bao giờ nhìn thấy cô nữa, cũng không muốn nhìn thấy cô.

Nhưng ông trời lại sắp xếp một lần gặp mặt ngẫu nhiên như vậy, đối với Bạch Tín Vũ mà nói, đó là một cảm giác hết sức phức tạp, ngay từ đầu thấy cô hồi phục tốt như vậy, thân là bác sĩ điều trị chính của cô, phản ứng đầu tiên của anh là vui mừng. Nhưng vui mừng qua đi, lại sản sinh một loại tâm lý không thẳng băng.

Dù sao lúc trước nếu không vì cô, Tư Hoành sẽ không chết.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Bạch, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Một phần sự thật.

Editor: Lam Anh (Daisy Miller) + beheonhoxinh

Beta: Puck

Bạch Tín Vũ cảm tải liệu mà An Ninh đã mượn đi, mặc dù lần ngẫu nhiên gặp mặt này khiến cho anh lại chú ý tới cô gái kia, nhưng anh cũng không bởi vậy mà thích cô, cho dù nói cô đặc biệt, trong lòng của anh vẫn có chút mâu thuẫn và ác cảm với cô.

Suy nghĩ của con người thỉnh thoảng sẽ cực kỳ mâu thuẫn, ghét một người và thích một người ở một phần nào đó cũng có chỗ tương tự nhau, chẳng hạn như anh sẽ không tự giác mà chú ý tới người kia.

Về sau, Bạch Tín Vũ không chờ quyển sách kia của An Ninh nữa, mà mua được quyển sách kia ở nơi khác, đồng thời sau khi dùng xong đóng góp nó cho thư viện trường học.

Tư liệu trong thư viện phong phú, là nơi mỗi ngày An Ninh chắc chắn tới, cô thích ngồi chỗ dựa sát trong góc, không thích cảm giác ánh mặt trời chiếu sáng trên tóc. Thói quen này tính cò trùng hợp với Bạch Tín Vũ.

Vì thế khoảng thời gian anh ở lại trường học đó, thậm chí hai người đã từng ngồi thẳng nhau, An Ninh ngồi ở hàng đầu tiên, anh không bắt chuyện với cô, trong thư viện rộng lớn như vậy, cô cũng không phát hiện ra anh.

Về mặt tình cảm, Bạch Tín Vũ là một người rất chậm chạp, yên lặng ở chung một khoảng thời gian, mỗi ngày anh đều nhìn thấy cô, trong lòng anh thừa nhận đáng về cô rất được, nhưng cũng chỉ phù hợp với thẩm mỹ đại chúng, trong mắt anh nhìn lại không chắc có bao nhiêu thuận mắt.

Về sau hoạt động nghiên cứu của anh phát triển đến giai đoạn cuối, có một ngày anh nghe được cô cùng người quản lý thư viện nói chuyện với nhau, cô đang tìm một bản tài liệu. Người quản lý giúp cô cùng tìm một lúc, hai người đều không tìm được.

Mà Bạch Tín Vũ ngẩng đầu, đã thấy tài liệu cô muốn tìm đặt ở giá sách trước mặt anh, hóa ra bị người ta phân loại sai.

Ôm tâm tình hơi ác cảm đối với cô, bác sĩ Bạch không lên tiếng, mặt không chút thay đổi cúi đầu, tiếp tục làm việc của chính mình.

Nhưng An Ninh là một cô gái cố chấp, trong thư viện cũng không ghi chép là đã cho mượn, có nghĩa là quyển sách kia nhất định bị nhét trong góc nào đó. Sau đó cô bắt đầu tiến hành lùng tìm thăm trải sàn từng hàng từng hàng, nói chung động tác của cô rất nhẹ, cũng không quấy rầy tới người khác.

Hiển nhiên Bác sĩ Bạch không nằm trong phạm vi “những người khác” này, anh ngồi ở hàng sau cùng, dùng một bàn tay nâng má, chậm rãi lật xem tài liệu trong tay, ánh mắt đều đã tập trung trên tài liệu trong tay, nhưng lỗ tai vẫn nghe động tĩnh bên kia của An Ninh.

Sự cố chấp của cô khiến cho anh không hiểu tại sao lại cực kỳ bức bối.

Cho nên khi nơi cô tìm cách xa chỗ ngồi một chút, Bạch Tín Vũ rút ra bản tài liệu kia đặt ở trên bàn của cô, sau đó rời khỏi thư viện.

Cho dù biết cô thi vào Đại học Y khoa, đang từng bước một hoàn thành ước mơ của em trai, trong lòng anh vẫn còn chút tâm lý mâu thuẫn với cô, không muốn gặp lại cô.

Loại tâm lý này không thể kéo dài thật lâu, bởi vì mẹ An Ninh mang một giỏ trái cây rất lớn tới bệnh viện, khoảnh khắc khi nhìn thấy anh thì đôi mắt đỏ lên, nghẹn ngào nói: “Nghe nói em trai cậu đã qua đời. Lúc trước nếu không phải tôi cầu xin cậu cứu Ninh Ninh nhà chúng tôi, cậu ấy cũng sẽ không...”

Một câu nói này đã gọi lại bi thương đè nén rất lâu trước đó trong lòng Bạch Tín Vũ, anh vẫn rất tự trách, bởi vì anh lựa chọn cứu An Ninh, gián tiếp dẫn đến Tư Hoành bệnh qua đời.

Mẹ An Ninh cực kỳ áy náy, nhưng Bạch Tín Vũ không tiếp nhận bất kỳ hình thức bồi thường nào, anh nói chuyện cũ đã qua, người sống vẫn phải sống. Toàn bộ những bồi thường này đều là dư thừa. Bồi thường như thế nào?

Anh thậm chí không muốn nghe đến bất kỳ chuyện gì của cô nữa.

Nhưng trời không chiều lòng người, đại học cô học là trường cũ của anh, thầy hướng dẫn của cô là đàn anh của anh, cũng tham gia hoạt động nghiên cứu...

Vì thế Bạch Tín Vũ lại nghe được tin tức liên quan đến cô, thành tích của cô vẫn nổi trội, được thầy hướng dẫn nhắc tới như thường. Đáng tiếc nhắc tới cũng không phải là bởi vì thành tích của cô, mà là điều kiện gia đình cô không có cách nào tiếp tục trả tiền học phí, thầy hướng dẫn muốn giúp cô xin học bổng hoặc ngân sách giúp đỡ học tập.

Vốn chỉ vô tình nghe vài lời tán gẫu, anh cũng chẳng lưu tâm. Đêm đó anh lại nằm mơ thấy cô, bối cảnh là lúc cô cầm hộp chocolate trên tay, sau lưng cô là kệ sách bằng gỗ từ đàn của thư viện, cô đang thận trọng nhìn anh.

Từ đêm đó anh bắt đầu ý thức được bản thân không hề bất mãn với cô nữa, anh muốn mình nhận ra rằng bản thân đã hơi để ý cô quá mức. Từ trước đến nay anh chưa từng có cảm xúc kỳ lạ này với bất kỳ người con gái nào, nhìn thấy cô thì bắt buộc mình phải quay đi chỗ khác. Không thấy cô thì lại nhớ tới vô cùng.

Sau khi phát hiện mình thay đổi, Bạch Tín Vũ cũng không bài xích cảm giác này. Anh đang nghĩ có lẽ bản thân cũng nên có một người bạn gái? Thoạt nhìn tính cách cô có vẻ độc lập, chính là thí sinh không tồi.

Bạch Tín Vũ không ngờ đã đắm chìm trong hồi ức thật lâu, cho đến khi An Ninh gọi anh lần thứ ba, “Bác sĩ Bạch, anh nói anh yêu em từ bốn năm trước, vì sao em không biết?”

Lúc này anh mới phục hồi lại tinh thần, chỉ chớp mắt bốn năm đã trôi qua, cô đã tới bệnh viện để thực tập. Những hình ảnh trong ký ức vẫn còn rõ ràng, giống như có thể ngửi thấy mùi thơm tỏa ra từ những cuốn sách cũ trong thư viện.

Đối mặt với vấn đề của An Ninh, anh do dự trong giây lát. Tránh nặng tìm nhẹ, chỉ nói lại chuyện ngẫu nhiên gặp mặt trong thư viện, bỏ qua sự thật về cái chết của Tư Hoành, còn cả việc mẹ cô đã đến tìm anh vài lần.

An Ninh nghe xong rất kinh ngạc, cô hoang mang nhìn anh: “Nhưng em đã từng bày tỏ... Lòng ngưỡng mộ với anh... Phản ứng của anh rất kịch liệt.” Cô cúi đầu xuống, nhỏ giọng nói: “Anh còn đồ hộp chocolate của em.”

“Mang thù như vậy?” Bạch Tín Vũ cười nhẹ, sau đó nụ cười dần nhạt, thân nhiên nói: “Hôm đó là ngày mà Tư Hoành mất, em còn khen ngợi tặng bốc anh lên tận mây, nói anh vĩ đại, tài giỏi. Nếu anh thật sự thần kỳ như vậy thì nó đã không phải chết rồi.”

Thân thể An Ninh cứng đờ, “Xin lỗi.”

Bạch Tín Vũ trầm mặc thật lâu, anh thật sự không cách nào nói cho cô biết Tư Hoành gián tiếp bởi vì cô mà chết. Nếu như nói ra, toàn bộ bí mật sau lưng sẽ đều theo đó mà lộ hết.

“Bác sĩ Bạch, cho nên em được vào bệnh viện trung ương thực tập là do anh sắp xếp, chuyển em đến chỗ của anh cũng do anh luôn. Còn chuyện gì mà em không biết nữa?”

“Bệnh viện trung ương chỉ nhận những sinh viên khá giỏi, em có thể đi vào thực tập, đây là thực lực của em, không phải anh sắp xếp.” Bạch Tín Vũ tránh ánh mắt tìm tòi tới cùng của cô, thân nhiên nói: “Em ở trường học bị giáo viên nhắm vào đúng là do anh bố trí, em bị Lâm Khai Dương làm khó cũng do anh sắp đặt, luật sư Quý lừa em ký hợp đồng thuê nhà cũng do anh yêu cầu, cùng lúc đó tìm được thân thể của em cũng do anh sắp xếp. Tập cho em quen với sự hiện diện của anh, yêu anh, tất cả đều nằm trong kế hoạch của anh.”

Mặc dù An Ninh thích anh, nhưng không có nghĩa cô muốn trở thành con cò mặc cho người khác định đoạt, trong lời nói vô ý mang chút ác cảm: “Anh dựa vào đâu mà làm như vậy?”

“Chỗ trong tim anh không lớn, nó chỉ chứa được một người. Cho nên khi anh thích một người anh sẽ thể hiện toàn bộ phần tình cảm ra, anh không hy vọng bị phụ lòng.” Bạch Tín Vũ nghiêng mặt nhìn cô, “Anh chỉ làm tất cả những việc mình có thể làm, anh cũng không miễn cưỡng em.”

Anh nói rất đúng, nếu cô thật sự không có cảm giác gì với anh thì tất cả những gì anh làm đã uổng công. Xét đến cùng, cô vẫn động lòng.

Tay Bạch Tín Vũ vòng lấy eo cô từ phía sau lưng, đôi môi ấm áp nắn nắn bên tai cô, trong giọng nói mang theo âm điệu mê muội trầm thấp, “An Ninh, anh thầm mến em đã nhiều năm.”

“Tại sao anh không nói cho em?”

“Nếu như ngay từ đầu anh giờ biểu ngữ khẩu hiệu theo đuổi em, em sẽ thích anh sao?”

An Ninh nghĩ cẩn thận lại cũng thấy có lý, lần tái khám đó ít nhiều đã để lại chút ám ảnh cho cô, cô rất sợ sẽ bị thương lần nữa. Nếu ngay từ đầu anh nói anh thích cô, cô nhất định sẽ trốn còn không kịp.

Nhưng cô vẫn cần chút thời gian để tiêu hóa chuyện này, đổi lại ai bị tính kế cũng sẽ cảm thấy khó chịu ít nhiều, khó có thể chấp nhận được. Cô nhẹ nhàng rời khỏi vòng tay của Bạch Tín Vũ: “Anh để em thử nghĩ xem.”

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Bạch, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Lấy da thịt và tình cảm bồi thường.

Editor: NguyệtNhi, Niệm Vũ

Beta-er: Niệm Vũ

Đây là lần chiến tranh lạnh đầu tiên của An Ninh và Bạch Tín Vũ sau khi hai người thừa nhận quan hệ với nhau, cũng là lần đầu tiên hai người chia phòng ngủ.

An Ninh nằm ở trên giường đã suy nghĩ rất nhiều chuyện, giận anh sử dụng thủ đoạn trong tình yêu của hai người, cũng giận chính mình không tốt, cứ như vậy rơi vào cạm bẫy tình yêu mà anh xếp sẵn.

An Ninh nằm nghiêng trên giường nhìn cửa sổ thủy tinh bị che bởi một tầng sương mù, lòng rối như tơ vò, cũng không cách nào ngủ được.

Mãi cho đến khi cô nghe được tiếng cửa mở, muốn ngồi dậy nhưng lại bị người khác đè lại, trên người được đắp thêm một lớp chăn nữa.

“Dự báo thời tiết nói đêm nay sẽ có mưa tuyết, nhiệt độ buổi tối rất thấp, chăn của em quá mỏng rồi.”

Giọng nói của anh vẫn bình tĩnh, trước sau như một, trầm thấp nam tính, càng nổi bật hơn trong hoàn cảnh u ám.

Cô cũng không từ chối ý tốt của anh, nhỏ giọng nói một tiếng: “Cảm ơn.”

Lời còn chưa dứt, đã thấy anh cởi giày xoay người lên giường một cách tự nhiên, chui vào trong chăn rồi kéo cô vào lòng mình.

An Ninh sững sờ nói: “Không phải anh nói tạm thời chúng ta tách ra ngủ sao?”

“Anh hối hận rồi.” Anh rất thần nhiên trả lời cô: “Phải ôm em thì anh mới ngủ được.”

Đây là lý do gì vậy? An Ninh cảm thấy vừa bức mình vừa buồn cười. Việc đã đến nước này, dù cô có tức giận cũng vô ích thôi, đánh anh một trận thì không nổi, rồi khỏi anh cô lại càng không làm được, dù sao thì đây cũng không phải là lỗi làm không thể tha thứ được.

Tay của anh lại bắt đầu không an phận hoạt động ở trên người cô, cơ thể hai người càng ngày càng dán lại gần nhau, ngay cả hô hấp cũng bắt đầu trở nên dồn dập hơn.

An Ninh biết rõ anh đang muốn làm gì, bèn ngăn lại động tác tiếp xúc của anh: “Gần đây xảy ra quá nhiều chuyện, em cảm thấy bản thân rất mệt mỏi. Em muốn ngủ một giấc thật ngon.”

Bàn tay Bạch Tín Vũ dừng lại, cơ thể chợt cứng đờ, sau đó đưa bàn tay áp vào trán của cô, bởi vì khẩn trương mà giọng nói mang theo nồng đậm lo lắng hỏi: “An Ninh, tại sao em lại phát sốt hả?”

“Chỉ là bị cảm thôi.” An Ninh yếu ớt trả lời một câu, “Chúng ta vẫn nên tách ra ngủ đi, lấy bệnh cho anh sẽ không tốt.”

Bạch Tín Vũ đứng dậy bật đèn bàn trên tủ đầu giường lên, anh dựa lưng vào đầu giường, kéo An Ninh tựa vào trong ngực mình, vẻ mặt trở nên vô cùng nghiêm túc: “Từ khi nào thì em cảm thấy cả người mệt mỏi? Việc này kéo dài bao lâu rồi? Còn triệu chứng nào khác nữa không? Tại sao bị sốt lại không nói cho anh biết?”

An Ninh dụi dụi mắt, nhìn thấy sắc mặt lo lắng căng thẳng của anh, cơn buồn ngủ của cô cũng giảm đi mấy phần, suy nghĩ một chút liền đáp: “Kể từ sau khi sư phụ rời đi em bắt đầu cảm thấy khắp người không thoải mái, cũng không muốn ăn cái gì, sau đó thường xuyên cảm thấy mệt mỏi, đây cũng là lần đầu tiên em ốm.”

“Ngày mai anh dẫn em đi kiểm tra sức khỏe.” Trong mắt Bạch Tín Vũ hiện lên vẻ lo lắng, tay của anh cũng trở nên lạnh lẽo: “Đề anh đi lấy cho em mấy viên thuốc hạ sốt.”

An Ninh khẽ giật mình, mỉm cười nói: “Chỉ là bị cảm bình thường thôi, anh làm gì mà khăn trương như vậy?”

Vừa dứt lời, cô cũng cảm thấy một dòng khí lạnh lẽo chạy dọc theo sống lưng của mình, đột nhiên hiểu ra tại sao anh muốn dẫn cô đi kiểm tra sức khỏe.

Cô nhìn chăm chăm ly nước và thuốc trong tay anh, giọng nói thoát ra khỏi miệng cô trở nên khàn khàn: “Bệnh máu trắng của em lại tái phát nữa rồi.”

Nước trong ly khẽ sóng sánh theo cánh tay run rẩy của anh, để chiếc ly qua một bên, anh nhỏ giọng nói: “Không cho phép em nói vậy, ngày mai chính anh đưa em tới khoa máu kiểm tra.”

An Ninh nghiêng người tựa vào lồng ngực anh, đôi tay nắm chặt lấy chiếc áo len màu xanh viền trắng trên người anh, miệng anh thì nói không cho phép cô nói bừa, nhưng nếu thực sự anh không nghĩ đến chuyện đó sao, thì tại sao tim lại đập nhanh như vậy? Tại sao lòng anh lại rối như tơ vò chứ?

“Bác sĩ Bạch, em hơi sợ.”

“Đừng sợ.” Bạch Tín Vũ nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài của cô, “Khi chưa có kết quả kiểm tra rõ ràng, anh không cho phép em suy nghĩ lung tung. Cho dù bệnh tình của em thật sự tái phát cũng không sợ, An Ninh, anh sẽ không để cho em xảy ra chuyện gì đâu.”

Một đêm này, hai người đều không ngủ được, sáng sớm hôm sau Bạch Tín Vũ liền dẫn An Ninh tới khoa máu để làm xét nghiệm.

Xét nghiệm máu thông thường và chăm cứu tùy đều phải chờ một ngày mới biết kết quả. Dưới sự kiên trì của Bạch Tín Vũ, An Ninh đành đi tới khoa ngoại xin phép người hướng dẫn của mình là bác sĩ Trần.

Lúc ấy Trương Thiệu Nghiễm cũng ở đó, bác sĩ Trần đang nói chuyện với anh ta, “Bác sĩ Trương, thật ra trong khoa ngoại của chúng ta, người có tư cách cạnh tranh vị trí Phó Chủ Nhiệm với anh cũng chỉ có bác sĩ Bạch mà thôi, với điều kiện của anh chắc chắn sẽ không thua, dù sao thì lão viện trưởng kia ông ta.”

Nói được nửa câu mới để ý thấy An Ninh đang đứng ngoài cửa, ông ta ho khan hai tiếng hỏi: “Có chuyện gì không?”

An Ninh do dự một chút rồi mới nói: “Tôi cảm thấy không khỏe, nên muốn tới xin phép nghỉ một ngày.”

Hai hàng lông mày của Trương Thiệu Nghiễm hơi nhíu lại, sau đó ánh mắt dừng lại trên người Bạch Tín Vũ đang đứng chờ ở đằng xa. Nhớ tới buổi sáng trước khi ra ngoài đã tranh cãi âm ỉ với cha của mình, cha anh ra sức khen ngợi Bạch Tín Vũ, còn hạ thấp con trai của mình. Nói trắng ra thì bất kể nhân phẩm y đức, hay phương diện y thuật, đều không thể bắt bẻ Bạch Tín Vũ, nhất định trong tương lai anh ta sẽ được ngồi vào chiếc ghế lớn nhất ở khoa ngoại.

Không thể bắt bẻ sao? Trương Thiệu Nghiễm nhìn An Ninh, cười nhạt một tiếng nói: “Tôi có vài lời muốn nói với cô, có thể theo tôi vào trong này nói được không.”

“Hà?” An Ninh đi theo sau lưng Trương Thiệu Nghiễm bước vào trong phòng làm việc, cô nhìn xung quanh một chút, nghi ngờ hỏi: “Bác sĩ Trương, xin hỏi có chuyện gì vậy?”

Trương Thiệu Nghiễm cầm một kẹp tài liệu trong tay nói: “An Ninh, cô có muốn biết người hiến cốt tủy cho cô vào năm đó là ai không? Tôi đoán bác sĩ Bạch không nói cho cô nghe chuyện này đi, có đúng hay không?”

“Làm sao anh biết chuyện tôi cấy ghép tủy năm đó.” Ánh mắt An Ninh hơi dao động, yên lặng trong chốc lát, sau đó kinh ngạc nói: “Tôi nhớ ra rồi, ngày đó tôi đi tái khám đã từng thấy anh!”

“Đúng vậy, trước khi chuyển tới khoa ngoại thì tôi với bác sĩ Bạch đã từng làm việc ở khoa máu.” Trương Thiệu Nghiễm cười cười, “Tình huống của cô lúc đó tương đối đặc biệt, cho nên tôi vẫn luôn nhớ rõ.”

Ánh mắt An Ninh khóa chặt tại xấp tài liệu trong tay anh ta, nếu bệnh máu trắng của cô thật sự tái phát, nếu như biết được tin tức của người hiến tặng năm đó, có lẽ sẽ cứu cô thêm một mạng nữa, chỉ là.

Cô lắc đầu một cái nói: “Bác sĩ Trương, cái này không phù hợp với quy định.”

“Cô vẫn nên xem qua, nếu có chuyện gì xảy ra tôi sẽ chịu toàn bộ trách nhiệm.” Trương Thiệu Nghiễm đẩy tập tài liệu tới trước mặt cô.

Chuyện này đối với An Ninh mà nói, thật sự có sức hấp dẫn rất lớn, cô vẫn luôn muốn biết người đã cứu mạng mình năm đó là ai. Chỉ nhìn qua một chút chắc sẽ không có vấn đề gì đâu nhỉ? Bác sĩ La đã từng nói, Trương Thiệu Nghiễm là con trai của viện trưởng, chỉ cần cô giữ bí mật, như vậy thì anh cũng sẽ không xảy ra chuyện gì đâu!

Cô đưa tay nhận lấy tập tài liệu, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không ổn, cuối cùng cô vẫn trả lại cho anh ta: “Có người đang đợi tôi bên ngoài...tôi đi trước đây. Bác sĩ Trương, cảm ơn ý tốt của anh.”

Trương Thiệu Nghiễm nhanh chóng giữ lấy cổ tay của cô, An Ninh khó hiểu nhìn anh.

“Người hiến tủy cho cô năm đó tuyệt đối không phải người xa lạ gì đâu.” Trương Thiệu Nghiễm buông lỏng cổ tay của cô ra, rút ra một xấp giấy trong kẹp hồ sơ, rồi đẩy nó tới trước mặt cô nói: “Chính cô nhìn đi.”

An Ninh kinh ngạc một hồi lâu, nhanh chóng lật qua lật lại xấp giấy trong tay, trong miệng không ngừng lẩm bẩm: “Điều này sao có thể. Tại sao có thể như vậy.”

Bác sĩ Bạch không chỉ là bác sĩ đã chăm sóc cô, mà còn là người đã cứu mạng cô sao, đây là ân huệ rất lớn đối với cô, tại sao anh lại muốn che giấu chuyện này? Bây giờ trái tim của cô đập vô cùng nhanh, chẳng trách tối hôm qua anh lại nói với cô có anh ở đây thì không cần phải sợ bệnh cũ tái phát nữa.

An Ninh không kịp chờ một phút nào nữa, cô muốn nhìn thấy anh ngay lập tức.

So với tâm trạng mừng rỡ như điên của cô, ngược lại Trương Thiếu Nghiêm cực kỳ điềm tĩnh nói: “Cô với anh ta rất xứng đôi, nhưng mà năm đó bất kể chúng tôi thuyết phục như thế nào thì anh ta cũng không chịu hiến tủy cứu cô.”

An Ninh nghe vậy lập tức sững sờ, hiển nhiên cô không tin tưởng lời nói của Trương Thiếu Nghiêm, trên mặt hiện lên vẻ nghi ngờ nói: “Làm sao anh ấy có thể thấy chết mà không cứu chứ? Anh ấy không phải loại người như vậy.”

Trương Thiếu Nghiêm mím môi cười một tiếng, ánh mắt lướt qua người cô, sau đó nhìn ra phía phía sau cô nói: “Cô có thể tự mình đi hỏi anh ta. Nếu không phải do mẹ cô quỳ xuống cầu xin anh ta, anh ta sẽ hiến tủy cho cô sao?”

“Mẹ tôi quỳ xuống cầu xin anh ấy?” An Ninh theo ánh mắt của Trương Thiếu Nghiêm nhìn ra sau lưng mình, không biết Bạch Tín Vũ đã đứng chờ ở cửa từ khi nào, trong tay còn cầm áo khoác của cô, trông anh thật bình tĩnh.

An Ninh đi tới trước mặt anh, nói với giọng chỉ có hai người nghe được: “Em không tin lời nói của bác sĩ Trương, cũng không tin lời nói của người nào cả. Em chỉ tin lời nói của anh.”

“An Ninh, điều anh ta nói là sự thật.”

Giống như có sấm sét giữa trời quang đánh thẳng vào lòng An Ninh, cô lao đảo lui về sau mấy bước, sau đó không quay đầu lại, chạy ra khỏi phòng tài liệu.

“Sáng nay cô ấy mới xét nghiệm máu thông thường và châm cứu tủy, bây giờ còn đang phát sốt. Nếu như cô ấy xảy ra chuyện gì thì tôi cũng không sống nổi nữa, Phó Chủ Nhiệm khoa ngoại sao? Tôi cũng không mong muốn chức vụ này.” Bạch Tín Vũ nhìn Trương Thiếu Nghiêm, khoe môi khẽ giương lên, lộ ra nụ cười lạnh lẽo nói: “Thiếu Nghiêm, kết quả như vậy cậu đã vừa lòng chưa?”

Toàn thân Trương Thiếu Nghiêm chấn động, thân thể giống như hóa đá cứng đờ tại chỗ. Anh ta không biết bởi vì nghi ngờ bệnh máu trắng của mình tái phát nên cô mới xin nghỉ.

“Tôi chưa bao giờ muốn tranh giành bất kỳ cái gì với cậu, xuất thân của cậu rất tốt, có gia thế hiển hách, có cha mẹ yêu thương. Còn tôi cái gì cũng không có, tôi chỉ có mỗi cô ấy.” Bạch Tín Vũ cười tự giễu một tiếng, “Cậu biết nhược điểm của tôi ở đâu, rồi đâm một nhát dao xuống như vậy, khiến tôi không còn gì cả rồi.”

Trương Thiếu Nghiêm cố giữ bình tĩnh, nói lớn hơn để che giấu sự chột dạ của mình, “Những chuyện này cậu còn định giấu cô ấy cả đời ư? Sớm hay muộn cô ấy cũng biết thôi...”

“Dù bệnh cô ấy có tái phát hay không, thì tôi cũng định tối nay sẽ nói cho cô ấy biết sự thật.” Bạch Tín Vũ vẫn nhìn về hướng An Ninh rồi đi, thờ dài rồi nói: “Nhưng đáng tiếc, bây giờ cô ấy không muốn nghe nữa rồi.”

An Ninh chạy một mạch ra khỏi phòng tài liệu, khi đang kinh hồn bạt vía đón taxi ở dưới tầng thì đụng phải một người, cô ngẩng đầu thì thấy vẻ mặt Hà Tranh không biểu cảm nhìn cô, nói: “An Ninh, tôi vẫn luôn thấy cậu rất hoàn hảo, cố gắng học tập chỉ để xứng với cậu, nhưng cuối cùng hôm nay tôi phát hiện, tôi đã sai.”

“Cậu có ý gì?”

“Nói thật, tôi rất khinh thường cậu. Cậu và Trần Hoan đều cùng một dạng người, khó trách hai cô trở thành bạn thân của nhau. Cô ta dính lấy Kha Phàm, còn cậu thì bám đuôi Bạch Tín Vũ. Còn để anh ta trả học phí thay cậu, sau khi đến bệnh viện thực tập càng vô liêm sỉ, lấy tình cảm và da thịt để trả nợ.” Hà Tranh cười châm biếm, “Tôi còn tưởng mình không xứng với cậu, hóa ra là cậu không xứng với tôi.”

An Ninh vừa qua một cơn đả kích, nhưng một câu “Để anh ta trả học phí thay, lấy tình cảm, da thịt trả nợ” của Hà Tranh vẫn tạo cho cô một cú sốc không hề nhỏ.

Cô đưa tay chặn một chiếc taxi, chui vào như đang chạy trốn chết.

Lái xe hỏi cô muốn đi đâu, cô dùng tay ôm đầu, cảm thấy nó đau như muốn nứt ra, đọc địa chỉ nhà mình cho lái xe.

Nhìn những bông tuyết nhẹ rơi ngoài cửa sổ, trận tuyết đầu mùa năm nay vô cùng lớn, toàn bộ bầu trời phủ kín tuyết trắng xóa, thật khó mà tưởng tượng ra được cảnh tượng ban đầu của nó.

Cũng giống như lòng người vậy, bạn cho rằng bạn đã thấu hiểu, nhưng thực tế một chút cũng không biết, giống như đứa trẻ ngốc nghếch bị mọi người

xung quanh giấu diếm rồi lừa gạt.

Lúc An Ninh về đến nhà, mẹ cô đang nấu cơm, thấy con gái chỉ mặc một cái áo len mỏng đứng ở cửa ra vào thì rất hốt hoảng, vội cầm áo khoác chạy ra, ân cần nói: “Ninh Ninh, con sao thế? Đừng dọa mẹ, có phải bị người trong bệnh viện bắt nạt hay không?”

“Mẹ, năm đó bác sĩ Bạch không muốn tặng tùy cho con, nên mẹ đi cầu xin anh ta, thậm chí còn quỳ xuống van xin... có đúng như vậy không?”

Áo khoác trong tay mẹ cô rơi xuống đất, bà cuống quýt nhặt lên, choàng trên người An Ninh, phủ nhận lời cô: “Con đừng nghe người ta nói bậy, sao lại có chuyện ấy được.”

“Học phí khi còn học y, anh ta trả. Lúc trước mẹ vội vã để con tìm phòng thuê ở gần bệnh viện có phải là vì mẹ đã sớm biết con sẽ ở chung với anh ta hay không?”

Trong giọng mẹ mang theo sự hoảng loạn dễ dàng nhận ra, hai tay bà đè chặt lên vai cô, “Ninh Ninh, con phải nghe mẹ giải thích, chuyện này khá phức tạp, nhưng con phải tin nhân cách của bác sĩ Bạch, cũng phải tin tưởng mẹ tuyệt đối không hại con.”

“Con biết. Vậy nên con đã về.”

Mẹ kéo tay cô vào phòng, rót cho cô một cốc nước ấm, “Chuyện này phải nói từ năm năm trước.”

...

Bạch Tín Vũ có một em trai tên là Tư Hoành, sau khi cha mẹ hai anh em qua đời thì mắc phải bệnh máu trắng, tình trạng thân thể tốt xấu thất thường.

Sau này cuối cùng tình trạng của cậu ta cũng ổn định, nhưng phải tiến hành phẫu thuật cấy ghép tủy, lúc ấy An Ninh cũng nằm viện, chờ đợi người có tủy phù hợp xuất hiện.

Có lần mẹ An Ninh nghe thấy Trương Thiếu Nghiêm nói chuyện với Bạch Tín Vũ, Trương Thiếu Nghiêm khuyên anh hiến tủy cho An Ninh, lời ấy khiến mẹ cô thấy có hi vọng.

Lúc ban đầu, bà cũng không hiểu được vì sao Bạch Tín Vũ là một bác sĩ, cũng biết rõ hiến tủy có thể cứu người mà còn từ chối. Chỉ theo bản năng của người mẹ một mực nấn nỉ anh, thậm chí còn quỳ xuống với anh trước mặt mọi người.

Sau đó bà mới biết, hóa ra em trai người bác sĩ ấy cũng cần tủy, cơ thể một người không cho phép hiến tủy hai lần trong một thời gian ngắn. Nhưng bệnh của An Ninh rất nguy cấp, chuyển biến xấu cũng rất nhanh, chỉ sợ không chờ được.

Bạch Tín Vũ có chút dao động, sau đó trong lúc anh sắp lại di vật của cha mẹ phát hiện một xấp tài liệu, trong đó có ghi khi anh sinh ra thì có giữ lại máu ở cuống rốn, có thể dùng máu ở cuống rốn cứu Tư Hoành, đồng thời thông qua cấy ghép cứu An Ninh.

Như vậy mọi người đều vui vẻ, anh không do dự nữa, đồng ý thỉnh cầu của mẹ An Ninh.

Thời gian An Ninh và Tư Hoành tiến vào phòng cấy ghép xấp xỉ nhau, hai cuộc phẫu thuật đều rất thành công. Sau một thời gian An Ninh xuất viện, nhưng bệnh của Tư Hoành lại tái phát trong khi không có dấu hiệu gì, Bạch Tín Vũ là người duy nhất có thể cứu em trai, nhưng cơ thể vừa hiến tủy một lần không cho phép cấy ghép thêm lần nữa. Khí thể bệnh của Tư Hoành rất hung dữ mạnh mẽ, chuyển biến xấu cực kì nhanh, đồng thời còn kèm theo nhiều biến chứng. Chồng chọi không được mấy tháng, vào ngày An Ninh quay lại khám, cậu ta qua đời.

An Ninh nghe mẹ kể lại, mờ mịt ngồi sững sờ trên ghế sa lon, “Cho nên, vì cứu con, đã gián tiếp hại chết em trai bác sĩ Bạch...”

Mẹ lặng im hồi lâu, rồi thở dài một hơi, “Con cũng không biết chuyện, việc này không thể trách con. Là mẹ quá ích kỉ, biết rõ tủy bác sĩ Bạch là cọng cỏ cứu mạng của Tư Hoành, nhưng lúc ấy trong đầu mẹ chỉ muốn cứu con. Thật sự mẹ không ngờ cậu ấy lại tái phát trong thời gian ngắn như thế, bác sĩ nói loại tình huống này rất hiếm gặp...”

Việc đã đến nước này, bà không còn cách giấu An Ninh nữa, dứt khoát nói sạch toàn bộ bí mật cho cô nghe.

Sau khi An Ninh thi vào trường y bà mới biết Bạch Tư Hoành qua đời vì bệnh, vài ngày ôm ấp nấy trong lòng, sau đó quyết định mua một giỏ hoa quả gặp bác sĩ Bạch.

Thái độ bác sĩ Bạch rất lạnh lùng, vẫn luôn cư xử lạnh nhạt, cũng không nói lời nào quá đáng, lại không nói đã tha thứ cho bà.

Tổng cộng mẹ cô đã gặp anh ấy hơn ba lần, lần đầu tiên, anh nói: “Chuyện cũ đã qua, người sống vẫn thế. Tất cả sự đền bù tổn thất đều thừa thãi. Sao có thể đền được?”

Lần thứ hai, anh nói: “Đừng đến tìm tôi nữa, cũng đừng nói cho cô ấy biết chuyện gì.”

Lần thứ ba, thái độ của anh thay đổi, anh nói: “Thật sự muốn bồi thường sao? Vậy được, tôi muốn An Ninh.”

Lúc ấy, mẹ rất sợ hãi. Thật ra mẹ cô vẫn luôn có ý tác hợp An Ninh và Bạch Tín Vũ. Khi An Ninh nằm viện, bà đã lên xem nhật kí của cô, trong nhật kí ca-rô màu hồng phấn của cô gái nhỏ ghi rất nhiều câu ngưỡng mộ đối với bác sĩ Bạch, mỗi câu anh nói vừa âm áp vừa cổ vũ cô tiến về phía trước.

Cho nên khi An Ninh tái khám, bà mua một hộp chocolate hình trái tim muốn giúp An Ninh bày tỏ lòng mình, không ngờ lại là một bước sai lầm.

Bạch Tín Vũ rất thân thiện, anh nói với mẹ cô anh thích An Ninh, cũng hứa sẽ không ép cô làm chuyện cô không muốn.

Mẹ cô không đồng ý cũng không từ chối. Bà không thể thao túng tình cảm của An Ninh, chỉ có thể khen ngợi Bạch Tín Vũ, tạo thêm nhiều cơ hội cho anh, dù sao đó cũng là con rể bà đã chọn. Bà tán thành tài năng và nhân phẩm của anh.

Chương trình học của An Ninh rất nặng, nhưng cô rất cố gắng, bà không muốn khiến An Ninh phân tâm, cho nên khó khăn trong nhà bà vẫn giấu không nói cho cô biết.

Sau đó không biết bác sĩ Bạch nghe được chuyện này ở đâu, không nói tới việc gửi tiền tới theo thời gian định kì, lại còn trả toàn bộ học phí cho An Ninh.

“Đó là toàn bộ sự thật.” Mẹ cô kể xong, hơi lo lắng nhìn An Ninh, “Tha thứ cho mẹ vẫn không có cách nào kể lại cho con. Nếu như năm ấy con biết bác sĩ Bạch giúp con trả học phí, chắc chắn con sẽ không nhận, mẹ lo con sẽ khăng khăng tự ra ngoài làm việc, dù sao con cũng vừa mới thoát khỏi con bạo bệnh.”

An Ninh cúi đầu lặng im không đáp, chỉ có nước mắt chảy xuống dọc theo gò má.

Mẹ cô cũng lệ nóng doanh tròng, nức nở nói: “Những chuyện đã qua, chúng ta phải xin lỗi cậu ấy mới phải, trước đó cậu ấy không đồng ý cứu con cũng là chuyện thường tình. Cậu ấy không sai, nếu có sai, cũng chỉ là không nói cho con những chuyện này. Nhưng giữa hai người có quá nhiều phức tạp thì tình cảm sẽ không tốt. Chẳng phải giống như bây giờ sẽ tốt hơn hay sao? Cậu ấy yêu con, con cũng thương cậu ấy.”

Mẹ cô thấy An Ninh không nói gì, tiếp tục nói: “Thật ra trước đó bác sĩ Bạch đã thương lượng với mẹ, muốn kể toàn bộ chuyện quá khứ cho con. Là mẹ ngăn cản cậu ấy không được kể, cậu ấy vẫn náy chuyện mẹ quỳ xuống cầu xin trước mặt cậu ấy, nếu con có thể... Hãy thông cảm cho tâm trạng của cậu ấy một chút.”

An Ninh lau nước mắt, cầm lấy điện thoại soạn một tin nhắn, nhập tên anh vào dòng tên người nhận.

Cô viết: “Em muốn gặp anh.”

Tin gửi đi đã được anh trả lời lại rất nhanh: “Anh cũng thế.”

Tay An Ninh run run, nước mắt lại che tầm nhìn của cô, “Em rất nhớ anh.”

Lần này, tin phản hồi chậm hơn lần thứ nhất một chút, anh vẫn gửi như câu cũ: “Anh cũng thế.”

An Ninh đứng phắt dậy khỏi ghế sofa, nói với mẹ một tiếng rồi xông ra cửa, đứng dưới con đường ngập tuyết, cô cúi đầu soạn tin nhắn: “Anh đang ở đâu?”

“An Ninh, em xoay người nhìn xem.”

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Bạch, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: ICU

Editor: Mon Miêu

Beta: Mai Tuyết Vân

Bầu trời bị sương mù dày đặc bao phủ, màu trắng tràn ngập khắp đường phố, bóng cây đung đưa, trên người Bạch Tín Vũ còn đang mặc bộ quần áo buổi sáng, chiếc áo khoác của An Ninh còn vắt trên cánh tay anh.

Tuyết lớn bay đầy trời, trên mái tóc dày của anh đã bị một lớp bông tuyết mỏng phủ lên, tuyết tan thành nước chảy dọc theo khuôn mặt anh tuấn của anh.

Hai người cách nhau một con đường không rộng lắm, phía sau anh là tòa nhà cổ xưa đã bị đình công vì tuyết lớn.

An Ninh chớp mắt một cái không nhận được đổi mắt nhìn theo anh, đoán rằng anh nhất định đã đứng ở nơi này rất lâu rồi. Cô muốn cười với anh, nhưng khóe môi của cô vừa cử động, nước mắt đã chảy xuống trước.

Cô cố gắng khiến cho giọng nói của mình nghe dịu dàng một chút, hỏi anh “Tại sao anh biết em ở đây?”

Sau khi nói lời này xong, cô phát hiện ra đây là một câu hỏi rất ngu ngốc, cô chạy ra từ trong bệnh viện, trong lòng có nhiều thắc mắc như vậy, cô không trở về nhà thì có thể đi đâu được?

Không ngờ anh lại rất phối hợp, trong đôi mắt sâu thẳm lộ ra sự dịu dàng và cứng chiu “Anh đoán.”

Anh dừng lại một chút, sau đó mở miệng nói: “An Ninh, bây giờ em cũng đã biết tất cả sự thật, em đang giận anh có đúng không?”

An Ninh quay đầu đi chỗ khác không thèm nhìn anh, cô buồn bực nói: “Em thật sự tức giận, hơn nữa còn vô cùng tức giận.”

Mắt của anh tối sầm lại nhưng anh không nói gì.

An Ninh quay đầu lại lườm anh, “Em tức giận vì chuyện gì anh cũng không nói cho em biết. Tức giận vì anh xem thường em, và tức giận hơn nữa là vì anh xem nhẹ tình cảm của em đối với anh. Anh cho rằng em sẽ vì chút chuyện này mà rời khỏi anh sao?”

Anh hơi ngần ra rồi khẽ nói: “Người mà em tôn sùng là một người lịch sự, bình tĩnh, một bác sĩ Bạch không có một chút ý nghĩ mờ ám nào. Ở trong nhật ký của em, em xem anh giống như một vị thần, cảm thấy anh hoàn mỹ đến mức không có chỗ nào có thể chê. Nhưng khi em phát hiện ra anh không giống như em nghĩ, anh có nhiều khuyết điểm, em sẽ nhận ra rằng, thật ra thì em cũng không thích anh nhiều như vậy. Lúc đó, em sẽ rời khỏi anh.”

Anh ngừng đầu lên cười nhạt, mở miệng nói: “Em xem, anh hoàn toàn không hề hoàn mỹ. Anh không có cảm giác an toàn, bởi vì anh đã từng thất bại. Anh rất sợ, người mà em thích chính là bác sĩ Bạch trong tưởng tượng của em chứ không phải là anh.”

An Ninh sững sờ một lúc lâu, gương mặt đỏ ửng lên, “Anh xem nhật ký của em”

“Là mẹ đưa cho anh xem.”

An Ninh nghe thấy tiếng gọi mẹ của anh rất lưu loát, cô bất giác nhớ tới một chuyện cách đây cũng lâu rồi, anh từng nói một câu trong điện thoại, “Buổi trưa em trở về nhà mẹ ăn cơm sao? Buổi chiều, khi nào em quay lại?”

Khi đó bọn họ vẫn còn là bạn bình thường, bây giờ nghĩ lại, cô mới nhận ra được mưu kế thâm sâu của anh, sợ rằng lúc đó, mẹ cũng đã cho rằng, anh chính là con rể rồi, may mà cô đã từng muốn vạch rõ giới hạn với anh.

Vì vậy, rõ ràng là An Ninh đang rất tức giận, nhưng lại nhin cười không được, cười bản thân thật là ngu ngốc cho nên vẫn không phát hiện.

Bạch Tín Vũ nhìn cô cười, tâm trạng của anh cũng trở nên vui vẻ, anh bước nhanh tới chỗ cô, vươn hai tay ra ôm cô vào trong lòng.

Sau khi trải qua những hiểu lầm và khó khăn chồng chất, giờ phút này sự ấm áp thật quý giá. Đúng lúc An Ninh muốn quay lại ôm lấy anh thì tòa nhà đang thi công ở phía sau anh chợt lắc lư một chút.

An Ninh sững sờ, cô nhìn thật kỹ thì thấy tất cả đều yên lặng, giống như cô bị ảo giác.

Bạch Tín Vũ phát hiện ra An Ninh đang phân tâm, anh sờ trán cô rồi dịu dàng hỏi: “Hết sốt rồi sao?”

Sau đó, ngay lúc anh không hề phòng bị, trước ngực chợt truyền đến một lực đẩy mạnh, anh chưa kịp phản ứng chuyện gì đang xảy ra, đã nghe một tiếng “Ầm” thật lớn, tòa nhà cô xưa sụp đổ.

Khi Bạch Tín Vũ biết được chuyện gì vừa mới xảy ra, mặt anh không còn một chút máu trắng bệch như một tờ giấy.

Là An Ninh, An Ninh đã đẩy anh ra, cô ấy.

Hàng xóm xung quanh bị tiếng vang lớn này làm kinh động, tất cả đều chạy đến xem. Trong này có cả mẹ của An Ninh.

Bà chạy ra ngoài, ngay cả áo khoác cũng không kịp mặc, bà hoàn toàn không dám tin chuyện đang xảy ra ở trước mắt. Bà nhìn thấy bác sĩ Bạch giống như đang nổi điên, anh quỳ gối liều mạng đào đống đổ nát ở bên cạnh.

Hai mắt của anh bị một lớp màu đỏ che phủ, anh giống như một con thú bị ép đến bước đường cùng, đang đấu tranh với số mạng mà trời cao đã sắp đặt.

Nước mắt của bà cũng chảy xuống, hai chân run rẩy, bà chạy tới theo bản năng, che miệng nói rồi quỳ bên cạnh anh, giọng nói run run: “Ninh Ninh.
. Ninh Ninh của tôi đang ở đâu?”

Thân thể anh hoá đá tại chỗ.

Giọng nói của mẹ bởi vì sợ hãi mà trở nên gay gắt, “Ninh Ninh của tôi đâu? Nói chuyện với tôi đi! Ninh Ninh, con bé đang ở đâu hả? Con bé chạy ra ngoài tìm cậu, tại sao chỉ có một mình cậu, Ninh Ninh đâu?”

Bạch Tín Vũ quay đầu, lúc đó sắc mặt của anh trắng như tờ giấy, giọng nói khàn khàn: “Thật xin lỗi, cô ấy vì cứu cháu nên mới.”

Bà nhìn đồng hồ nát của tòa nhà trước mắt, bờ môi run rẩy mãnh liệt, “Ninh Ninh bị vùi ở dưới này sao. ? Tôi không tin, tôi không tin!”

Mười phút sau, xe cứu hỏa và xe cứu thương đều chạy tới. Đáng tiếc, lúc An Ninh được cứu ra thì cô đã bất tỉnh, toàn thân đầy máu nằm trên cánh cứu thương.

Cô đang mơ một giấc mơ, trong mơ là một màn sương màu trắng, cũng không thể nhìn thấy cái gì. Cô nghe được rất nhiều giọng nói của mọi người, có rất nhiều người đang gọi tên của cô, mặc dù giọng nói phát ra từ bốn phía, nhưng từ trong những giọng nói kia, cô vẫn phân biệt ra được giọng nói của hai người thân nhất.

Một là người mà cô yêu, một là mẹ của cô.

Nhưng cô không nhìn thấy gì cả, sương mù nhiều như vậy, thật sự cô không thể nhìn thấy. Cô lớn tiếng trả lời bọn họ, nhưng bọn họ đều không nghe được sao? Cổ họng của cô rất khô, gần như cô đã gọi rách cả cổ họng, thế nhưng bọn họ càng lúc càng chạy xa hơn, đến cuối cùng giọng nói của cô cũng nhỏ đi.

Hai chân của An Ninh mềm nhũn, cô quỳ trên mặt đất, sương mù giống như có linh hồn, tràn đến trước mặt cô, cướp đi tia sáng cuối cùng của cô, cuối cùng chỉ còn một màu tối đen như mực, cả thế giới cũng rơi vào bóng tối. Cô không thể nghe được gì cả.

Không khí trong phòng phẫu thuật cũng rơi vào yên lặng, thiết bị biểu hiện huyết áp đang liên tục hạ xuống, mấy vị bác sĩ mặc áo phẫu thuật nhìn mặt nhau, bác sĩ Bạch đáng lẽ nên hoảng hốt lại có vẻ tỉnh táo khác lạ. Tay đang cầm dao phẫu thuật vững vàng như núi, nếu như chỉ nhìn không bộ dạng của anh, nhất định sẽ không có ai ngờ người đang nằm trên giường phẫu thuật là người quan trọng của anh.

Nhưng Trương Thiếu Nghiệm đang đứng ở một bên lại biết, bây giờ Bạch Tín Vũ tỉnh táo chỉ là biểu hiện bên ngoài mà thôi. Trên người An Ninh có nhiều chỗ bị thương nặng, cần kết hợp nhiều khoa để cùng cấp cứu. Tình trạng vết thương ở đầu và ngực của cô là nặng nhất, bác sĩ khoa ngoại mổ não chính Bạch Tín Vũ không nhường việc này cho ai, chẳng qua ý định của khoa ngoại là. . .

Thật ra lúc An Ninh toàn thân đầy máu được chuyển tới thì Trương Thiếu Nghiệm đã choáng váng, anh không biết tại sao lại thành ra như vậy, cũng không biết giải thích thế nào hoặc nói vài câu an ủi cũng được, thế nhưng một chữ anh cũng không thể nói ra được.

Hai mắt của Bạch Tín Vũ đỏ ừng, anh đặt tay lên vai anh ta, mở miệng nói: “Thiếu Nghiệm, vết thương ở ngực của An Ninh rất nặng, tôi hi vọng cậu sẽ là bác sĩ mổ chính.”

Trương Thiếu Nghiệm giống như bị sét đánh, khiếp sợ nhìn anh khó khăn nặn ra mấy chữ: “Cậu tin tưởng tôi sao?”

“Ừ.” Bạch Tín Vũ trả lời rất chắc chắn, “Tôi biết, cậu đã từng làm một cuộc phẫu thuật tương tự, tôi rất có lòng tin vào cậu.”

Trương Thiếu Nghiệm biết mình rất giỏi, từ thời còn là học sinh, anh cũng đã rất ưu tú, cuộc đời anh dài như vậy, chưa bao giờ anh có cảm giác đạt được thành tựu như bây giờ. Quan hệ của anh và Bạch Tín Vũ đã từng rất thân thiết, nhưng từ khi vào bệnh viện tất cả đã thay đổi.

Viện trưởng là cha của anh lại đối đãi với Bạch Tín Vũ còn tốt hơn con trai ruột, anh vẫn không phục, anh xem anh ấy là đối thủ cạnh tranh muốn vượt qua anh ấy, không ngại đấu với anh ấy từ khoa nội đến khoa ngoại, trong quá trình này anh giống như đã đánh mất chính mình.

Bạch Tín Vũ lại làm như không thấy, chỉ yên lặng xa lánh anh, rồi trở nên thân thiết với Lâm Khai Dương. Nhìn bộ dạng vui vẻ của mọi người anh có chút không cam tâm, anh đã từng muốn cướp An Ninh để khiến cho Bạch Tín Vũ phải khổ sở.

Nhưng tính cách của An Ninh hoàn toàn không cho người khác có cơ hội theo đuổi, vẫn cứ yêu Bạch Tín Vũ. Đến cuối cùng Trương Thiếu Nghiệm phát hiện ra, ngay cả trên phương diện tình yêu anh cũng không bằng người kia.

Mặc dù anh rất muốn thắng, nhưng anh lại khinh thường những chuyện làm tổn nhân bất lợi kỷ(*). Anh hận chính mình đã khiến mọi chuyện thành ra như vậy, anh hận tại sao anh lại dùng cách đoạn chương thủ nghĩa(**) để nói về chuyện năm đó cho An Ninh biết.

(*)Tồn nhân bất lợi kỷ: nghĩa là bản thân không được lợi ích gì, mà vẫn cứ hại người khác.

(**)Đoạn chương thủ nghĩa: nghĩa là giải thích một việc theo chiều hướng xấu, trái ngược với ý nghĩa thực sự của sự việc.

Nhịp tim của An Ninh chợt dừng lại, tất cả mọi người không hẹn mà cùng nhìn về phía Bạch Tín Vũ, sắc mặt của anh tái nhợt con người đen kịt chợt co thắt lại vì sợ hãi.

Trương Thiếu Nghiệm đẩy anh ra, tiến lên phía trước làm cấp cứu khẩn cấp cho An Ninh, trên trán anh ấy phủ đầy mồ hôi, anh liên tục lặp lại động tác ấn và thả trên tim cô.

Bạch Tín Vũ là dùng sức cầm lấy tay của An Ninh, khẽ nói ở bên tai cô: “An Ninh, hãy nghe anh nói, anh ở đây đừng bỏ anh lại. Anh không cho phép em bỏ anh lại, em nhất định phải nghe anh nói. Em phải ở lại với anh, An Ninh, đừng từ bỏ, anh vẫn còn ở đây.”

Cảnh tượng trong mơ của An Ninh lúc đen lúc trắng, giống như thế giới đã mất đi quy luật, ngày và đêm đều rối loạn. Vào giờ phút này, cô đang đứng ở một ngã ba, chân chừ không biết làm thế nào, cô rất sợ, không biết nên chọn con đường nào.

Giữa lúc mù mịt đó, hình như cô nghe thấy giọng nói của anh, dẫn dắt cô đi đúng đường trong tăm tối.

Trong phòng phẫu thuật, tất cả mọi người đều cố gắng hết sức, rốt cuộc thì trái tim của An Ninh cũng đập trở lại, huyết áp cũng ổn định.

Trương Thiếu Nghiêm thở dài một hơi, nếu nhịp tim của An Ninh không đập trở lại, e rằng tim của anh sẽ phải đập nhanh đến điên mất.

Cuộc phẫu thuật kéo dài mười mấy tiếng không bị gián đoạn đoạn, lúc đèn tắt thì tất cả mọi người giống như được giải thoát. An Ninh được chuyển đến phòng chăm sóc đặc biệt ICU.

Mẹ của cô đang chờ ở ngoài phòng phẫu thuật đã ngất xỉu một lần, Bạch Tín Vũ một bước cũng không rời đi ở lại trông coi An Ninh.

Anh là bác sĩ ngoại khoa đã làm phẫu thuật não cho cô, không ai có thể hiểu rõ tình trạng của An Ninh hơn anh. Tình huống lạc quan là sau khi hết thuốc mê, cô sẽ tỉnh lại, nhưng mọi thứ đều nằm trong tình trạng không chắc chắn.

Cũng sẽ tồn tại tình huống không lạc quan. Không chắc chắn là mất bao lâu cô sẽ tỉnh lại, 24 giờ, 36 giờ, cũng có thể là 48 giờ. Có khả năng.Mười ngày, nửa tháng, cũng có khả năng cô sẽ vĩnh viễn không tỉnh lại nữa.

Trời cao dường như đang đùa giỡn với anh. Lần trước là Tư Hoành, khi đó anh là bác sĩ của khoa máu, đối mặt với bệnh máu của em trai thì anh lại bất lực.

Lần này là An Ninh, quá trình phẫu thuật rất thành công. Nhưng vết thương của An Ninh rất nặng, anh đã làm hết mọi việc mà mình có thể làm, giờ chỉ có thể nghe theo ý trời.

Ngày hôm sau tuyệt ngừng rơi, An Ninh vẫn ngủ, cô không có bất kỳ dấu hiệu tỉnh lại nào.

Ngày thứ ba.

Ngày thứ tư.

Ngày thứ năm.

Vẫn như thế.

Hô hấp của cô đều đều, giống như công chúa bị mắc phải lời nguyền trong chuyện cổ tích, nhưng đáng tiếc là, cô sẽ không vì nụ hôn của hoàng tử mà tỉnh lại như một kỳ tích.

Điều khiến cho mọi người hy vọng bây giờ, chỉ có thiết bị màu trắng ở bên cạnh giường bệnh, phía trên biểu thị mạch đập vững vàng.

Còn có một chút may mắn chính là kết quả sau khi kiểm tra của cô ấy, chứng tỏ bệnh bạch cầu của cô cũng không tái phát. Nếu như trời cao cay nghiệt một chút, sợ rằng cô đã không còn có mặt ở trên đời này rồi.

Bạch Tín Vũ thiếu ngủ nghiêm trọng, lại luôn ở trong trạng thái lo lắng cực độ, chỉ có mấy ngày thôi, anh đã bị dẫn vật tinh thần và lao lực quá độ, thân thể tiêu tụy thấy rõ.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Bạch, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Hôn mê

Editor: Tiểu Ốc

Beta-er: Anh Thor

An Ninh không chết đi, cô chỉ biến thành người sống thực vật mà thôi.

Cô đã hôn mê một tháng rồi, Bạch Tín Vũ cùng với mẹ luân phiên chăm sóc cô, trong khoảng thời gian này còn có rất nhiều người lục tục đi tới thăm cô, ví dụ như Trần Hoan đã nói chuyện với cô rất lâu, tất cả mọi người đều đang chờ mong và tin tưởng rằng kỳ tích sẽ xảy ra.

Ngày hôm nay trong phòng bệnh lại nghênh đón thêm một người vô cùng ý nghĩa với cô nữa

“Tất cả mọi người đi ra ngoài đi, tôi muốn được trò chuyện một mình với An Ninh.”

Đợi đến sau khi những người khác đã đi ra ngoài hết, thì Lâm Khai Dương mới nắm lấy bàn tay An Ninh, tay của cô rất mềm mại, hô hấp thì lại rất nhẹ,

có rất ít khi cô ngoan ngoãn như thế này.

Anh chợt nhớ tới tình cảnh khi cô mới bắt đầu thực tập, lúc đó cô chỉ là một lính mới nên tính tình vẫn còn rất cố chấp. Một cô nhóc mới tới thực tập, mà lại dám nói với anh rằng: “Bác sĩ Lâm, mặc dù anh chính là thầy hướng dẫn của tôi, nhưng có một vài lời tôi không thể không nói, chẳng lẽ anh không biết rằng anh đây là đang xé chuyện bé ra to sao? Tôi tới là để thực tập, chứ không phải là để làm nơi trút giận cho anh, rốt cuộc anh muốn tôi làm cái gì thì mới hài lòng hả?”

Cô còn nói: “Không phải chúng ta vẫn luôn bắt mắt lẫn nhau sao? Chẳng lẽ không ai nói cho anh biết rằng anh rất khó để sống chung à?”

Lâm Khai Dương nghĩ đi nghĩ lại vẫn không nhịn được mà cười lên, trong phòng bệnh to như vậy cũng chỉ vang lên tiếng cười của anh, sự vắng lặng yên tĩnh này làm cho anh rất không thích ứng được.

Cười xong, sự bi thương chợt nổi lên trong lòng.

Cô nhóc luôn đối chọi gay gắt kịch liệt với anh chính là cô, nhưng cô gái hôm nay nằm ở trên giường bệnh không hề có cảm giác gì đối với thế giới bên ngoài cũng là cô.

Anh chỉ đi nước Mỹ điều trị có mấy tháng, tại sao lại đột nhiên biến thành như vậy chứ?

Anh vẫn còn nhớ rõ cô đã từng nắm lấy bàn tay anh và nói: “Thầy à, em đang ở đây, em đang ở bên cạnh thầy, em vẫn luôn ở đây.”

Bây giờ anh cũng nắm lấy bàn tay cô như vậy, nhưng dù có làm cách nào thì cũng không thể trở lại như cũ nữa.

Lâm Khai Dương có chút tức giận hất tay An Ninh ra, nghiêm mặt nói: “Cô nhóc hư đốn, không phải em đã nói rằng chỉ cần anh nghe lời em đi gặp bác sĩ là từ nay về sau sẽ không gây thêm phiền phức cho anh sao? Chẳng phải em đã bảo đảm sao? Chẳng phải em đã thề sao? Vậy sao bây giờ lại trở nên như thế này?”

Tiếng nói ngừng lại hồi lâu, nhưng đáp lại anh cũng chỉ là một sự vắng lặng như thường lệ.

Anh không cam lòng đánh tay cô một cái, dùng giọng điệu nghiêm nghị hơn nói: “Em mau chóng tỉnh lại cho anh! Anh mất công bay từ nước Mỹ xa xôi trở về chỉ để thăm em, em lại cứ nằm ở trên giường ngênh đón anh sao? Thái độ gì vậy? Anh ra lệnh cho em nhanh chóng tỉnh lại đi!”

An Ninh vẫn không hề phản ứng.

Lâm Khai Dương có chút thất bại, thả nhẹ giọng nói, dụ dỗ: “An Ninh, nếu như em vẫn còn coi anh là thầy của em, vậy thì hãy nể mặt anh một chút đi, đừng ngủ nữa. tên nhóc Bạch Tín Vũ kia cũng sắp tiêu tụy đến nỗi không còn hình dạng người nữa rồi, em nhìn tâm đến vậy sao?”

Anh thật sự có chút tức giận, giận cô không giữ chữ tín. Vào cái ngày khi đi khám bệnh cùng với anh, cô đã từng nói rằng, “Thầy à, bất luận kết quả như thế nào thì thầy cũng sẽ không phải chiến đấu một mình, thầy còn có chúng em mà.”

Nhưng hôm nay cô lại lựa chọn chiến đấu một mình.

Lâm Khai Dương cầm tay An Ninh một lần nữa, vùi mặt vào trong lòng bàn tay của cô, đề giọng xuống rất thấp nói, “An Ninh, thầy không mắng em đâu, cầu xin em đừng ngủ nữa mà, bất luận bao lâu, thì mọi người cũng đều chờ em tỉnh lại.”

Theo lời nói của anh biến mất, một giọt nước mắt ấm áp chảy qua lòng bàn tay An Ninh rồi nhỏ giọt xuống mặt sàn.

Bạch Tín Vũ ôm hi vọng rất lớn đối với Lâm Khai Dương, anh cảm thấy nếu như mình và mẹ cô đều không thể nào gọi cô tỉnh lại được thì người có khả năng lớn nhất có thể gọi cô ra khỏi chốn cảnh kia chính là Lâm Khai Dương.

Vì vậy lúc Lâm Khai Dương đi ra, anh là người đầu tiên ngênh đón, bắt lấy cánh tay của anh ấy hỏi: “Sao rồi?”

Hốc mắt Lâm Khai Dương đỏ ửng, lắc đầu một cái, thản nhiên nói: “Không có phản ứng.”

Bạch Tín Vũ chán nản hạ tay xuống, lão đảo lui về phía sau hai bước, va vào vách tường sau lưng.

Hà Tranh đứng ở đằng xa, trong tay cầm một bó hoa bách hợp tươi mới, vào giờ khắc này cậu không biết trong lòng mình là cảm giác gì. Cậu vẫn luôn cho rằng sau khi biết được chuyện bác sĩ Bạch trả học phí cho An Ninh và ở chung với cô thì ấn tượng thuần khiết, trong sáng của An Ninh ở trong lòng cậu sẽ không còn nữa và cậu sẽ mất đi cảm giác với cô. diễm_đàn_!oê_quý_đoôn.

Nhưng nếu như thật sự không còn cảm giác gì nữa, thì tại sao ngày hôm đó cậu lại nói ra những lời kích thích cô như vậy, nếu như quả thật đã không còn cảm giác, thì vì sao khi biết cô xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cậu lại cảm thấy hoảng sợ như vậy?

Trên thế giới này có rất nhiều người cảm thấy áy náy với An Ninh, ví dụ như bác sĩ Bạch, ví dụ như bác sĩ Trương, ví dụ như Trần Hoan, hay ví dụ như cậu.

Gần như mỗi người đi ngang qua thế giới của cô ít nhiều đều đã mang lại tổn thương cho cô, đến cuối cùng khi cô không còn tỉnh lại nữa thì tất cả những người đã từng làm cô tổn thương đều sợ hãi, cũng đồng thời cầu nguyện cho kỳ tích xuất hiện.

Nhưng cuộc đời thì lấy ở đâu ra nhiều kỷ tích như vậy? Cũng chỉ là để lại cho người sống chút kỷ niệm mà thôi.

Sau khi An Ninh được chẩn đoán chính xác là trở thành người sống thực vật, thì cậu thật sự rất đau khổ, mấy ngày liên tiếp đều không ngủ được, cơm không nuốt trôi.

Cậu vẫn luôn cảm thấy mình rất yêu An Ninh, nhưng ở trước mặt bác sĩ Bạch thì cậu lại cảm thấy tự ti và mặc cảm, sau đó cậu mới biết được thì ra cái mà cậu luôn gọi là tình yêu kia cùng lắm cũng chỉ là cầu mà không có được mà thôi.

Mẹ An Ninh đi ra từ chỗ gấp khúc hành lang, bà thấy bên ngoài phòng bệnh có nhiều người vây quanh như vậy thì nhú mảy lại, đi tới nói: “Mấy người xem xong rồi chứ? Xem xong rồi thì đi đi. Ninh Ninh nhà tôi không phải là một người thích náo nhiệt.”

Lâm Khai Dương vỗ vai Bạch Tín Vũ, rồi rời đi với Lâm Lâm. Bó hoa bách hợp của Hà Tranh cũng không được tặng.

Đưa mắt nhìn những người khác đã đi xa, mẹ nhìn về phía Bạch Tín Vũ, mặt không chút thay đổi nói: “Bác sĩ Bạch, anh cũng nên đi thôi.”

“Cháu muốn ở lại với cô ấy.”

“Chỗ này không cần anh, con bé đã trở thành người thực vật rồi, con bé không cần anh ở bên cạnh nữa.” Mẹ nhìn ra bên ngoài cửa sổ, lạnh lùng nói: “Tôi nên sớm biết rằng hai người dây dưa sẽ không có kết quả tốt gì, tôi vốn không nên đồng ý lời thỉnh cầu của anh lúc đó. Ân tình mà Ninh Ninh nhà chúng tôi nợ anh đã trả sạch vào thời khắc con bé cứu anh rồi, bây giờ tôi chỉ hi vọng rằng từ nay về sau anh đừng có tới quấy rầy cuộc sống của con bé nữa.”

Bạch Tín Vũ hơi run rẩy, rũ mắt nói: “Cô ấy nhất định sẽ tỉnh lại, cháu tuyệt đối sẽ không rời khỏi cô ấy trong thời điểm mà cô ấy cần cháu nhất.”

Mẹ sừng sốt một chút rồi bình tĩnh nói: “Số tiền mà trước kia anh đưa cho tôi, tôi không xài hết nên đã dùng để mua các loại bảo hiểm cho Ninh Ninh rồi, anh không cần phải lo lắng cho cuộc sống sau này của chúng tôi nữa. Anh là một người không may mắn, cho nên chỉ khi nào anh rời khỏi Ninh Ninh thì con bé mới có cơ hội tỉnh lại được. Bây giờ... người mà con bé không cần đến nhất chính là anh.”

Anh chột ngắc đầu lên, hai mắt trống rỗng.

Mẹ mở cửa phòng bệnh ra, đứng ở cửa, quyết tuyệt(*) nói với anh rằng: “Bây giờ anh có làm cái gì cũng đều là dư thừa, nếu như anh thật sự muốn làm cái gì đó cho con bé, vậy thì tại sao người hôm nay nằm ở trên giường bệnh không phải là anh.”

(*) Quyết tuyệt = quyết liệt + tuyệt tình

Sau khi Bạch Tín Vũ nghe đến câu nói này thì cả người giống như bị mất đi khả năng suy nghĩ, rồi đi giống một cái xác không hồn.

Sau khi anh đi, trên mặt mẹ An Ninh mới có hai hàng nước mắt trong suốt rơi xuống, yên lặng đóng cửa lại.

Ngồi ở trước giường bệnh của An Ninh, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt của cô, “Ninh Ninh, đừng trách mẹ đuổi bác sĩ Bạch đi nhé. Con là một đứa bé ngoan hiểu chuyện, mẹ tin tưởng rằng con sẽ tỉnh lại thôi. Nhưng mà một tháng đã qua đi rồi, thời gian trôi qua nhanh như vậy, có lẽ con sẽ tiếp tục ngủ mười tháng, hoặc là mười năm. Bác sĩ Bạch yêu con, cậu ấy là một thằng bé cố chấp. Nhưng chúng ta không thể làm trẻ nãi người ta như vậy được, con thì tốt rồi, cứ liên tục ngủ mà không cần để ý tới những chuyện xung quanh, nhưng con không thấy được rằng bác sĩ Bạch đã tiêu tụy thành cái bộ dạng gì rồi, mẹ sợ nhất chính là chờ đến khi con tỉnh lại, thì cậu ấy sẽ lại ngã xuống.”

Sau khi Bạch Tín Vũ được giải oan, đã khôi phục lại cương vị công tác. Thái độ trong công việc của anh vẫn nghiêm cẩn như cũ, lúc làm việc thì nghiêm túc chăm chú.

Anh trở nên trầm tĩnh hơn trước đây, nhưng còn lại thì vẫn rất bình thường, anh ăn thật ngon, ngủ thật say. Tất cả mọi người đều nghĩ là anh không còn lo lắng cho bệnh tình của An Ninh nữa, nhưng đâu ai biết rằng mỗi một buổi tối anh đều phải ôm gối đầu của An Ninh thì mới có thể ngủ được.

Bất luận mẹ An Ninh có nói lời ác độc với anh như thế nào thì từ đầu đến cuối anh đều không hề rời khỏi An Ninh. Trừ lúc ăn cơm, đi ngủ, và khi anh làm việc ở bên ngoài ra thì tất cả thời gian đều trải qua ở trong căn phòng bệnh đó.

Giống như ngày hôm nay, anh đỡ An Ninh dậy, thân thể của cô vẫn mềm mại như trước, mấy tháng không phơi nắng khiến cho làn da càng trở nên trắng nõn như ngọc. Tay anh có chút run rẩy cầm lấy khăn lông, nhưng trong lòng lại vô dục vô cầu lau chùi cơ thể giúp cô.

“An Ninh, mùa đông và mùa xuân cũng gần qua đi rồi, thời tiết cũng càng ngày càng nóng nực, sắp sửa bước vào thời tiết đầu hè. Mặc dù em nằm ở đây rất sạch sẽ nhưng anh vẫn phải lau người cho em thường xuyên hơn trước, chẳng lẽ em cứ tham ngủ như vậy là vì đang muốn hành hạ anh sao?”

Anh cầm tay An Ninh lên, đặt bên môi khẽ hôn một cái, cung chiêu nói: “Gần đây anh rất nghe lời nha, có ăn cả rôt đầy đủ. Thằng nhóc Lâm kia cứ dùng lời nói của em để chế nhạo anh, nói là ăn vài miếng cà rôt cũng sẽ không lấy mạng của anh đâu. Anh không có hơi sức để đấu võ miệng với anh ta, cho nên em nhanh chóng tỉnh lại giúp anh dạy dỗ anh ta đi.”

“Hà Tranh có tới thăm em mấy lần, nhưng bị anh cản lại. Anh không thích cậu ta cho lắm.” Anh cài lại áo cho An Ninh, cười nhẹ nói: “Chính xác mà nói, tất cả những người đàn ông có tâm tư không đứng đắn với em, anh đều không thích. Anh sẽ ghen đấy, em nhìn thử xem, anh lại để lộ ra một khuyết điểm nữa rồi.”

“Nhóm thực tập sinh cùng đột với em cũng sắp tốt nghiệp rồi, cho nên em nhớ phải nắm chắc lấy cơ hội này, đừng để bị rớt quá nhiều đấy.”

Anh nhẹ nhàng đỡ An Ninh xuống giường, giống như vô số lần khác, đặt một nụ hôn lên trên trán cô, “Anh về ngủ đây, em nhớ phải ngoan ngoãn một chút.”

Lúc đứng dậy anh chợt ngẩn ra, bởi vì anh thấy lông mi của An Ninh khẽ nhúc nhích.

Anh hưng phấn đến nỗi ngay cả tay cũng lên, vội vàng liên tục kiểm tra cận kề cho cô. Sau khi làm xong anh yên lặng thật lâu, rồi ngồi trở lại chỗ cũ, ánh đèn kéo dài hình bóng của anh làm cho anh có vẻ cực kỳ cô đơn.

Anh chợt ôm lấy An Ninh, trong giọng nói khàn khàn lộ ra sự tang thương, “Sao em lại tàn nhẫn như vậy, lại cho anh báo động giả, An Ninh, em cũng đã ngủ gần một năm rồi, như vậy rốt cuộc khi nào là bắt đầu, mà khi nào mới là kết thúc đây.”

Hà Tranh, Trần Hoan, Khâu Mẫn và tất cả các thực tập sinh khác đều đã tốt nghiệp. Một ngày trước khi rời khỏi bệnh viện bọn họ cùng tới thăm An Ninh, cô vẫn không có bất kì cảm giác gì đối với thế giới bên ngoài, giống như tên của cô vậy, yên lặng an tĩnh nằm ở đó.

Đảo mắt một cái đã trôi qua một năm, bước vào mùa đông, năm nay tuyết rơi muộn hơn so với năm trước một chút, hơn nữa tuyết cũng không rơi nhiều như năm trước.

Bạch Tín Vũ kéo rèm cửa sổ ra, đưa lưng về phía An Ninh đang nằm trên giường, rồi xoa bóp chân tay cho cô như thường lệ, hoạt động những khớp xương mà đã lâu rồi cô chưa sử dụng tới, “Gần đây anh có xin Quý Từ Mật tư vấn về mấy vấn đề liên quan đến pháp luật, nếu như không thể lĩnh giấy đăng ký kết hôn thì cũng không sao cả. Chuyện này đã kéo dài quá lâu rồi, ý định của anh là sang đầu mùa xuân năm sau sẽ tổ chức hôn lễ của chúng ta.”

An Ninh nằm mơ một giấc mơ rất dài, khi tỉnh lại đúng lúc nghe được câu nói này. Cô ngược nhìn ra ngoài cửa sổ, tuyết vẫn còn đang rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Bạch, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Bồi thường và thỏa mãn

Edit + Beta: Trần Thu Lệ

Trên mái hiên cửa sổ đọng một lớp tuyết thật dày vẫn chưa tan, An Ninh đang suy nghĩ có lẽ tuyết đã rơi mấy ngày rồi.

Cô dòi tầm mắt vào trong phòng có bài trí màu trắng quen thuộc, cô đang nằm trên giường bệnh trong bệnh viện. Chạm chập phản ứng kịp, cố gắng nghĩ lại hình ảnh cuối cùng trong trí nhớ, mới vừa chạm đến chút ký ức đã cảm thấy đầu rất đau.

Động tác trên tay Bạch Tín Vũ bỗng dừng lại, anh tập trung tất cả chú ý vào cái chân trong tay, hoài nghi có phải là do cáo giác của anh không, thậm chí anh còn có cảm giác như An Ninh đang muốn rút chân về.

Đợi một lúc lâu, quả nhiên cô không có động tác kế tiếp. Trong lòng mất thâm thúy của anh nhanh chóng hiện lên vẻ mất mát rồi biến mất, anh vẫn ở bên cạnh vừa mát – xa cho An Ninh vừa cảm đầu cảm cổ nói: “Chuyện kết hôn anh muốn bàn bạc với mẹ một chút, hiện giờ tình trạng của em không thể ra viện, vậy thì chỉ cần mời mấy người bạn thân thiết tham dự là được rồi.”

Nghe đến đó, An Ninh nhú mày một cái, nhúc nhích muốn thu chân lại lần nữa.

Bạch Tín Vũ chợt ngẩn ra, sau đó từ từ xoay đầu lại với tốc độ vô cùng chậm, động tác của anh rất nhẹ, loại cảm giác đó tựa như đang cẩn thận từng li từng tí nâng một giấc mơ dễ vỡ.

Mà khi anh vừa quay lại đối diện với cặp mắt trong suốt của An Ninh, hai người nhìn nhau một hồi lâu, phản ứng đầu tiên của Bạch Tín Vũ là khó có thể tin được, sau đó mừng rỡ kéo tới xen lẫn khiếp sợ, khiến một người luôn lấy sự tỉnh táo để giữ vững mình không biết nên làm như thế nào cho phải.

Trong lúc anh đang mừng rỡ như điên không biết làm sao thì một câu nói của An Ninh hoàn toàn đưa anh vào đáy hầm băng, cô dùng ánh mắt nhìn lên nhìn xuống đánh giá anh một phen, vì đã lâu rồi không nói chuyện nên giọng nói có chút khàn khàn, tiếng nói của cô rất nhỏ, gần như là dùng hơi thở để nói, nhưng anh vẫn nghe rất rõ ràng.

Cô nói: “Anh là bác sĩ?”

Anh bắt buộc mình phải tỉnh táo lại, dịu dàng nói: “An Ninh, là anh.”

An Ninh nhìn anh có chút mờ mịt, “Anh không phải là bác sĩ à?”

Lý trí của Bạch Tín Vũ đã bên bờ ranh giới sụp đổ, nhưng tính chất công việc đã khiến anh thoát nhìn rất bình tĩnh, anh kéo tay An Ninh áp chặt vào mặt mình, giọng nói có chút không kiềm chế được run rẩy, “Em hãy nhìn kỹ anh một lần nữa, còn nhớ anh không?”

An Ninh nhẹ nhàng lắc đầu một cái, thản nhiên nói: “Không nhớ rõ.”

Não bộ của An Ninh từng bị tổn thương rất nặng, có thể tình dục đã là vô cùng may mắn, nếu như để lại bất kỳ di chứng gì cũng không phải là không thể. Nhưng dù thế nào anh cũng không thể ngờ là mất trí nhớ, tại sao cổ tình là mất trí nhớ! Sắc mặt anh tái nhợt, cuối cùng hai tay vô lực rũ xuống.

Trong không khí lan tràn hơi thở im lặng tuyệt vọng, sau đó đột nhiên bị một tiếng cười khê cắt đứt, An Ninh đỡ ngực, nhìn bộ dạng của anh thật buồn cười, không nhận được cười rộ lên một hồi lâu.

Cô tươi cười xinh đẹp nhìn anh, hả hê nói: “Thế nào bác sĩ Bạch? Bị em lừa được rồi nha! Em đóng kịch giống chứ hả? Em chỉ mới hôn mê mấy ngày, mà anh đã muốn thừa dịp e ngủ say rồi tiến hành hôn sự một mình, sao hả, ngay cả trình tự cầu hôn cũng muốn giảm bớt luôn sao?”

Bạch Tín Vũ vẫn rũ mắt xuống nhìn ga giường màu trắng, không nói một câu.

An Ninh nhìn bộ dáng của anh chỉ cảm thấy buồn cười, lại hả hê một hồi. Há hê xong lại cảm thấy có chút áy náy. Có phải cô đã chơi đùa hơi quá rồi không? Cô nhập viện mấy ngày nay chắc anh đã rất lo lắng?

Càng nghĩ cô càng cảm thấy tội ác nặng nề, duỗi ngón tay ra chọc chọc vào mu bàn tay anh, thử thăm dò: “Được rồi, là em sai rồi, không nên đùa như vậy, chỉ là. Anh không cảm thấy rất buồn cười sao?”

Bạch Tín Vũ vẫn duy trì tư thế đó không nhúc nhích, nhỏ giọng nói: “Không buồn cười, không buồn cười một chút nào.”

Giọng điệu của anh rất nghiêm túc, An Ninh bắt buộc mình thu lại nụ cười, ho khan hai tiếng, “Được rồi, anh cảm thấy không buồn cười thì không buồn cười, cái đó.”

Còn chưa nói hết, cô lại không nhận được bật cười. Cười có chút không thờ ơ nổi, “Làm sao lại không buồn cười chứ, vẻ mặt vừa rồi của anh thật sự đã tin mà! Em vậy mà lại có thể gạt được anh, em thật sự phải.”

Lời nói của An Ninh bị nghẹn lại, bởi vì anh chợt ngẩng đầu lên, trong đôi mắt thâm thúy đang sôi trào lửa giận, giống như là đau tận xương tủy, giận đến mức tận cùng.

Trong ấn tượng của An Ninh, tuy tính tình của bác sĩ Bạch đôi lúc sẽ có chút lạnh nhạt, nhưng anh chưa bao giờ dùng ánh mắt này để nhìn cô. Cô chủ động kéo tay áo anh như lấy lòng, mềm giọng nói: “Anh cảm thấy không buồn cười cũng không cần tức giận nha, em vừa mới tỉnh, anh hãy quan tâm đến cảm nhận của bệnh nhân một chút.”

“Em còn biết em vừa mới tỉnh?” Giống như bị châm vào nỗi đau, anh lạnh mặt nói: “Em có biết anh đã chờ đợi em tỉnh dậy khổ sở biết bao nhiêu không? Nói ngủ chính là ngủ hơn một năm, nhiều lần em đột nhiên nhúc nhích anh đều cho rằng em sắp tỉnh, kết quả đều vui mừng công cốc. Bây giờ rốt cuộc em cũng tỉnh lại, anh còn chưa kịp vui mừng thì em lại bất ngờ dội cho anh chậu nước lạnh, giả bộ mất trí nhớ nhìn anh bị dọa đến sắc mặt trắng như giấy vui lắm sao?”

An Ninh sững sốt, cô nhớ ngày xảy ra tai nạn, đúng lúc đó tuyết rơi rất lớn, khi tỉnh lại cũng thấy tuyết rơi ngoài cửa sổ, theo bản năng cho rằng chỉ có mấy ngày, thế nhưng thấm thoát đã qua lâu như vậy.

Bạch Tín Vũ thấy cô không nói lời nào, trong giọng nói lại thêm mấy phần mạnh mẽ, “Sao em không nói lời nào? Nhìn anh bị dọa sợ đến mất hồn mất vía cười rất vui có phải không?”

Tuy rằng An Ninh cảm thấy mình làm sai, nhưng anh cũng không nên hùng hổ dọa người như vậy chứ, cô cũng đâu có biết qua lâu như vậy, hiện giờ cô cũng đã nhận ra lỗi lầm, hơn nữa dù sao cô cũng là người vừa mới tỉnh, anh không thể dụ dỗ một chút sao?

Cô đang muốn mở miệng bác bỏ vì bản thân, lại thấy hai hàng nước mắt chảy xuống từ trong đôi mắt thâm trầm của anh, nở ra dưới ga giường trắng tinh như cánh hoa, lưu lại hai vệt nước nhàn nhạt.

“Đừng, là anh sợ, anh lo lắng, bởi vì anh quan tâm em. Gạt anh khiến em cảm thấy rất có cảm giác thành công, cho nên bây giờ em hài lòng chưa?” Bạch Tín Vũ nhanh chóng lau nước mắt đi, quay mặt sang một bên.

An Ninh chưa từng nhìn thấy anh khóc, điều này làm cho cô khiếp sợ không thôi, cũng lẫn lộn theo một lúc, giận bản thân mình quá ngây thơ.

Cô kéo tay của anh, nịnh nọt nói: “Em thật sự biết sai rồi, anh đừng tức giận, em đảm bảo sẽ không trêu đùa như vậy nữa, đảm bảo!”

Lúc này, Bạch Tín Vũ mới nghiêng mặt nhìn cô, buồn bực nói: “Anh sẽ nhớ kỹ chuyện này, em chờ bồi thường cho anh đi.”

“Hả? Bồi thường thế nào?” An Ninh truy vấn một câu theo bản năng, mới vừa hỏi xong đã chống lại ánh mắt nóng bỏng của anh. Mặt cô đỏ lên, trong nháy mắt hiểu rõ tất cả.

Anh sửa sang lại ga giường, kiểm tra cận kề một hồi cho An Ninh, thản nhiên nói: “Còn phải ở lại bệnh viện quan sát mấy ngày, anh đi báo tin cho mẹ.

Còn có mấy người lão Lâm cũng rất lo lắng cho em.”

Hai tháng sau.

An Ninh cầm chìa khoá vào ổ, lúc mở cửa động đến chuông gió đang treo phía trên, phát ra tiếng vang thanh thúy.

Cô đứng ở cửa lấy tay quét một vòng tuyết trên mũ, nhìn vào trong nhà một cái, hình như anh ấy vẫn chưa về?

Thay dép xong vào nhà, đi tới phòng khách mở ti vi, bản tin buổi chiều đang đưa tin cuộc phẫu thuật thành công tách rời cặp song sinh. Trong màn hình, cuộc phẫu thuật mới vừa kết thúc, phóng viên đang đuổi theo muốn phỏng vấn một bác sĩ nam, nhưng đã bị anh ung dung uyển chuyển từ chối.

Người đó nhìn quen quen. Lạnh lùng, khô khốc, không phải bác sĩ Bạch nhà cô thì còn ai?

An Ninh vừa nhìn chăm chăm vào bóng người đã đi xa trên TV, vừa xé một bịch khoai tây chiên, tự nhủ: “Sao trễ rồi mà còn chưa về?”

Bạch Tín Vũ vốn đang ở trong phòng đọc sách, nghe thấy tiếng TV mới biết An Ninh đã về, anh đi ra vừa hay nhìn thấy An Ninh gác chân ngồi trên ghế sa lon, trong tay còn ôm một bịch khoai tây chiên.

Anh hơi cau mày, đi tới giật lấy khoai tây chiên của cô, lạnh nhạt nói: “Nếu anh không về sẽ không phát hiện em lại ăn những thứ này, anh đã nói biết bao nhiêu lần rồi, em vừa khỏi bệnh, phải ăn nhiều thức ăn có dinh dưỡng chút.”

An Ninh nhìn khoai tây chiên còn chưa ăn được miếng nào đã bị cướp đi, trong lòng cảm thấy đáng tiếc lại không dám cãi lại, ở phương diện này cô vẫn luôn không nói lại anh.

Bạch Tín Vũ ném khoai tây chiên sang một bên, hơi khom lưng, chặn ngang bệ An Ninh lên từ trên ghế sa – lon.

An Ninh vì thẳng băng không thể làm gì khác hơn là ôm cổ của anh, mờ mịt nói: “Anh muốn làm gì?”

“Đây không phải là rất rõ ràng rồi sao?” Anh dùng giọng nói đương nhiên: “Làm – tình.”

“”

“Mới vừa rồi ở trong phòng, chính anh nghe được có người oán trách anh về nhà muộn.” Anh dính vào bên tai An Ninh, nhỏ giọng hỏi: “Nhớ anh, hửm?”

An Ninh không ngờ mình thuận miệng nói một câu đã bị anh nghe được, miễn cưỡng thừa nhận nói: “Một chút xú.”

“Chỉ một chút xú?” Anh đá văng cửa chính phòng ngủ, “Vậy làm sao mới nhiều?”

An Ninh quay đầu nhìn thấy giường đã có cảm giác nguy cơ, vội vàng sửa lời nói: “Không, không phải một chút xú, mà là vô cùng nhớ.”

“Đã như vậy, anh càng thỏa mãn em.” Anh quăng ra những lời này rồi thả An Ninh lên giường, sau đó đè thân thể xuống, không cho cô khoảng cách nào để chạy trốn.

“Không phải. Em không có ý này.” An Ninh dờ khóc dờ cười, giống như nói thể nào cũng không đúng? Kể từ sau khi thân thể cô khôi phục lại, chuyện sinh hoạt thân thiết đã trở thành tiết học bắt buộc mỗi ngày của hai người, cô rất hối hận vì lần trước đã trêu chọc anh như vậy, khiến anh đường đường chính chính viện cớ yêu cầu đòi bồi thường hết lần này đến lần khác.

Dĩ nhiên tâm tư của anh đã không thêm để ý đến cô có ý gì, cúi đầu ngậm chặt làn môi của cô, nuốt toàn bộ kháng nghị của cô vào trong. Đôi tay thon dài chạy dọc toàn thân cô từ trên xuống dưới, sức lực lúc nhẹ lúc nặng, mang theo đòi hỏi bức thiết.

Dường như ghét bỏ quần áo cản trở, anh dứt khoát ôm An Ninh lên hoàn toàn lột bỏ đi tầng cản trở đó.

Theo động tác của anh, An Ninh rụt người về phía sau một chút.

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Bạch, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Kết thúc

Edit + Beta: Trần Thu Lệ

Trong không khí nhanh chóng lan tràn ra hơi thở mập mờ, Bạch Tín Vũ buồn cười nhìn An Ninh, “Thế nào? Đòi ý hả? Em đã đồng ý sau này bồi thường anh rồi đấy!”

“Em chỉ lừa anh có một lần, mà bôi thường rất nhiều lần, ngay cả sáng sớm hôm nay cũng.” An Ninh nắm tấm chăn qua che đây thân thể đang loà lỏ, tuy rằng cô rất thích thân thiết cùng anh, chỉ là cô có chút không cam lòng lúc nào cũng vào chỗ yếu.

Anh dùng đôi mắt tràn đầy dục vọng nhìn cô chăm chăm, cười nhạt nói: “Buổi sáng vội quá, không ném thêm chút nữa.”

An Ninh đang muốn nói chuyện, lại phát hiện trước ngực căng thẳng, tay của anh đã thăm dò vào trong chăn từ lúc nào, nắm giữ trước bầu ngực mềm mại của cô, từ từ nhào nặn từng chút một.

Một dòng điện quen thuộc dấy lên từ chỗ da thịt anh đụng chạm, sau đó nhanh chóng lan ra toàn thân An Ninh, anh dùng một tay khác ôm cổ An Ninh, lại hôn lên môi cô lần nữa, không vội vàng như lúc này, lần này anh hôn rất nhẹ nhàng, nhưng vẫn truyền tất cả hơi thở của bản thân vào trong miệng cô không một khe hở. Mối lười quỳ rũ cộng thêm bàn tay đang khuấy - khuấy chọc, rất nhanh đã khiến lý trí An Ninh tan rã, quảng khái niệm yếu thể ra sau ột.

Anh hôn rất chu đáo tỉ mỉ, không bỏ sót một chút da thịt toàn thân cao thấp nào của cô, chút nhẹ chút nặng lưu lại dấu vết thuộc về mình.

An Ninh đã sớm đắm chìm vào trong sự dịu dàng của anh, thở hổn hển phát ra tiếng rên rỉ khó nhịn, ngón tay của anh trượt xuống dọc theo đường cong của bụng An Ninh, thăm dò vào giữa hai chân cô.

Giọng nói trầm thấp mang theo dụ dỗ chết người, anh mỉm cười một tiếng, “Muốn thế này, hửm?”

“Anh khuấy chọc như vậy ai mà chịu nổi? Bây giờ còn cười nhạo ngược lại em, vậy không làm nữa!” An Ninh đưa tay ngăn cản tay anh lại, không ngờ bị anh nhìn ra ý đồ.

Anh đổi khách thành chủ đưa tay cô lên đỉnh đầu, dùng đầu gối chống vào giữa hai chân đang muốn khép lại của cô, dụ dỗ: “Ngoan một chút, vậy thì em hãy ném thử mùi vị bị chiếm đoạt xem nhé?”

An Ninh cảm thấy hơi thở của anh rất trầm, giống như là đang cố kiềm chế dục vọng, kinh nghiệm nói cho cô biết lúc này vẫn nên thành thật một chút thì tốt hơn, nếu không một lát nữa người ăn đau khổ vẫn là cô.

Bạch Tín Vũ rất hài lòng khi cô ngoan ngoãn nghe theo, buông lỏng kiềm chế tay cô ra, dùng đôi tay mở rộng chân cô ra hai bên.

An Ninh muốn nhắc nhở anh nhẹ một chút, nhưng lời còn chưa nói ra khỏi miệng, anh đã bất ngờ động thân chôn vào trong cơ thể cô trước một bước. Động tác của anh quá đột ngột, khiến An Ninh hết sức căng thẳng theo bản năng.

Điều này cũng làm cho anh phát ra một tiếng thở dài khó nhịn, cúi mặt rơi xuống môi An Ninh một nụ hôn, dụ dỗ nói: “Ngoan, thả lỏng một chút, chặt quá, anh sắp không chịu nổi.”

An Ninh nghe lời buông lỏng, nhưng động tác của anh vẫn không thu lại vì cô đã nghe lời, đầu tiên là thử thăm dò nhúc nhích một chút, đợi sau khi cô thích ứng mới bắt đầu chân chính rút ra – đưa vào.

Ngay từ lúc bắt đầu, An Ninh đã ý loạn tình mê rồi, mà mỗi một lần anh lại tiến vào rất sâu, cho nên nhanh chóng chống đỡ không nổi, theo bản năng siết chặt dưới người ga giường.

Bạch Tín Vũ chỉ cảm thấy hạ thân mình đang thoải mái nhất lại bị khe suối trơn trượt mềm mại ép ra ngoài.

An Ninh bò dậy muốn chạy trốn, nhưng bị anh đè lại, trong giọng nói của anh lộ ra vẻ chưa thỏa mãn dục vọng nồng nặc, “Không đợi anh đã tự mình lên đỉnh trước, lên đỉnh còn chưa tính, lại muốn chạy? Qua cầu rút ván?”

Ở phương diện này, lúc nào anh cũng nói chuyện rõ ràng, An Ninh đã nhìn thành quen, chỉ có thể tự trách mình chạy chậm, trong lúc cô còn chưa kịp phản ứng, dường như anh muốn trả thù, bỗng dưng xuyên vào cô từ phía sau.

Giờ phút này, thân thể cô cực kỳ nhạy cảm, hoàn toàn không chịu nổi kích thích mãnh liệt như vậy, hướng chỉ là tư thế bị động này khiến cô vô cùng xấu hổ.

Bạch Tín Vũ không để ý tới kháng nghị của cô nữa, anh càng nhập càng sâu, anh rất ưa thích loại cảm giác này, giống như là cách cô rất gần.

Tình cảm mãnh liệt kéo dài thật lâu mới lui bước, tầm mắt An Ninh nhìn theo động tác của anh, nhìn anh vứt bỏ BCS đã dùng xong, cô trầm tư nói: “Anh cẩn thận như vậy là rất ghét sinh con sao?”

Bạch Tín Vũ liền giật mình, sau đó xoay mình lên giường ôm cô vào trong ngực, hôn lên đỉnh đầu cô một cái: “Có chuyện này anh cần nói cho em biết. Ba anh cũng không phải qua đời vì tai nạn, mà là chết bởi bệnh máu trắng, giống y như em trai anh vậy.”

An Ninh chợt sửng sốt, “Anh không muốn sinh con là sợ bị di truyền?”

“Ừ!”

An Ninh nhú nhú mày, thần nhiên nói: “Anh cũng không mắc bệnh máu trắng không phải sao? Cái này tỷ lệ di truyền cho tới bây giờ không phải lúc nào

cũng 100%, có lúc là 50%, 30%, thậm chí là 10%. Chỉ vì chuyện còn chưa xảy ra mà đã lo lắng trùng trùng không cảm thấy không đáng giá sao?”

“Anh chỉ là muốn tránh khỏi bất kỳ nguy hiểm gì.”

“Nguy hiểm? Vậy em bị toà nhà sụp đổ đập trúng, chuyện này nguy hiểm cao bao nhiêu? Chẳng lẽ vì để tránh xảy ra bất trắc mà không lên thành phố luôn sao?”

“Tóm lại là anh không đồng ý sinh con.”

Bạch Tín Vũ nói xong mới phát hiện ra giọng điệu của mình hơi nặng, muốn đưa tay vuốt ve gương mặt An Ninh, lại bị cô nghiêng đầu tránh ra.

An Ninh nhặt quần áo rơi tán lạn lên mặc vào, “Anh không đồng ý cũng không thể tước đoạt quyền làm mẹ của em”

Đây là lần đầu tiên bởi vì ý kiến không hợp mà hai người xảy ra mâu thuẫn, An Ninh ôm chăn dọn về phòng mình, Bạch Tín Vũ ngồi trên ghế sa lon không nói một câu.

An Ninh cảm thấy ý nghĩ của anh vô cùng cố chấp, tựa như Lâm Lâm – chị gái của Lâm Khai Dương, vì để tránh bị di truyền mà không muốn sinh con, cuối cùng vì trái ngược với ý kiến của chồng mà dẫn đến kết quả ly hôn.

An Ninh vẫn cảm thấy kết cục của Lâm Lâm rất đáng tiếc, không ngờ có một ngày mình cũng sẽ lâm vào cục diện bế tắc như vậy. Cô rất kiên định với lập trường của mình, cũng hiểu tâm trạng tận mắt nhìn thấy người thân qua đời của Bạch Tín Vũ, có lẽ vì vậy đã để lại trong lòng anh một bóng ma không nhỏ.

Cô đang suy nghĩ, có lẽ bọn họ có nhiều cách giải quyết tốt hơn là chiến tranh lạnh.

Vì vậy cô để mặt mũi xuống, xuống giường cuộn chăn và gối, đang muốn ôm qua phòng đối diện, nhưng lại dừng lại trong khoảnh khắc mở cửa.

Bạch Tín Vũ cũng ôm chăn và gối giống như cô, hai người sùng sốt một hồi lâu, An Ninh chỉ vào chăn mền của anh, “Anh.”

“Cũng như em đang nghĩ”

An Ninh không nhịn được bật cười.

Bạch Tín Vũ đưa mắt nhìn cô thật lâu, sau đó nói giọng khàn khàn: “An Ninh, chúng ta không cần phải chiến tranh lạnh, anh nhận thua. Em thích em bé thì chúng ta sẽ sinh, sinh bao nhiêu cũng không sao, có bất kỳ vấn đề gì chúng ta cùng nhau đối mặt.”

Khoé môi An Ninh vẫn duy trì đường cong khi mỉm cười, cười cười xong lại khóc. Cô thả chân trong tay xuống, chọt nhào vào trong ngực anh, hai tay ôm hông anh, chôn mặt vào ngực anh, nức nở nói: “Em cũng không thích gây gổ, càng không thích chiến tranh lạnh.”

Anh cũng vứt bỏ chăn trong tay, thay đổi dùng đôi tay ôm chặt cô, dịu dàng nói nhỏ bên tai cô, “Về sau anh đều nhường em, vậy thì chúng ta cũng sẽ không cãi nhau nữa.”

Đây là lần đầu tiên An Ninh yêu đương nên cô không biết một tình hạnh phúc sẽ có dáng vẻ như thế nào, nhưng nếu như tình yêu có màu sắc, thì cô cho rằng vậy đã là bầu trời màu sắc. Khi yêu nhau, mỗi người sẽ có ý kiến khác nhau, sẽ tranh cãi ầm ĩ, sẽ ồn ào không vui, cũng giống như bầu trời đôi lúc sẽ nổi lên mưa gió vậy.

Bất kể trong quá trình có trải qua những gì thì cuối cùng vẫn là gió lặng mây tan, khôi phục lại bầu trời xanh thẳm

Cho nên anh cũng bằng lòng cống hiến một chút xiu, lùi một bước trời cao biển rộng.

Anh nói sau này anh nhường nhịn cô, tuy rằng cô sẽ không thật sự phải để anh nhường nhịn tất cả, cũng rất thích anh cung chiều thái độ của cô.

Cô biết bác sĩ Bạch cao ngạo lạnh nhạt đó từ trước đến nay vẫn luôn đứng

Thoạt nhìn lịch sự vô hại, dịu dàng nhưng cũng rất có cảm giác khoảng cách.

Lúc kích động anh sẽ kết bè kết phái đánh nhau với người ta, lúc tình cảm nồng nhiệt anh sẽ nói ra những lời nói làm cho người đo mặt tím đập nhanh, có lúc anh cũng nghiêm khắc dạy bảo người khác, sẽ không có cảm giác an toàn ôm cô nói sợ mất đi cô, có đôi lúc sẽ hạ thấp mình nhân nhượng như bây giờ.

Tuy rằng quá trình yêu người này hơi phức tạp, còn có một đoạn bị tính kẻ xen giữa, kết cục cũng thiếu chút nữa là chia tay, nhưng đến cuối cùng, anh vẫn ở chỗ này.

An Ninh cảm thấy đây chính là tình yêu hạnh phúc nhất.

“Đang suy nghĩ gì vậy?” Bạch Tín Vũ dùng ngón tay xuôi theo mái tóc dài của An Ninh, cắt đứt suy nghĩ của cô.

“Nếu như lúc ấy em thật sự mất trí nhớ, anh sẽ làm như thế nào?” An Ninh chợt nghĩ đến vấn đề này, tuy rằng rất ngốc nghếch, nhưng lại không khỏi chờ

mong đáp án của anh.

“Không có nếu như.”

“Ngộ nhờ có thì sao?” An Ninh rất nghiêm túc, “Anh xem, thiếu chút nữa thì em còn không tỉnh lại.”

Anh không nói gì.

An Ninh không cam lòng truy vấn một câu, “Anh có tính làm quen với em, sau đó nghĩ đủ mọi cách để em yêu anh giống như phim truyền hình không?”

“Không biết.”

Lần này anh trả lời vô cùng ngắn gọn, An Ninh làm bộ thờ dài một tiếng, “Haiz, em còn tưởng rằng anh yêu em rất nhiều, hoá ra là thừa dịp em mất trí nhớ mà bỏ rơi em.”

“Vì sao anh phải làm quen với em? Anh có một nghìn cách có thể khiến em nhớ lại anh.”

“Chẳng hạn như?”

Bạch Tín Vũ ôm eo cô, nhanh chóng hôn lên môi cô một cái, “Chẳng hạn như thế này.”

“.....”

An Ninh lại bị thả lên giường, điều này làm cho cô có ý thức nguy cơ, lặng yên không một tiếng động kéo kéo chăn về phía mình.

Bạch Tín Vũ buồn cười nhìn cô, “Em làm như vậy chỉ càng tăng thêm kích thích dục vọng của anh mà thôi.”

“Hà?” An Ninh cúi đầu nhìn bản thân mình, quần áo chỉnh tề, còn dùng chăn che khắp toàn thân, chỉ lộ ra một gương mặt, cô nghi ngờ không hiểu nhìn về phía anh, “Tại sao như vậy lại kích thích?”

“Em thật sự muốn biết?”

Màu sắc của đôi mắt anh lại trở nên thâm hơn, khóe môi hơi nhếch lên, đẹp trai có chút tà ác.

An Ninh quyết định biết khó mà lui, lắc đầu một cái, “Không, không muốn biết.”

“Muộn rồi.” Anh cúi người lại gần, “Bởi vì như thế này sẽ làm anh có cảm giác không thể nhẫn nhịn được muốn bóc quà, sẽ muốn mạnh mẽ vén chăn lên, nhìn phong cảnh được giấu bên dưới một chút. Giống như thế này này.”

Lời còn chưa dứt, chăn mền trên người An Ninh đã bị anh vén lên, vẽ ra một đường cong xinh đẹp trên không trung, sau đó rơi xuống đất.

An Ninh kinh ngạc há miệng, một hồi lâu mới phản ứng được, nhặt gối trên đầu giường đập về phía anh, “Em không chơi!”

Bạch Tín Vũ nhìn An Ninh nhanh nhẹn nhảy xuống giường chạy trốn. Hoàn toàn không nhìn ra được hai tháng trước cô còn nằm trong bệnh viện không nhúc nhích, điều này làm lòng anh dâng lên một trận bụi ngùi.

Trước đó anh không đối mặt trả lời vấn đề của An Ninh, cô hỏi là nếu như.

Nhưng hai chữ nếu như này lại rất nặng nề đối với anh.

“Bác sĩ Bạch?” An Ninh nằm sấp trên khung cửa bên cạnh nhìn anh, “Anh làm sao vậy? Sao đột nhiên vẻ mặt lại nghiêm túc như vậy? Đang suy nghĩ gì hả?”

“An Ninh, gả cho anh.”

“.....”

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Bạch, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Ngoại truyện 1: Lâm Khai Dương.

Editor: Trịnh Phương

Beta: lamnguyetminh

La Dao vẫn cảm thấy mình là một người quái gở, cô độc đoán, cố chấp, thiếu đi sự dịu dàng mà cô gái nên có ở tầm tuổi này. Cô chưa bao giờ nghĩ tới trong sinh mệnh của chính mình sẽ xuất hiện một người như vậy, sẽ khiến cô cam tâm tình nguyện phá bỏ bức tường ngăn cách trong tim, muốn làm một người vợ ưu tú luôn hướng tới ánh mặt trời ấm áp.

Ánh mặt trời mạnh mẽ chiếu sáng trong sinh mệnh của cô đó, tên anh ấy là Lâm Khai Dương.

Từ trên taxi bước xuống, La Dao siết chặt tờ giấy trong tay, chữ viết trên trang giấy rất cầu thả, ghi lại một địa chỉ mà cô tìm kiếm đã lâu.

Hai ngày trước, cô vốn tưởng rằng có thể nhìn thấy anh ở trong đám cưới của bác sĩ Bạch cùng An Ninh, không ngờ anh lại vắng mặt. Cô hỏi kỹ ra mới biết được anh cũng không muốn gặp bạn cũ trước kia, cố ý một mình đến chúc mừng vào trước hôn lễ một ngày, vội vã rời đi trước khi các tân khách đến.

La Dao nghĩ, có lẽ anh không tốt lắm. Bằng không với tính cách kiêu ngạo cương trực ấy của anh, chắc hẳn là anh còn sợ không ai biết học trò tốt nghiệp ưu tú nhất đã gả cho đồng nghiệp tốt nhất của anh.

Suy đoán này giống như một bóng mờ không chịu tan đi, bất kể cô đi tới đâu, bất kể cô đang làm gì, đều sẽ nhớ tới hiện tại anh không tốt lắm.

Cô lấy bản đồ từ trong ba lô ra, cẩn thận phân biệt chữ tiếng Anh chẳng chịt ở trên bản đồ, tìm ra con đường tương ứng trên trang giấy đó, sau khi xác nhận được, cô lại khấn trương đến nỗi lòng bàn tay đỏ đầy mồ hôi.

Địa chỉ này là bác sĩ Bạch viết cho cô, không thể sai được. Trước khi đi, An Ninh đã nắm tay của cô, nói: “Nhị giáo sư, đến Newyork đưa giáo sư về nhé, nói với thầy ấy là chúng tôi đều rất nhớ thầy.”

Trước khi đến cô đã tràn đầy lòng tin, Lâm Khai Dương theo đuổi cô hơn hai năm, mặc dù chính cô cũng không biết bản thân có những ưu điểm nào, vậy tại sao anh có thể thấy chữ? Nhưng có một điều cô rất chắc chắn, đó là anh vô cùng thích cô, có lẽ hiện tại nên đổi thành đã từng vô cùng thích cô.

Cô mất một thời gian khá lâu để bình ổn lại tâm tình miên man, ngẩng đầu ngắm nhìn biệt thự trước mặt, dùng tâm tình quyết đánh đến cùng ấn lên chuông cửa.

Ra mở cửa chính là một người phụ nữ xa lạ, bà rất lễ phép hỏi: “Xin hỏi cô tới tìm ai?”

“Xin hỏi Lâm Khai Dương có ở đây không?” Lúc nói ra tên của anh, La Dao có hơi chần chờ. Cô đã thấy qua mẹ của anh ở trên báo chí, xác định không phải là người ở trước mắt này.

“À, cô tìm thiếu gia nhà tôi hả?” Người phụ nữ vẫn cứ ngăn ở cửa, hỏi: “Xin hỏi cô và cậu ấy có quan hệ thế nào?”

“Tôi...” La Dao trầm mặc rất lâu, lại bị vấn đề này làm khó, một hồi lâu mới đáp: “Tôi là đồng nghiệp cũ của anh ấy, trước kia cùng làm việc ở bệnh viện trung tâm.”

“Thật xin lỗi, thiếu gia của chúng tôi đã nói là không muốn gặp đồng nghiệp.”

La Dao ngây người tại chỗ, lúc cửa chính sắp đóng lại thì có một cô gái khác đi ra từ trong biệt thự, khi nhìn thấy La Dao thì liền sững sờ: “Bác sĩ La... Là cô à?”

Cô ấy đi tới, nói với người phụ nữ: “Di Trịnh, cho bác sĩ La vào đi.”

La Dao cũng không bắt ngờ khi thấy Lâm Lâm ở chỗ này, cô đi lên phía trước chủ động chào hỏi với Lâm Lâm: “Chủ nhiệm Lâm, thật ngượng ngùng, chưa nói một tiếng đã tới quấy rầy, cô có thể cho tôi gặp Lâm Khai Dương không?”

Lúc chờ đợi đáp án cô lộ vẻ hơi lo lắng. Cô vẫn rất kiêu ngạo khi được Lâm Khai Dương theo đuổi, trong bệnh viện mọi người có chút quen biết hai người họ đều hiểu rõ, đương nhiên cũng sẽ không gạt được chị gái Lâm Lâm của anh. Có lẽ là địa vị của hai gia đình có chênh lệch quá lớn, cô biết Lâm Lâm vẫn không thích mình.

Lâm Lâm cúi đầu trầm tư một lát, sau đó ngược mắt nhìn cô, thần nhiên nói: “Hiện tại nó không thích gặp người khác, tôi nghĩ có lẽ người nó không muốn gặp nhất chính là cô đây.”

La Dao cúi đầu, không biết nên đáp lại như thế nào.

“Nhưng cô có thể nhìn nó từ xa.” Lâm Lâm thở dài một tiếng: “Cô thấy được nó liền hiểu rõ vì sao tôi lại nói như vậy rồi.”

Trong lòng La Dao có một ý niệm mơ hồ, cô biết điều kiện của gia đình Lâm Khai Dương rất tốt, nhưng không nghĩ rằng tốt đến mức này. Cô đi theo Lâm Lâm vào phòng khách, vừa nhìn cách trang hoàng bố trí đã biết chính là giá trị xa xỉ, phía sau biệt thự còn nổi với một vườn hoa rất lớn, trong lòng vườn hoa còn có một đài phun nước như một tác phẩm nghệ thuật.

Lâm Lâm đặt ngón tay trở ở bên môi, làm một động tác chó lên tiếng với cô, hai người đi một mạch tới lầu hai, dừng lại trước cửa một căn phòng.

Lâm Lâm gõ gõ cửa, cất giọng nói: “Khai Dương, là chị, chị vào được không?”

Bên trong không có trả lời, nhưng cách một cánh cửa La Dao giống như nghe được tiếng nhạc vang lên bên trong phòng. Hiệu quả cách âm của cửa phòng rất tốt, nhưng mơ hồ có một giai điệu của chương nhạc “Tam quốc hảo hải tử” mới nhất truyền ra qua khe cửa nhỏ kia.

Lâm Lâm đẩy cửa ra, La Dao bị cảnh tượng trước mắt dọa cho sợ ngây người.

Cửa sầm ở một nửa, vài tia nắng rơi vào từ những khe hở của rèm cửa sổ, chùm tia sáng bị một chiếc piano màu trắng ngăn lại, Lâm Khai Dương ngồi ở trước đàn dương cầm... Thình thoảng có gió nhẹ thổi qua mang theo mấy chiếc lá cây nhẹ nhàng bay vào từ bên ngoài cửa sổ, lá cây màu xanh lục liên rơi xuống kệ đàn.

Từ trước tới nay La Dao không hề biết là Lâm Khai Dương còn biết đánh đàn dương cầm. Cô biết hai tay của anh rất linh hoạt, bàn tay cầm dao phẫu thuật nhiều năm như vậy cũng chưa từng bị lỗi, lại không nghĩ rằng ở trước đàn dương cầm, đôi tay ấy cũng muốn sao được. Nốt nhạc phát ra từ những phím đàn giống như là tự có linh hồn, làm cho người ta không cẩn thận sẽ trầm luân trong đó.

Anh mặc một bộ đồ ở nhà nhả nhặn, quần áo màu xanh nhạt khiến cho cả người anh thoát nhìn rất nhẹ nhàng khoan khoái. Nhưng có một điều khiến cô rất bất ngờ chính là xem ra anh khá khỏe mạnh.

Tiếng đàn dừng lại, Lâm Khai Dương nhìn về phía hai người.

Trái tim La Dao chưa từng đập nhanh tới như vậy, nhưng tại sao...

Ánh mắt của anh lướt qua người cô, không hề dừng lại dù chỉ là một lát, giống như là đang nhìn một chỗ rất xa, có cảm giác trong mắt hoàn toàn mất đi tiêu cự.

Lâm Lâm im lặng liếc La Dao một cái, đi tới bên cạnh Lâm Khai Dương, nói: “Hiện tại thời tiết rất tốt, có muốn chị ra ngoài đi dạo cùng em hay không?”

“Em không muốn đi đâu cả.” Lâm Khai Dương xoay đầu hướng về phía cửa sổ, giọng nói có chút trầm thấp: “Thời tiết rất tốt sao? Em lại không thấy được.”

Trong nháy mắt khi anh quay đầu, La Dao cũng đã đoán được kết quả ấy. Nhưng khi chính tai nghe được anh xác nhận suy đoán của mình, cô vẫn cảm thấy lồng ngực đau đớn không chịu nổi, đau đến nỗi gần như hít thở không thông.

Hai mắt Lâm Lâm nhìn La Dao, lại nói với Lâm Khai Dương: “Nghe nói bác sĩ La vẫn luôn tìm em, em nói xem có muốn cho cô ấy biết địa chỉ nhà chúng ta hay không?”

“Trước kia không chiếm được thì vô cùng mong muốn có được cô ấy, hiện tại đã không thể nhìn thấy, em mới phát hiện thì ra mình chỉ bị bề ngoài của cô ấy mê hoặc, bỏ đi dung mạo xinh đẹp đó, cô ấy cũng không có điểm đặc biệt nào đáng để em lưu luyến.” Lâm Khai Dương cúi đầu cười một tiếng: “Huống chi với tính cách đó của cô ấy, lúc sống chung sẽ rất mệt mỏi, chị, em không muốn gặp cô ấy.”

Nước mắt của La Dao không tiếng động chảy xuống theo từng lời anh nói.

Lâm Lâm thương tiếc nhìn cô một cái, nói với Lâm Khai Dương: “Chị biết rồi, em đàn tiếp đi.”

Hai người yên lặng rời khỏi phòng, sau khi xuống lầu, Lâm Lâm hỏi cô: “Có muốn cùng đi ra ngoài một chút hay không?”

La Dao không có cự tuyệt, coi như là cam chịu rồi.

Hai người đi trên đường phố dưới bóng cây râm mát, bước chân rất chậm, Lâm Lâm nói: “Khai Dương chẳng những biết chơi đàn dương cầm mà nó còn có thể chơi rất nhiều loại nhạc cụ khác. Mọi người đều biết mẹ tôi là chủ tịch hiệp hội từ thiện, là vợ của giáo sư y khoa nổi tiếng, lại quên mất bản thân bà ấy là một nghệ sĩ âm nhạc. Bà nói tôi và ba tôi đều làm bác sĩ thì em trai phải trở thành một người làm âm nhạc giống bà thì mới công bằng. Nhưng thằng bé Khai Dương kia học xong thủ nghệ của bà cũng không chịu tiếp nối...”

Lâm Lâm nói xong lời này liền không nhìn được cười: “Năm đó điểm số của nó rất khá nhưng trong đơn tuyển lại gạt mẹ tôi chọn y khoa, không có lựa chọn học viện âm nhạc đã định sẵn.”

La Dao nghe rất nghiêm túc, mặc dù trong lòng rất khổ sở, nhưng cô vẫn cứ cười nói: “Anh ấy thật sự rất ưu tú.”

“Trước kia tôi không thích hai người đến với nhau vì tôi cảm thấy tính tình của cô vô cùng lạnh nhạt, không quá thích hợp với đứa em trai nhiệt tình như lửa của tôi. Nói khắt khe một chút thì lúc nào người nhà mình cũng tốt hơn, khi đó tôi cảm thấy cô không xứng với nó.” Lâm Lâm than nhẹ một tiếng: “Nhưng bây giờ thì ngược lại, nghe nói cô từ chối đề nghị ưu đãi của một bệnh viện của nước Mỹ, cô trẻ tuổi xinh đẹp như vậy...”

La Dao không có tức giận, ngược lại cười nhạt nói: “Không riêng gì cô, trước kia tôi cũng cảm thấy bản thân không xứng với Lâm Khai Dương, bây giờ loại cảm giác đó vẫn còn tồn tại đây. Chỉ là anh ấy không nhìn thấy, rồi cuộc tôi cũng cảm thấy mình đã ở vị trí bình đẳng với anh.”

Giọng nói hơi chững lại, cô thán nhiên nhìn về phía Lâm Lâm: “Nếu như lời nói này của cô là vì để cho tôi biết khó mà lui, như vậy đành khiến cô phải thất vọng rồi, tôi tuyệt đối không buông tha anh ấy đâu, giống như trước kia anh ấy chưa từng từ bỏ tôi, thế gian nói toàn văn đọc thời.”

Lâm Lâm sững sờ: “Cô...”

Cô cười với Lâm Lâm: “Mới vừa rồi tôi khóc cũng không phải bởi vì lời nói của anh ấy, chỉ là tôi cảm thấy khổ sở vì đôi mắt của anh ấy. Sống chung với Lâm Khai Dương lâu như vậy, cô cảm thấy tôi vẫn không thể hiểu anh ấy sao?”

Dừng một chút, La Dao nắm tay Lâm Lâm, chân thành nói: “Tôi hiểu rõ hai người không muốn liên lụy tới tôi, mà tôi cũng không cảm thấy đây là một chuyện phiền phức. Tôi yêu anh ấy, nếu như không thể ở cùng anh ấy, đó sẽ là chuyện khiến tôi tiếc nuối nhất trong cuộc đời này.”

Lâm Lâm cúi đầu không nói, chỉ là hốc mắt đã ngăn ngăn nước, cô lại cầm tay La Dao, nghẹn ngào nói không ra lời.

“Tôi sẽ chăm sóc tốt cho Lâm Khai Dương, đôi mắt của tôi chính là đôi mắt của anh ấy, tôi có thể nhìn thấy thế giới thì cũng đồng nghĩa với việc anh ấy thấy được thế giới.”

Lâm Lâm vẫn nhìn theo bóng lưng La Dao đang chạy về hướng biệt thự, sau khi bóng dáng cô biến mất, rốt cuộc cũng rơi lệ đầy mặt.

Thật ra thì từ khi La Dao bước xuống taxi, cô đã chú ý tới rồi, khi đó cô trùng hợp đang tưới nước cho bồn hoa ở trên ban công lầu hai, cô để bình nước xuống, vào phòng của Lâm Khai Dương hỏi ý kiến của anh.

Cô thấy rõ ràng trên mặt em trai thoáng hiện lên một hồi mừng như điên, nhưng cảm xúc đó chỉ xuất hiện ngắn ngủi trong nháy mắt, rất nhanh đã bị nét mặt tịch mịch thay thế, Khai Dương muốn cô diễn vở kịch này cùng mình...

Một lần nữa chạy qua bóng cây rậm rạp, cảm xúc cũng không giống với lúc mới tới, La Dao vội vã bước đi trên con đường dài. Cô chạy rất nhanh, cô đã chờ không kịp nữa, giờ khắc này, trong đầu cô chỉ có một ý nghĩ, lập tức có thể gặp được anh.

Cổng sắt của biệt thự không khóa, La Dao liều mạng trực tiếp xông vào, vọt thẳng lên lầu hai...

Cô nhìn thấy cả người Lâm Khai Dương đang co lại ngồi trên bàn cạnh cửa sổ, nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Nghe tiếng động, anh quay đầu lại theo bản năng, về mặt anh có chút chần chờ.

“Lâm Khai Dương, anh là đồ ngu ngốc sao hả? Anh cho rằng diễn một hồi là có thể lừa em bỏ đi sao?” La Dao đi vào, đứng ở trước mặt anh, giận đến nổi mắt cũng đỏ ngầu.

“Không sai, anh biết là em đã đến, những lời đó cũng là cố ý nói cho em nghe. Em đã quay lại để tra hỏi, vậy thì tốt, anh liền nói rõ ràng với em thêm lần nữa. Anh cũng có sự kiêu ngạo của anh, sẽ không theo đuổi em nữa, cũng không muốn em nữa! Như vậy đã đủ hiểu chưa?”

“Vậy nếu như em muốn anh thì sao?” La Dao lại đi lên trước hai bước, vừa cúi đầu liền hôn lên môi của anh...

Mùi thơm thoang thoảng trên người cô kích thích thần kinh của Lâm Khai Dương. Anh đã theo đuổi cô hơn hai năm, ngay cả tay cô cũng chưa từng được nắm qua, lại không nghĩ rằng, sau khi mình mù mắt còn có thể tiếp xúc thân mật với cô như vậy...

Nước mắt chảy xuống dọc theo gương mặt của cô, nụ hôn đầu đời ngây ngô mang theo vị mặn nhàn nhạt. Giờ khắc này chợt khiến cho Lâm Khai Dương có cảm giác được sống lại một lần.

Hai người chậm rãi tách ra, tay Lâm Khai Dương khẽ run rẩy, ngón tay sạch sẽ dịu dàng lau đi vệt nước mắt trên mặt cô: “Anh chỉ đau lòng thay em, không muốn để cho em chăm sóc một người mù như anh...”

“Lâm Khai Dương, con mắt của anh ở chỗ này...”

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Bạch, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 63: Ngoại truyện 2: Ngoại truyện nhỏ.

Nhiều năm về sau, tay cầm kim khâu của một vị bác sĩ thực tập mới tới không ngừng run rẩy, làm sao cũng không thể xuống tay. Cô gái quay đầu liếc trộm người hướng dẫn đang đứng bên cạnh, người đó đang nghiêm túc dặn dò những điều bệnh nhân cần chú ý sau khi làm phẫu thuật.

Hình như là cảm thấy được cô gái đang nhìn mình chăm chú, người kia hồ hững quay đầu lại: “Còn thất thần cái gì? Khâu đi.”

Về mặt thực tập sinh bối rối: “Bác sĩ An... Em không dám...”

Khuôn mặt An Ninh không thay đổi, đi tới: “Đây chỉ là tấm da heo cho cô luyện tập mà thôi, sao lại không dám hả?”

Trong hành lang gấp khúc vang lên tiếng bước chân, có một vị bác sĩ nam đi ngang qua, hướng về phía vị trí của thực tập sinh, cười nhẹ.

Thực tập sinh được yêu thương mà lo sợ kéo tay áo An Ninh, tràn ngập chờ mong nói: “Vị bác sĩ nam kia rất đẹp trai... Anh ấy có bạn gái chưa ạ?”

An Ninh xoay người sang chỗ khác, nhét da heo vào tay cô gái: “Vị kia là bác sĩ Bạch ở khoa giải phẫu thần kinh, anh ta không có bạn gái.”

“Thật sao ạ?!”

“Ừ, chỉ có điều con trai của anh ta vừa biết chạy mà thôi.”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Bạch, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Ngoại truyện 3: Đặt tên cho Bánh bao nhỏ

Editor:

Beta: lamnguyetminh

Khi An Ninh và bác sĩ Bạch có tiểu bảo bối đầu tiên thì giống như phần lớn cha mẹ trên thế giới, liền nổi lên phiền phức trên vấn đề đặt tên.

Ý kiến của hai người rất thống nhất, hi vọng tên của bảo bối vừa đơn giản lại có nội hàm, sau đó tương lai bé có thể thừa kế y bát* của cha mẹ, tiếp tục làm một bác sĩ.

(*Trong Phật giáo, chiếc y cà sa còn mang một giá trị truyền thống hết sức ý nghĩa, đó là truyền thống trao truyền y bát, tức y cà sa và bình bát đựng phẩm vật. Người được thụ nhận y bát sẽ là người kế tục sự nghiệp lãnh đạo tăng đoàn của đức Phật.)

Cho đến buổi tối ngày thứ ba, An Ninh mơ một giấc mộng, khi tỉnh lại như gạt mây mù ra thấy trăng sáng, trong đầu lập tức có một cái tên.

Sau đó cô nói chuyện này cho Bạch Tín Vũ.

“Ông xã, anh cảm thấy cục cưng gọi là Lãng Trung có được không?”

Bạch Tín Vũ đang ngồi trên ghế sofa tháo cà vạt, nghe tiếng liền quay đầu lại, thì thầm nói: “Lãng Trung. Gặp bất cứ khó khăn gì đều phải giữ một tấm lòng trong sáng thông suốt, chữ trung có ý lành hết sức thật lòng. Không tệ.”

An Ninh đặt đĩa hoa quả đã gọt khéo và các món nguội lên bàn trà, dùng nĩa xiên một miếng dưa hấu lên đưa đến bên môi Bạch Tín Vũ, nói: “Tất nhiên rồi, đây chính là linh cảm trời ban đó.”

Bạch Tín Vũ nghe vậy cười nhẹ, lặng lẽ không một tiếng động nắm lấy cổ tay cô, đưa dưa hấu vào trong miệng ăn, đang ăn, anh chợt ngẩn ra.

“Bạch Lãng Trung. Bạch. Lãng Trung?”

An Ninh cũng ngẩn ra theo: “Hả? Lãng Trung. Sao em không nghĩ tới nhỉ!”

Bạch Tín Vũ vươn tay qua, kéo cả người cô vậy ở trong ngực, dán môi bên tai cô cười mờ ám: “Em là thật không nghĩ tới hay là cô ý lấy con trai anh ra chọc cười đây?”

An Ninh kinh sợ: “Là thật sự không nghĩ tới mà.!”

Môi anh hôn dọc theo vành tai của cô một đường xuống cổ, hơi thở nam tính ấm áp khiến cho An Ninh có chút mê say, nhưng cô vẫn canh phòng nghiêm ngặt ranh giới cuối cùng, phản đối nói: “Đừng như vậy, bây giờ em đang mang thai mà. . .Anh nhìn một chút đi. .”

Tay của Bạch Tín Vũ đã trượt vào từ cổ áo của cô, giọng nói của anh bởi vì dục vọng mà trở nên khàn khàn gọi cảm: “Anh đã nhìn bốn tháng rồi, bây giờ là tháng thứ năm, sinh hoạt vợ chồng trong giai đoạn giữa thai kì này rất có khoa học. Hơn nữa có lợi cho cơ thể và tinh thần khỏe mạnh, em cũng

biết mà.”

An Ninh cũng bị anh trêu chọc đến hơi mê loạn, mặt hơi ửng đỏ: “Thật sự. . . Không thể nhẫn nhịn một chút sao?”

“Có thể, nhưng không muốn.”

“.....”

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Bạch, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Ngoại truyện 4: Người bạn nhỏ quá khích

Hôm nay là ngày nhà trẻ chụp ảnh tốt nghiệp cho các bạn nhỏ.

Các phụ huynh vô cùng vui vẻ sửa sang lại quần áo hoặc mũ tiến sĩ cho bảo bối nhà mình. Có một người bạn nhỏ lại không hòa hợp, một mình ngồi ở trong góc, không nói một câu.

Cô giáo đi tới, ngồi xổm xuống trước mặt cậu, cầm bàn tay nhỏ bé đầy thịt của cậu, “Bạch Chi Hành, ba mẹ của con đâu? Không đến chụp ảnh tốt nghiệp cùng con sao?”

Tiểu Chi Hành quay đầu sang một bên, phồng má nói: “Ba mẹ đều không yêu con.”

Cô giáo có vẻ hơi xấu hổ, nhưng vẫn kiên nhẫn nói: “Làm sao có thể chứ, nhất định là công việc của bọn họ quá bận rộn rồi.”

Tiểu Chi Hành ngẩng đầu lên, gương mặt ngây thơ hồn nhiên nói: “Cô giáo, con có một cách có thể lập tức thấy ba mẹ.”

“Hả?”

Bạch Chi Hành cầm bình nước ở bên cạnh lên đột nhiên đập vào đầu cô giáo. . . .

Hai giờ sau.

An Ninh tức giận đến toàn thân phát run, cầm cây thước dài, chỉ vào tiểu Chi Hành: “Sao mẹ có thể sinh ra đứa con trai hư như con đây, con xòe tay ra cho mẹ!”

Bạch Tín Vũ cầm tay của cô, thở dài một tiếng: “Chúng ta nói chuyện một chút thôi.”

An Ninh dùng sức đẩy Bạch Tín Vũ ra, nói: “Đều doanh nuôi dưỡng nó như vậy, cho nên nó mới càng ngày càng kỳ cục, anh nhìn xem nó đã làm ra chuyện gì kia? Nhỏ như vậy đã có khuynh hướng bạo lực, sau này còn tệ hơn nữa thì sao?”

Bạch Tín Vũ đang muốn giải thích, tiểu Chi Hành bất ngờ quỳ trên mặt đất, nước mắt không ngừng chuyển động trong mắt, chính là không chịu nổi rồi.

“Ba mẹ, con biết sai rồi, ba mẹ đừng không quan tâm con, con sai rồi, thật sai lầm rồi. . .”

An Ninh vừa tức giận lại vừa đau lòng, hỏi: “Tại sao con làm như vậy?”

Cuối cùng nước mắt của tiểu Chi Hành cũng rơi xuống, nói: “Bởi vì ba và mẹ đều là bác sĩ ngoại khoa, con cho là đập cô giáo bị thương ở đầu thì có thể gặp được ba mẹ. . . .”

Bạn đang đọc truyện *Bác Sĩ Bạch, Đã Lâu Không Gặp!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.